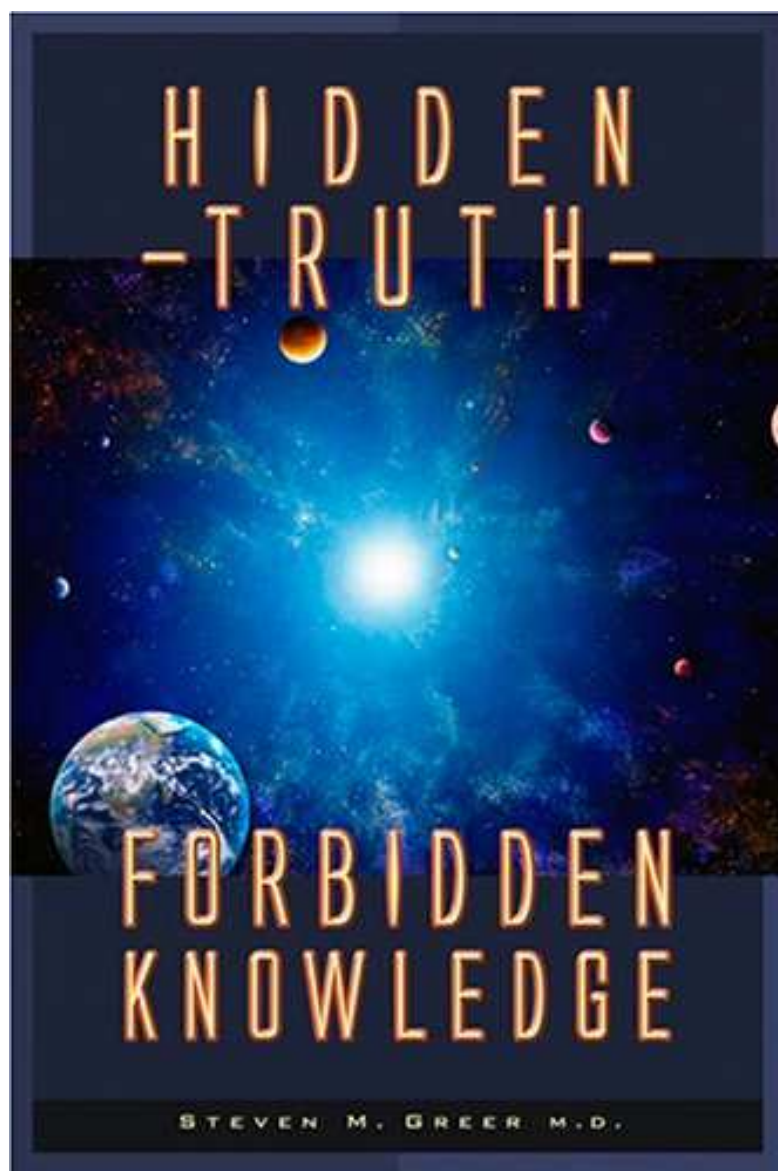

STEVEN M. GREER

UTAJOVANÁ PRAVDA – ZAPOVĚZENÉ DOZNÁNÍ

Poděkování

Z celého srdce děkuji následujícím lidem, kteří mi přímo pomáhali s tvorbou knihy „*Utajovaná pravda - zapovězené poznání*“ a mnoha dalším, kterých je příliš mnoho, než aby mohli být jmenováni. Děkuji všem, kteří v průběhu let podporovali mé dílo.

Normovi Fletcherovi děkuji za čas, který věnoval nahrávkám, z nichž vznikla tato kniha.

Joan Korenbiltové a Vicki Longhoferové děkuji za pomoc při editaci. Brianovi O'Learymu za úvod. Ronovi Russellovi za obrázek na obalu. Joelovi Howardovi za jeho grafické dovednosti.

Jan Bravové za její oddanou pomoc a své ženě Emily za podporu, lásku a pomoc z pozice „náčelnice štábu“ (jak ji tituloval jeden ze svědků). Tuto knihu věnuji všem našim dětem a vybudování fungující a udržitelné civilizace na Zemi, která bude žít v univerzálním míru.

Steven Greer

STEVEN M. GREER

Utajovaná pravda zapovězené poznání

Z anglického originálu

Hidden Truth - Forbidden Knowledge

(It is time for you to know)

vydaného nakladatelstvím Crossing Point

(Virginie, USA) v roce 2006

přeložil Gato

Grafická úprava, sazba a obálka Michael Maiwald

Vydalo nakladatelství DOBRA v roce 2008

ISBN 978-80-86459-60-8

Obsah:

Předmluva	7
Úvod: Utajovaná pravda - zapovězené poznání	9
Poznámka autora	11
1. Zvláštní posel	11
2. Kruh se uzavírá	15
3. Ve stínu.....	23
4. Manželství z nebes	27
5. Odpouštění a víra	28
6. Nevýslovná jednota	30
7. Univerzální mír.....	34
8. Úplná proměna.....	38
9. Neobvyklé informační kanály	40
10. Zvuk stvoření.....	45
11. Nabídka	51
12. Úplně paf!.....	53
13. Pravda podivnější než fikce.....	56
14. Dezinformace	61
15. Průsečík světla	66
16. Skupinky u moci	69
17. Ztracený odkaz.....	74
18. Extrakce astrálního těla	80
19. „Jsme stále s tebou“	83
20. Jiný den.....	90
21. Elektromagnetický přenos	95
22. Miliarda trpytivých světélek.....	98
23. Nekonečno.....	101
24. Divadlo.....	107
25. Mimo mísu	110
26. Nová éra	114
27. Skutečný skok v před - kosmický okamžik.....	117
28. Odhalování matrice	119
29. Výpovědi svědků.....	124
30. Netvor nekontrolované moci.....	133
31. Održení církve od státu - mýtus.....	137
32. Za scénou	139
33. Nový svět - pokud můžete, vezměte si jej	145
34. Vyřešení naší vlastní dysfunkčnosti	149
35. Řízená meditace: struktura vesmíru	154
36. Neohraničená mysl.....	159
37. Kapka a oceán jedno jsou.....	161
38. Nebeské vnímání	165
39. Gradace energie	168
40. Meziplanetární komunita	172
41. Fázový přechod	177
42. Univerzální spiritualita.....	181
43. Vstupující vědomí	185
44. Nebeská kvalita	187
45. Generace doby proměny	189
46. Skupinová meditace: kontaktování mimozem. bytostí a meditace a modlitba za zemi.....	190

Předmluva

„Výzkumy v oblasti UFO nás - křičící a vzpouzející se - uvedou do vědy 21. století.“

Allen Hynek

Lidský experiment na planetě Zemi je na pokraji sebedestrukce. Je překvapivé, že jsme stále ještě zde, když vezmeme v úvahu hrozbu nukleárních zbraní, chemické a biologické jedy otravující přírodu, globální klimatické změny, šíření zbraní jak na planetě, tak v kosmu, chamtivost korporací, hrubý protekcionismus a špatné vedení vlády Spojených států, stále nafukování vojenských rozpočtů a agrese, šíření strachu a ignorance, chyby v našem kulturním formování, zatajování moderních technologií, které mohou spasit naši civilizaci, a v neposlední řadě stále větší rozdíly mezi bohatými a chudými.

Máme vůbec nějakou naději? Říkám, že je třeba se alespoň pokusit. A když se opravdu pokusíme, kde můžeme najít odpovědi? V díle dr. Stevena Greera.

Poprvé jsem se se Stevem Greerem setkal téměř před dvaceti lety, když jsem přednášel v Ardenách v Severní Karolíně. Právě jsem opustil kariéru ortodoxního vědce zabývajícího se výzkumem vesmíru na Princetonské univerzitě a v Mezinárodní korporaci pro aplikaci vědy (SAIC), takže jsem se začínal osvobozovat od omezení a perspektiv západní vědy. Též jsem se intenzivně zabýval studiem fenoménu UFO a ET, který většina mých vědeckých kolegů zavrhuje. Byl jsem tedy volný pro zkoumání a nové způsoby vyjadřování naší transcendentní reality.

Totéž platilo o Steveovi. Ten den, kdy jsem poprvé tohoto skvělého mladého doktora - záchranáře s osobními zkušenostmi s UFO a mimozemšťany - potkal, jsme spolu vydrželi rozmlouvat hluboko do noci. Začali jsme propojovat souvislosti, kterým jsme oba sotva začali rozumět: že mimozemské návštěvy nejsou pouze holou realitou, ale že tyto bytosti mohou pomoci při překonání nadcházející globální krize způsobené lidskou činností. Od té doby se Steve ukázal být člověkem s neobyčejnými vůdcovskými schopnostmi při pronikání jak do samotného fenoménu UFO/ET, ale i do temných zákoutí americké vlády a různých korporací, které tento fenomén záměrně zamlžují. Výsledkem je, že doktora Greera můžeme považovat za muže, který mnohokrát dokázal, že je neohrožený a energický bojovník v první linii boje za změnu planety.

Nejprve založil Centrum pro studium mimozemské inteligence (CSETI), ve kterém představil koncept velvyslanectví mezi lidmi a mimozemskými kulturami - tentokrát se však nejednalo o pouhou science fiction. Pořádal celonoční expedice do těch míst na celém světě, která jsou známa svým hojným výskytem UFO. Jeho skupina navazovala kontakt s koráby pomocí světla, zvuků a vizualizací. Pro tyto akce Steve razí termín „blízká setkání pátého druhu“, čili CE-5. Tyto akce dále pokračují a jsou otevřeny studentům, kteří mají vážný zájem.

Pak se vrhl na jiný obtížný úkol: vystopovat a shromáždit svědectví (na videu a DVD) o jevu UFO/ET od více než stovky svědků z řad americké vlády. Tento jeho projekt, nazvaný Disclosure, kulminoval v podobě ohromné konference, která se konala ve Washingtonu v květnu 2001. Tato odhalení udělala tlustou čáru za dlouhou a nechutnou historií vládního a mediálního utajování poznatků o takových technologiích, jako jsou mikroelektronika, antigravitační pohony, přístroje point-zero a zařízení na „volnou“ energii, které jsme získali od našich návštěvníků. Masivní utajování celé této záležitosti trvá již více než šedesát let. Tedy od doby, kdy se v červenci roku 1947 v Roswellu ve státě Nové Mexiko zřítilo UFO. Tato událost zajisté neměla nic společného s horkovzdušnými balony, jak tvrdí představitelé amerického válečného letectva. Takovým mýtům věří pouze ignoranti nebo mocní a jejich přísluhovači.

Průkopnická práce dr. Greera při rozkrývání tohoto jevu vedla k dalšímu pochopení hloubky a věrohodnosti vyprávění jak o kontaktech s mimozemšťany, tak o utajování všeho, co se kolem toho točí. Například výzkum tajnější než „top-secret“, který se provádí poblíž neblaze proslulého Groom Lake v Nevadě i na jiných místech.

Steve Greer je duchovní bojovník s vysokým kreditem, který se staví do opačné role než ty síly, které samy sebe označují za „Spojené státy“. Tito lidé jsou v podstatě kriminálníci, kteří by měli být postaveni před soud, a to z mnoha důvodů, které jsou zřejmé nám všem, kteří pozorujeme pád amerického impéria. Dr. Greer nashromáždil (více než kdokoliv jiný) ty nejpřesvědčivější důkazy o utajování jevu UFO/ET a na nás ostatních je, abychom je přijali. Utajovaná pravda - zapovězené poznání nám poskytuje nejmodernější přehled širokého spektra důkazů v podobě autobiografického vyprávění. Je to příběh i rozkrytí největších tajemství naší doby v nejmocnějším národě na zeměkouli.

Neméně důležité je i to, že se v tomto vyprávění dozvídáme i o dobrotivé povaze mimozemských kultur, které nás navštěvují a které dobře chápou lidské podmínky a problémy, a zároveň se zdržují přímého vměšování do záležitostí pozemšťanů (takzvané První nařízení, které se proslavilo díky seriálu Star Trek). Měli bychom se vážně zamyslet nad tím, že historie moderních pozorování UFO, kontakty s mimozemšťany a přenos technologií začaly ihned poté, co Spojené státy nastartovaly nukleární věk tak, že v roce 1945 svrhly dvě atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki. Bombardéry s dlouhým doletem a atomovými zbraněmi na palubě měly hangáry právě v Roswellu, tyto bomby byly vyrobeny v Los Alamos, první z nich explodovala v Alamogordo a rakety, které měly nést budoucí nukleární hlavice, byly testovány ve White Sands - to vše se nachází v Novém Mexiku, uzlu vojensko-průmyslového komplexu. Je tedy pouhou náhodou, že v roce 1947 došlo k havárii UFO právě v Roswellu? Pochybuji o tom: hrůzy jaderných technologií mohly způsobit to, že soucitná mimozemská rasa přispěchala právě do této oblasti a později do všech oblastí, kde se nacházela podobná vojenská a nukleární zařízení. Možná nám mimozemšťané pomáhali zabránit hrůzám, které mohli rozpoutat nezodpovědní lidé.

My pozemšťané potřebujeme veškerou pomoc, která je nám dostupná. Tak proč bychom neměli tento jev přijmout takový, jaký je, zahлубat se nad tímto zázrakem a odložit stranou všechny naše kulturní rozdíly? Potřebných změn jsme schopni dosáhnout pouze tak, že rozšíříme naše poznatky a vědomosti a podnikneme patřičné politické kroky. Právě v tom je přednost dr. Greera.

V mnoha ohledech nám fenomén UFO říká víc o nás samých než o našich tajemných návštěvnících. Zrcadlo, které nám oni nastavují, je poněkud děsivé, ale i plné naděje; pokud se zaposloucháme do slov dr. Greera. Například jím založený fond Space Energy Access Systems (SEAS) podporuje vynálezce, kteří přicházejí s revolučními energetickými technologiemi, jež mohou světu poskytnout čistou, levnou a decentralizovanou energii, čímž urychlují konec věku ropy, uhlí a atomového jádra, a tím pádem i konec lidmi způsobeného znečištění planety a klimatických změn. My v New Energy Movement (Hnutí za novou energii) úzce spolupracujeme se SEAS a dalšími organizacemi, obhajujeme důležitost technologií, které umožňují získávat nové energie a které jsou nyní tlačeny do kouta mocnými zájmovými skupinami.

Ten večer, kdy jsem se poprvé setkal s dr. Greerem, mi jeden z pořadatelů akce věnoval samolepku na auto. Bylo na ní napsáno: „Pravda vás může osvobodit, nejdřív vás však pořádně našťve.“ Pokud se odhodláme přijmout věci tak, jak jsou, a nebudeme popírat strašlivé okolnosti, ve kterých žijeme, pak budeme moci nalézt řešení a možná budeme mít šanci jako jeden celek, jedna civilizace.

Tato odvážná práce není podnikem na jeden týden. Během posledních dekád bylo mnoho pokrokových vědců zavražděno nebo jinak umlčeno pomocí přívalu dezinformací a osobních útoků. Dr. Greer to všechno, k našemu dobru, přečkal.

Tato kniha může být tím nejdůležitějším, co jste kdy četli. Je v ní plno transcendentních pravd. Je to volání po akci, která přinese změnu paradigmatu - z pozemské tyranie na pokojnou, udržitelnou a vesmírnou komunitu.

*kosmonaut lodi Apollo dr. Brian O'Leary
14. září 2005*

Úvod: Utajovaná pravda - zapovězené poznání

V dubnu 2004 se v našem vesnickém sídle v okrese Albemarle ve státě Virginia shromáždilo asi pětadvacet lidí. Rozhodl jsem se, že tímto způsobem, pomocí ústního vyprávění, podám přehled o důležitých událostech svého života. Celá akce trvala asi týden a tato kniha je jejím výsledkem.

Abych byl upřímný, tuto knihu vydávám s jistými obavami. Odhaluji v ní osobní zkušenosti a události, které se - upřímně vzato - zdají neuvěřitelné. Dokonce i čtení přepisu nahraných kazet bylo pro mě někdy bolestným a emočně tíživým prožitkem. A navíc vím, že mnoho z toho může být použito i při útoku proti mé osobě.

Nicméně nastal čas, abyste se dozvěděli: Proč doktor - záchranář, který byl šéfem rušného oddělení první pomoci, zanechal své kariéry, aby vyslal do světa informaci o tom, že ve vesmíru nejsme sami? Co jsem osobně zažil - od svého dětství až po současnost - že jsem nabyl poznatky o kosmických kulturách, kosmickém vědomí a zahlédl úžasnou budoucnost, která stojí před lidstvem? Jaké jsou technologie týkající se nových energií a pohonů, jež nám mohou přinést nový svět, ve kterém nebude znečišťování životního prostředí, chudoba a války? Kde je uzel, kde se střetávají Mysl, Prostor, Čas a Hmota - a jak to dokáže vyspělá civilizace technologicky využít? Jak vypadá plán lidské civilizace na budoucích 500 000 let - a jak se můžeme do té doby přenést? Co jsem zjistil a zažil, když jsem se setkával s hlavami států, šéfy CIA, miliardáři a tajnými agenty, kteří jsou náhle zoufalí z toho, že musejí zachovávat mlčení a zároveň se modlí za osvobození od černých skříněk, které rozeseli všude kolem sebe? Kdo operuje s touto utajovanou pravdou a zapovězeným poznáním - a hlavně a především proč?

Tato kniha pojednává o tom všem a ještě o mnohém dalším. Je to moje vlastní odhalení. Když jsem založil a vedl projekt Disclosure, dospěl jsem k pocitu, že nadešel čas, aby se miliony lidí, kteří sledovali mou práci, dozvěděly pravdu o tom, jak jsem se ke všemu dostal a co jsem objevil.

Neočekávám, že průměrný čtenář přijme všechno, co je zde napsáno - možná nepřijme vůbec nic. Vlastně nemám žádná očekávání. To, co zde píše, je pravda, kterou jsem našel, a z celého svého srdce se snažím tuto pravdu sdělit. Doufám, že v této mé zpovědi naleznete nějaký smysl.

Setkání, které jsem před pár lety měl s jedním starším generálem v Pentagonu, plně ilustruje tíživost situace. Tento generál, který tehdy velel velké operaci tajných služeb, mě požádal, abych jemu a několika jeho podřízeným shrnul zprávy týkající se záležitosti UFO. Když jsem společně s naším vojenským poradcem čekal v generálově místnosti pro hosty, všimli jsme si jedné ženy v důstojnické uniformě, která se dívala do lejster a občas na nás zvědavě vzhledla. Nakonec se mě zeptala, zda jsem doktor Greer. Odpověděl jsem jí, že ano. Posléze se mi přiznala, že je z nadcházejícího brífinku velmi vzrušená a že se svými kolegy losovali o to, kdo se jej zúčastní. Bylo zřejmé, že z celé kanceláře mohla být přítomna pouze ona.

Pak jsme byli odvedeni do generálovy konferenční místnosti. V jednom bodě výkladu mě generál přerušil a řekl: „Nepochybuji o tom, že to, co říkáte, je pravda. Nicméně z moci svého úřadu jsem provedl šetření, ale nikdo mi nebyl s to říci vůbec nic. Vlastně jediné, co jsem dostal, bylo toto!“ Po těch slovech odešel ke knihovničce a z poličky vytáhl hračku - figurku malého mimozemšťana. Chvilí ji podržel v ruce, abychom si ji všichni mohli pro-

hlédnout, a dodal: „To je všechno, co jsem dostal. Jak směšné. Přitom jsem využil všech svých informačních kanálů!“

Vysvětlil jsem, že když šetření o záležitostech týkajících se UFO provedli ředitel CIA a další vysocí důstojníci, dopadli podobně. Tento starší generál mi povyprávěl jeden znepokojivý a čistě osobní příběh: Když byl mladý, jeho otec odhalil korupci a spiknutí ve vládě, rozměry a hloubka celé záležitosti byly značné. Nikdo nebyl ochotný mu naslouchat. Jednalo se o velmi důležitou věc, dokonce i sám generál si myslel, že jeho otec je prostě cvok. Jeho otec nakonec kvůli celé záležitosti spáchal sebevraždu (nebo byl zabit tak, aby to vypadalo jako sebevražda). Generál celou vzpomínku zakončil slovy: „Až když jsem se dostal na svůj současný post v Pentagonu, tak jsem si uvědomil, že táta měl pravdu!“

Dokud byl tento generál konfrontován s pravdou jako pouhý vysoký důstojník, nebyl s to uvěřit svému vlastnímu otci. Jak tedy mohu očekávat, že uvěříte právě mně? Všechno, co mohu udělat, je podělit se s vámi o pravdu a zbytek nechat na vás.

Pár poznámek ke knize: Nejedná se o knihu, která byla napsána, je to pouhý editovaný přepis 45 hodin nahrávek, které byly pořízeny v dubnu roku 2004 během přednášek na naší farmě. Žádám čtenáře, aby promínil různé chyby či editorova přehlédnutí. Na tuto knihu je třeba pohlížet jako na ústně předané svědectví, které bylo přepsáno a upraveno do knižní podoby. Při těchto přednáškách jsem se neopíral o žádné poznámky nebo jiný text.

V letech 1991 až 1995 jsem si psal deník (přepsaný z nahrávek), který měl již v té době něco přes 2000 stránek. Je jasné, že tato kniha, zachycující události v průběhu půl století, může obsáhnout a reflektovat pouze to hlavní a nejpoučnější z toho, co se událo. V žádném případě se nejedná o vyčerpávající zdroj či přehled všech informací, které jsem se dozvěděl během tisíců rozhovorů a schůzek s mými tajnými informátory z okruhu „stínové vlády“.

Mnoho jmen těchto tajných agentů je změněno nebo zkráceno. Nicméně původní nahrávky a přepisy, které jsou v kopiích ukryty na mnoha místech, obsahují všechna jména, korporace a spolky, které se podílejí na těchto ilegálních tajných operacích. V případě, že to bude potřeba, zveřejním je později.

Dále platí, že tato kniha není rekapitulací nebo souhrnem rozsáhlé dokumentace, kterou jsem shromáždil ve svých dvou předchozích knihách. Čtenář by měl nahlédnout do rozsáhlých dokumentů, které vlastní CSETI a které se týkají zkušeností ohledně kontaktů s mimozemšťany. Tento materiál je obsažen v knize Extraterrestrial Contact: The Evidence and implication (Mimozemské kontakty: Důkazy a implikace). Navíc, kniha Disclosure (Odhalení) obsahuje skoro 600 stránek vládních dokumentů a více než 60 „top-secret“ očitých svědectví o oficiálních vládních projektech a událostech. Tyto knihy lze získat na www.disclosureproject.org.

Nadešel čas, aby se ukončila jedna kapitola historie lidstva a otevřela druhá. Budeme mít dost kuráže přivítat tento nový svět, jehož rysy jsou univerzální mír, osvícení a skutečně technologicky vyspělá civilizace, která je udržitelná celé tisíce let? Zpátečnické síly, které se pokoušejí zavést lidstvo do času války ve vesmíru, globální destrukce, ničení životního prostředí a kulturního šílenství, musejí být zastaveny odhodlanými činy nás všech a nahrazeny zcela novým způsobem bytí.

Nastal čas dozvědět se pravdu. Nastal čas, abychom my všichni začali jednat. Pouze společná činnost všech, kteří touží po dobré budoucnosti, jež lidstvo očekává, může překlenout propast hrozícího zničení a nastolit takovou civilizaci, která se v míru a osvícení přiřadí mezi další kosmické kultury.

*Steve M. Greer, MD. Albemarle County, Virginia
1. únor 2006*

Poznámka autora

Tento příběh se skládá ze tří částí. První z nich objasňuje ty události, které připravily půdu pro vše ostatní. Jedná se o životní zkušenosti z mého dětství i počátku dospělosti až do devadesátých let 20. století. Druhá část sahá od devadesátých let 20. století až do současnosti. Během té doby jsme vytvořili Centrum pro studium mimozemské inteligence (CSETI), projekt Disclosure a Space Energy Access System. Třetí část nás posouvá do budoucnosti. Je to pohled do doby, kdy bude naplněn příslib lidstvu - jedná se o časovou periodu, která potrvá 500 000 let.

Abych mohl čtenáři poskytnout jistý nosný rámec, musím uvést důležitá statistická čísla. V roce 1980 světové společenství vymýtilo neštovice z povrchu zemského. Světová zdravotnická organizace předpověděla, že se v roce 2006 dostane se svým programem i do nejzapadlejších vesnic Asie a Afriky, takže zcela zanikne obrna. Tyto úspěchy přinesly a přinesou velké dobrodiní nám všem - jako obyvatelům tohoto světa. Nicméně tyto skutky pozoruji s poněkud rozpačitou radostí. Proč? Protože během doby, kdy budete číst první kapitolu této knihy (asi patnáct minut), bohužel dojde k těmto věcem: hladem zemře 250 dětí, 15 lidí podlehne nemoci AIDS, 31 z nás zemře na malárii a 50 lidí bude skoseno tuberkulózou.

Můžete se zeptat, jakou to má spojitost s mimozemšťany nebo CSETI nebo projektem Disclosure. To vše je spojeno s kontrolou, mocí, náboženskou ideologií a chamtivostí. Víme, že již mnoho let existují technologie, které by odstranily jak neštovice, tak obrnu mnohem dříve. Totéž platí i o výše uvedených smrtelných chorobách a dalších zlech, které deptají lidské společenství. Víme, že kolem nás jsou technologie, jež mohou celý svět zásobovat nevyčerpatelným množstvím energie, aniž bychom museli plundrovat naše cenné přírodní zdroje. Bohužel lidé, kteří mají tyto technologie v rukou, se s námi o ně nechťejí dělit.

Neříkám vám to proto, abych vám přivodil deprese, říkám to proto, že taková je realita. Nicméně tato skutečnost může být změněna. Během čtení Utajované pravdy - zapovězeného poznání zjistíte, že ke změnám začíná docházet i u těch lidí, kteří jsou v nějakém spojení s těmito technologiemi. Tyto změny mohou udělat ze světa místo plné míru. A nakonec se tak stane...

1. Zvláštní posel

„Pro tu událost vám můžeme rezervovat malý Hollomanův sál... Nic většího nebudete potřebovat.“

„Ach ne, my potřebujeme velký taneční sál.“

„Ale taneční sál se nikdy nepoužívá... S výjimkou obrovských a důležitých událostí.“

„Ale to bude velká a důležitá událost!“

„Vy jste se asi zbláznil.“

„Ne, my prostě potřebujeme celý taneční sál!“

„Hmm, naposledy byl taneční sál zaplněn, když tam přednášel prezident Reagan!“

„Prostě ho obstarejte. Udělejte to.“

„Dobře ... stejně neposloucháte, co vám říkám ... ale já to pro vás zařídím.“

Místnost, o které se mluví, je taneční sál v National Press Club ve Washingtonu. Tato slovní přestřelka proběhla mezi mnou - dr. Stevenem Greerem - a tiskovou agentkou. Psal se 9. květen 2001. Ta žena dodržela slovo a můj instinkt byl přesný! Sledovali jsme, jak se celý sál zaplnil do posledního místa. Byly tu dva tucty televizních kamer a celá legie novinářů, kteří se shromáždili, aby vyslechli a zaznamenali prohlášení, jež předneslo jednadvaacet svědků z řad vojska, tajných služeb, rozvědek, vlády, vědeckých institucí a průmyslových korporací.

Tito svědci vystoupili, aby vyprávěli o svých osobních zkušenostech s mimozemskými dopravními prostředky (ETV - extraterrestrial vehicles - neboli UFO) a mimozemskými formami života. Následovalo více než dvouhodinové svědectví, které potvrdilo realitu ETV/UFO kontaktů a další, většinou neznámý fakt: tato interakce s mimozemskou inteligencí přinesla pokročilé technologie jak na výrobu energie, tak na pohon dopravních prostředků. Tyto informace byly lidstvu zatajovány po dobu mnoha let.

Tato událost zahájila projekt Disclosure: přímý důsledek mnohaletého úsilí Centra pro studium mimozemské inteligence. Jednalo se též o milník na mé osobní cestě. Zanechal jsem své kariéry lékaře z oddělení první pomoci v Asheville ve státě Severní Karolína a ujal jsem se nové role - role kurýra zprávy, kterou je nutné vyslyšet. Byl to jen další krok na (občas) kamenité stezce, na kterou jsem vykročil, když mi bylo devět let a hrál jsem si na ulici městečka Charlottě v Severní Karolíně.

Jednoho letního dopoledne v roce 1965 jsem se jako obvykle toulal s partou dětí z okolí. Byly jsme typické jižanské děti, potloukaly jsme se po okolí a hledaly jakýkoliv typ dobrodružství - něco postavit, něco uvidět, něco najít a odnést domů. Vůbec jsme nebyly připraveny na to, co se náhle objevilo v jihozápadním cípu oblohy: stříbrný oválný zářící koráb - zcela zřejmě se nejednalo o letadlo ani helikoptéru. Vypadalo to jako monolit z jednoho kusu a pohybovalo se to zcela bezhlučně. Nikdy jsme nic podobného neviděly. Chvíli se to vznášelo ve vzduchu a pak to v mžiku oka zmizelo.

Cítil jsem, že to bylo něco naprosto neobvyklého. Moje rodina, zcela pochopitelně, celou tuto záležitost přešla jako výplod dětské fantazie. Nicméně já a mí kamarádi jsme věděli, že jsme se stali svědky něčeho zcela mimořádného. Bylo to moje první setkání s „ETV“, což je termín, který Národní bezpečnostní agentura (NSA) razí pro mimozemské dopravní stroje, kterým se obecně říká UFO.

Toho dne vznikl můj trvalý pocit spojení s těmito kosmickými loděmi. Události dalších týdnů toto pouto jen posílily: prožil jsem sérii lucidních snů a noční setkání s bytostmi, které nebyly ze Země. Protože jsem byl jen malý kluk, byl jsem schopen se s tím „snadno vypořádat“ - přišlo mi to jako přirozený důsledek mého neobvyklého dobrodružství, které jsem zažil se třemi svými kamarády. Věřím, že mimozemšťané se na mě zaměřili, aby ve mně vybudovali vědomí a přijetí těch věcí, které přesahují svět, jež lze vnímat očima. Moje nevinnost mi umožnila, abych na to všechno pohlížel bez předsudků, přestože jsem o tom nemluvil až do doby poměrně nedávné (z obavy z potenciálního posměchu).

Nicméně toto spojení z dětství mi změnilo život. Byl to počátek velkého pátrání po pravdě, které sílilo a rostlo rychleji než já.

Moje zvědavost a zájem tyto věci byly stále intenzivnější, přestože jsem v následujících letech neměl žádné přímé setkání s mimozemšťany. Když mi bylo asi dvanáct, začal jsem sbírat důležité články z časopisů, jako byly Life, True, Argosy, a z knih o setkání s UFO. V malém kumbálku se mi hromadily stohy podobného čtení. Pomyšlení na lidi z jiné planety mě fascinovalo, a kdykoliv jsem se podíval na noční oblohu, naplnil mě pocit údivu a radosti. Nikdy jsem nepocítil ani záchvěv strachu - bylo to tak přívětivé jako teplo domova. Takže můj přístup k otázce mimozemšťanů byl takový, že jejich existence je předpokládaná či „daná“ a že jsou si tyto bytosti vědomy naší evoluce na zeměkouli. Tento pocit poznání ohromné škály stvoření mi vždy přinášel radost a klid, a to dokonce už v době, než jsem začal chodit do školy. Když jsem byl v přírodě, měl jsem pocit něčeho probuzeného a posvátného, co přesahuje naši každodenní existenci. Věřil jsem, že je tu stále něco jako ruka na mém rameni, která mi pomáhá a vede mě k vnímání zcela bdělého stavu, mysteriózního vědomí přítomnosti, které se mi otevřelo vždy, když jsem se díval na oblohu nebo si hrál mimo dům. Perské přísloví praví: „Nejlepší způsob, jak milovat Boha, je milovat to, co stvořil.“ Nevinným a prostým způsobem jsem byl tímto darem požehnan.

Byl to nekonvenční pohled na život, který byl možná výsledkem stejně neobvyklého dětství. Vyrůstal jsem ve zvláště excentrické jižanské rodině. Matka byla jako směsice Scarlett O'Harové a Bette Davisové z filmu „Tiše, tiše, sladká Charlottě“. Navíc v ní byly i rysy Joan Crawfordové z filmu „Nejdražší maminko!“ Otec byl napůl Indián. Jeho matka byla Čerokíjka.

Nicméně rodina, ve které jsem žil, měla neustále velké potíže. Děti z tak složitého rodinného zázemí obvykle skončí na jedné z těchto dvou cest: buď podlehnou sebedestruktivním zvykům a návykům, což je nezřídka dovede i k sebevraždě, nebo najdou dostatek vnitřní síly a začnou žít smysluplný a plodný život. Já jsem se dal tou druhou cestou díky Boží milosti a intervenci zjeveného i neviditelného světa.

Vlastně jsem nikdy nenarazil na tak traumatickou a dysfunkční rodinu, jako byla ta naše. Většina lidí o těchto mých zkušenostech neví vůbec nic; pohlížejí na mě jako na úspěšného lékaře a obecně známou osobnost (která je občas poněkud sebestředná) a předpokládají, že jsem měl obvyklé a normální dětství.

Když už jsem byl skoro dospělý, zašel jsem si se svou sestrou-dvojčetem na film „Nejdražší maminko!“ Když film skončil, pohlédli jsme na sebe a řekli si: „Můj bože, kdyby se to stalo nám, byl by to ten nejhezčí den našeho dětství!“ Lidé jsou zděšeni, když to slyší. Díky alkoholismu našich rodičů jsme my děti často žily v podmínkách týrání, zneužívání a zanedbání. Vzpomínám si, jak jsem jako malý předškolák jedl popel z cigaret, písek a špínu, poněvadž doma nic jiného nebylo. Jako lékař si nyní uvědomuji, že jsem tímto způsobem alespoň zásobil své tělo potřebnými minerály: byl to jeden z těch instinktivních příkazů, pomocí kterých si tělo umožňuje přežít. Často jsem býval velmi nemocný, zvláště v zimě. Každoročně jsem měl zápal plic a bronchitidu. Moje plíce mají z těchto chorob stále zjizvenou tkáň.

Nicméně takové těžkosti s sebou často nesou i dobrodiní. Všechny tyto překážky ze mě udělaly velmi houževnatého chlapíka. Veškerá zahořklost, kterou jsem si z dětství mohl odnést, byla rázem pryč, když jsem si uvědomil, že jsem z toho všeho odešel posílen a jako vítěz. Když jsem dosáhl středoškolského věku, přísahal jsem si, že vezmu život do vlastních rukou a od základů ho změním. A to se mi také povedlo.

Během těchto let jsem byl fakticky soběstačný, měl jsem svůj vlastní byt. Pracoval jsem v místní restauraci. Každý den jsem byl v práci do jedné v noci. Už v šest ráno jsem vstával a jel na kole do školy přes celé město. Dokázal jsem mít samé jedničky a byl jsem vzorným studentem, který se podílel na celé řadě školních činností. Můj stále rostoucí pocit zodpovědnosti se rozšířil i na mé tři sestry. Často jsem o nich bezděčně mluvil jako o „svých dcerkách“, tak silný byl můj ochránářský a pečovatelský instinkt. Poněvadž moji rodiče byli dokonalými prototypy antirolí, naučil jsem se, jak věci nedělat. Všechny tyto výzvy mě přivedly k uvědomění, že my všichni si můžeme vytvořit svoji vlastní budoucnost a můžeme překročit omezení dané naším původem, chudobou, špatným zacházením či jakýmikoliv jinými těžkostmi. Je však k tomu zapotřebí silné lidské vůle.

Během svých středoškolských studií jsem byl příliš zaneprázdněn, než abych se zaobíral záležitostmi pop kultury, které tak fascinovaly dospívající mládež z konce šedesátých a začátku sedmdesátých let. Prostě jsem neměl přístup k přepychu, který většina dětí ze střední vrstvy považovala za samozřejmý. Mým každodenním chlebem byla neustálá dřina a starosti. Hrátky s drogami a alkoholem prostě vůbec nepripadaly v úvahu!

Místo toho jsem se pustil do čtení staroindických véd a studia sanskrtu. Sám od sebe jsem se naučil meditacím a konceptu transcendence. Obojí ladně zapadlo do mého konceptu psyché. Byl jsem vychováván mimo rámeček formálního náboženství. Moji rodiče mě nepřivedli k žádné církvi (vlastně byli zarytí ateisté). Poněvadž jsem nebyl poután k žádné institucionální doktríně, zůstal jsem otevřený všem idejím, které mohly být nepříjemné každému, kdo vyrůstal v nějaké konvenční náboženské tradici. Výsledkem bylo, že jsem volně

vstupoval do meditativního stavu a vyššího vědomí, aniž by mi někdo radil či poroučel, jak to mám dělat. Z knih i osobních zkušeností jsem se naučil, jak se mám modlit i meditovat. Tyto záležitosti, společně s mými školními aktivitami týkajícími se životního prostředí a míru, ve mně vytvořily nové prožitkové roviny a hlubší úrovně vědomí. Právě v této době jsem se začal seznamovat se zážitky, které nyní nazývám „mimoprostorové vědomí“. Když jsem si našel chvílku volna, rád jsem usedal na kolo a vyjížděl do okolí, kde jsem hledal to, co by mě k těmto zážitkům přiblížilo.

Byl jsem zvyklý uléhat na loukách a praktikovat techniky, které se vynořovaly z mého nitra. Někdy jsem se přistihl, že cestuji, abych si prohlédl jiné části rodného města či abych spatřil vzdálené oblasti Země nebo dokonce vesmíru. Stalo se to pro mne rutinou. Když mi bylo patnáct let, otevřela se v mém nitru nádherná nezadržitelná síla, která byla nezávislá na jakékoliv tradici. Projevila se zcela a pouze z mého vlastního nitra.

Na jaře 1973 jsem si vážně poranil levé stehno. Měl jsem v plánu jet na kole z rodného města až k písečným ostrovům nacházejícím se na pobřeží Severní Karoliny. Celá cesta měřila tak 300 kilometrů. Nic jsem nedbal na své zranění a směle se vrhl na uskutečnění svého plánu. Celou trasu jsem ujel během jediného dne. Pak jsem se vrátil do svého malého bytu v Charlottě. Záhy jsem zjistil, že se mi v noze rozšířila silná infekce, která později zachvátila celé tělo. Byl jsem strašně nemocný! Kvůli spoustě namáhavé práce a školních povinností jsem byl vyčerpaný ještě předtím, než se mi to stalo. Byl jsem navíc tak chudý, že návštěva lékaře nepřipadala v úvahu. Nyní jako lékař vím, co se mi přihodilo: Dostal jsem sepsi, což znamená, že byl infikovaný celý můj krevní oběh. Doprovodným jevem byly vysoké horečky. Mé příčně pruhované svalstvo zkolabovalo, došlo i k přetížení ledvin. Všechny symptomy jsou potenciálně smrtelné. Ve věku sedmnácti let jsem se tedy ocitl sám doma v bytě, který neměl telefon, a pokoušel jsem se vyléčit z choroby, o jejíž závažnosti jsem toho moc nevěděl. Tento stav mě přivedl na pokraj smrti, v jednom okamžiku jsem cítil, jak opouštím své fyzické tělo.

Byl jsem unášen někam do hlubin vesmíru, kde jsem se již cítil jako doma. Pak jsem zažil něco, co nyní považuji za vědomí Boha, zde se moje osobnost ztrácela stále více, až jsem splynul se zářivou, neohraničenou, čirou, nekonečnou Myslí. Zde neexistovala žádná dualita. Poněvadž v tomto stavu bytí mé normální povědomí o čase zmizelo, zdálo se mi, že to trvalo celou věčnost. Mohl jsem vidět celé stvoření, rozlehlost vesmíru ... krása toho překračuje veškerá slova. Nebylo v tom nic děsivého - pouze bezbřehé vědomí a vnímání nekonečného dokonalého stvoření. Nakonec se z hvězd oddělila dvě zářivá, třpytivá světla. Blížila se čím dál víc. Nyní se domnívám, že to byli avatáři: manifestace Boha. Neměli lidský tvar, vypadali jako dva zářivé světelné body - čirá vědomá energie. Byla to dvojčata - avatáři naší éry. Když se ke mně ti avatáři přiblížili, vstoupil jsem do stavu jednoty s nimi. Bylo to neuvěřitelně krásné. Pak došlo k předání poznání formou, která je před slovy. A také za slovy a mimo slova. Je to, jako když řekneme „jablko“. Již v tom slově je obsažen i obraz jablka, který může být astrální (světelná forma či tvar). A v rámci tohoto vědomého obrazu je i čirá myšlenková forma jablka samotného - jeho esence. Tímto způsobem mi byly sděleny různé informace.

Nemám tušení, jak dlouho toto spojení s Bohem trvalo. Byl jsem dojat krásou toho všeho, zároveň jsem byl i fascinován. Nakonec se celá ta událost přesunula do poněkud lineárnějšího způsobu komunikace. Jeden z avatárů řekl: „Můžeš odejít s námi, nebo se můžeš vrátit na Zemi.“ Byl jsem dost duchapřítomný na to, abych se zeptal: „A jaká je vaše vůle?“ Ta bytost odpověděla: „Naše přání je, abys šel zpět na Zemi a dělal další věci.“ Po těch slovech jsem se cítil skleslý, neměl jsem nic, co by mě táhlo zpět domů. Byl bych velmi šťasten, kdybych mohl zůstat v tom stavu vědomí, v místě mimo prostor. Nicméně jsem jaksi tušil, že nejvyšší odpovědí lidské vůle je přijetí vůle Boží. Řekl jsem tedy: „Dobrá. Dohodnuto.“

Díky tomu jsem poznal skutečnost velmi vznešených nebeských bytostí a existenci Boha, posvátna a jednoty stvoření.

Přesně to jsem zakusil: úplnou dokonalou jednotu neohraničené Mysli a všeho stvořeného jako jeden celek. Pak jsem ztratil vědomí a nějakým způsobem jsem se vrátil do svého těla. Byl jsem tedy zpět ve svém těle, celý zážitek však musel trvat poměrně dlouho, poněvadž jsem ztratil vědomé spojení se všemi svými nervovými centry. Mé smysly však byly v pořádku. Jasně si pamatuji, jako by to bylo dnes, že jsem z okna svého malého bytu viděl, jak se ve světle pouliční lampy míhají větve javoru. Já jsem se však pohnout nemohl! Pomyslel jsem si: „Tak to je skvělé. Jsem tedy zpět ve svém nemocném ochrnutém těle.“ Skutečně jsem se domníval, že jsem kvůli silné infekci prodělal mozkovou mrtvici, díky které jsem ochrnul. (Jak se ukázalo, byl to přechodný jev. Dnes již víme, že při delších zážitcích blížících smrti trvá déle, než se ve fyzickém těle obnoví všechna nervová spojení.)

Pak jsem v pokoji ucítil bytost, která sem byla vyslána, aby otestovala moji vůli žít. Byla to poněkud děsivá, ale možná nutná zkušenost, která mě přinutila použít vlastní vůli, abych zůstal zde. Tato síla se mě pokoušela opět vytáhnout ven z mého těla. Takže jsem znovu vyšel ze svého těla a opět se vrátil. Musel jsem zmobilizovat svou vůli, abych zůstal ve svém fyzickém těle a přiměl své astrální, světelné tělo a vědomí, aby se s ním integrovaly. Po pěti či šesti pokusech se mi to podařilo, připevnil jsem jedno k druhému a zůstal zde. V ten okamžik jsem se probral k plnému vědomí a opětovně jsem nabyl všechny své motorické funkce.

Jak se někdy říká, byl jsem z toho úplně paf! Tato zkušenost změnila můj život jako nic předtím. Změnila všechno, čemu jsem byl učen: že zde není žádná božská bytost ani vědomá existence pro smrti. Nyní z vlastní zkušenosti vím, že to není pravda. Bůh skutečně existuje, stejně jako jeho poslové. Nic již pro mě nebylo takové jako předtím. Naučil jsem se, že není třeba se obávat smrti, že vlastně žádná smrt není - je pouze přeměna z jednoho stavu do druhého.

Když jsem se zotavil a opět začal fungovat ve vnějším světě, zůstal jsem ve stavu neuvěřitelného požehnání, ve vzácném stavu zvýšené pozornosti, kde jsem stále cítil neohraničenou kvalitu kosmického vědomí. Byl jsem uzavřen v pokoji a zároveň jsem si byl vědom celého vesmíru. Mystici to nazývají stavem kosmického vědomí. Tento stav se mi čas od času vracel. Je zajímavé, že se mi má nemocná noha sama od sebe uzdravila. Během celé té události jsem ani nenavštívil doktora, ani nepodstoupil léčbu antibiotiky.

2. Kruh se uzavírá

Když mi bylo osmnáct, naučil jsem se strukturovanou formu meditace nazývanou transcendentální meditace. Byl jsem lačný všeho, co mi mohlo nabídnout schopnost podle vlastní vůle zažívat stavy vyššího vědomí a vyšší pozornosti. Zdá se, že kurz transcendentální meditace může být cestou, která k tomu vede. Brzy jsem si uvědomil, že když vyloučíme všechny obřady a formality, je transcendentální meditace prostý proces. Skládá se z toho, že sedíme a v mysli odříkáváme mantru nebo vydáváme zvuk, pomocí kterého transcendujeme vědomí, lineární mysl a přeneseme se do neohraničeného vědomí.

Posadil jsem vedle svého učitele a společně jsme se pustili do provádění techniky. To, co následovalo, se mu zdálo bizarní, já to však bral jako normální věc. Vstoupil jsem do zcela transcendentního vědomí - do úplného samádhi. Opět jsem se tedy ocítl ve stavu kosmického vědomí. Bylo to nádherné. Ta technika mi šla tak snadno proto, že brána již byla otevřena - díky mému zážitku blízke smrti z minulého března.

Když jsme skončili, učitel na mě pohlédl a zeptal se: „Dostal ses až tam, že?“ Odpověděl jsem, že ano. „Bylo to poprvé?“ vyzvídal. „Nevím, jestli poprvé, ale určitě poprvé s vámi,“ zněla moje odpověď.

Od té doby jsem začal cvičit svou schopnost vstoupit do kosmického vědomí podle vlastní vůle. To mi přineslo ještě neobyčejnější pohled na svět a na sebe sama. Nyní jsem se mohl opětovně spojit s čirým stavem Země, přírody a posvátna, které existuje neposkvřněně zlem lidského konání. Znovu jsem objevoval čistotu a nevinnost vědomí, které jsem měl jako malý hoch. Nyní jsem to však chápal a více tomu rozuměl.

Následující léto jsem odjel do města Boone v Severní Karolíně a začal studovat na Apa-
lačské státní univerzitě. Tuto školu jsem si zvolil proto, že leží v divoké přírodě, v mých milovaných horách Blue Ridge Mountains, se kterými se cítím hluboce spřízněn. Věřím, že tento pocit přichází z genetického spojení, které je založeno na mých čerokíjských předcích.

Přál jsem si trávit každou volnou chvíli v náručí těchto hor, v jejich řekách i jezerech. Chtěl jsem s nimi být spojen jako duch krácející přírodou. Dychtil jsem po praxi svých nově nabitých meditačních dovedností a chtěl jsem pokračovat ve svých prožitcích jednoty s posvátnem. Ocítl jsem tedy na prahu dospělosti. Odešel jsem z domu, kde jsem vyrůstal, aniž by mi někdo řekl, co je to modlitba, komunikace s Bohem nebo zážitek kosmického vědomí. To všechno jsem musel objevit vlastními silami.

Absence náboženské výchovy byla vlastně skrytým požehnáním. Myslím si, že mezi náboženstvím a spiritualitou existuje přesně opačný vztah, až na několik málo výjimek. Poně-
vadž jsem byl ušetřen náboženské výchovy, jednoduše jsem mohl hledat pravdu, aniž bych nesl břemeno náboženských doktrín a jejich pozlátok.

To, co se událo ten podzim, bylo jen neobyčejné rozšíření mé šest měsíců staré zkušenosti se smrtí. Nacházel jsem se na vrcholu Richs Mountain, která se tyčí patnáct set metrů nad městem Boone. Na samém vrcholu je požární rozhledna, ke které vede šterková cesta, která je hned na úpatí zatarasena závorou. Jednoho blankytně modrého odpoledne jsem se rozhodl pozorovat západ slunce z vrcholku této hory. Když jsem dorazil na samý vrchol, usedl jsem k meditaci. Slunce už pomalu mizelo za horizontem. V ten okamžik jsem pohlédl na jihozápad a uviděl mimozemský létající koráb. Byl poměrně daleko, ale vypadal stejně jako ten, který jsem viděl, když mi bylo devět. Aniž bych věděl proč, zareagoval jsem slovy: „To jsou zase oni.“ Vlastně jsem o tom moc nepřemýšlel - prostě jsem jejich přítomnost vzal jako fakt. Loď několikrát zablikala, stejně jako kdysi.

Pak jsem se pustil do meditace a měl jsem krásný hluboký zážitek neohrazené Mysli. Když jsem opět otevřel oči, byla již temná noc. Všude na obloze svítily hvězdy. Jaký to byl krásný pohled! Díky té nadmořské výšce jsem jasně viděl Mléčnou dráhu a bezpočet hvězd a souhvězdí. Jak jsem tam tak stál a díval se na nebe, náhle mi hlavou probleskla myšlenka, která nebyla moje: „Pohled’ na ten nádherný vesmír, který Bůh stvořil.“

S tímto na mysli jsem vstoupil přesně do téhož stavu, který jsem měl, když jsem zemřel. Ve zcela bdělém stavu jsem zažíval vědomí Boha, byl jsem sjednocen s celým jeho stvořením, a přesto jsem si byl vědom toho, že stojím na vrcholu hory. Bylo to velkolepé.

Když jsem začal sestupovat dolů, všiml jsem si záře na okraji hory. Vycítil jsem, že tam někdo je. Zničehonic se po mé pravici objevila mimozemská biologická forma života a dotkla se mého ramene. Bylo to, jako by do mě někdo silně píchl prstem. Pohlédl jsem dolů a na bundě jsem uviděl otisk. Zježily se mi všechny vlasy na hlavě. Poněkud dětinsky jsem si pomyslel: „Co po mně ta bytost chce?“ Příkrčil jsem se k zemi (nerad to přiznávám) do polohy plodu a podíval se vzhůru. Naše pohledy se střetly. Ta bytost byla muž. Byl zcela pokojný a ničím mi nenaháněl strach. Jeho oči byly krásné a připomínaly oči jelena. Náhle jsem zjistil, že jsem byl přenesen ke korábu, či spíše na koráb. Byli jsme venku a seděli jsme. Pak si vzpomínám, že koráb zcela zprůsvitněl. Měl jsem pocit, jako bych se vznášel prostorem, ve kterém nic není, jako by byl celý koráb vyroben z optických vláken a jeho plášť mohl zmizet. Všude kolem nás bylo vidět prostor.

Tak jsem se tam ocítl s těmi mimozemšťany, kteří byli vysocí zhruba metr či metr dvacet. Všichni měli ty přívětivé oči. Zdálo se, že jsme zde kvůli jednomu cíli: společné meditaci.

Zajímali se o mě, poněvadž chtěli kontakt s lidskou bytostí, která zažívá kosmické vědomí tak, jak toho jsme schopni my. Chtěli, abych se o to s nimi podělil. V tom okamžiku jsem jim ukázal, jak takový stav prožíváme. Měli jsme společný prožitek - neuvěřitelné setkání, zcela jiné než ty příběhy, které obvykle kolují o kontaktech s mimozemšťany. Byl to velmi nepozemský zážitek, kdy čas, prostor a relativita okolí byly zcela jiné než to, na co jsme zvyklí. V tomto stavu vědomí nehrají roli vteřiny, hodiny ani roky, poněvadž dochází k transcenci času a prostoru. Toto bezbřehé nekonečno je skutečná podstata naší mysli; probuzené Já v nitru nás všech.

Když jsem byl s těmito bytostmi, vytvořili jsme kód pro společnou komunikaci. Prakticky se jednalo o zrod CE-5 - blízká setkání pátého druhu - iniciaci. Pro komunikaci s mimozemšťany a jejich elektronickými přístroji používáme nejenom zvuky a světlo, ale též mimoprostorové vědomí a cílené souvislé myšlenky. Tehdy se psal říjen roku 1973, v té době na Sinaji zuřila válka.

Bylo mi jasné, že mimozemšťané chtějí, aby se lidstvo vzdalo násilí a proměnilo se v mírumilovnou civilizaci, která harmonicky koexistuje s vesmírem. Planeta Země potřebovala své velvyslance tlumočící tento záměr. Tak jsem nabídl, že to budu dělat a pomohu to naučit své lidské druhy. Nic více, pouze toto.

Pak jsem se ve zlomku vteřiny vrátil do „normálního“ stavu vědomí a zjistil jsem, že jsem na šterkové cestě poblíž požární rozhledny. Byl jsem však o kousek dál než v okamžiku, kdy jsem se setkal s mimozemšťanem. Stále jsem však byl kousek od vrcholu. Pomyslel jsem si: „Ach bože, jaká nádhera!“ Tento prožitek jednoty s nimi mi vnukl klíčové poselství: vědomá mysl, ke které se v tom okamžiku probouzíme, je tatáž jako mysl božského Bytí a všech jiných bytostí. Erwin Schrodinger měl naprostou pravdu, když řekl, že celkový počet myslí ve vesmíru je jedna jediná. Existuje jedna vědomá mysl, a právě tou jsme. Takže ve vesmíru existuje pouze jedno lidstvo a my jsme tím lidstvem. Žádní „mimozemšťané“ a „lidi“; pouze nerozdělený, dokonalý, celistvý vědomý život ve vesmíru, a my jsme jeho součástí.

Vybavuje se mi jedno rčení ze súfíjské tradice: „Pomýšlíš o sobě jako o titěrném tvorovi, když uvnitř tebe je skrytý celý vesmír?“ Je to jen rétorická otázka. Nejsme jen titěrnou formou života. V našem nitru je obsažena celost vesmíru. A právě to jsem zažil při svém kontaktu s mimozemšťany.

Oni věděli, že jedná šance pro mír na Zemi - nehledě na vesmír - spočívá v tom, že si lidé uvědomí, že mezi námi není rozdíl. Nezáleží na tom, jak vypadáme - pohledme na celou škálu rozdílů ve fyzickém vzhledu, kterou najdeme pouze na zeměkouli! To, na čem skutečně záleží, je, že uvnitř nás přebývá totéž jedinečné světlo vědomí; nekonečné, věčné a stále přítomné - ať už jsme mu v daném okamžiku otevření či ne. To je základna našeho vztahu s druhými i našeho vztahu s vesmírem. Právě to je věčné a přetrvávající ... a právě to jsem s nimi zažil v absolutní, čiré formě. Byla to nejkrásnější a nejúžasnější věc. Nebylo v tom nic děsivého nebo znepokojivého.

Vůbec jim nevadilo, že mi bylo pouhých osmnáct let. Oni se nestarají o takové věci, jako je věk, rasa, rodinný původ či bohatství. Zajímalo je pouze to, že jsem měl dost čisté srdce na to, abych viděl jasnou a materiálními záležitostmi tohoto světa neposkvřenou pravdu. Dokázal jsem rozlišit univerzální aspekt nauk různých kultur, které se šířily v lidských společenstvích všech věků, poněvadž pravda je ve všech jazycích jedna a tatáž. To, co jsme toho dne vytvořili, dokázalo, že lidé - každý z nás - mohou být vzájemně ve spojení jak mezi sebou, tak

s neohrazeným vědomím vesmíru, ale i s dalšími civilizacemi. Podmínkou je pouze to, abychom byli pozorní a bdělí. Pokud jsme bdělí a slyšíme či čteme právě teď tato slova, bdělost, skrze kterou nasloucháme, je jedna a tatáž. Není ničím rozdělena. To my ji dělíme na své ego a rozum, ve skutečnosti je však světlo vědomí jedno a totéž v každém stvoření, v

každé hvězdě. A celý kosmos je zaplaven tímž světlem Bytí. Existuje velké slunce Vědomí, které se odráží a láme v každém z nás, přesto je však pouze jedno. Takže když se vrátíme k té pravdě, když ji prožijeme, pak se žádná ze životních forem nezdá vzdálená, neobvyklá nebo cizí ... protože ve skutečnosti nejsou.

A tak mě při této příležitosti napadl CSETI koncept jednoho vesmíru, jednoho lidstva. V celém vesmíru vskutku existuje jedno lidstvo, a tím jsme my. Existuje jediné vědomé bytí, které ozařuje a svítí na nás na všechny. A to nemůže být nikdy rozděleno, ať se snažíme sebevíc. Možná bychom je chtěli rozdělit, ale nikdy to nedokážeme. Je vždy pouze jedno jediné a je vždy dokonalé. Mimoszemské bytosti, které jsou zde, tomu rozumějí, poněvadž nemohou cestovat mezihvězdným prostorem, aniž by chápaly mimoprostorovost. K pochopení mimoprostorovosti je zapotřebí vysoké úrovně poznání a osvětlení.

Pravda je ve skutečnosti taková, že soucitné srdce a základ míru spočívají v pochopení faktu, že my všichni jsme jedním jediným. Bez takovéhoho prožitku jsme odkázáni na intelektuální závěry - a ty nikdy netrvají dlouho. Takže poměrně mlád jsem si uvědomil, že všechny problémy světa jsou v zásadě duchovní, a tudíž i jejich řešení musí být spirituální. Jak se ukázalo, byla to pravda.

Byl jsem tedy zpět a kráčel jsem po šterkové cestě z kopce dolů. Nade mnou svítila hvězdná obloha a na mě té noci čekal ještě jeden podivný jev. Asi po padesáti metrech chůze jsem měl najednou pocit, že jsem s každým krokem lehčí a lehčí, jako bych se pohyboval na Měsíci. Mé kroky byly ve skutečnosti skoky, které měřily dobrých osm, deset metrů! Spíše jsem se vznášel, než kráčel. Kolem mě fungoval jakýsi podivný magnetický antigravitační efekt, který mě činil lehčím. Nebyl to produkt mé obrazotvornosti; mé fyzické tělo bylo skutečně lehké!

Byl jsem šťastný jako blecha! Byl jsem tam, právě jsem měl za sebou úžasný prožitek s UFO a pohyboval jsem se pomocí neuvěřitelně dlouhých skoků! Bylo to báječné. Jak jsem se blížil k městu, antigravitační jev slábl, až se mi nakonec váha vrátila do normálu. Když jsem přišel na kraj města, ulice se zdály být tak pusté, jako by tu právě skončila atomová válka. Myslel jsem, že bude tak devět nebo deset hodin večer, takže ještě mělo být všude otevřeno. Připomínám, že se jednalo o malé univerzitní městečko. Přemítal jsem: „Co se s tím světem stalo? Že by válka na Blízkém východě přerostla v celosvětový jaderný konflikt a já o tom nic nevím?“ Pak jsem se podíval na hodiny a zjistil, že už je jedna po půlnoci. Můj kosmický prožitek trval tři nebo čtyři hodiny.

Po této úžasné události jsem se rozhodl, že budu praktikovat všechno, co jsem se naučil a sdílel s mimozemšťany. Každý večer, než jsem šel spát, jsem si lehl a uvedl se do meditačního stavu. Vstupoval jsem do bezbřehé pozornosti a pak vnímal, jak se kolem mě šíří pocit vědomé mysli, který postupně naplnil celou místnost, čímž jsem se opět utvrzoval v její všudypřítomnosti. Na křídlech toho všudypřítomného pocitu vědomí jsem expandoval do vnějšího prostoru, prohlížel si hvězdy a kosmos, který jsem cítil, jako by byl naplněn vědomím. A já jsem s tímto vědomím, které mi umožňovalo tyto výlety do kosmu, tvořil jednotu.

Pak jsem vysílal myšlenky jako signály k mimozemským bytostem a oznamoval jim svoji přítomnost. Poněkud dětinsky jsem jim říkal: „Nevím, jestli si mě pamatujete, ale mé jméno je Steve. Jsem zde - ukážu vám, kde jsem.“ Tak jsem praktikoval protokol, který jsme rozvinuli pro CE-5 iniciace: v tomto vyšším stavu vědomí jsem se otočil, a místo abych se díval ven, do vnějšího bezbřehého prostoru, tak jsem se díval zpět - a tak mimozemšťanům ukazoval svou polohu na Zemi.

Ukazoval jsem jim galaxii Mléčné dráhy, pak jsem zaostřil na Sluneční soustavu a ze Slunce jsem přiblížil pohled na Zemi. Pak jsem dále soustředil svůj pohled na Severní Ameriku, dále jsem zaostřil na východní část Spojených států, na Apalačské pohoří. Nako-

nec jsem jim lokalizoval městečko Boone v Severní Karolíně a posléze mé přesné místo v budově, kde jsem se nacházel. Když jsem toto cvičení dokončil, zpravidla jsem usnul.

Za několik měsíců byly mé zážitky skutečně mimořádné. Od října roku 1973 nastala v těchto horách bezprecedentní vlna pozorování UFO. Dělal jsem to jako jistý druh testu, abych se přesvědčil, zda to, co jsme společně vytvořili a na čem jsme se dohodli ten večer, kdy jsem byl v jejich lodi, funguje. Opravdu to fungovalo. V novinách se objevily zprávy o tom, jak správci lesa viděli v horách ohromné kosmické lodi, bylo jich plno po celém kraji... na jihu, na severu, všude!

V této praxi jsem pokračoval až do jednoho dne, kdy se v místních novinách objevil článek o chlapíkovi, který jel po silnici směrem na Morgantown v Severní Karolíně. Pro UFO bylo toto místo vzdáleno jen pár vteřin ode mě. Ten mladík, který řídil auto, mi byl dost podobný. V jednom okamžiku mu vysadil motor. Přímo nad autem se vznášela kosmická loď, z okénka se díval mimozemšťan. Ten řidič z toho šoku málem zemřel!

Pochopil jsem, že mi tím mimozemšťané nepřímo říkali: „Už víš, že to funguje.“ Celou věc jsem si pro sebe uzavřel asi takto: „To, co děláš, je hra s ohněm. Myslím, že do doby, než budu skutečně vědět, co s tím mám dělat, toho bylo víc než dost.“

O těchto událostech jsem dlouho nikomu neřekl ani slovo. Nicméně lidé musejí vědět, proč jsem se vzdal svého výnosného postavení doktora - a z toho plynoucího příjmu čtvrt milionu dolarů ročně - abych zveřejnil to, o čem vím, že je pravda. Zajisté to nebylo proto, že to všechno je „jen smyšlenka“!

I když jsem spal, setrval jsem v tomto stavu a nadále jsem vedl jistý druh rozhovoru s mimozemskými bytostmi. Můj spolubydlící mi později řekl, že když se během těch měsíců v noci vzbudil, slyšel mě, jak si ze spaní tiše povídám. Prozradil mi: „Mluvil jsi, ale nebyla to žádná lidská řeč.“ Pomyslel jsem si: „Ach můj bože. Nějak jsem se ocitl v takovém stavu vědomí, kde jsem se mohl napojit na jazyk, který používají mimozemšťané. A můj spolubydlící to jasně slyšel. Jasně mi řekl: „Nebyl to žádný pozemský jazyk.“

Potom jsem se skálopevně rozhodl, že dokud nebudu mít nějaký konkrétní důvod, proč použít tyto protokoly, které jsme si dohodli s mimozemšťany, bude moudřejší, když budu o svých schopnostech mlčet a nechám si je pro sebe.

V roce 1974 jsem zanechal tradiční školy v Boone a podstoupil jsem učitelství v Mahāršihovi mezinárodní univerzitě v Iowě. Mé prožitky během tohoto studia byly zcela mimořádné, částečně proto, že jsem zůstával stranou od institucionálních, dogmatických aspektů skupiny. Nicméně jsem mohl diskutovat o ohromném množství hlubšího poznání. Zcela jsem se ponořil do studia véd a sanskrtu. Mocně na mě zapůsobilo, kolik poznatků a vědění je ve védách obsaženo - jak dobře jsou zde vyjádřeny prožitky vědomí a univerzální mysli. Tyto zkušenosti mi umožnily vytvořit si čas a místo pro to, abych se mohl zcela věnovat rozvoji vyšších stavů vědomí.

Jedna z nejhlubších věcí, které jsem vstřebal, bylo vyjevení kosmologie. Nebylo to ani tak díky četbě a studiu, jako spíše díky přímým zážitkům, které obsahovaly astrální či kauzální myšlenkové sféry a sféry světa.

Jakmile člověk porozumí struktuře stvoření a má s tím podrobné zkušenosti, pak dokáže dost dobře pochopit, proč a jak mohou mít lidé sny z budoucnosti, jak mohou své fyzické tělo přimět k levitaci či jakým způsobem jsou schopni se dematerializovat a znovu se objevit na jiném místě. Všechny podobné věci, o kterých jsme slyšeli a které považujeme za takzvané zázraky nebo mytologické příběhy, se pro nás pak stanou pochopitelnějšími. Všechny tyto věci jsou v dosahu každé vědomé lidské bytosti. Všechny bytosti budou jednoho dne schopny něco takového zakusit. Všechny tyto schopnosti jsou vrozeným právem všech vědomých bytostí ve vesmíru, nejenom pouze lidí. My všichni jsme dětmi Božími a všechny tyto dary a stavy přebývají v každém z nás.

Toho roku jsem začal mít prožitky toho, co přineslo nekonečné Bytí na tento svět. Dokázal jsem hledět na kámen a poznat, že také on obsahuje čiré vědomí. Uvnitř kamene je energie a frekvence světelné formy - astrální forma, která mu dává jeho strukturu a jeho krystalickou horninovou podobu. A uvnitř ní je idea kamene, a uvnitř ideje je primární myšlenka, která stvořila všechny věci. A uvnitř toho je čirá, klidná vědomá mysl. Vlastně platí, že všechno ve své úplnosti není nic jiného než bdělé vědomí, rezonující, odstupňované a manifestované v různých formách a různými způsoby.

Mnoho poznatků, které se k tomu pojí, si lze uvědomit pouze prostřednictvím přímé zkušenosti. Dobrou zprávou je, že každý v určitém okamžiku svého života tento typ integrace a jednoty zažil. Je však nutné si to zapamatovat. Mým záměrem je pokusit se to popsat takovým způsobem, abyste si na to vzpomněli. Pokud jsem toho byl schopen já se svým rodinným zázemím, kdy jsem vyrůstal bez jakéhokoliv doteku se světem spirituality, pak je toho schopen každý!

Když se to všechno začalo rozvíjet, mnoho let svého života jsem věnoval výuce meditací a stavů vyššího vědomí. Během té doby jsem podstoupil pokročilý trénink v Catskills ve státě New York. Při tomto pobytu jsem držel půst a denně několik hodin meditoval. Byl to skutečně krásný a klidný stav!

Začal jsem v sobě probouzet schopnost, kterou jsem měl v dětství (tehdy se však sotva začala probouzet): být schopen vidět ve svém vědomí věci, které nešlo spatřit pouhým okem. Když jsem krácel po chodbě, pokoušel jsem se vidět, co bude za rohem. Téměř vždy jsem dokázal uzříti, co tam je nebo kdo se tam nachází. Nebylo to tak, že jsem hádal, dokud jsem se nestrefil. Bylo to, jako bych spíše setrval v ustáleném stavu vědomí, dokud jsem věci skutečně neuzřel.

Pak jsem se pokoušel vidět věci, ke kterým dochází na vzdáleném místě na Zemi nebo ke kterým dojde v jiném čase - příští den nebo příští týden. Této praxi jsem věnoval hodně času. Stalo se mou rutinou jít spát a vidět vzdálené místo nebo událost, o které jsem věděl, že se stane následujícího dne. Pokud rozumíte všudypřítomné podstatě vědomí, není to žádná záhada. Právě proto, že je všudypřítomná, není omezená časem ani prostorem, což znamená, že tyto překážky lze překonat tak, že vstoupíme do patřičného stavu vědomí. Když to nastane, zjistíme, že jsme schopni uzříti věci, o kterých „se předpokládá“, že je vidět nemůžeme. Čas a prostor jsou vymazány a my jsme svobodní, takže můžeme skutečně zříti. Jednoho dne jsem hloubal nad takzvanou mocí siddhi (čili duchovní silou), o které se píše ve védách. Přemýšlel jsem, že by bylo zajímavé otestovat si její meze, co se fyzického těla týče. Začal jsem rozjímat o schopnostech, které máme - pokud jsme plně vědomí a pokud je naše tělo skutečně naplněno světlem vědomí. Čeho můžeme skutečně dosáhnout? Jednoho dne jsem byl ve skutečně šťastném, radostném a klidném stavu. Vyšel jsem si na procházku, byl nádherný jasný jarní den. Poněvadž jsem byl díky Zemi i přírodě tak dobře naladěný, byl to vhodný okamžik pro to, co následovalo.

Kráčel jsem po poli za velkým stavením, kde jsme byli ubytovaní. Zničehonic jsem spontánně začal levitovat - bez jakéhokoliv úsilí či předchozí přípravy. Byla to reminiscence na tu událost, kdy jsem dlouhými skoky klouzal z hory do údolí po mém setkání s mimozemšťany v říjnu roku 1973. Tentokrát jsem se však zvedl kolmo do vzduchu, půl metru či metr nad zem. Místo abych došel ke svému cíli, tak jsem vzpřímeně klouzal vzduchem. Tento můj prožitek levitace skončil v okamžiku, kdy se ozval můj rozum a já vykřikl: „Bože, co se to děje? Jak můžu takto létat vzduchem?!“ V ten okamžik jsem dopadl na zem. Zastavily mě vlastní rozum a ego!

Jedno z poučení, které jsem si z toho vzal, je, že existuje jistá milost, která je - společně s vírou - pro takový typ zážitků potřeba. Nemíním náboženskou víru samu o sobě, ale určitou jistotu nějaké takové věci; vědění o latentní schopnosti dělat „zázraky“. A tato víra zdaleka přesahuje naše ego, rozum či intelekt. Pokud se tomu všemu svobodně otevřeme, můžeme

uskutečnit neuvěřitelné věci. A pokud to přestane fungovat, pak proto, že jsme to sami zastavili. V konečném důsledku je to rozpoznání a přimknutí k Boží síle v nitru každého z nás.

Po této zkušenosti mi bylo ještě více jasné, že v našem nitru jsou skryty úžasné schopnosti, které může nalézt a rozvíjet každý. Vstupujeme do epochy, kdy se takové věci stanou rutinou a budou přijímány jako „normální“. Mezi lidmi, kteří patří do nějaké duchovní či náboženské skupiny, občas existuje tendence stavět lidi s takovouto úrovní zážitků či poznání na piedestal, jako by to bylo něco jedinečného. Není to nic výjimečného a je velmi důležité to pochopit. Když děláme modlu z něčeho, co by mělo být chápáno jako vrozené právo každého z nás, fakticky děláme medvědí službu přírodě a lidskému potenciálu.

V roce 1975 jsem s jedním přítelem odjel do Francie, do alpského městečka Isola, abych se stal učitelem meditace. Během toho jednoho meditačního pobytu jsem měl mnoho prožitků vyššího stavu vědomí, který lze nazývat jednotou vědomí a vědomím Boha. Jednoho dne jsem si vybavil to, co se mi stalo o dva roky dříve v horách v Severní Karolíně, a ptal jsem se sám sebe, zda se tentýž neobyčejný zážitek může opakovat. Takže zatímco jsem byl v hotelovém pokoji, vykonal jsem protokol, který jsme vytvořili v roce 1973 ve vesmírném korábu. Vstoupil jsem do stavu neohrazené mysli a pak jsem nechal své vědomí expandovat kolem hory, u které jsem byl, kolem celého pohoří Alp, do vesmíru, mimo naši sluneční soustavu. Viděl jsem rozlehlost vesmíru a promluvil jsem k tomu korábu a mimozemšťanům na palubě: „Jmenuji se Steve. Nevím, zdali si mě pamatujete, ale před dvěma lety jsme setkali. Nyní jsem zde, v městečku Isola, v Alpách ve Francii.“ Pak jsem jim ukázal krásnou spirálu naší galaxie, Mléčnou dráhu, náš hvězdný systém se Sluncem a planetami a Zemí. Pak jsem zaostřil na Evropu a francouzské Alpy. Ukázal jsem jim náš hotelový komplex a řekl jsem: „Pokud mě můžete navštívit, prosím, udělejte to.“ To vše se odehrávalo v nepřerušovaném toku vědomí po dobu zhruba dvaceti minut.

Později po obědě jsem se společně s přáteli rozhodl, že si vyrazíme na výlet do hor poblíž našeho hotelu. Byla asi jedna hodina po poledni. Nebe nad Alpami bylo zcela jasné. Když jsem v jednom okamžiku pohlédl vzhůru, spatřil jsem nádhernou obrovskou čtyřbokou kosmickou loď. V odpoledním slunci zářila jako zrcadlo. Byla jasně zřetelná a zcela zhmotněná, tiše klouzala směrem k nám.

Jedna dobrá přítelkyně ze skupiny, která věděla o mých zážitcích s mimozemšťany, zalapala po dechu a zvolala: „Můj ty bože, to tys je přivolal, Steve?“ V ten okamžik se prostě zhroutila. „Bože, nemůžu tomu uvěřit,“ hlesla. Odpověděl jsem: „Jo, přivolal jsem je. Vykonal jsem ten protokol, o kterém jsem ti vyprávěl.“ Vypadlo z ní: „Panebože, proč jsi mě nevaroval?!“

V tom okamžiku začali mít strach i další členové naší skupiny, koráb se k nám přestal přibližovat, chvíli se vznášel na místě a pak začal tiše couvat. Nakonec se celý ten obrovský koráb zcela dematerializoval, zmizel z našeho časoprostoru. Otočil jsem se k té dívce a s úsměvem řekl: „Tak, tuším, že ten protokol skutečně funguje.“ Ona na to: „Až to budeš dělat příště, řekni mi to. Varuj mě předem!“ Já jsem se však jen hystericky smál.

Z toho jsem se poučil, že mimozemšťany můžeme kontaktovat a že u toho mohou být i další lidé. Od té doby, co mi bylo devět let, to bylo poprvé, kdy jsem v doprovodu dalších lidí skutečně viděl mimozemský koráb. V tomto případě se jednalo o skutečné CE-5, kdy lidé pozvali vesmírný koráb, který přiletěl - jak mohou potvrdit i další svědci. Protokol zcela jasně fungoval. Začal jsem mít pocit, že bych to někdy měl naučit i další lidi, poněvadž tak by se každý dozvěděl, že je to pravda.

Jak šly týdny a měsíce, začal jsem o tom opět pochybovat. Když se stane něco tak mimořádného, vždycky se později vplíží pochyby! Za nějaký čas jsem už opět žil v Severní Karolíně kousek od Blowing Rock. Sdílel jsem byt s přítelem, který se účastnil výcvikového kurzu. Oba jsme se stali učiteli meditace.

Jednou, koncem podzimu roku 1977 jsem se rozhodl znovu vyzkoušet svůj protokol. Tu noc jsem se posadil na postel a meditoval. Dostal jsem se do expandujícího stavu vědomí, cítil jsem, jak pronikám do prostoru, viděl jsem plnost a nekonečno vesmíru, který se koupe ve světle vědomí. V tom světle jsem uviděl ty mimozemské lidi a opět jsem řekl: „Mé jméno je Steve.“ Poněvadž jsem si myslel, že již uteklo hodně času, takže si mě asi nepamatují, tak jsem dodal: „Takže, mé jméno je Steve Greer a narodil jsem se v Charlottě v Severní Karolíně 28. června roku 1955.“ Pak jsem jim přednesl celý svůj zkrácený životopis! Ukázal jsem jim, kde je Charlottě a jak se dostat k mému bytu. Z vesmíru se měli dostat do Charlottě a odsud vzhůru do hor Severní Karoliny, které byly asi 150 kilometrů daleko. Poté, co jsem vykonal tuto techniku během plynulého toku vědomí, jsem usnul.

Náhle jsem se probudil, bylo už něco po půlnoci, mezi první a čtvrtou ranní. Hned proti mému oknu se asi deset metrů nad domem vznášel nádherný modrobílý koráb. Vědomí jeho posádky se promítlo přímo do místnosti, kde jsem byl já. Bylo takřka hmatatelné.

Bydleti jsme venku v divočině. Kolem nás byly jen hory, louky a absolutní ticho. A nejednou se tu ocitl koráb, který se vznášel kousek od mého okna! V ten okamžik se ve své ložnici probudil i můj spolubydlící, vyskočil z postele a utíkal ke mně do pokoje. Když rozrazil dveře vykřikl: „Vidíš to?“ „Ano,“ přitakal jsem poněkud rozpačitě. On na to: „Panebože, přímo u okna se nám vznáší létající talíř!“ Přikývl jsem: „Ano, já vím. Tak nějak jsem je sem pozval.“

Úplně ho to vykolejilo. Zakřičel: „Hrome, už to nikdy nedělej, aniž bys mi o tom řekl! Málem jsem se podělal strachy!“ Také cítil, že tu s námi v pokoji jsou dematerializované inteligentní bytosti z té lodi; něco jako projekce vědomí. Přešli jsme do obývacího pokoje a koráb nás následoval na tu stranu domu. Tady bylo velké okno, ze kterého jsme viděli nejvyšší horu. Myslím si, že v tom okamžiku vycítili strach mého přítele, a proto se koráb vzdálil, přeletěl celé údolí a pak se rozplynul v prostoru nad vrcholkem hory.

Hned další den ráno jsme slyšeli ve zprávách v rádiu, že radar na letišti v Charlottě zachytil dva hvězdné koráby. Pronásledovala je i helikoptéra místní policie. Byl jsem ohromen, když jsem slyšel, že oblast města, kde k pozorování UFO došlo, byla přesně tím místem, kde jsem se narodil a kde jsem vyrůstal - bylo to přesně to místo, které jsem jim ukázal skrze své vědomí.

Jeden z korábů se zřejmě dostal velmi blízko k helikoptéře a k jednomu dopravnímu letadlu. To vše bylo zaznamenáno navigačním střediskem řídicí věže letiště, a tím pádem došlo k potvrzení CE-5.

O několik let později jsem se seznámil z mužem, který z FAA (ministerstva letecké dopravy) získal magnetofonovou pásku, na které byl celý incident zaznamenán. (Tuto pásku nyní má ve svých archivech CSETI.) Na pásce se mluví o tom, že jeden koráb prostě zmizel, zatímco druhý byl spatřen, jak odlétá směrem k severozápadu - do hor, kde jsem tehdy bydlel. A pak se vlastně objevil přímo před mým oknem.

Tím pádem je jasné, že toto zajímavé rané CE-5 nemělo jen dalšího svědka - mého vystrašeného spolubydlícího - ale bylo též zaznamenáno radarem, pozorováno pilotem civilního letadla a pronásledováno policejní helikoptérou.

Upřímně řečeno, byl jsem ohromen a trochu znepokojen přesností celé události. Pomyslel jsem si: „Hmm! Tak to je vážná věc. Skutečně už bych to neměl opakovat až do doby, kdy nevymyslím nějaký formální program.“ A vlastně jsem to v letech 1977 až 1990 už nikdy nezopakoval. Vrátil jsem se k tomu až v roce 1990, kdy jsem založil CSETI čili Centrum pro studium mimozemské inteligence.

3. Ve stínu

Tyto mé mladické zkušenosti mi pomohly pochopit jednu důležitou věc ohledně povahy vyspělých mimozemských civilizací: mimozemšťané si zvolili nenásilí jako svůj přirozený evoluční postup. Jinými slovy, jejich vysoká úroveň vědomí se neslučuje s konflikty či rozvracením jiných civilizací. Jinak by se pomocí pokročilých technologií, které mají k dispozici, již dávno vzájemně zničili.

Pokud si neuvědomujeme jednotu a vzájemnou provázanost, pak vnímáme rozdíly jako příčinu strachu, bojovné bdělosti, nepřátelství a násilí. Důkazem toho jsou tisíce let lidské historie...

Stačí se podívat na dnešní stav lidstva. Globálně vidíme nepřátelství a nedůvěru mezi různými náboženstvími, etnickými skupinami a národy, a v důsledku toho dochází k válkám a nevýslovnému utrpení. Vědomí rozdílu a nejednoty musí být odmítnuto, jinak nikdy nenastane mír.

Dnes stojí lidstvo na křižovatce: buď budeme skrze ignoranci, války a konflikty pokračovat v ničení Země a tvorů, kteří ji obývají, nebo dosáhneme stavu duchovního osvícení a společenské zralosti, díky kterým uznáme naši inherentní jednotu a vzájemnou provázanost. Pokud ne, pak mocné technologie zůstanou v rukou lidí, kteří se noří do ignorance, předsudků a konfliktů.

Nicméně tento stav nemůže existovat společně se stavem jednoty, který je skutečným zdrojem soucitu. Jak pravil Buddha, pokud si člověk tuto jednotu uvědomí, nemůže již páchat zlo na druhých.

Mohou existovat lidé, kteří třeba prošli podobnými zážitky, jaké jsem měl já při svých setkání s mimozemšťany, a reagovali na tytéž podněty - vesmírný koráb za oknem, pozorování UFO v horách - panickým strachem. Ovšem mé zážitky blízké smrti mi umožnily, abych k těmto věcem přistupoval beze strachu. Smrt neexistuje, tak proč se obávat?

Je důležité si uvědomit, že kolem celé záležitosti s mimozemšťany existuje ohromná a propracovaná dezinformační kampaň - minimálně devadesát procent informací a obrázků, které se objeví na veřejnosti, je zvoleno tak, aby vzbuzovaly strach. Ve stopách strachu pak kráčí nenávist vůči všem mimozemským či přímo „vetšeleckým“ věcem. Důkazem toho jsou filmy, televizní show a knihy na tato téma: pokud by měl člověk této propagandě věřit, pak by si musel pomyslet, že každá druhá osoba ve Spojených státech byla o půlnoci unesena do létajícího talíře a tam krutě mučena! To prostě není pravda. Nicméně strach a hrůza se dobře prodávají a jistí lidé mají prospěch z vyděšené a špatně informované veřejnosti.

Víme, že existují tajné polovojeenské operace, které kontrolují stínové skupiny šedých eminencí, jež fingují skutečné UFO/ ETV události. To není žádná domněnka: dělali jsme rozhovor s mnoha nezávislými spolupracovníky lidí z řad armády, kteří patřili do týmů, které záměrně „unášely“ lidi, aby vytvořily iluzi skutečných setkání s mimozemšťany.

V „UFO průmyslu“ existuje multimilionová subkultura zaobírající se „únosy“, která je financována mocnými a bohatými zdroji (včetně jistých evropských královských rodin a amerických průmyslových magnátů). Publikované příběhy jsou pečlivě vybírané. Pokud někdo přijde za jednou z těchto skupin podporujících únosy s příběhem, který vyprávím já, rovnou ho vyhodí. Oni chtějí slyšet pouze děsivé příběhy - ty příběhy lidí, kteří prodělali fingovaný únos, za kterým stojí militantní síly, které chtějí vytvořit psychologickou propagandu. Ta má podpořit budoucí „hvězdné války“ tak, že rozsévá semena sváru a nejednoty mezi pozemšťany a mimozemšťany. Je to dobře promyšlený plán, jak oddělit jednu skupinu od druhé. Aby toho mohlo být dosaženo, je třeba ukázat hrozbu a démonizovat domnělého „nepřítele“. Takže většina zveřejněných UFO/ET informací je práce kontrarozvědky, tajných služeb a dezinformačních oddělení, která má vytvořit nějaký specifický, zamýšlený efekt.

V první řadě jde o zdiskreditování celé záležitosti, protože většina příběhů při hlubším zkoumání neobstojí. Ve druhé řadě, podle mého názoru, jde o vytvoření úrodné půdy pro strach, do které by se posléze zasela semena budoucích hvězdných válek. Nikdo menší než Werner von Braun řekl člene našeho týmu, že právě toto se nyní děje: zbraně mají být rozmístěny do kosmu, takže je potřeba vytvořit psychologický tlak, aby se lidé báli všeho mimozemského. Pak budou moci jistí lidé prohlásit (když už prostý lid dojde k názoru, že všech těch podvodů s válečnými operacemi za mnoho bilionů dolarů bylo dost), že se svět potřebuje spojit, aby „nakopal mimozemšťanům zadek“ (jak se říká v hollywoodském filmu „Den nezávislosti“).

Dobře si uvědomme, že studená válka a všechny podobné věci, které se odehrály až do nynějška, jsou naprosto směšné v porovnání s finančním ziskem, který by se dal vyzískat z toho, kdyby byly masy lidí zmanipulovány tak, že by uvěřily falešné hrozbě z kosmu, které je nutno vojensky čelit. Místo vytahování neomezených finančních zdrojů pro vojenské operace Spojených států a Západu by vymyšlená „hrozba“ vytvořila dostatek xenofobie, aby jistým lidem zajistila „bianko šek“ či stálý přísun peněz vlád celého světa pro „zajištění bezpečnosti a míru planety Země“. Zní nám to povědomě, že?

Tyto závěry pocházejí z rozhovorů, které jsme vedli s mnoha lidmi uvnitř organizací, které s tím vším mají něco společného. Bylo mi řečeno, že tato strategie probíhá už od padesátých let. Při těchto operacích se používá něco, čemu se říká „napodobeniny mimozemských korábů“, které jsou vyráběny konsorciem společností, jako je Lockheed Martin, Northrup, SAIC, E-Systems, EC+G a Mitre Corporation (mezi jinými). Existují lidmi vyrobená antigravitační zařízení, která se používají již od konce padesátých let společně s dalšími mocnými systémy elektronických zbraní a „programovanými formami života“ čili PLF. PLF jsou biologické uměle vyrobené formy života (které nepocházejí z kosmu), jež byly vyrobeny tak, aby se hodně podobaly těm takzvaným „šedákům“ (mimozemšťanům). Tyto PLF jsou vyráběny v několika továrnách, jedna z nich se nachází právě v Dulce ve státě Nové Mexiko.

To vše je výsledkem soustředěného úsilí vytvořit falešnou „hrozbu z vesmíru“. Pokud někdo předstoupí před veřejnost s jiným příběhem, je vyškrtnut ze všech veřejných akcí a vzápětí je mu znemožněno svůj příběh zveřejnit jak v médiích, tak knižně, tak nějakým jiným relevantním způsobem. Ovšem ti, kdo se podílejí na šíření děsivých poselství - podobných filmu „Den nezávislosti“ či knihám o únosech na létající talíře - dostanou tučné šeky a k tomu velkou publicitu a filmové kontrakty. Je jasné, že se to děje plánovitě.

Elita mocných si přeje, aby tyto alarmující zprávy zakořenily v povědomí lidských mas a aby pravda byla pohřbena. Setkal jsem se s lidmi, kteří ve Spojených státech a Evropě založili kultu točící se kolem únosů. Kromě toho, že jsem dělal interview s lidmi z armády, kteří tyto pseudoúnosy připravovali, jsem osobně slyšel od člena jedné vládnoucí evropské královské rodiny, že veškeré takové snahy pomáhá financovat. Argumentuje tím, že děsivé příběhy musejí být roztrubovány do světa, aby si svět byl vědom, že „zlí vetřelci“ existují a je třeba je porazit.

Ve svých úvahách zašel tak daleko, že prohlásil, že všechny velké problémy na Zemi od doby Adama a Evy lze přičíst machinacím ďábelských mimozemšťanů. Skutečně je o tom přesvědčen! Je též hlavním zakladatelem organizace Opus Dei, která je tajnou pravicovou skupinou ve Vatikánu s vnitřní tajnou buňkou, která tyto programy spravuje. Navíc mi ještě řekl, že důvod pro ukončení jeho podpory jednoho prominentního autora (jehož jméno zde nezveřejním) z tohoto oboru byl ten, že jeho příběhy nejsou dost alarmující. Tento spisovatel líčil interakce mezi lidmi a mimozemšťany příliš pozitivně - zatímco sponzor chtěl, aby veřejnost byla zásobována pouze hrůzy- plnými příběhy.

Význačný velitel jedné ze skupin provádějících únosy mi se vší rozhodností řekl, že pokud někdo dojde na jedno z jejich setkání se zkušenostmi, které se neslučují s duchem

vojenských únosů (které jsou trýznivé), rovnou ho vykopnou. Takže se jedná o sebeselektivní, podvodný proces.

Tento dobře promazaný stroj kráčí špatným směrem, když inscenuje „setkání s mimozemšťany“. Tyto „události“ se pak dostanou do rukou jistým výzkumníkům, kteří mají šanci je přeměnit ve filmy, dokumenty či knihy. To všechno je lukrativní byznys. To vše je děláno tak, aby se vytvořila propaganda, která povede masy lidí proti předpokládanému nebezpečí z vesmíru, a tím vším se zvyšuje a udržuje v chodu celý ten výnosný podvod.

Uvnitř této stínové vlády šedých eminencí existuje tvrdé jádro eschatologii: lidí posedlých koncem světa, kteří by rádi viděli jedno velké „mimozemšťansko-ekologické“ kataklyzma, které by uspíšilo návrat Krista! Jejich program vypadá takto: tvrdí, že svět musí být v co nejhorším stavu, aby došlo k druhému příchodu Ježíše, a doufají, že se postarají o to, aby dozrály okolnosti vhodné pro tento účel. Je to čisté šílenství. Tento stupeň hyperreligiozity, fanatismu a kultovního tajnůstkářství kombinovaný s ohromnou mocí vede k výsledkům, které jsou zcela předvídatelně hrozné a šokující.

Před několika lety jsem se v New Yorku setkal s paní Butrus-Ghálíovou, manželkou generálního tajemníka OSN, a některými členy hnutí „New York 100“. V jednom okamžiku ke mně přistoupila nějaká žena a řekla: „Měl byste vědět, že jsem přečetla šestadvacet knih o UFO a únosech.“ Odpověděl jsem: „Se vši úctou, to znamená pouze to, že jste si do hlavy nacpala šestadvacetkrát více dezinformací a svinstva než ten, kdo četl pouze jednu knihu.“ Nejsem si jist, zda jsem ji potěšil, ale taková je prostě pravda.

O svůj vhléd jsem se podělil jak s velmi zasloužilými armádními veliteli, tak s lidmi, jako byla paní Butrus-Ghálíová a další. Ti první reagovali tak, že to nemůže být pravda, ale měli strach z toho, že to tak přece jenom může být.

Lidé se často ptají, zda je cesta, na které se ocitla lidská rasa, typická či netypická pro to, čím prošly civilizace na jiných planetách. Domnívám se, že existuje celá škála možností a zkušeností, které se mohly stát jiným lidem. Chápu, že některé mimozemské civilizace nikdy nezažily válku či konflikt. Pak jsou tu jiné, které patrně prošly stejnou cestou jako my, poučily se z toho a nakonec vytvořily mírumilovný svět.

Čím více se nějaká civilizace vzdálí od spirituality, tím více má sklony k násilí. Mám na mysli od skutečné spirituality, nikoliv od religiozity. Nyní pro „náboženství“ z větší části platí to, že se jedná o lidské machinace s vírou, které již s původním záměrem nemají nic společného.

Když se civilizace odloučí od vrozené spirituality a zároveň rozvíjí ohromné rozumové a technologické prostředky, pak jsou konflikty nevyhnutelné. Země se nyní pokouší tuto dynamiku vyřešit. A my jsme pro to zatím neudělali nic moc dobrého.

Je spravedlivé říci, že mimozemšťané by si měli být vědomi rizik a úskalí bouřlivého přechodného období, ve kterém se nyní nacházíme; přirovnal bych ho k přechodu lidstva z dětství do dospělosti ... a nyní jsme v prodloužené pubertální fázi. Jsme plni zmatku a rebelií a snažíme se najít pevnou půdu pod nohama, zatím však nejsme dost zralí. A bohužel někteří z nás jsou jako pubertální hoši, kterým se dostaly do rukou ruční granáty a již z nich vytrhli pojistky.

Pokud se podíváme na lidstvo a stav dnešního světa bez růžových brýlí, zjistíme, že právě to se nyní děje. Pokud se podíváme očima mimozemšťanů, poznáme, že je důvod k obavám. Z tohoto důvodu je pochopitelné, že mimozemšťané podnikli několik akcí, které zastavily naše snahy a přistříhly nám křídla, když jsme se pokoušeli vynést zbraně do kosmu (že se to stalo, víme ze svědectví několika svědků, kteří spolupracovali na projektu Disclosure).

Tyto akce by bylo možně pokládat za akt nepřátelství... Nicméně já se na to dívám jako na osvícený akt milosrdenství. Oni vědí, že bychom nemuseli být hrozbou jen sami sobě, ale

i pro jiné světy. Hrome, naše technologie už dávno předběhly náš duchovní a sociální vývoj, což z nás, zcela upřímně, udělalo nebezpečné tvory.

Čas, ve kterém žijeme, je velmi důležitý, ale už se krátí. Dosud jsme se dostatečně neodchýlili od směru, který zaručuje vystříhání se velmi důležitých následků, které jsou přirozenými plody našeho zpátečnického a zaostalého chování. Když zkombinujeme výjimečné technologie s predispozicí zneužít vše, čemu nerozumíme a co neovládáme, pak nastane velmi nebezpečná situace.

Takže tyto mimozemské civilizace pečlivě monitorují Zemi. Nepochybuji o tom, že to je důvod, proč naši armádní svědci vyprávěli, že mimozemské koráby monitorují vojenské základny s mezikontinentálními balistickými střelami, zařízení na výrobu zbraní, vesmírné rakety a vypouštěcí zařízení. Chtějí si být naprosto jisti, že tyto zbraně nesmějí být použity, a proto sledují naše konání. Pokud se nám to všechno vymkne z rukou, došlo by k jejich intervenci, která by zaručila, že se nenaplní nejhrůznější scénář.

Dostali jsme se do bodu, kdy Země skončuje s břemenem, které jsme na ni naložili, pokud my sami nedokážeme toto břemeno odstranit. Máme dvě či tři generace na nápravu; byl bych překvapen, pokud bychom mohli po stezce, na které jsme nyní, kráčet déle než padesát let.

V roce 1991 jsem se dostal do styku s lidmi, kteří se podíleli na super tajných projektech spojených s UFO a pokročilými energetickými systémy. Četli jeden z mých raných článků o konceptu jednoty naší civilizace a zážitcích kosmického vědomí a lidech z vesmíru. Zdůraznili, jak je důležité podělit se o tyto informace se členy své skupiny. Byli to lidé, kteří mě zavolali ze CIA, Lockheed, McDonnell Douglas a podobných spolků a agentur. Vše, co jsem napsal, bylo primárně určeno této skupině.

Masy lidí prostě chtějí žít své životy v míru. Nestarají se o to, jak by si vzájemně podřízly krk. Pouze velmi malá menšina lidstva je psychoticky násilnická a má sklony ovládat druhé. Plamen nenávisti a konfliktů, který je neustále rozdmýcháván, byl zažehnut úmyslně, protože z něho má tato malá skupina značné zisky.

Lidé patřící k běžné populaci urgentně potřebují tento typ informací. Potřebují vědět, mají právo vědět, mají odpovědnost jednat, neboť pokud vyvinou dostatek vůle, mohou zastavit ta nejhorší zla oně skryté skupiny násilnických lidí. Nicméně zarputilost a dravost některých členů této nebezpečné skupiny jsou takové, že je třeba jasně objasnit spirituální úhel pohledu.

To je důvod, proč se až dosud, když si sednu a něco napíšu, prvně a především obracím k publiku z té skupiny lidí, která to potřebuje slyšet nejvíc. Většina lidí na Zemi by ráda žila své prosté životy v míru, radovala se z různorodosti kultur, využívala vyspělých technologií a vyvíjela se, šla dál svou cestou, vychovávala své děti a posílala je na školy, aby měly hezký život.

Není to tak, že by devětadevadesát procent pozemské populace bylo ochotno jít cestou do pekel. Existuje pouze malá skupina, která má perspektivu, jež je zcela zpátečnická. Tito lidé se dívají do zpětného zrcátka a pletou si to s budoucností. Naším úkolem je otočit jim hlavu a přimět je dívat se vpřed.

Je velmi důležité, že se na tyto mocné průmyslové, vojenské a náboženské zájmy díváme jako na něco, co lze převychovat.

Promarnili jsme celých padesát let, zatímco k nám Země promlouvala, zatímco nás moudří lidé upomínali, zatímco hory plakaly, když tály jejich ledovcové čepice, a zatímco nás mimozemšťané varovali. Celých padesát let jsme na nic nedbali. Nyní potřebujeme naslouchat a jednat.

Lidé, kteří řídí tyto tajné projekty, jsou vědomé bytosti, které lze vychovat a poučit. Jsou to lidé, kteří jsou schopni dalšího růstu a kteří mohou získat potřebné informace a změnit

své paradigma dříve, než bude pozdě. V našich vlastních meditacích a modlitbách bychom měli spíše žádat o proměnu a osvícení těchto lidí, než vytvářet nepřátelství a napětí.

4. Manželství z nebes

V lednu 1978 jsem odešel žít do Izraele, přestože jsem zde původně chtěl strávit jen pár dnů. Nakonec to dopadlo tak, že jsem zůstal tři roky a pracoval pro světové centrum bahaiistického náboženství na Mount Carmel v Haifě. Pobývat na některých velmi posvátných místech tohoto kraje byl nádherný a zajímavý zážitek. Mohl jsem cítit přítomnost duchovních učitelů, kteří zde působili. Zároveň jsem však vnímal i to, že je tu každý kámen prosáknut prolitou krví.

Byl to kraj naprostých protikladů - manifestovali se zde takoví osvícení proroci jako Ježíš, Mojžíš, Abrahám, Mohammed, Baha Vllah či Bab. Zároveň tu zakořenily neuvěřitelně primitivní nepřátelství a fanatismus. Nicméně proroci vždy přicházejí na ta nejtemnější místa a v dobách největšího úpadku.

Již mnoho let jsem měl schopnost jít spát a v noci vidět něco, co se stalo příští den, příští týden nebo někdy v budoucnosti. Čím více jsem tyto vyšší stavy vědomí prožíval, tím k tomuto jevu docházelo častěji. V zimě 1978 jsem žil v bytě na Mount Carmel, ze kterého byl nádherný výhled na středomořskou krajinu. Jedné noci jsem měl tento sen: Náhle jsem se ocitl v osvětleném prostoru, který byl ohraničen, nicméně neměl žádné zdi či stěny. Hned vedle mého bytu spočívaly ostatky vznešeného muže, který byl hlavou bahaistické víry, jeho jméno bylo Abdul-Baha. Byl znám jako velmi jemný, moudrý, přívětivý a láskyplný muž, který byl hluboce osvícený. Tento muž se mi zjevil ve snu, ukázal mi jednu ženu a oznámil mi: „Přejeme si, aby ses s touto ženou oženil.“ Pak mi o ní pověděl mnoho podrobností a nakonec dodal: „Pochází zdaleka, přijede sem na návštěvu a pak zase odjede. Ale vy budete mít svatbu tady v Izraeli. Je o něco starší než ty, ale to není žádný problém.“ Pak jsme s tou ženou byli vzájemně představeni a já viděl detailně jak její tvář, tak šaty, které bude mít na sobě.

Tento sen jsem měl čtyři či pět po sobě následujících nocí. Tak jsem se najednou já - dvaadvacetiletý mladík - měl oženit, přestože mě to předtím ani ve snu nenapadlo! Nicméně o duchovním vedení platí jedna věc: pokud se jím člověk neřídí, nepřinese mu to nic dobrého. Nakonec jsem tedy svolil: „Tedy dobrá, myslím, že bych se mohl porozhlédnout a tu ženu vyhledat.“

O měsíc či dva později jsem pobýval v zahradě, kde byl pohřben Abdul-Baha; jeho svatyně se nachází přímo na Mount Carmel. V tu chvíli prošla bránou Emily. Potěšilo mě, že vidím tu ženu ze snu. Nicméně není možné jít k úplně cizímu člověku a říci mu: „Ahoj, měl jsem sen, ve kterém mi bylo zjeveno, že budeme mít svatbu.“ Tak jsme se setkali a další hodinu či hodinu a půl strávili hovorem. Měli jsme z toho pocit, jako bychom se poznali již dávno. O svém snu jsem jí však stále neřekl ani slovo.

Byla tady na nějakém kongresu a ještě jednou jsme se krátce setkali až v den jejího odjezdu. Správce se již chystal zavřít bránu těchto nádherných zahrad, když se objevila Emily a krátce se pomodlila. Přistoupil jsem k ní a řekl: „Raději by sis měla pospíšit, protože už se chystají zavřít.“

Později jsem sám zašel do svatyně a řekl Bohu: „Pokud si skutečně přeješ, abych se oženil, bude si ke mně muset najít cestu, já jí o tom snu nikdy neřeknu, ani se ji nepokusím znovu kontaktovat.“

Emily odjela na prázdniny do Londýna, aby tam navštívila svou matku. Když tam byla, ucítila silné nutkání mi napsat, neznala však ani moje příjmení. Věděla pouze to, že se jmenuji Steve. Avšak někdo, s kým společně cestovala, se nějakým způsobem dozvěděl celé mé jméno, takže mi Emily mohla napsat do Izraele do bahaistického centra.

V dopise mi psala, jak je ráda, že se se mnou setkala, a podobné věci. Přesně na to jsem čekal. Napsal jsem jí první dopis, který byl přátelský a formální. V druhém dopise jsem jí již pověděl celý příběh o svém snu a přání Abdul-Baha. Odepsala mi tato slova: „Nuže, pokud je to vůle Boží, pak to uděláme.“

Dopisovali jsme si celý rok. V červnu 1979 si Emily sbalila všechny věci. Setkali jsme se na letišti v Seattlu a odletěli jsme na desetidenní námluvy na Aljašku. Tam jsme se rozhodli, že se vezmeme. V srpnu 1979 jsme měli svatbu na Mount Carmel v Izraeli! Letos (rok 2006) slavíme sedmadvacáté výročí sňatku. Některá manželství skutečně přicházejí z nebes!

Občas tento příběh vyprávím, protože mnoho lidí dostává duchovní vedení, kterým se neřídí, protože jim zdánlivě nedává smysl. Pokud je však správné, pak nemusí vždy vypadat rozumně. S Emily jsme prožili úžasné roky ve skvělém manželství. Máme čtyři krásné děti. Společně jsme podnikali všechny ty věci, o kterých budete záhy číst. Nyní ji miluji dokonce víc než kdy předtím!

Kmily si na naši svatbu oblékla nádherné sárí se zlatou stuhou. Nevěděla nic o tom, že přesně takto jsem ji poprvé uviděl ve svém lucidním snu seslaném Abdul-Bahou. Když jsem ji spatřil, zvolal jsem: „Přesně tak to bylo!“

Naše první dcera se narodila na Mount Carmel v Izraeli. Domů jsme si ji přivezli v den našeho prvního výročí sňatku. Pojmenovali jsme ji tedy Carmel.

Poté, co se narodilo naše první dítě, vrátili jsme se do Spojených států a já začal studovat medicínu. Vybral jsem si praxi doktora-záchranáře nejenom pro to, že to byla velká výzva, ale i proto, že jsem zde mohl používat vědu a techniky moderní medicíny v její nejvyšší formě. Během té doby jsem se podílel na šíření programů, které se týkaly meditací a holistického přístupu ke zdraví. Založil jsem Shamabala Institute, který nabízí programy holistického léčení a udržování zdraví.

Po mnoho let, kdy jsem s Emily vychovával naše čtyři děti, jsem byl přednostou oddělení první pomoci a pracoval jsem přímo na sále. Později jsem založil CSETI a Disclosure Project. Život byl jako cirkus se třemi manéžemi!

5. Odpouštění a víra

Jedna z největších lekcí, které jsem jako dospívající muž dostal, se týkala odpuštění. Myslí si, že je velmi důležité, aby lidé, když uvažují nad situací, ve které se právě v makroměřítku nachází svět, přišli na to, že kořeny toho jsou vlastně velmi osobní záležitostí: mikro-kosmos našich životů je rekapitulován skrze společnost; my všichni fungujeme jako univerzální rezonátor. Přišel jsem na to, že posvátné a božské existuje, že je skutečné a že je manifestováno prostřednictvím vlídnosti a odpuštění.

Takže tou zcela první věcí, kterou jsem udělal, bylo odpuštění mým rodičům za chování, kterého se vůči mně dopouštěli v dětství. Tento akt mi přinesl ohromné množství vnitřního míru a energie, kterou jsem získal tím, že jsem se odpoutal od všeho negativního. Akt odpuštění a akt lásky jsou skutečně jedněmi z nejvyšších vyjádření duchovní realizace. Také jsem zjistil, že odpuštění a láska vyžadují nefalšované bezjáství - takové, kdy člověk překročí a zapomene na své já. Když jsem se díval na svět jako teenager, viděl jsem, že nejvíce problémů na světě je způsobeno sobectvím. Abdul-Bahovi se přičítá tento krásný výrok: „Tam, kde je láska, není nic až tak velký problém a vždy je dost času.“ Skutečně tomu věřím. Právě toto patří k věcem, kterým se musíme na Zemi naučit.

Svou vlastní spiritualitu jsem získal doslova z ničeho. Je zcela jasné, že mě mé zážitky blízké smrti nedovedly ke třpytivé bráně, za níž stojí rozhněvaný starý muž s vousy, který vrhá hromy a blesky na lidi a soudí a kvůli lžím vrhá hříšníky do plamenů pekelných.

Jak jsem již uvedl, mezi mé první výzvy patřilo odpuštění nejbližším. Lidé se musejí učit odpouštět. To je důvod, proč, i když zaníceně mluvím o potřebě změnit cestu, po které jdeme, si nepřejí nápravu tak, že budu pomstychtivě lačnit po krvi těch, kteří nás do sou-

časné situace uvrhli. Tito lidé by prostě měli být vychováni, a pokud to nebude možné, tak izolováni.

Ale dokonce i tyto činy vycházejí z lásky a z potřeby udělat to, co je nutné. Buď jak buď, musí to být uděláno s odpuštěním. Odpouštění praktikuji stále. Pro mě nemá bytí na této planetě nic společného s předstíráním, jak jsem dokonalý. Jeden německý spisovatel kdysi napsal: „Ti, kteří předstírají, že jsou andělé, jsou předurčeni chovat se jako šelmy.“

Nejhorší tvůrci kultů jsou ti, kteří sami sebe vyvyšují. Je mnohem lepší být tím, kdo jsem, a být opravdový a lidský i v okamžicích, kdy začínám přinášet na tento svět věci, které jsou duchovní a posvátné. Abychom to mohli dělat, nemusíme být dokonalí. Na Zemi není nikdo dokonalý, pokud se nejedná o Avatára - jednoho z nejvyšších proroků či manifestací Boha. Nikdo takový však na Zemi nežije a během dalších sta let ani žít nebude. Dokonce ani během příštího tisíciletí.

Ti nejvyšší proroci či manifestace Boha jsou velmi vzácní. A skutečně se jedná o jiný druh bytostí. Jejich status přesahuje schopnosti i plně osvíceného člověka. Jinými slovy, můžeme dosáhnout nejvyšší lidské úrovně, ale jejich bodu nikdy nedosáhneme. Je to jiná linie, jiná rovina. Proto jsou tyto postavy tak důležité a tak mocné ... a také tak jedinečné. Proto také tvrdím, že jednou z vůbec nejhorších věcí je, když někdo o sobě prohlašuje něco, co není. To největší, čeho jsme schopni, je odrážet světlo Boha.

Všichni jsme relativně nedokonalí, ale jsme zde, abychom realizovali jistý stupeň dokonalosti. Kromě toho by si nikdo neměl dělat nárok na nic dalšího. Pokud však někdo o sobě prohlašuje něco víc, pak je podvodník... Je mi jedno, o koho se jedná. Vyvíjet se mohou pouze ti lidé, kteří vědí, kdo jsou a kde jsou.

Americký Jih je tak bláznivý - miluj ho každým okamžikem a oblíbíš si ho! Když jsem v padesátých a šedesátých letech vyrůstal, byl to ještě ten starý Jih. Znal jsem několik krásných černošských stařenek, které za mnou chodily a říkaly: „Ach, ty jsi ale stará duše.“ Hleděly na mě a říkaly mi věci o mé budoucnosti. Byly to skutečné, nádherné bytosti, sůl Země. Takové lidi lze potkat na celém světě. Mnohé z nich nelze najít v chrámech nebo katedrálách či ášramech. Potkáš je na jiných místech. Jako dítě jsem se od těchto moudrých a prozíravých lidí dozvěděl mnoho věcí. Začalo k tomu docházet v době, kdy mi byly čtyři nebo pět let. Nepřitahovalo mě pozlátka a formalismus duchovních nauk, který vykrystaloval do světa kněží a hierarchie guruů či ášramu. Vábila mě spiritualita, kterou lze najít v poctivé, přímé, jasné a prosté duchovnosti. Právě díky tomu mi bylo umožněno otevřít své srdce a dělat takové věci, jako jsou akty odpuštění a činy, které by podle toho, v čem jsem vyrůstal, měly být mimo můj dosah.

Poselství z toho zní: Pokud si to sami dovolíme, můžeme transcendovat svá vlastní omezení. Musíme však vyvinout svou vlastní svobodnou vůli a vytvořit si svou realitu. Když se na to dívám zpětně, právě to bylo hlavním poučením z prvních dvaceti let mého života. Jisté prožitky, které jsem měl, byly v určitém smyslu zázračné, a bylo velkým požehnáním, že jsem je měl, přestože se odehrály uprostřed utrpení a nesnází. Mluvit o tom je snadné, ale dostat se přes to nikoliv. Život na Zemi nemusí být snadný. Je tu smícháno dobré i zlé a naším úkolem je realizovat toho dobrého tolik, kolik jen můžeme.

Musel jsem fyzicky přetvořit svůj život. V dětství jsem byl často velmi churavý. Musel jsem přetvořit své tělo, přetvořit svou mysl, přetvořit svého ducha, přetvořit své srdce. Byl to takřka šamanský proces. A cesta uskutečnění nevedla pouze skrze vynaložení ohromné vůle, ale i skrze schopnost transcendence vlastních omezení.

Mohu to nazvat vírou. Nikoliv tou vírou, kterou si většina pobožných lidí pojí s jistým náboženským vyznáním či dogmaty. Skutečná víra je přesvědčení a jistota o věcech, které jsme ještě neviděli a plně nepoznali. Nicméně v našem srdci a našem duchu již existuje jistota, že ty věci mohou být. Objevil jsem schopnost, jak věci realizovat a manifestovat skrze víru a skrze vizi, a byl jsem svědkem toho, jak se dějí zázraky.

Například si vzpomínám na to, jak jsem pobýval na koleji v době, kdy už jsem se naučil meditačním technikám a začal jsem experimentovat se silou modlitby. Bydlel jsem na pokoji společně se dvěma chlapíky, kteří se neustále opíjeli a hrnuli se do nebezpečných akcí. Každoročně se několik takových mladíků z koleje zabilo, když jezdili po zrádných horských silnicích.

Jednoho dne jsem seděl v pokoji a meditoval. Slyšel jsem, jak se ti dva mladíci vracejí. Byli namol opilí a dělali pořádný rámus. Tak jsem se přenesl do stavu božského vědomí a bez jakéhokoliv podráždění či negativismu či souzení jsem si je vizualizoval. V mysli jsem viděl, jak procházejí vstupní halou. Představil jsem si, že je kolem nich božské světlo, a požádal za ně o odpuštění. Požádal jsem, aby se probudili ze stavu, do kterého zapadli, a přestali se tímto způsobem ničit. Asi o pět minut později se ozvalo klepání na dveře. Byli to oni. Vypadali zcela střízlivě a žádali o odpuštění - skrze mě - něco většího. Byla to pro ně transformující událost a už nikdy jsem je neviděl opilé.

Téhož roku jsem viděl, že se něco podobného děje i se zvířaty - byla to schopnost spojit se s tím, co lidé z Východu nazývají dévy a přírodní energie. Sedával jsem pod stromy ve velkém starém lese za kolejí a meditoval. Jednoho dne, když jsem seděl pod starou ohromnou tsugou, jsem náhle pocítil, že mě někdo pozoruje. Otevřel jsem oči a ke svému potěšení jsem zjistil, že je kolem mě půlkruh zvířat. Bylo tam několik ptáků, mýval, veverka, skunk. Všichni stáli či seděli v půlkruhu. Víím, že to zní jako příběh ze Siddhárty, ale skutečně se to stalo. Ta zvířata na mě mírumilovně hleděla a zdálo se, že jsou ve stavu velkého klidu a blaženosti.

Uvnitř nás přežívá nádherný božský duch - musíme ho poznat, musíme ho praktikovat a potvrdit naším životem. Pak se mohou všechny tyto věci stát. Právě to pro mě znamená víra: jednat, jako by tomu tak bylo, a pak to tak je. Pokud jednáme, jako že to tak je, pak tomu tak i bude. Koneckonců, taková je praxe odevzdání. Odevzdání sama sebe Velkému duchu.

6. Nevýslovná jednota

Súfijská tradice zná příběh o učiteli, který učil svého žáka, jak se vznášet nad vodou. Když student došel k jezeru, začal přemýšlet a spekulovat: „Jsem přece těžší než voda. Potopím se a možná i utonu.“ Mistr se přitočil k žákovi a řekl: „Opusť sám sebe a pak budeš chodit po vodě.“

Existuje jistá milost - nazývám ji funkční milost - kterou musíme najít, abychom těchto věcí dosáhli duchovně. Musíme je praktikovat a nechat je rozvinout. Ve svém srdci musíme vědět, že to je možné - nestačí pouze věřit v běžném smyslu víry. Musíme si říct „Udělám to“, a pak se to i stane. Neděje se to však kvůli našemu egu, děje se to kvůli velké Mysli, která je s námi. Je třeba si uvědomit tento paradox: Na jedné straně jsou naše individuality prostředkem, pomocí kterého se to neohraňené může manifestovat a vyjadřovat. Jakmile tomu porozumíme, chápeme i koncept toho, že jsme jakýmsi dopravními prostředky pro ducha. Takže na jedné straně tu máme individualitu, která je schopna takové věci uskutečňovat. Na druhé straně však musíme být osvobozeni od svého jáství a nechat skrze nás svítit božské Bytí a dovolit, aby se takové věci staly. Pak se opravdu uskuteční.

Přečkal jsem dobu puberty bez úhony, poněvadž jsem část věcí dokázal objevit sám. Samozřejmě jsem částečně získal podporu z těch neviditelných říší všehomíra. Jsem si takřka jist, že kdybych to neobjevil, byl bych už ve dvaceti letech mrtvý. Většina lidí, kteří procházejí takovým dětstvím, se v době dospívání vrhne na drogy nebo na cestu zločinu. Připisují tuto proměnu vedení, ochraně a inspiraci Velkého ducha, božskému Bytí a své ochotě se tomu podrobit. Jakmile jsem se Tomu otevřel, celého mě To zaplnilo. To tady bylo stále a čekalo na mě. To je tu stále pro nás všechny.

Říkám lidem: „Jakmile jste schopni se Tomu otevřít, To už je zde.“ Je to tak z mnoha důvodů. Je jedno, zda jste na operačním sále a zachraňujete životy, či zda jste tesař nebo

pilot letadla. Bezbřehá posvátná Mysl je vždy skryta v našem nitru. Vše je jen otázkou, zda o ní víme, zda jsme jí otevřeni a zda ji necháme konat. Musíme jen opustit své způsoby a nechat To, aby se realizovalo.

Můj otec, který byl náruživý kuřák a alkoholik, onemocněl v době, kdy jsem žil v Izraeli. Nyní si také uvědomuji, že trpěl velmi silnou posttraumatickou stresovou chorobou z druhé světové války, kdy bojoval na bodáky s japonskými vojáky v Pacifiku. Později jsem se dozvěděl, že měl v pravé plíci neoperabilní nádor o velikosti golfového míčku. Tehdy, bylo to v roce 1978, ještě neexistovala účinná chemoterapie, nicméně lékaři se o tento typ léčby stejně pokusili. Byl jsem povolán zpět do Spojených států, abych zařídil věci kolem otcova pohřbu. Doktor mi řekl, že mu zbývá posledních šest týdnů života. Když jsem se s tátou setkal, zeptal jsem se ho: „Chceš na to zemřít?“ Odpověděl mi: „Ne, ještě nejsem připravený.“ Tak jsem ho začal učit meditacím a modlitbám. Musíte chápat, že to byl zarytý ateista a zahořklý muž, ten typ lidí z generace počaté během první světové války. Nicméně jeho odpověď zněla: „Pustím se do toho.“ Dal jsem mu pár knih na čtení a osobně jsem ho učil meditoval, vizualizovat a léčit se pomocí vnitřní síly mysli.

Je třeba se vycentrovat a vstoupit do hlubokého klidného stavu vědomí, které přesahuje vlastní já. Zde se nachází skutečná síla, která je posvátná. Právě ta transcenduje lidské ego. Z tohoto stavu je třeba provádět vizualizace. Tímto způsobem do hry vstupuje to, co nazýváme Božím faktorem nebo faktorem posvátného Ducha.

Právě to jsem učil svého otce. Řekl jsem mu: „Prostě to dělej. Je to otázka života a smrti. Pomáhá ti to, ať už tomu věříš nebo ne.“ A otec to praktikoval.

Pak jsem odjel zpět do Izraele a chodil jsem do té nádherné svatyně na Mount Carmel. Každé poledne jsem tam zašel a prováděl tutéž vizualizaci, kterou jsem učil otce. Pak jsem se modlil za jeho uzdravení.

O pár týdnů později šel otec na další lékařské vyšetření. (Už jsme sice vybrali místo na hřbitově, ale já věděl, že se uzdraví.) Doktor udělal několik rentgenových snímků a zjistil, že nádor zničehonic zmizel. Lékař tomu nemohl uvěřit. Bylo to jedno z těch „záračných“, spontánních vyléčení. Ale my jsme věděli přesně, co se stalo.

Můj otec žil ještě pár let a pak zemřel na selhání srdce a rozedmu plic způsobenou kouřením. Jeho plíce prostě byly nadranc. Předtím než zemřel, se mi vrátila vzpomínka na to, jak s ním sedím - asi jako dvanáctiletý hoch - na dvorku našeho domku v Charlottě. Privil mi: „Víš, vlastně nechci žít moc dlouho, pouze do doby, než vy děti vyrostete a odejdete z domu.“ (Když to říkal, byl v pořádně podroušeném stavu.)

V době, kdy měl rakovinu plic, má nejmladší sestřička stále žila s rodiči. Rok poté, co odešla z domu, táta zemřel. Řekl jsem své sestře: „Víš, svoji realitu si tvoříme sami.“ Táta si to sepsal sám... Rakovina, která mohla být osudová, ho neskolila, ale poté, co i jeho poslední dítě vyrostlo a odešlo z domu, se zcela vzdal života. Udělal přesně to, co mi tehdy pověděl, přestože si nejsem jistý, zda si tehdy vůbec pamatoval, co mi říká.

Z toho plyne, že máme mnohem větší sílu, než si vůbec myslíme, nehledě na to, kdo jsme. My sami si tvoříme život, který máme.

V té době jsem se naučil, že mohu být ve stavu, který mi umožní navštívit lidi na vzdálených místech. Většina lidí si nyní řekne: „Ach, to znamená, že jsi schopen astrálního cestování.“ Astrální cestování jsem zvládl už jako teenager, ale toto je něco jiného!

Vše, co bylo třeba se naučit, bylo uvědomit si, že není třeba oddělovat astrální tělo od fyzického, ale prostě si zvnitřnit, že úplnost stvoření je skrytá v každém jedinci. Jsme skutečně kvantovým hologramem celého stvoření. Říká se: „Přemýšlíš o sobě jako o titěrné formě života, když máš ve svém nitru skrytý celý vesmír?“ Tato rétorická otázka osvětluje hlubokou pravdu: v probuzené mysli je skryto naprosto všechno.

Relativně primitivní způsob, jak skrze ducha navštívit druhé lidi, je skutečná astrální projekce, kdy oddělíme astrální tělo od těla fyzického a odlétneme pryč. Nicméně mnohem

propracovanější, jednodušší a bezpečnější způsob spočívá v uvědomění, že to vše je schováno v našem nitru. Když se dostaneme do stavu vědomí, který je mimoprostorový - transcendentní stav probuzení - pak je pro nás dostupný každý bod v času a prostoru. Jakmile to jednou prožijeme, pak jsme pomocí náležitého použití vůle s to se otevřít a vidět své blízké, kteří jsou od nás vzdáleni.

Seznámil jsem se s tím těsně předtím, než jsem odjel do Izraele. Měl jsem pratetu, která byla těžce nemocná. Umírala na rakovinu plic. Byla jedním z těch členů naší rodiny, kteří se o nás skutečně starali. Z toho důvodu mi byla velmi blízká. Pamatuji se, že tato „teta Irena“ byla vždycky velmi milá a laskavá.

Ten den, kdy zesnula, jsem se probudil ve své ložnici a spatřil ji vedle sebe. Když jsem ji tehdy užíval, měla podobu čtyřicetileté ženy, nikoliv sedmdesátileté stařenky, která zemřela na rakovinu. Byla nádherná a celá zářila. Nepamatuji si, že by padlo jediné slovo, byla to jen krásná milující sdílená přítomnost. Pak rozloučení a trvalé napojení. Dalšího dne mi volala moje sestra-dvojče. Řekl jsem jí, co jsem zažil. Ona na to: „Volám ti, abych ti oznámila, že teta Irena zemřela.“ Zeptal jsem se: „V kolik hodin?“ Můj prožitek se odehrál přesně v okamžiku jejího odchodu.

Tak jsme stále spojeni jeden s druhým prostřednictvím jednoty Velkého ducha. Je krásné si to uvědomit, protože pak víme, že čas a prostor nejsou žádné překážky.

Pamatuji si, že jsem jednou stanoval s svým přítelem ve zkamenělém lese v Arizoně. Má žena Emily zůstala doma v našem domě v Severní Karolíně. Náhle jsem cítil, že si přeje vědět, zda bychom spolu mohli komunikovat. Já jsem byl v divočině. Takže když jsem ulehl ke spánku pod hvězdnou oblohou, ještě jsem meditoval a vstoupil do stavu jednoty vědomí. Přenesl jsem se do klidného stavu vědomí a užíval Emily v naší ložnici. Emily si jen zřídka-kdy pamatuje své sny. Věděl jsem, že spí, tak jsem se přenesl k jejímu lůžku a spojil se s její duší. Ukázal jsem jí, kde přesně jsem a co dělám. Vyslal jsem jí zprávu, že kdykoliv mě bude skutečně potřebovat, budu tam - že jsme stále spolu - že jsme spojeni v Duchu.

O několik dní později, když jsem se vrátil z divočiny, jsem jí zavolal. Ona nadšeně zvolala: „Ani nebudeš věřit, jaký jsem měla lucidní sen! Byl jsi na tom místě...“ A pak přesně popsala místo, kde jsme tábořili. „A řekl jsi mi toto...“ a zopakovala poselství, které jsem jí zanechal. Byl to krásný zážitek, který utvrdil jak ji, tak mě. Získali jsme jistotu ohledně toho, co všechno je možné a že nikdy nejsme sami. Nikdy nejsme odděleni, žádné odloučení není.

Pokud se rozhodneme otevřít dveře, které nás oddělují, máme k tomu potřebný klíč. Tím klíčem je probuzená mysl prodlévající v nás. A my ji můžeme použít. Musíme však mít živoucí víru. Jógánanda (proslulý indický učitel) jednou řekl, že duchovní malátnost a nedostatek touhy po duchovním dobrodružství jsou příčinou toho, že lidé nerostou.

Jakmile se jednou takové věci začnou dít a vy si potvrdíte, co všechno je možné, pak se vaše jistota ještě umocní a vy budete disponovat čím dál větší silou. Vytvoří se tak pouto pozitivní zpětné vazby. Je to jako sněhová koule valící se z kopce. Stále se zrychluje a zvětšuje - stačí, když ji na samém prvopočátku uvedete do pohybu.

Jeden rok jsme si na výročí sňatku udělali výlet do Kostariky. Ubytovali jsme se s Emily na pláži na tichomořském pobřeží.

Jednu noc, poté co jsme usnuli, se nám stala tato zvláštní věc. Emily se uprostřed noci probudila a podívala se na mě. Uviděla, že z mého těla vychází stříbrná záře. Tato záře se zvedla a odpoutala od mého těla a vylétla oknem ven. Emily okamžitě napadlo: „Panebože! Trčím tu někde v Kostarice, doma nás čekají čtyři děti a Steve právě zemřel!“

Já jsem právě prožíval to, co nazývám svými létacími lucidními sny, které jsem měl celý život. Letěl jsem nad džunglí až k břehům oceánu. I když byla půlnoc, viděl jsem nebeským zrakem, takže jsem vnímal nádherné scenerie džungle a moře, jako by byl bílý den, protože všechno má své vlastní vnitřní světlo jako protiklad ke světlu, které pochází ze slunce. Viděl

jsem ty nejkrásnější živé barvy a světla. Byla to jedna z nejkrásnějších věcí, které jsem kdy viděl. Létal jsem sem a tam ve stavu dokonalé svobody a štěstí.

V mžiku všechno skončilo a já jsem se opět ocitl zpět v hotelovém pokoji a myslel jsem na to, že jsem se právě probudil ze snu. Ucítil jsem na sobě Emilyin pohled. Otočil jsem se k ní, její oči zářily jako dva talířky. Vykřikla: „Chválabohu, že jsi zpátky!“ Zareagoval jsem: „Zpátky? A kde jsem byl?“ Odpověděla mi, že jsem odešel. Já na to: „Nic takového jsem nikdy neudělal. Jsem stále tady.“ Ona však trvala na tom, že viděla, jak jsem opustil své tělo. Pak mi popsala, čeho byla svědkem. Poté jsem si uvědomil, že mnohé z těchto lucidních zářivých snů jsou skutečnými výlety duše. Emily normálně takovéto metafyzické zážitky nemá, je svou podstatou je podobná Matce Zemi a nade vše to miluje. Viděla moji duši odlétnout patrně proto, že se nacházela v uvolněném stavu mysli a všechny její filtry mysli byly vypnuty. Viděla mě, jak odlétám, abych si vychutnal hlubokou, duchovní krásu Země.

Poprvé jsem našel posvátno skrze bránu stvoření, které zde zanechalo božské Bytí. Nejvyšším vyjádřením toho je samozřejmě Země a hvězdná obloha kolem nás. Tento pohled je velmi indiánský; poněvadž jsem z části Čerokij a Catawba, cítím k Zemi hlubokou lásku.

To má hodně co do činění s mou současnou prací. Moje láska a vášně pro přírodu a Ducha je to, co mě žene kupředu. Už jsem někde poznamenal, že nejlepší způsob, jak milovat Boha, je milovat to, co stvořil. Dívám se na to takto: existuje božská nekonečná Mysl, která je vnitřním bytím Boha, Nejvyšší bytosti. Nicméně celé stvoření je stejně tak nekonečné, a to tvoří vnější róbu či roucho Boha. Vše stvořené je vnějším vyjádřením téže věci a společně tvoří jeden celek. Dokonalý celek.

Když jsem se podíval vzhůru na hvězdy, dokonce už jako dítě, neviděl jsem žádný prázdný prostor. Viděl jsem radost a cítil jsem probuzenou přítomnost. Cítil jsem posvátné bytí, vyjádřené skrze přírodu a skrze vše stvořené. Vidím to tímto způsobem i jako vědec. Tento pohled se nevyklučuje se studiem biochemie květin. Můžeme vidět, jak úžasné zázračné a výjimečné to je všechno dohromady - genetika, fyzika, elektromagnetismus, kvantová fyzika, biochemie, molekulární chemie, anatomie, fyziologie. To všechno jsou vyjádření neuvěřitelného vědomí živoucího Bytí. To všechno je vnější tělo Boha - fázování, rezonování, pohyb hmoty, prostoru, času či energie.

Tím pádem je každá stvořená věc branou ke Stvořiteli. Walt Whitman to dozajista věděl, a stejně tak Thoreau a Emerson. Příroda je velký učitel. Vyšli jsme z lůna Matky Země, která je vnějším vyjádřením nekonečného Boha. Nekonečno je v nás a ve všech věcech - není však rozděleno. Je v nás navěky ve své dokonalé úplnosti. Všechno je navzájem vnitřně a dokonale provázáno. Je to dokonalý kvantový hologram.

Vyvstává otázka: Existuje nějaká meta myšlenka či nějaké meta téma, které v sobě obsahují všechny tyto prožitky a zkušenosti? Tímto velkým tématem a transcendentní myšlenkou je nevýslovná jednota. Jednota.

Pokud bychom měli schopnost zažít stav vědomí, ve kterém transcendujeme čas a prostor a materialismus, pak bychom se mohli setkat s jinou kulturou na Zemi nebo s jinou osobou z jiné planety nebo jiné sféry, a místo abychom je viděli jako jiné nebo ty „druhé“, pohlíželi bychom na ně jako na „tytéž“. To je velmi důležité, neboť pojem „jinakosti“ má kořeny v ignoranci. Jinakost je ignorance, zatímco jednota je osvětlení.

Když vidíme všechny bytosti jako probuzené a vědomé, stejně jako jsme my, pak s nimi zažíváme soulad a jednotu. To je pravda bez ohledu na rozdílnost jejich intelektu, těla, emočního ladění či získaných vědomostí. Všechny tyto věci, na které se obvykle zaměřujeme, jsou prchavé. Když se podíváme na fakt, že jsou vědomé a prožívají stav mysli, ve kterém nalezneme transcendentní hodnotu neohraňované Mysli, pak o nich nemůžeme přemýšlet jako o „cizácích“ či „těch druhých“. A to platí v případě, že mluvíme o někom ze Saúdské Arábie, Zimbabwe nebo z Alpha Centauri. Na tom vůbec nezáleží - protože se

jedná o další cítící vědomou bytost, která ve svém nitru přechovává realitu probuzení, které je univerzálním aspektem našeho vlastního já.

Pokud prožíváme tento stav Jednoty, pak za prvé a především můžeme komunikovat, což je velmi důležité. Za druhé nepocítíme nic, čeho bychom se měli obávat. Za třetí neuvidíme nic, co by mohlo způsobit konflikt, protože všechny věci, které jsou nějak rozdílné, jsou ve své podstatě nedůležité.

Domnívám se, že bychom mohli seznat do hloučku zakladatele všech světových náboženství a že by si tito lidé spolu užili skvělé chvíle, protože by mezi nimi pravděpodobně nebyly žádné rozdíly. Toto rozdělení vytvořili až lidé, jejich přilnutí k egu, materialismu, šovinismu, ignoranci, nenávisti a hlouposti - to je příčina problémů. Prožitek Jednoty je nevyhnutelná zkušenost, kterou nyní všichni potřebují...

Takže meta téma, které mohu odvodit ze svých vlastních zážitků z těchto stavů vědomí, je jednota. To bude i hlavní téma dalšího půl milionu let: vzrůstající úroveň sjednocení. Z toho povstane dokonalá harmonie, mír a osvětlení.

To vše vidíme všude kolem sebe. Svět se stává čím dál více integrovaným a vzájemně provázaným. Jedna z největších otázek celé mimozemské problematiky zní: Jaké úrovně jednoty musí lidstvo dosáhnout, aby se jednalo o univerzální jev - abychom byli schopni mírových vztahů s vědomými, ale ne-lidskými formami života?

Žijeme v kosmické době, kdy lidé začínají pronikat do vesmíru. Začínáme se probouzet k faktu, že jsme navštěvováni mimozemskými civilizacemi, a prostě si uvědomujeme, že sjednocení či jednota všeho lidského už nestačí. Budeme se muset přenést dokonce i přes to a jít až na takovou rovinu, na které pochopíme univerzální aspekty mysli; fakt, že vědomá mysl, samo vědomí je univerzální a jednotné a že vědomí v živých tvorech z jiných planet je totožné s vědomím uvnitř nás - přestože náš intelekt, tělo a souhrn vědění se liší. Všechny tyto věci však nejsou podstatné.

To všechno tedy mluví pro potřebu univerzální spirituality. Žijeme v době, kdy není potřeba nastolit pouze světový mír, ale univerzální mír. V době, kdy takový mír může být plně uskutečněn pouze uznáním univerzální podstaty ducha a univerzální podstaty vědomé mysli. Jinak řekneme: „Lidstvo je pouze jedno a všichni lidé mohou žít v míru, ale pak jsou tu ještě další, kteří nejsou ze Země“ ... a co uděláme s těmi?

Pravdou je, že tyto formy života jsou vědomé a probuzené prostřednictvím téhož zdroje vědomí, který září v každém z nás. Není tu absolutně žádný rozdíl.

Toto poznání eliminuje veškerý strach - pokud dokážeme být v tomto stavu vědomí, jsme ve stavu, který je věčný a nesmrtelný, protože je mimo omezení diktované časem. A je nekonečný, protože nemá hranice dané prostorem. Takže tento stav vědomí je

7. Univerzální mír

Žijeme v kosmické době. Lidé dnes mají prostředky - navzdory oficiálním programům - k cestování po hvězdách. Takže se musíme vyvinout z humánně zaměřené spirituality ke skutečné univerzální spiritualitě. Pokud k tomu nedojde, nebudeme schopni postoupit na další rovinu lidského vývoje.

Někdo může namítnout: „To je příliš velký požadavek. Stále jsme v době, kdy válčíme mezi sebou - a najednou bychom měli mít vztah k formám života, které pocházejí bůhví odkud?“ Podívejme se na to však takto: Pokud uznáme, že nejme ve vesmíru sami, udělá to z lidí - ze všech lidí - velmi blízké příbuzné. Abychom mohli čelit výzvě, kterou bezpochyby porozumění jiným civilizacím je, pak musíme překonat svoji antropocentricky zaměřenou spiritualitu a přikročit k univerzální spiritualitě. To je fakticky velmi pozitivní krok vpřed. Tyto výzvy poženou lidstvo ke skutečnému rozvíjení větší, opravdové spirituality, která tu díky naší chybně zaměřené víře ve výlučnost již dlouho chybí. Pravdou je, že zde není žádná výlučnost či separace. Mluvil jsem s mnoha Indiány, kteří vyprávěli, že jedna z

nejzvláštnějších věcí, která se děla v době, kdy se Evropané začali s Indiány setkávat, byla hloubka toho, do jaké míry běloši žili s pocitem, že věci jsou od sebe vzájemně oddělené. Indiánům byly takové úvahy naprosto cizí. Stejně jako pro australské domorodce, kteří stále praktikují „dobu snění“ a jsou si toho vědomi. Vědí, že nic takové jako separace jedné věci od druhé neexistuje. Existuje pocit spojení s hvězdami, s nekonečnem věcí, s jinými lidmi, jinými světy a se sebou navzájem. Trpíme tou měrou, do jaké míry žijeme svůj život odděleně. A zbavujeme se utrpení v takovém rozsahu, v jakém žijeme svůj život s pocitem celku a jednoty.

Takže stále se opakuje to ústřední téma, které jsem uvedl. Tedy zkušenost vesmírné jednoty, která má kořeny v prožitku mimoprostorové kosmické mysli. Světový mír již nebude stačit, nastal čas pro vesmírný mír. Buď to, nebo nic. Bez univerzálního míru nemají lidé žádnou budoucnost. Taková je doba, ve které žijeme, taková je výzva nadcházejícího věku.

Musíme poznat sami sebe jako vesmírné vědomé bytosti, na tom lze založit vesmírný mír. Tuto věc lze napřed pochopit intelektuálně, nakonec je však nutné ji prožít.

Žijeme v době, kdy by obecné vzdělání a obecná schopnost číst měly každému obyvateli této planety zaručit přístup k celému souboru poznatků. A ti, kteří chtějí být strážci dveří či kontroloři a snaží se přiškrtnout volný tok poznatků, musejí prostě odejít a zůstat stranou.

Budíne upřímní. Byla doba, kdy uměl číst jeden člověk z tisíce. Gramotní byli kněží, a právě oni četli a opakovali masám lidí to, co bylo obsaženo v duchovních naukách.

V době obecné vzdělanosti však již nic takového není třeba. Drtivá většina lidí je gramotná. Tak čtěme! Shromážďujme se ve svých duchovních komunitách a sdílejme své poznatky. Není třeba, abychom někoho posvětili a udělali z něho našeho guru nebo kněze. Udělat něco takového je pro náš duchovní vývoj škodlivé. Je zcela jedno, zda nějaký New Age guru či člověk chodící v róbě prohlašuje, že je naší bránou k Boží milosti. To vše jsou podle mě škodlivé pozůstatky z doby, která je již pryč.

Tím nechci říci, že každý, kdo něco takového rozhlašuje a učí, je podvodník. Pouze tvrdím, že lidé, kteří se sami pasují do role konečných soudců (obzvláště kněží) duchovních záležitostí jsou pomýlení. Ta doba skončila. Již dobrých sto či sto padesát let je pryč doba, kdy Země potřebovala kněze, rabíny, mully či guruy, s výjimkou těch lidí, kteří nám zpřístupňují učení.

Nakonec se lidé probudí k pravdě, nicméně faktem je, že spirituální infantilizace mas je něco, co je velmi hluboce zakořeněnou institucí. Spirituální infantilizací myslím situaci, kdy nejbezpečnější stezkou, jak ustanovit světový mír a univerzální mír. To je též důvodem, a proto je ta nejzákladnější výzva, které dnes svět čelí, v podstatě spirituální.

síla a přístup k osvícení či duchovnímu poznání vedou přes výše uvedené filtry či kontrolní stanoviště. Pak všichni ostatní jednají jako děti, pouze pasivně přijímají... To je typ naučeného chování - a my se musíme takové chování odnaučit. To je duchovní závislost.

Je jasné, že zde vždy bude existovat role pro lidi, kteří se chtějí podělit o duchovní informace, učit je a předávat budoucím pokolením. Já jsem však měl na mysli hierarchii a uchopení moci, kontrolu a mysl podrobenou spirituální závislosti. Bohužel, tato spirituální závislost je velmi, velmi mocná ve smyslu ovládnutí lidské mysli tak, že se lidé domnívají, že se nemohou dozvědět a prožít pravdu sami od sebe, aniž by někdo neřídil každý jejich krok.

Jedna z pozitivních věcí mého raného života bylo to, že jsem se přesvědčil, že se každý jedinec může dozvědět tyto pravdy a zažít osvícení, přestože se mu dostalo jen velmi málo formálního vzdělání a nebyl veden žádným učitelem. Tato omezenost mysli ortodoxního náboženství byla dosažena či dokonce překonána ortodoxními vědci s omezenou myslí, kteří se v naší společnosti stali novým vysokým kněžstvem. Pamatujme: vědci jsou nejdřív lidé, až na druhém místě jsou vědci. Takže mají všechny nedostatky a všechny slabůstky běžných lidí. To, že nějaký profesor z Harvardu má titul doktora věd, ještě neznamená, že

nespadl do týchž pastí jako kněz, co se týče nástrah arogance, sebedůležitosti a egoismu. Také on se může stát fanatikem a dogmatikem ve svém systému víry, kterým byl indoktrinován, a přestat pátrat po pravdě.

Většina problémů, kterým v našem dnešním moderním světě čelíme, ať už jsou duchovního, náboženského a vědeckého, či politického a ekonomického rázu, je způsobena tím, že se lidé drží jistých úhlů pohledu, které nemají nic společného s pravdou, ale s jejich systémem víry. Prostě jsou zastánci něčeho, co už je dávno zastaralé, ale nedokážou se toho zbavit. To dozajista platí o vědcích. Existuje nekonečně mnoho příkladů, jak hlavní proud vědecké komunity odmítá ohromné průlomy poznatků jen díky tomu, že nezapadají do jejich systému víry.

Z toho důvodu často říkám lidem: „Člověk by měl mít jen málo ustálených názorů, ale mnoho důvěry v duchovní podstatu světa.“ Můžeme mít mnoho takovéto důvěry, ale konkrétních přesvědčení či systémů víry bychom měli mít minimum. Pokud tomu tak není, lidé se chytí do pastí dogmat vymývajících mozek, ať už vědeckých či religiozních. Pak k těmto dogmatům přilnou buď šovinistickým, nebo samolibým způsobem. Jakmile k tomu dojde, člověk přestane hledat pravdu.

Potřebujeme opravdově pokornou, univerzální spiritualitu. Musíme toužit po nalezení pravdy. Pokud ty další dveře, které otevřeme, zruší některé z názorů a přesvědčení, které jsme zastávali, musíme se s tím smířit. To je jeden z důvodů, proč se nějaký člověk - ať už je to lékař, vědec, duchovní či ekonom, jehož mysl je připoutána k nějaké ideji, stává překážkou při hledání pravdy. Je to prostě tím, že jeho mysl již není jasně soustředěna na touhu poznat, jak se věci mají.

Jedna osobní poznámka: Jsem velmi rád, že jsem prošel meditačním výcvikem předtím, než jsem šel studovat medicínu, péči o zdraví a dietetiku. Díky tomu jsem se mohl dívat na medicínu z širší perspektivy. Dokázal jsem si z medicíny a spřízněných vědních oborů vzít to dobré, aniž by mi ten zbytek vymyl mozek.

Tyto nástrahy meta systému hrozí v každé profesi a v každém oboru. Dochází k tomu proto, že si lidé pletou současný stav vědění a poznání s konečným stavem. Ten konečný stav nemá nikdo kromě nejvyšší božské bytosti. Protože však lidé vědí to, co vědí, myslí si, že vědí vše. Pravda je však taková, že většinu toho, co je k tu k vědění, neví vůbec nikdo.

Takže si myslím, že jeden způsob, jak se vyhnout nástrahám číhajícím na nejvyšší kněze vědeckých i náboženských kruhů, je být dostatečně a opravdově oddán hledání pravdy a být ochoten reformovat svá tvrzení. Existuje jen velmi málo věcí, které jsou pevně dané a absolutní. Vše ostatní je relativní. Taková je však podstata světa, ve kterém žijeme. Je to relativní svět. A jen u skutečně velmi mála věcí vyvstává potřeba, aby byly pevně dané a absolutní.

Pokud studujeme ústřední učení všech duchovních tradic na Zemi, zjistíme, že se všechna shodují na existenci Boha, na síle odpuštění a lásky a na těch největších duchovních tématech. Všechna jsou univerzální. Liší se pouze ve společenských pokynech či v kulturním zázemí - tyto věci jsou však skutečně pomíjivé a mění se s každou duchovní tradicí. Budjak buď, tyto věci nejsou důležité.

V nějakých oblastech můžeme být velmi ortodoxní, a pokud to funguje, je to v pořádku. Nemysleme si však, že jsme dorazili na konec cesty a počátek veškerého poznání duchovních tradic. Pouze pár věcí spadá do kategorie platných a zaručených pravd. A vše ostatní je ve stavu dalšího a dalšího vývoje.

K takovému pohledu však nejsme vzděláváni. Náš vzdělávací systém, ať už vědecký či náboženský, je vymyšlen tak, aby vytvářel rigiditu, která ve svém důsledku plodí fanatismus. To se pak stává výnosnou doménou pro ty, kteří mají z takto strukturovaného poznání prospěch a brání je za každou cenu. To dvojnásob platí ve vědě, kde existují lidé, kteří nehledě na kupící se důkazy, které mají před očima, stále říkají: „To není pravda.“

Náš vědecký poradce pro projekt Disclosure dr. Loder má na univerzitě v New Hampshire kolegu, kterému je jedno, zda mu přineseme jeden z těch strojů na nový typ energie a předvedeme mu jeho funkčnost. Ani za nic tomu neuvěří, protože to podle jeho názoru není možné!

Chci vám říct o jedné věci, která se stala na Maharšihovi univerzitě v době, kdy jsem se stal učitelem meditace. Experimentoval jsem s využitím vyšších stavů vědomí. Jednou pozdě v noci jsem seděl a meditoval. V jeden okamžik jsem svým vnitřním zrakem uviděl jednu slečnu ze své třídy, tak jsem ji pozval, ať přijde do mého pokoje, abychom si spolu pohovořili o duchovních záležitostech a společně meditovali.

Seděl jsem tedy v hluboké klidné meditaci a pozoroval jsem ji svým vnitřním zrakem. Viděl jsem, jak odchází ze svého pokoje, prochází kolejem, míří po schodech a najednou ... ťuk, ťuk, ťuk ... někdo zaťuká na dveře mého pokoje. Trochu mě to vystrašilo, protože se můj zážitek podobal snu, až na to, že jsem vše viděl v živých barvách. Otevřel jsem dveře a řekl: „Aha, to jsi ty...“ Ona na to: „Co, ty jsi mě čekal?!“ Přiznal jsem se: „Viděl jsem tě přicházet.“ Tak průzračně jasný zážitek to byl.

V době mezi mým šestnáctým a dvacátým rokem jsem začal mít podobné zážitky velmi často a pravidelně, někdy i párkrát denně. Této schopnosti jsem využil, abych vytvořil CSF.TI a Disclosure Project a abych identifikoval mnoho zdrojů z řad tajných a bezpečnostních služeb a mnoho důležitých svědků, které máme. Někteří z nich si našli mě, ale já vyhledal i je a přitáhl je k nám. O tom budu vyprávět později. Bylo to velmi zvláštní.

Připomeňme si, že v našem nitru je schován celý vesmír, a my disponujeme ohromnou silou ... každá lidská bytost, nikoliv pouze já nebo vy. Všichni jsme to stejné, a když je potřeba, můžeme přivolat tu nejvyšší Sílu, aby vykonala to, co je potřeba, aby bylo dosaženo něčeho úžasného.

Pokud jsme ochotni podstoupit nejvyšší oběť a máme toto poznání, pak se staneme někým, kdo je nazýván duchovním bojovníkem. To je někdo, kdo je ochotný udělat to, co je potřeba, nehledě na riziko, které podstupuje. Takový člověk již transcendoval strach.

Jsem přesvědčen, že tato raná léta mě připravila na to, co jsem dělal později a co je jedním z důvodů mého bytí zde. Vždy jsem víceméně věděl, že když jsem prožíval svůj zážitek blízky smrti a bylo mi řečeno: „Můžeš odejít s námi, nebo se můžeš vrátit do svého těla na Zemi“, a vzápětí naznačeno, že si Velký duch přeje, abych šel zpět na Zem, bylo to proto, abych dělal tuto práci. Mohl jsem si zvolit, že se nevrátím a zůstanu v kosmickém stavu vědomí s těmi vznešenými nebeskými bytostmi. Rozhodl jsem se však podrobit se jejich vůli, z čehož jsem nebyl zrovna dvakrát šťastný. Již jsem vám na začátku řekl, že to bylo poněkud skličující - měl jsem těžké dětství a byl jsem velmi nemocný... Neměl jsem žádnou touhu vrátit se. Ale svolil jsem k tomu.

K transformaci nedojde jinak než skrze vyvinutí svobodné vůle lidských bytostí. Tedy nás. Nyní je zřejmé, že v letech 1980 až 1990 jsem si byl těchto věcí vědom - ale poněvadž jsem se právě oženil, v průběhu osmi let měl čtyři děti, stal se doktorem a pořídil jsem si dům a lékařskou praxi, byla má kapacita plně vytížená. Přesto jsem na tyto lekce nezapomněl. Tehdy jsem věděl, že nastal čas, abych si založil rodinu a kariéru a měl schopnost dále dělat tuto práci.

8. Úplná proměna

Nemůžeme jen pasivně stát stranou a nechat ničemné kleptokraty jít přes mrtvolu, plundrovat celou Zemi a zabíjet miliony lidí. Při jedné diskusi s mužem ze speciálních jednotek, kterou jsem měl ve Fort Hauchuca, kde je hlavní sídlo vojenské tajné služby v Arizoně, jsem se zeptal: „Ve kterém okamžiku by bylo nejvhodnější odstranit všemi potřebnými prostředky Hitlera a blízký okruh jeho spolupracovníků?“ Odpověď zněla: „Podle mého názoru co nejdříve.“

Mezi námi jsou vzteklí psi. A některé z nich nelze nikdy ovlivnit ani rozumnými důvody, ani duchovním osvícením. V tom případě si musíme položit otázku: „Pak tedy nemůžeme dělat vůbec nic?“ Právo na sebeobranu je obecně platné.

V tomto bodě zcela jasně nejsem pacifista. Věřím v mír a věřím v použití vyšších duchovních schopností, ale v poslední řadě je zde i místo pro intervenci a ochranu nevinných lidí, pokud tu je nějaký skutečný šílenec připravující se k akci. V jistém smyslu žijeme ve společnosti, jejíž součástí je do značné míry i kolektivní bláznovství. Je to společnost, která se zbláznila. Některé věci je třeba udělat a k tomu je zapotřebí disciplíny a rozhodných kroků.

Nikdo se však nesmí uchýlit k pomstychtivosti a hněvu. Je třeba k tomu přikročit ze správných důvodů, třeba jako když vychováváme děti. Vždyť se při tom neuchylujeme k trestům ani z důvodu odplaty či hněvu, ale kvůli jejich výchově a osvícení a pro jejich budoucí dobro.

Při výchově svých dětí máme velká očekávání a pevnou disciplínu. Nejsme příliš shovívaví. Občas si naše děti myslí, že jsme příliš striktní, ale jak stárnou, začínají nám být vděční za to, že vyrůstaly v lásce, disciplíně a podle nějakých hodnot. Taková je alespoň moje rodičovská filosofie, kterou lze přenést i na společnost. Člověk může být velmi milující, ale zároveň si musí nechat místo pro intervenci a vyžadování disciplíny a ne být shovívavý k pomýlenému chování ani se dívat stranou, když vzteklí psi trhají na kusy stádo mírumilovných ovcí.

To vyžaduje jistou moudrost. Žijeme ve světě, kde lidé tíhnou buď k nepraktické New Age spiritualitě a pacifismu, nebo k tradičnímu nastavení myslí „my versus oni, zabijme každého, kdo nám nerozumí“. Ani jeden postoj není správný. Musíme si být vědomi doby, ve které žijeme. A tento čas ještě není érou dokonalého světa.

Existuje cyklus 400 000 let, který doslova začal „Adamem“, který byl prvním avatárem tohoto cyklu. Tento cyklus skončil koncem 19. století.

V této době zahajujeme další cyklus, který bude trvat půl milionu let, který bude mít charakter univerzálního míru, jednoty lidstva a veškerého života a konečného ustanovení skutečně osvícené civilizace na Zemi. Bude čas pro ničím nepřerušené období míru, který bude v první řadě politickým mírem, dobou bez velkých válek a konfliktů na zeměkouli. To vše přispěje ke zrodu epochy velkého míru - míru osvícení, kdy celá Země a všichni její obyvatelé budou vyrůstat v duchovní jednotě. Země se stane jedním z neobyčejných center osvícení a jako taková bude proslulá po celém vesmíru.

I když se stav věcí nyní zdá hrozivý, nemusíme u něho zůstat! Již příliš dlouho nepotrvá. Přesun do nové éry vyvrcholí za nějakých sto padesát let. Z perspektivy cyklu trvajících půl milionu let jsme sotva na prahu svítání. Když jeden cyklus končí a druhý začíná, nastává přechodná doba charakterizovaná maximálním chaosem. To je důvod, proč žijeme v té nejchaotičtější době, jakou dějiny pamatují. Za chvíli však chaos ustoupí nové pozemské realitě.

Poznatky a spirituální kapacita pro světový mír jsou dosažitelné díky lidem, kteří žili na Zemi před sto lety. Byly tu jak prostředky komunikace, tak „Boží vůle“ a „Boží plán“. Lidstvo se však rozhodlo pro pasivitu. Nedošlo k tomu, poněvadž jsme to nedokázali realizovat.

Taková je naše volba. Nyní prožíváme jakési rozvětvení toho všeho. Právě teď záleží na naší volbě. Všichni se pro něco rozhodujeme, jak kolektivně, tak individuálně. A souhrn konání této svobodné vůle nám dává svět v té podobě, v jaké se právě nachází.

Ty události, které se staly od poloviny do konce 19. století, znamenaly, alespoň já to tak chápu, že se objevil vesmírný avatár, který později zmizel. To znamená, že tento vůdčí avatár přišel pro následujícího půl milionu let, duchovně vytvořil nový svět a posléze odešel. Vše bylo stvořeno: potřebné informace, poznání - a v rámci nejjemnější sféry stvoření - i prostředky pro nový věk. To vše je tady. Podívejte se, spatříte to! My jako lidé to musíme uvidět, realizovat a manifestovat. My jsme nyní těmi, kterým připadá úkol dotáhnout to do konce. My musíme dál nést vodu. Oceán je zde, ale zbývá doručit vodu tam, kde je jí třeba, a to je náš úkol.

Vlastně je to úžasná doba. Jsem si zcela jist, že většina lidí nemá ani ponětí o tom, v jaké době žije. Čekáme, až se stane něco, co se už ve skutečnosti dávno stalo. V bibli se mluví o „zloději, který přijde v noci“ - a tento nový svět byl duchovně stvořen a objevilo se potřebné poznání, a bylo to jako práce zloděje - nikdo o něm nic nevěděl, dokud již nebyl dávno pryč. To je velmi trefné.

Říkám, že hodně z těchto událostí je již sto nebo sto padesát let v našem zpětném zrcátku. A většina náboženských, politických a jiných vůdců se dívá dozadu. Čekají, až se něco stane, ale ono se to už dávno stalo. Země a všichni její obyvatelé jsou tedy ve stavu zpoždění, protože došlo k jakési krádeži či únosu - převážně díky neznalosti stavu věcí. Jediný způsob, jak zabrzdit neznalost, je podělit se o poznání.

Jak už jsem řekl dříve, milí lidé mají jeden vážný nedostatek: jsou milí. Poněvadž milí lidé jsou milí, zuřiví vlci a šílení psi je mohou roztrhat na kusy. Takže žijeme v době, kdy musí dojít ke sloučení jistého množství jasnozřivé spirituality a skutečného poznání s opravdovou kuráží a odvahou.

Bohužel žijeme v době, kdy je spiritualita zaměňována s pasivitou. To je velmi nebezpečná věc, protože to je výsledek propagandy a indoktrinace, která byla vytvořena lidmi, kteří jsou duchovně zaměřeni a velmi milí, ale velmi pasivní a nevlivní. Při této pasivitě mají vzteklí psi volné pole působnosti.

Lidé jako Gándhí nebo Martin Luther King byli bytostí plné nedostatků, stejně jako my, ale protože byli duchovně zaměřeni a měli odvahu pramenící z jejich přesvědčení, přistoupili k činům. Byli zastrašováni a šli do rizika a nakonec byli zavražděni.

Při téměř každé přednášce se mě někdo zeptá: „A nemáte strach?“ Odpovídám: „Podívejte, jako záchranář jsem se musel postarat o bezpečí lidí, které zabilo desetistupňové pivo.“

Jednou mi na sál přivezli dva polomrtvé kluky z gymplu. Snažili jsme se je zachránit. Došlo k tomu proto, že jeden z nich poplácal holku toho druhého po zadku. To stačilo k tomu, aby vytáhli kudly a rozpárali si břicha. Viděl jsem lidi umírat kvůli takovým prkotinám a kvůli takovým maličkostem, takže pokud rozumíte věcem, o kterých mluvím, a nejste ochotni vystoupit před lidmi a riskovat kulku, pak jste zbabělci.

Říkám rovnou některým těm chlápům, kteří jsou zapleteni do těchto projektů: „Chceš mě odprásknout? Jen do toho.“

Beztak již žiji v čase, který mi byl dán navíc. Počítám, že všechny ty roky po mých sedmnáctých narozeninách, kdy jsem byl klinicky mrtvý, jsou darem.

Svět potřebuje lidi, kteří chápou současný úkol a jsou ochotni jít vpřed. Doba, ve které jsme teď, je skutečnou zkouškou pro lidi, jak získat rovnováhu - je to jin a jang, mužský a ženský prvek věci. Musíme kombinovat duchovnost a lásku s aktivitou, asertivitou a disciplínou. Pro změnu je potřeba sloučit tyto vlastnosti dohromady. Často se o lidstvu říká, že je jako pták, to ženské a to mužské jsou jako jeho dvě křídla. Dokud se neutvoří dobrý pár, pták nikdy nebude létat rovně a nikdy se neudrží ve vzduchu.

To se nevztahuje jen na muže a ženy a základní rovnost, ale též na vlastnosti, které musíme prokázat a uskutečnit v našem životě, abychom mohli tento druh harmonie manifestovat.

Žijeme ve světě, kde jsou ženy obecně učeny, aby nebyly aktivní a asertivní. A muži jsou obecně učeni tomu, aby nebyli duchovní a vlídní. To je zvrácenost lidské povahy. Nemá to co do činění s mužskostí a ženskostí. V jistých oblastech života může dojít k převaze jednoho pohlaví nad druhým, ale úkolem je přivést je k harmonii. Musíme překonat dualitu postoje „buď a nebo“. Do našeho života musíme vnést obě tyto kvality a atributy.

Pokud to nedokážeme, nebudeme schopni vybudovat na Zemi takovou civilizaci, která přetrvá věky. Pokud by se nám to podařilo již před sto lety, nepochybuji o tom, že bychom již natrvalo žili v pokojném a mírovém světě. Jsem si jist, že by už v polovině 20. století existovala elektro-gravitační přeprava mezi velkými městy; měli bychom zdroje volné energie a energetické systémy, které by neznečišťovaly Zemi. Už bychom měli všechny tyto vymoženosti. Lidé se mi smějí a říkají: „Ach, to zní jako sci-fi.“ Taky že ano, mnohé z těchto komiksů a science fiction byly vytvořeny na podkladě velmi dobře probádaných faktů a prototypů technologií, které jsme získali již v padesátých a šedesátých letech.

Ani kolektivně ani individuálně neuplatňujeme svoji sílu plynoucí z funkce svobodné vůle a poznání, které se s ní pojí, abychom vytvořili nový svět. Kdybychom tak činili, již bychom jej měli. Dokud se do toho nedáme, nebudeme jej mít.

To je důvod, proč povzbuzuji lidi, aby se na to nedívali jako na vizionářskou a futuristickou snahu, ale vlastně jako na úsilí dohnat čas, který nám proklouzl mezi prsty. Můžeme mluvit o skutečné budoucnosti, protože vybudování mírové civilizace, která svůj pokrok zakládá na používání neškodlivých technologií, je něco, čeho jsme reálně mohli dosáhnout již před několika desetiletími.

Je to úplná proměna způsobu, kterým bude lidstvo žít na Zemi a zkoumat vesmír.

9. Neobvyklé informační kanály

Láska k vyšším stavům vědomí a studium a využití těchto poznatků pokračovaly i během mé lékařské kariéry. Mluvil jsem se spoustou dalších lékařů a lidí, kteří mají velmi stresující zaměstnání. Věřte mi, být doktorem na oddělení první pomoci je velmi stresující. Všechno v našem životě lze využít, když jsme otevřeni k tomu, abychom své zkušenosti integrovali, to platí o prožitcích týkajících se vědomí a vyšších stavů vědomí.

Jednoho dne jsem se vrátil do své místnosti v nemocnici až kolem třetí hodiny ranní. Na chvíli jsem si lehl a relaxoval. Na operačním sále právě v té době nikdo nebyl. Předtím jsem však měl jednoho pacienta za druhým. Když jsem tam ležel, jasně jsem svým vnitřním zrakem uviděl ženu, která měla srdeční kolaps a umírala. Viděl jsem to tak jasně, že jsem vstal, obul si boty, vzal si plášť a odešel na sál.

Sestry se mě ptaly: „Co tady děláte?“ Odpověděl jsem: „Čekám pacientku se zástavou srdce - jedná se o starší paní. Za chvíli tu bude.“ Sestra na to: „Zatím nikdo nevolal.“ Asi o dvě vteřiny na to ozvalo volání se záchranky. Lékař oznamoval: „Vezeme k vám ženu, která má vážné srdeční problémy a zástavu dechu...“

Tento typ zkušeností s intuicí se mi stával na oddělení první pomoci často, ale nebylo o tom vhodné mluvit, protože naše společnost si přeje, aby se spiritualita a tento typ zážitků držely stranou od naší pracovní kariéry, našich rodin našich politiků a vlastně všeho.

Jindy do nemocnice přišel šestadvacetiletý mladík, který si myslel, že má chřipku, protože právě vrcholilo chřipkové období. Sestra ho vyšetřila a poslala do ošetrovny. Měli jsme velmi napilno - na několik oddělení tu byl pouze jeden doktor! Přišel jsem a prohlédl jsem si ho. Měl horečku, třásl se, bylo mu špatně, bolela ho hlava a cítil se slabý. Prostě všechny symptomy, které se pojí i s chřipkou. Normálně by ho doktoři prohlédli, provedli několik testů, předepsali mu něco na chřipku a poslali domů.

Podíval jsem na toho muže a záhadným způsobem jsem vytušil, že má mozkový nádor. S mozkovým nádorem se však tyto symptomy nepojí. Neměl žádný neurologický nález jako třeba paralýzu, znecitlivění, záchvaty či podobně. Nicméně já jsem uvěřil síle své intuice. Obrátil jsem se na sestru a řekl: „Chci, aby mu udělali CT hlavy.“ Podívala se na mě jako na blázna a řekla: „Doktore, vždyť ten muž má pouze chřipku.“ Já na to: „Prostě to udělejte.“

Jaké štěstí, že jsem mohl posílat své pacienty na taková vyšetření, aniž bych musel žádat o svolení zdravotní pojišťovny nebo někoho, komu jde v první řadě o peníze. Kdyby tomu tak nebylo, byl ten muž už mrtvý! (Poznámka pro naše politiky a ostatní všivé zlatokopy, kteří spravují náš zdravotnický systém: Medicína je umění, stejně jako věda.)

Takže díky tomuto intuitivnímu poznání jsem nařídil všechna potřebná vyšetření. Ten muž fakticky nesplňoval žádné kritérium, pro takovýto postup. Já jsem však přikázal: „Ať už je na stole kdokoliv, dejte ho dolů! Já chci, abyste ihned vyšetřili tohoto muže.“ Za chvíli se mi ozval radiolog a hlásil: „Doktore, ten muž má masivní astrocytom.“ Velký mozkový nádor, který proniká mozkovým kmenem!

Došlo tedy k tomuto: Všechny ty příznaky byly způsobeny tím, že mozkový kmen byl tlačěn otvorem ve spodině lebeční - foramem magnum - a tak tlačil na oblast, která kontroluje regulaci tělesné teploty, zvedání žaludku atd. Z toho důvodu měl všechny symptomy chřipky, nevolnost a zimnici a podobně. Původcem toho však byla zvláštní forma nádoru. Tvar nádoru byl takový, že neovlivňoval specifické senzory či motorické funkce. Byl to velmi atypický případ.

Velmi závažné bylo už to, že tento typ tlaku na mozek nakonec mohl prolomit mozkový kmen a odříznout respirační a srdeční centrum. V důsledku toho by nastala okamžitá smrt. Ihned jsem toho muže poslal na neurochirurgii kvůli dekompresi. Vlastně jsme ho převezli vrtulníkem do jiné nemocnice.

Neurochirurg se mě zeptal: „Kolego, proč jste si myslel, že ten muž má nádor na mozku? Z vaší zprávy jsem to nedokázal vyčíst. Já bych ho neposlal ani na rentgen hlavy...“ „No, měl jsem prostě takové tušení,“ odpověděl jsem mu. Pravdou je, že to byl typ vcítění - pop kultura by to nazvala „vidění na dálku“.

Bylo to intuitivní poznání, neboť soubor příznaků by mě přivedl k diagnóze chřipky a já bych ho pouze „prohlídl, proklepal, napsal recept a vyhodil“, jak se říká. Kdybych se neřídil svým vnitřním poznáním, byl by ten muž do dvanácti hodin mrtev. Jak se později ukázalo, neurochirurgický zákrok dopadl úspěšně.

Skutečně můžeme zapojit tento druh schopností a poznání do naší profesní kariéry, přestože to nikdo „nepředpokládá“ - a zvláště ti z nás, kteří se považují za přísně vědecky založené. Když to někdo dělá ve vědě a medicíně, odpoví mu často je zamračený výraz kolegů. Nicméně jsem zjistil, že podobné zkušenosti má mnoho lékařů, ale nemluví o tom veřejně, protože mají strach z výsměchu.

Někdy se také stalo, že dorazily dvě záchranky současně. No, a já jsem jen jeden doktor ... a najednou tu mám dva lidi, kterým doslova přestalo tlouct srdce. Ten jeden, na kterém jsme začali pracovat dřív, měl již delší dobu zástavu srdce. Ten druhý měl jistý typ srdečního rytmu, který vede ke smrti, pokud se tento rytmus nezmění. Udělali jsme všechno, co se dalo, vyzkoušeli jsme veškeré léky, prostě všechno. Nechci zabíhat do odborných podrobností. Faktem prostě bylo, že nic nepomohlo. Nakonec nám nezbylo nic jiného, než oživovací práce ukončit. Vycítil jsem však, že se tep srdce toho člověka může vrátit do normálního rytmu. Zaměřil jsem tedy veškerou svoji pozornost na srdce, vizualizoval jsem si vnitřní strukturu a cévní systém srdce a přivolal vyšší moc - sílu Boha - a v duchu si představil a vůlí si přál, aby se vrátilo k normálnímu tlukotu. V tom okamžiku se to skutečně stalo! Jasně, že to může být shoda náhod. Někteří skeptici by řekli: „Takové věci se stávají.“ Já si to však nemyslím. Bylo to příliš konkrétní. Udělal jsem to z nezbytnosti - buď to zabere, nebo ten člověk zemře. Doslova a do písmene. Když něco takového prostě mu-

síme udělat a přivoláme vyšší posvátnou sílu vesmíru ... pokud je to naléhavé, cítíme to celou bytostí a děláme to s čistým srdcem - pak je všechno možné! Když to musíme udělat, pak v sobě náhle objevíme tuto schopnost, v nitru se spolehne na sílu a Boha a dokážeme to.

Během mé lékařské kariéry se mi stalo mnoho podobných příhod a dějí se mi i nadále. Před pár lety jsem jel autem kdesi v Montaně. Bylo to předtím, než jsme přesídlili sem do Virginie. Chtěl jsem svou rodinu přestěhovat pryč ze Severní Karoliny, ale ještě jsem nevěděl kam. Tak jsem jezdil po Montaně a zkoumal terén. Byl jasný bílý den a náhle jsem uviděl něco, co nazývám překrývající se obraz. Je to, jako bychom měli dvě obrazovky, jednu televizní obrazovku v druhé.

Jel jsem cestou dolů a ve své mysli jsem uviděl něco jako průřez v denním světle. V tomto průřezu byla scéna se strašlivou dopravní nehodou. Nebylo to nic nejasného. Věděl jsem, že dojde ke smrtelné nehodě. Řekl jsem si: „Tak toto se tedy stane už brzy přijedu k tomu místu.“ Začal jsem se rozhlížet po autě a hledat všechno, co by mi posloužilo při zásahu první pomoci díval jsem i po slámce, která by se dala zavést do krku jako kanyla, prostě po čemkoliv.

Asi za hodinu jsem přijel k velké křižovatce, která byla uprostřed pustiny. Je to jedna z těch nebezpečných dálničních křižovatek, kde musíte zastavit, když přijíždíte na hlavní silnici ... a někdo nezastavil. Na křižovatku se vřítíl příměstský autobus a čelně narazil přímo do boku fordu z půjčovny, ve kterém jeli dva němečtí turisté. Když jsem dojel na místo, byl už oba starší turisté mrtví. I v autobuse bylo několik těžce zraněných, byli zaklíněni pod přístrojovou deskou. Zaměřil jsem se na pomoc těmto lidem. Nakonec se přihlížela i místní sanitka a společně jsme dokázali zraněné stabilizovat.

Zatímco jsem byl zabrán do práce, pohlédl jsem vzhůru a uviděl jsem horu, kterou jsem spatřil ve snu, jenž se mi zdál před týdnem, v době, kdy jsem putoval po Montaně. Jednou v noci jsem měl sen o hoře, která mi svým tvarem připomínala horu Pokušení v Izraeli kousek od Jericha. Jasně jsem viděl světélka třpytící se jako led nad celou touto horou. Celý prožitek snu byl velmi spirituální, ale nebylo v tom žádné další poselství či obraz. Připadalo mi to zvláštní.

Jakmile jsem pomohl zraněným, spojil jsem se s Bohem a pomodlil jsem se za to, aby poslal toho zemřelého muže a ženu do duchovně vyšších úrovní, aby se mohli připojit k božskému Bytí. Když jsem to udělal, pohlédl jsem vzhůru a uviděl nádherné světlo nad horou přesně v tom okamžiku, kdy jsem jejich duše spojil s Bohem. Pak mi došlo, že právě to byl důvod mé cesty do Montany - měl jsem být zde v tomto okamžiku ... ale mimo čas, protože se tady jednalo o věčnost... Byl jsem tu kvůli tomuto úkolu i kvůli záchraně dvou zraněných, kteří nakonec přežili.

Za chvíli přistál i vrtulník, který však mohl odvézt pouze jednoho pacienta. Musel jsem se rozhodnout, který z nich to bude. Ten druhý, který pojede sanitkou, mohl zemřít. Pomodlil jsem se, abych dokázal rozhodnout správně.

Musíme být ochotni následovat vedení a intuici, kterých se nám dostane - a musíme být ochotni jednat. Tím jsem se řídil během celé mé lékařské kariéry bez ohledu na typ situace. Nyní doporučuji, aby lidé takovouto zodpovědnost přijali. Je to i akceptování vlastní síly a s tím spojené přijetí odpovědnosti, která jde s touto silou ruku v ruce.

Od té doby jsem mluvil s mnoha lidmi, kteří byli vojenskými piloty či piloty dopravních letadel. Když se ocitli v kritické situaci, měli podobné prekognitivní zkušenosti, které jim pomohly vyhnout se katastrofě. Mnoho lidí zažije ve svém životě něco podobného. Čím nebezpečnější či více stresující jejich práce je, tím je pravděpodobnější, že lze tento typ schopností přivolat. Nicméně se domnívám, že tuto intuici lze uplatnit téměř u všeho, co děláme.

Může to být způsob života, nejenom nahodilá zkušenost. Porozumění spiritualitě a posvátnu nemusí být záležitostí jedné či dvou hodin během nedělního odpoledne ani náhodným fenoménem, se kterým se občas setkáme. Může se z toho stát vnitřní probuzení, které je stále s námi - a které lze vždy přivolat a použít.

Můžeme mít nějaký rituál či akt, který nám nějak pomůže, ale skutečností je, že vědomé spojení s neohrazeným božským stavem může být kultivováno a prožíváno a trvale vneseno do všeho, co děláme. Existuje disciplína a způsob života, při kterém jsme stále spojeni s Duchem. V tomto stavu se dá trvale žít.

Jednou k nám na pohotovost přivezli synovce jedné zdravotní sestry, protože při jízdě na motorce narazil čelně do nákladáku. Byl to strašný den plný bouřek. Mladík byl v kritickém stavu, v podstatě měl totéž zranění, na jaké zemřela princezna Diana, praskla mu hrudní aorta, což je ve většině případů smrtelné.

Začal jsem na něm pracovat společně se skvělými sestrami, které máme na oddělení. Nějak jsem vycítil, že má prasklou aortu. Poslali jsme ho na rentgen hrudníku. Ze snímku se však rozsah zranění nedal jednoznačně vyčíst, já však cítil, že to, co na snímku vidím, je potvrzení mé diagnózy. Doktor z chirurgie mi zavolal a řekl: „Kdyby ten muž měl prasklou aortu, už by dávno nežil!“ Já na to: „Člověče, ten mladík prostě má prasklou aortu!“ Chirurg trval na svém: „Jak to víš?“ Má odpověď zněla: „Prostě jsem si tím jist.“ Tak jsme se chvíli s tímto chirurgem dohadovali, nakonec jsem ho přesvědčil, aby tento fakt neignoroval a nejednal se zraněným způsobem, který může být fatální.

Nakonec jsem zraněného dostal na kardiochirurgii a CT prohlídku hrudníku. Zde byla má diagnóza potvrzena. Kdybychom s ním však nezacházeli velmi obezřetně, co se týče hydratace, krevního tlaku a všeho dalšího, mohla hrudní aorta úplně vyhřeznout ven a ten muž by zemřel.

Na oddělení pohotovosti docházelo k podobným situacím stále dokola. Rád bych vedl kurzy integrující lékařskou vědu s intuitivním poznáním. Ano, naše přístroje a naše technologie a věda jsou úžasné, totéž však platí o roli, kterou v tomto umění hraje naše poznání a intuice. Je to o rovnováze a tu my potřebujeme získat v každém aspektu našeho života.

Jednoho dne budeme mít civilizaci, kde lidé pracující v kritických oblastech přijmou fakt, že důležitou roli hraje i vyšší stav vědomí. Nehledě na to, jak materiální se věda může zdát.

Když jsem uprostřed nějaké vážné akce, zjišťuji, že funguji způsobem, při kterém jsem napojen na mnoho rovin zároveň. Je to velmi duchovní a existuje mnoho specifických vědeckých poznatků, které je třeba si vybavit. Je třeba udělat mnoho fyzických, materiálních věcí a je třeba udělat mnoho organizačních rozhodnutí.

Je v tom soucit, ale i divoké neústupné odhodlání pomoci druhému. Zdravotní sestry mi často říkají, že pokud by se stalo něco jejich blízkým, byl bych ten první doktor, na kterého by se obrátily. Nevypadá to vždy jako soucit, ale z této podstaty funguji. Dobrý bože, kritické situace v nemocnici jsou divoké - nesedíme kolem kývajících se krystalů a neodřikáváme růžence!

Pokud se setkám s doktorem, který neví, co dělá, ve své snaze zachránit život ho fyzicky odstrčím a řeknu mu: „Vždyť toho člověka zabíjíš. Ujmu se toho.“ Jedna moje část je přímě mužská.

I na těch svých úrovních jsem bdělý. Nikdy nevypnu. Pokud vidím nějaký intuitivní obraz nebo mám nějaký druh jasnozřivosti, pak je nevyklučuji, přestože přicházejí z „nevědecké“ intuice. Jsem vždy otevřen možnosti, že se tím budu řídit.

Dává mi to výhodu v situacích, kdy bych neměl „vědět“, že potřebuji CT vyšetření kvůli mozkovému nádoru, kdy bych neměl vědět, že mám s někým zacházet, jako by měl prasklou aortu, protože to je netypické či málo zřejmé. Dostávám se rychleji k pravému stavu věcí či nacházím skryté problémy proto, že jsem napojen na mimoprostorového, expandující-

cího a intuitivního Ducha, který je v nás všech a ve všech věcech kolem. Je to velmi zajímavá dynamika s mnoha nuancemi.

Jedno odpoledne, předtím než jsem začal s CSETI, jsem si v ložnici sedl na okraj postele. Náhle jsem dostal něco, co nazývám „překrytí“; uviděl jsem vnitřním zrakem jistý obraz. Je to jako obrazovka uvnitř obrazovky. Neztratím při tom vědomí, ani neztratím pohled na „skutečný svět“, ale velmi jasně a barevně vidím i další scénu nebo jiné místo.

V okamžitém souhrnu informací jsem uviděl Air Force One (letadlo prezidenta Spojených států) přistávat či vzlétat z letiště v Kolumbii ve Jižní Americe. Letadlo bylo zasaženo do trupu raketou typu země-vzduch (tou, která se dá vystřelit z ramene), kterou vypálili skrytí rebelové z řad vládních kolumbijských jednotek, kteří byli podplaceni drogovou mafií. Chystali se zabít prezidenta Bushe staršího při jeho návštěvě Jižní Ameriky. Viděl jsem to zařízení i přistávací dráhu. Kolem jsem viděl pole a zelený trávník. Na okraji pole byl les a střela vyšla právě z něho. Bylo to katastrofické - prezident byl zabit. „Bože,“ ptal jsem se sám sebe, „co, pro všechno na světě, mám dělat s takovouto informací?“

Pomodlil jsem se o radu. Ten sen mě tížil v mysli.

O týden později jsme s Emily jeli do Washingtonu na jakýsi medicínský kongres. Tu noc jsem měl další sen. Byl jsem s Barbarou Bushovou, která byla oblečena celá v černém a vystupovala ze smuteční limuzíny. Odehrávalo se to na pohřbu prezidenta George Bushe. Pomyslel jsem si: „Ach bože. On je skutečně mrtev.“ Byl jsem velmi sklíčen. „Tomu se nedá nijak zabránit,“ řekl jsem si.

Celý zpocený jsem se vzbudil, obrátil se k Emily a převyprávěl jí svou noční můru. Emily je můj nejbližší přítel, společník spřízněná duše. Řekl jsem jí úplně všechno. Zeptal jsem se: „Co mám dělat? Mám zavolat Bílý dům a tajnou službu a všechno jim říct?“

„A proč ne?“ odpověděla mi. Rozebírali jsme to celý den i následující večer. Nakonec jsem vzal telefonní seznam a našel si číslo do Bílého domu. Dole bylo i číslo tajné služby. Velmi nás překvapilo, že jsme tam to číslo našli.

Vytočil jsem to číslo a řekl: „Mé jméno je dr. Steven Greer, jsem doktor na pohotovosti.“ Pak jsem se začal omlouvat: „Vím, že to bude znít úplně bláznivě, ale viděl jsem jasný obraz toho, jak se někdo pokusil zabít prezidenta. Je to vážné.“ Ten první člověk, se kterým jsem mluvil, mi přikázal: „Nezavěšujte, pane. Přepojím vás.“ Pak následovalo dlouhé ticho. Věděl jsem, že mé jméno dali do databáze nějakého superpočítače. Pak vedl telefon muž, který má na starosti ochranu prezidenta v Bílém domě.

Opět jsem se začal omlouvat. On mě však přerušil: „Pane, tento typ informací bereme velmi vážně.“ Ujistil jsem ho: „Však víte, že jsem ještě nikdy nic takového neudělal. Nechci způsobit planý poplach. I svou ženu jsem potkal v lucidním snu. Mám schopnost vidět věci, ke kterým dojde v budoucnosti. Dojde k tomu spontánně v okamžiku, kdy je to potřeba.“ Ten muž byl velmi vážný a pozorný. Řekl mi: „Povězte mi všechno.“ Tak jsem mu začal vysvětlovat: „V mém snu odjel prezident na návštěvu Kolumbie. A buď při startu, nebo při přistání došlo k útoku na letadlo. Air Force One bylo zasaženo.“ Popsal jsem mu všechno - že je to vnitřní věc lidí z kolumbijské ochranky, kteří nedodrželi detaily týkající se bezpečnosti a jednali v zájmu bossů drogového kartelu.

Agent tajné služby se zeptal: „Co je potřeba udělat, abychom se tomu vyhnuli?“ Řekl jsem: „Pokud prezident nemůže svoji cestu zrušit, pak je nutné, aby se na poslední chvíli změnilo místo, kde jeho letadlo přistane. Musíte se také ujistit, že vše v dosahu střely musí být pod kontrolou našich lidí, a nikoliv Kolumbijců. Je třeba celou oblast dokonale pročesat.“ Ten muž řekl: „Postaráme se o to.“

Asi o týden později jsem v časopise „Newsweek“ četl článek o tom, že byla uzavřena pětimilionová smlouva týkající se smrti prezidenta Bushe a že prodejci zbraní z Blízkého východu (včetně Izraele) prodali drogovým kartelům přenosné rakety země-vzduch! V

tomto článku, který vyšel až po mé vizi, bylo též uvedeno, že poradci požádali prezidenta, aby svou cestu zrušil.

Samozřejmě to dopadlo tak, že cestu do Kolumbie podnikl a nebyl při tom zabit. O několik let později mi řekl jeden vysoký důstojník z rozvědky - a také agent tajné služby - že to, co jsem tehdy nahlásil, si vzali k srdci a provedli změny v bezpečnostních opatřeních. Pochybují, že by se o tom prezident Bush něco dozvěděl.

Tehdy jsem se vlastně poučil, že mezi agenty tajných služeb jsou i velmi chytří a dobří lidé, kteří chápou sílu vědomí a lidské mysli a mají zřejmý respekt vůči tomuto typu schopností.

Říkám lidem: neobávejte se toho, když se o něčem přesvědčíte podobným způsobem - věřte tomu. Někdy musíme jít s kůží na trh. Je jasné, že jsem se pustil do riskantní akce, když jsem zavolał tuto neověřenou zprávu tajné službě Bílého domu a pověděl jim svůj příběh. Ale také si myslím, že mi tato epizoda vynesla důvěryhodnost v těchto tajných kruzích, protože poznaly, že to, co jim říkám, je náležitá informace.

Tu noc, co jsem zavolał tajné službě, jsem měl další velmi lucidní sen. Opět jsem byl s Barbarou Bushovou, ale tentokrát jsme byli oblečeni celí v bílém a jeli jsme na bílých koních. Všechno zářilo světlem a pohodou. Z toho snu mi bylo jasné, že prezident je v bezpečí.

Domnívám se, že mnoho lidí obdrží důležité informace nekonvenčními kanály, ale prostě o tom nemluví. Je potřeba, abychom přijali za správné, že je dobré o těchto věcech mluvit. Je třeba, aby všichni věděli, že je dobré mluvit o takových věcech beze strachu ze zesměšnění či opovržení ze strany našich bližních. Můžeme to dokázat pomocí dynamické síly našeho příkladu - šířením takových informací.

10. Zvuk stvoření

V roce 1990, když už jsem měl za sebou pár let lékařského výcviku a praxe, došlo k sérii událostí, které mě náhle přivedly zpět k tomu, co jsem zažil koncem sedmdesátých let. Tento příběh je o tom, jak došlo k založení CSETI. O úplňcích měsíce ledna, února a března v roce 1990 jsem měl jisté skutečně mimořádné zážitky, které oprášily mé kontakty z doby minulé...

K tomu prvnímu došlo, když jsem byl doma v naší ložnici v Baltimore Forest. Chodil jsem po místnosti a vysvlékal se. Náhle se mi v hlavě zcela jasně rozezvučela tato myšlenka: „Vrať se k tomu, čeho jsi zanechal.“ Nebyla v tom žádná výčitka či obvinění. Byla to jen připomínka, abych se prostě vrátil k tomu, co jsem nějakou dobu nedělal. Nadešel čas.

Bylo to velmi konkrétní. Skoro jako kódové heslo, které otevřelo celý vesmír poznatků. Je obtížné to vysvětlit slovy. Já však věděl, co to znamená. Okamžitě jsem se tedy napojil na kosmické vědomí, na celý koncept univerzálního míru a na přítomnost mimozemšťanů. Pomyslel jsem si: „Tak dobře, nadešel čas...“ A začal jsem přemýšlet nad tím, co se ode mě očekává, že s tímto pokynem udělám.

Zpočátku jsem nad tím pouze uvažoval. Opět jsem se začal zajímat o problematiku spojenou s mimozemšťany. Jednoho dne mi někdo řekl o skupině, která se setkává v Asheville, hodně medituje a chce, abych přišel na jejich sraz. Tak jsem tam zašel a potkal jsem tam ženu, která mě nikdy neviděla a nevěděla nic o mých zkušenostech.

Když jsme se všichni posadili, bylo nás asi třicet, ta žena se mi podívala přímo do očí a řekla: „Ty jsi napojený na mimozemské bytosti z jiných světů!“ Hledal jsem, kam bych se vypařil! Sedím tam, doktor z pohotovosti, který tu žije, a ta žena vyřkne takovou větu! „Je potřeba, aby ses k tomu opět vrátil,“ oznámila mi. Použila takřka stejnou větu, jako byla ta, co jsem slyšel v mysli. Byl únorový úplňek roku 1990.

O březnovém úplňku 1990 jsem meditoval v ložnici. Dalšího dne jsem vstával časně ráno a musel jít do práce. Rozhodl jsem se však udělat něco, o co jsem se od roku 1977 nepoku-

sil: protokol CE-5. Vykonal jsem protokol a pozval mimozemské bytosti, aby mě navštívily. Když jsem jim připomněl, kdo jsem, jsem se jim též přesně lokalizoval - Asheville v Severní Karolíně. Ukázal jsem svůj dům, velký přední dvorek a mé přesné místo. Bylo to tříposchodové stavení v tudorovském stylu, asi sto metrů čtverečních a kolem dokola nádherné vzrostlé stromy. Ukázal jsem mimozemšťanům všechny tyto detaily a šel jsem spát.

Probudil mě nádherný částečně zhmotněný koráb na našem předním dvorku. Byly tři hodiny ráno a já jsem zjistil, že se při plném vědomí vznáším na jeho palubě. Všichni jsme byli v částečně zhmotněném astrálním stavu. Když jsme se vznesli do vesmíru, ohlédl jsem se a viděl jsem, jak se Země vzdaluje .i mizí v nekonečnu.

Pak jsme se ocitli na něčem, o čem předpokládám, že byl Měsíc. Nebyla tam žádná cedule, která by hlásala: „Toto je Měsíc. Vítejte na Měsíci, počet obyvatel: 39.“ Nicméně mně to připomínalo Měsíc. Byly tam též obrovské lodě, které se vznášely nad jeho povrchem. Byly tam ovály s podpěrami, které vycházely z velké lodě se dvěma dalšími podobně oválnými disky nahoře, které se táhly dál k zadní části hlavní lodi. Tyto disky se tiše vznášely nad místem, kde je rozhraní mezi osvětlenou a tmavou Částí Měsíce. Mezi povrchem Měsíce a spodky lodí docházelo k ohromným výbojům energie, něco jako rudofialové výboje plazmy. Lodě byly opravdu gigantické, a když jsme letěli kolem nich, mimozemšťané mi řekli, že tyto lodě jsou tu kvůli přípravám na další desetiletí nebo tak něco. To se stalo v roce 1990, takže bylo jasné, že dělali přípravy pro větší události zhruba na dobu, ve které nyní žijeme.

Pak jsme se dostali mimo náš sluneční systém a prošli jsme transformací, během které hmotný aspekt lodi zmizel - bylo to přesně jako v roce 1973, když mi bylo osmnáct. I tentokrát bylo všechno průhledné a já jsem se ocitl ve vesmíru, aniž bych byl uzavřen v korábu - přesto tu koráb v nějaké podobě stále byl. Bylo to mnohorozměrné, ale bod transcendence za linearitu času a prostoru bylo to hlavní, co jsem vnímal. Bylo to jako ta nejdokonalejší optická vlákna. Představte si, jako by stěny vašeho domu zcela zmizely, ale vy přesto zůstali chráněni před vlivem okolí a v kontrolovaném prostředí. V tomto okamžiku jsem se přenesl do stavu meditativní pozornosti a vzápětí do stavu jednoty vědomí: byl jsem nekonečně probuzený a celý vesmír byl vědomý a dokonale synchronizovaný v jeden celek.

Když jsem vstoupil do tohoto stavu, rozhlížel jsem se po slunečním systému a spatřil jsem, že každá planeta je obklopena prostorem, který je naplněn nekonečnou energií a světlem. Prázdný prostor vlastně přetékal světlem a energií. Mohl jsem přímo vidět základní energii vesmíru - pole energie a světla, ze kterých se celý hmotný kosmos vynořuje z nekonečné Mysli - z Boha. Místo temnoty mezi hvězdami a planetami jsem viděl jako ohromné světlo a energii s hmotnými planetami, které se pohybují jako ostrovy energie v tomto poli světla a síly. Pak jsem svůj zrak zaměřil na každou planetu zvlášť. Přímo jsem vnímal, jak je každá z nich vědomá a bdělá a má specifický tón a osobnost. Každá stvořená planeta v podobě koule měla velmi konkrétní tón - a pokud bych měl lepší hudební nadání, mohl bych jej přehrát. Všechny planety byly i čistými tóny a byly velmi osobité a specifické. Když jsem se podíval na Merkur - uviděl jsem, že je poněkud androgynní, ale více mužský. Venuše byla naprosto ženská. Jupiter byl prostě fantastický. Mars byl naprosto mužský. Země zcela ženská.

Když jsem pozoroval Zemi, slyšel jsem, jak se z ní line nádherný tón. Každá planeta má svůj vlastní zvuk stvoření - žádné dva zvuky se neopakují. Některé jsou dost vysoké, jiné velmi hluboké a basové. Všechny jsou však nádherné. Když jsem hleděl na Zemi, spojil jsem se s ní jako s probuzenou vědomou bytostí a ona mi odpověděla nekonečnou a zdrcující - používám slovo zdrcující, protože o tom všechny ty roky nedovedu mluvit, aniž bych se nerozplakal - láskou. Také v tom byl pocit melancholie, kvůli tomu, co se jí děje. Kvůli tomu pustošení a ničení, které musí od lidstva vytrpět. Byl to hluboké a přesahovalo to všechna slova. Byl to jeden z nejemotivnějších a nejpohnutějších zážitků mého života.

Země velmi zřetelně vypovídala o tom, jak silně miluje své děti a že jejím účelem je být lůnem, které stvoří život, jenž se může stát osvíceným a vyroste až k samotnému Božství. Také však strašlivě trpí kvůli bezohlednosti a sobectví svých dětí. Takže v tom byla i obrovská melancholie - smutek, který přesahuje mé vypravěčské schopnosti. Nicméně na konci naší komunikace mi bylo sděleno, že toto utrpení již moc dlouho nepotrvá. Země jasně ozřejmila, že se tohoto břemena náhle zbaví.

V tom okamžiku jsem se ocitl v tak hlubokém stavu lásky a emocí, až se má srdeční čakra plně otevřela a zaplavila mě ohromná láska a nebeské vnímání. Nebeské vnímání kosmu /působilo, že jsem dokázal vidět světlo stvoření a všechny věci koupající se v lásce - čisté lásce Boží. Když jsem vstoupil do tohoto stavu, slyšel jsem všechny vzdálené světy, každou hvězdu a planetu a celé stvoření zpívat jako jediný chór - jako trilion tónů spojených do toho jednoho nejčistšího tónu stvoření.

V tom okamžiku jsem se transcendoval do stavu, který nedokážu popsat. Byl to stav, ve kterém jsem slyšel jeden osobitý tón, který byl dokonale sladěným tónem celého stvoření. Bylo to jako bzučení či zpěv. Byl to prvotní tón vyzařující z prvních projevů relativity vycházející z Boží mysli. Tento tón udržuje stvoření. Byl to ten nejkrásnější zážitek mého života.

Když jsem prošel touto proměnou, splynul jsem s tímto stavem a zůstal v tomto stavu Bytí. Nevím, jak dlouho to trvalo. Ale vím, že je to všude kolem nás. Sférická hudba je realitou - a unášen tímto tónem může člověk expandovat do nekonečna kosmického Bytí.

Tím prvotním tónem nebylo „ÓM“ jako takové. Myslím, že v tomto případě se jedná o lidský pokus o reprodukci dávného zážitku, kterým je vnímání zvuku prvotní myšlenky vyzařující z nekonečného Bytí, které stojí u zrodu všeho stvořeného. Bylo na úrovni zážitku blízkého smrti, co se týče transformativního účinku, který to na mě mělo. Poté, co jsem zůstal ve stavu dokonalé jednoty vědomí a božské mysli, se moje individualita rozpustila. Vše, co existovalo, bylo nekonečné Bytí - a dokonce i Stvořitel a jeho výtvar se stali jedním jediným nekonečným probuzeným vědomím. Tento stav vibroval celou mojí bytostí, pronikal mnou skrz naskrz po dobu, která se zdála věčností. Poněvadž jsem se nacházel mimo prostor a čas, je zbytečné mluvit o tom, „jak dlouho“ to všechno trvalo. Za chvíli jsem se opět vrátil k víceméně obvyklému stavu vědomí. A to už jsem byl zpět ve své ložnici a vnímal zář přicházející oknem z prostoru nad dvorkem, kde se vznášel koráb. Plný klidu a míru jsem se opět uložil a usnul.

Dalšího dne jsem se od jedné z našich dcer dověděl, že měla lucidní sen o tom, že byla s malými dětmi mimozemšťanů, které ji učily hry, jež hrají na své planetě. Dcerka těm hrám nerozuměla, tak nechala ET děti jezdit na svém kole se sedátkem ve tvaru banánu po příjezdové cestě k našemu domu! Toto naše dítě mě nikdy neslyšelo mluvit ani o mimozemšťanech, ani o žádném z těchto zážitků. Z toho všeho mi bylo zcela jasné, že se ode mě očekává, abych se k celé této záležitosti vrátil, jak mi již bylo sděleno v lednu tohoto roku.

Začal jsem si tedy klást otázky: „Co mám dělat? A jak to mám udělat?“

Rozhodl jsem se, že se prostě opět zaměřím na celou tuto problematiku a zjistím, co je nového. Zjistil jsem, že existuje organizace, která se sejde na Floridě v místě, kde dochází k častým pozorováním UFO. Jmenuje se Gulf Breeze Sighting a sejde se poblíž Pensacoly. K setkání mělo dojít v červenci roku 1990. Měl jsem koncept toho, co chci udělat, a chtěl jsem vytvořit světové meziplanetární velvyslanectví, které by provádělo to, co nyní nazývám CE-5 iniciativa, iniciativa blízkých setkání pátého druhu. Odjel jsem na to shromáždění a začal se dělit o své myšlenky a koncepty. Zničehonic se však objevil ten správný člověk, který za mnou přišel a řekl: „Ne, nedělej to s pomocí žádné existující organizace. Vytvoř si svou vlastní skutečnost.“

Pak za mnou přišel i jeden muž, který byl už léta zapojen do národních tajných služeb a práce na tomto poli. Tento muž byl i právník a řekl mi to, co jsem potřeboval slyšet: „Vy-

tvor organizaci, hermeticky ji uzavři tak, aby do ní nikdo nepronikl - jinými slovy, žádný otevřený výbor, žádné otevřené členství. Pokud můžeš, vyhni se tajnostem. A vyjdi se vším na veřejnost tak rychle, jak jen ti dovolí tvá role a to, na čem děláš. O tvé práci se musejí dozvědět miliony lidí, pokud ne, nepřežiješ. Pokud budeš neznámou osobou, jsi mrtvý muž.“ Tak zněla ta nejlepší rada, jakou jsem kdy dostal.

Věděl jsem, že většina informací, které na té konferenci zazněly, byla nepravdivá. Byly to dezinformace. Poznal jsem to okamžitě.

Pak, v srpnu 1990 jsem spal v podkrovní místnosti nad naší ložnicí, protože jsem ráno šel na celodenní službu na pohotovost a spodní patro okupovala Emily s naší nejmladší dcerkou. Kolem druhé ranní jsem se vzbudil - byl jsem ve velmi bdělém a klidně pozorném stavu. V rohu místnosti bylo klubko třpytivých světélek, které se vznášelo kousek od stropu. Zpozoroval jsem ho a okamžitě se posadil a natáhl se pro psací potřeby, které jsem měl za postelí. Tehdy jsem napsal celý plán a koncept pro vše, co jsme udělali během dalších patnácti let. Byly v tom obsaženy protokoly CE-5 iniciativy, plány, prostě všechno. Bylo to, jako by ve mně to světélkující světlo probudilo veškerou organizaci a budoucí plán, prostě to protékalo skrze mě. Trvalo to asi hodinu nebo tak nějak, pak jsem šel zase spát až do šesti, kdy jsem odešel na dalších 24 hodin do své ordinace na pohotovosti. Tehdy jsem vytvořil CSETI, Centrum pro studium mimozemské inteligence, vyrukoval s tímto názvem, koncepty, CE-5 iniciativou, potřebou odhalení a celým meziplanetárním velvyslanceckým programem. To vše se přede mnou té noci rozkrylo. Takže věci mohou záhadným způsobem přijít naráz v uceleném bloku poznatků.

Samozřejmě jsem nikoho neznal a nikdo neznal mě. Chci tím říct, že jsem byl jen vesnický doktor ve Severní Karolíně se čtyřmi dětmi, zlatým retrívrem a dvěma auty. Žil jsem normálním životem v Baltimore Forest. Nicméně tyto prožitky mluvily jasně: musím začít pracovat na tomto díle. Jak se však k té vizi postavit a jak ji realizovat? Museli jsme celou věc udělat sami.

Během příštích pár let, když jsem si řekl, že musím něco udělat nebo se s někým setkat, docházelo k tomu, že jsem se s dotyčnou osobou dostal nějakým záhadným způsobem do kontaktu. Obvykle to byla záležitost několika hodin. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem si řekl: „Tuto informaci potřebuji předat generálnímu tajemníkovi OSN...“ Za hodinu či dvě mi zavolal někdo, o kom jsem nikdy neslyšel, a řekl mi: „Vy mě neznáte, ale já jsem velmi dobrý přítel Butruse-Ghílího, a jeho manželka Leah Ghálí si přeje, abyste přišel na konferenci.“ Takovým způsobem se to všechno stávalo, bylo to tajemné, jako by všechno bylo řízeno a podporováno silou z druhé strany opony.

Naše schopnost předat pravdu správným lidem rostla, poněvadž se nám záhadně otevíraly dveře. Tímto způsobem jsem též nabyl jistotu, že to, co dělám, je správné.

V roce 1991 jsem se rozhodl, že je nutné začít lidi trénovat na blížká setkání pátého druhu, CE-5 iniciativu. CE-5 je, když lidé plánovaně pozvou a vytvoří kontakt s mimozemskými lidmi tak, že použijí soubor protokolů, aby je navedli do dané oblasti a vstoupili s nimi do interakce. To byl první projekt CSETI.

Během velmi krátké doby jsem též napsal posouzení celé situace. Toto hlášení bylo vytvořeno ve velmi krátkém čase. Okamžitě se ho zmocnili lidé z CIA a šířili ho skrze letecký a kosmický průmysl. Jedna z nejméně postavených osob z této oblasti mi zavolala a řekla: „To je nejpřesnější hlášení o UFO a problematice mimozemšťanů, které jsme kdy četli.“ Je to originální dokument a lze jej najít v naší první knize Extraterrestrial Contact: The Evidence and Implication (Mimozemské kontakty: Důkazy a důsledky).

Tento vědec z kosmického výzkumu se mě zeptal: „Jak to všechno víte?“ Odpověděl jsem mu: „To je na velmi dlouhý rozhovor.“ Tak jsme tedy dlouze hovořili.

V zimě roku 1991 jsem se rozhodl odjet do Belgie, kde jsem slyšel o velkém množství setkání se obrovskými koráby trojúhelníkového tvaru. Jak víte, v okolí Bruselu docházelo v

letech 1989 až 1991 k tomu, že mnoho lidí tato obrovská UFO nafilmovalo, vyfotografovalo a zaznamenalo na radaru.

V té době jsem ještě k ničemu takovému lidi neškolil. Ve své bezelstnosti jsem si myslel, že se každý prostě už poprvé posadí i vstoupí do kosmického stavu vědomí, provede bilokaci do vesmíru, ukáže jim souřadnice a bude připraven, když se objeví vesmírná loď! Záhy jsem se přesvědčil o tom, že příprava je nutná!

Takže už v těch prvních dnech jsme se pustili právě do tohoto. Posbírali jsme skupinku lidí a šli na to. V té první skupině jsem byl já, moje žena Emily a dva další. Vyrazili jsme ven a měli ty nejneobvyklejší zážitky. Můžete si o tom přečíst v knize Mimoszemské kontakty. Skončilo to tak, že jsme se setkali s několika nejvýše postavenými osobami, které na tom pracovaly pro belgické vojenské letectvo. Pak jsme se vypravili do oblastí, kde došlo k pozorování těch obřích korábů.

Jedna tato oblast byla poblíž Eupanu, který leží ve východní Belgii u německých hranic. Pobývali jsme na jedné farmě, když tu se rozzářila řada světel. Bylo to v místě, kde jeden strážník viděl ohromnou loď. My jsme však viděli pouze řadu světel v poli. Každý samozřejmě tvrdil, že se jedná o světla z farmy. Já však věděl, že to nevypadá jako běžná světla. Seděli jsme tam a pozorovali, jak nějaký předmět stojí na poli. V tom okamžiku světla zmizela. Dalšího dne jsme se vrátili na místo, kde jsme viděli světla, a zjistili jsme, že tam není žádné pouliční osvětlení, žádné dráty, nic, co by mohlo svítit. To, co tam stálo, byl koráb.

Jednu další noc jsme byli už v Henri-Chapelle, na úbočí blízkého návrší byl vojenský hřbitov. Byla to strašná noc, celou dobu lilo, hustý déšť smíchaný se sněhem. Zůstali jsme v autě a já provedl CE-5 meditaci a navigaci. Vzápětí jsme uslyšeli hluboké nízkofrekvenční vibrace. Představte si, jak něco o velikosti největšího mrakodrapu bzučí a vrní jako transformátor. Mělo to velké vibrace. V jednom okamžiku jsme se podívali do mraku - spodní část mraku byla pouhých pár set metrů nad kopcem - a spatřili jsme něco jako úplněk klesající dolů na zem a pohybující se pod mraky. První to vlastně zpozorovala Emily. Byl to roh jedné z těch masivních lodí. Pak se loď opět mírně zvedla. Vznášela se nad námi, rezonovala a hučela velkými vibracemi. Když k tomu došlo, uviděl jsem svým vnitřním zrakem posádku lodě. Ty vibrace energie, které jsme cítili, byly proto, že nás podrobně zkoumali a napojovali nás na loď a na sebe, a to jako jednotlivce i jako skupinu. Bylo to velmi blízko, dost blízko na to, abychom to cítili.

Během našeho výletu do Belgie jsem se naučil, že mnoho lidí, kteří podávali zprávu o svém pozorování těchto objektů, již svůj příběh pozměnilo a přizpůsobilo hlavnímu proudu skupin zabývajících se výzkumem UFO. Například jsem zajel zpět a setkal se s několika muži od policie, kteří byli v malé vesnici v okamžicích, kdy se nad místním kostelíkem vznášel obrovský koráb o velikosti tří fotbalových hřišť. Část jejich příběhu byla ve zprávě „upravena“ tak, aby „nepřišli o důvěryhodnost“. Podle této zprávy koráb odletěl tím způsobem, že chvíli klouzal po obloze a vylétl kolmo vzhůru do nebe a zmizel ve vesmíru po vzoru hollywoodských filmů. Ve skutečnosti však viděli, že tento mohutný koráb, jehož strany byly delší než dvě stě padesát metrů, chvíli dlel nad místním náměstím a pak náhle zkolaboval do pulzující světelné koule červené barvy o velikosti basketbalového míče. Pak se trochu posunul a v mžiku oka odlétl přímo do vesmíru!

Důvod, proč to vyprávím, je, že mnoho lidí vidí kouli a myslí si, že je to prostě jenom koule. Ale vlastně to může být ohromný kilometr dlouhý koráb, který změnil energetickou formu - někdo by řekl, že došlo k dimenzionální proměně - a jeví se jako světelná koule. Takže z těchto zkušeností jsem si odnesl dvě poučení.

Za prvé, možnosti mimozemšťanů jsou netušené a extrémně pokročilé. Za druhé, to, co se lze dočíst v UFO literatuře, je z velké části upravené, takže ty nejužasnější technologické aspekty jsou vynechány. Někdy proto, že jsou tak neobvyklé, že je lidé nedokáží popsat.

Pokud však koráby tyto velmi neobvyklé aspekty nemají, pak to znamená, že se jedná o „reprodukce mimozemských korábů“ - které jsou vyrobeny firmou Lockheed a Northrup!

Lidé se často ptají: „Jak poznáte rozdíl mezi lidmi vyrobeným UFO a skutečným mimozemským korábem?“ Pokud jste v jejich blízkosti, je to zcela zřejmé, protože celá jejich kvalita je naprosto rozdílná. Ty mimozemské jsou nanejvýš pokročilé v tom smyslu, že jsou jakoby „probuzené“. Tyto skutečné lodě mají vlastní umělou inteligenci a vědomí. Lidé na palubě jsou s tím spojeni a jsou též skrze vědomí spojeni s vámi. Ten druh světla, který vydávají, je něco, co na Zemi nelze spatřit. Je to neobyčejné. Vypadá to jako z jiného světa - a energie a inteligence, které se s nimi pojí, jsou velmi pokročilé.

V roce 1991 se má veřejná činnost rozšířila a já se objevil na několika konferencích, kde jsem tyto koncepty prezentoval. Mé stanovisko znělo: tyto mimozemské lodě jsou zde a podléhají inteligentní kontrole, tyto životní formy jsou schopny s námi komunikovat. A pokud vědí, že je zde skupina, která je ochotna s nimi jednat z důvodů spíše mírových než vojenských, pak - pokud je to možné - odpovídají.

Jeden z mých největších zájmů se týkal toho, že vztah mezi lidmi a mimozemšťany si přivlastnilo několik vojensky orientovaných skupin, které celý vztah poněkud rozvrátily. Nemají ani potuchy, s čím vlastně zacházejí. Nikde není psáno, že bychom tento vztah měli předat skupinám lidí, které si na něj samy od sebe činí nárok - a které ničí tento zárodečný vztah mezi lidmi a mimozemskými světy. Vztah mezi lidmi a mimozemšťany je zcela zanedbáván, protože neexistuje žádný formální program, který by s tím otevřeně a poctivě zacházel, a to jak ze strany Spojených národů či jiných mírových skupin, tak ze strany vlády Spojených států. Takže se mi zdá zřejmé, že bychom měli učinit vstřícné kroky k mimozemšťanům; pokud to neučiníme, bude pokračovat již vzniklé vakuum, do kterého vstoupí jiné zájmy, jež celé věci uškodí.

Ti, kteří k celé problematice přistupují pouze z vojenské či technologické perspektivy, mohou jenom uškodit. Kvůli nápravě této nebezpečné situace vzniklo jak CSETI, tak CE-5 iniciativa. Musíme přispět k mírovému sblížení lidstva a mimozemských bytostí a vytvořit vztah, který bude ku prospěchu všech zainteresovaných - a nikoliv provádět pouze tajné operace, z nichž má prospěch hrstka lidí, kteří se snaží ovládnout mimozemské technologie kvůli svým vlastním sobeckým zájmům.

V roce 1992 jsem našel dost zainteresovaných lidí, se kterými jsme se pustili do větších akcí. V březnu roku 1992 jsem odjel do Pensacoly a naučil zhruba padesát lidí, jak tento protokol dělat. Už první večer jsem se rozhodl, že bychom měli odejít na pláž národního parku. Byli jsme tam sotva pár minut a už se objevil první mimozemský koráb. Bylo asi půl deváté. Zpočátku tu byly dvě lodě a pak se objevily další dvě. Tyto lodě měly tvar koulí a ve střední části spodku svítilo jantarově rudé světlo.

Objevily se kousek od nás, abychom je mohli na obloze pozorovat. Pomocí velmi silných svítilen jsme začali na obloze tvořit velký trojúhelníkový tvar. Tři lodě okamžitě zareagovaly tak, že se poskládaly do dokonale rovnostranného trojúhelníku.

Pak jsem jim předal dva světelné signály a ony dvakrát odpověděly. Vyslal jsem jeden signál a ony též vyslaly jedno znamení. Ve skutečnosti však šlo o to, že v místě děje byly přítomny vědomé mimozemské bytosti. Jednalo se o neviditelné a elektronicky promítané vědomí posádky těch lodí. Vycítilo to i několik dalších lidí, kteří hned naskákali do svých aut a ujížděli pryč. Pomysleli si: „Ach bože, ona je to skutečně pravda!“ Měli jsme čtyři oddělené kamery, které to všechno filmovaly, viděli to i dva bývalí vojenští piloti, kteří tam byli. Jeden z nich měl spojení na UFO organizaci jakožto ředitel výzkumu. Tato organizace mu nedovolila, aby se o celé akci rozepsal a zveřejnil to v časopise. Bylo to cenzurováno. Toto masové pozorování blízkých setkání pátého druhu bylo nafilmováno a zaznamenáno mnoha lidmi. Další den se v místních novinách objevila reportáž s fotografiemi UFO. Pak však samotná UFO subkultura (která je tradičně kontrolována špiony z kontrarozvědky)

odstranila všechny ty reportáže z UFO literatury. To mi skutečně otevřelo oči ohledně to, co se děje v takzvané UFO komunitě...

Také jsem se však naučil, že se lidé mohou shromáždit, rozhodnout se kontaktovat mimozemšťany a skutečně to provést - vše v rámci míru a kosmického vědomí.

11. Nabídka

Jakmile proniklo pár slov o CE-5 na Floridě, celá věc se šíleně rozkřikla. O pár týdnů později jsem byl pozván na konferenci do Atlanty, kde byla celá skupina špiónů (tajných agentů bezpečnostních služeb). Dozvěděli se o tom, co se stalo, a chtěli znát podrobnosti. Byla to rádobý veřejná konference, která byla pořádána jednou skupinou jako zástěrka pro to, aby zde naverbovali agenty pro své tajné programy zabývající se UFO. (Není to nic neobvyklého.)

Na místo jsem dorazil přesně v sobotu večer, v době, kdy začínal hlavní banket této konference. Vyhradili pro mě místo mezi bývalým šéfem vojenské tajné služby, generálem T. E. a doktorem Smrt, plukovníkem M. K., který byl šéfem programů týkajících se psychotronických a takzvaných nesmrťících zbraní. Byli tam i lidé z NSA (Národní bezpečnostní agentura) a z dalších tajných služeb. Poznal jsem, že tu něco smrdí - přítomen byl i slizký psychiatr, šedá eminence a generálův přísluhovač. Pomyslel jsem si: „Teda brácho, lezeš do jámy lvové.“ Neměl jsem však co skrývat, nemám nic společného s tajnými operacemi. Byl jsem dost důvtipný, abych poznal, co je to za lidi, proč zde jsou a proč si mě pozvali. V tom jsem měl zcela jasno. Bylo tu i několik lidí, kteří se přátelí s britskou královskou rodinou.

Hlavní řečníkem banketu byl generál T. E. Když domluvil, tak se mě zeptal: „Mohli bychom si potom, až to skončí, trochu promluvit?“ Odpověděl jsem, že zajisté. Vzali mě tedy do hotelového pokoje, který, jak se ukázalo, byl plný lidí, kteří jsou napojeni na tajné programy a nelegální operace - společenské, vojenské a špiónážní - hybridní nástupce spolku MJ12. Celé toto shromáždění vyrukovalo s palbou otázek, které byly všechny určeny mně. I tentokrát jsem neměl co skrývat, tak jsem se s nimi podělil o to, co vím. Ke hře na špióny jsou nutné dvě strany a já jsem cítil, že to nemám zapotřebí. Hned však kladli všechny druhy otázek.

Vzpomínám si, že mi v jednom okamžiku někdo řekl: „Kdo si, k čertu, myslíte, že jste, abyste dělal to, co děláte, a v zásadě kašlete na celostátní armádní příkaz, abyste to mohl dělat?“ Věděli, že jsme objevili Rosettskou desku pro mimozemský kontakt. Tak jsem odpověděl: „Jsem obyvatel Země a patří mi veškeré právo dělat takové věci. A navíc, rodina mé matky patřila k jedněm z původních zakladatelů Spojených států - bojovali v americké válce za nezávislost a dostali se do britského vězení. Kromě toho byl můj otec poloviční Indián. Jeho předci žili tady a čekali, až se sem dostanete vy Evropané. Takže mám plné právo to dělat!“

Nakonec jsem řekl: „Podívejte, lidi, já vím, kdo jste, ale já jsem měl blízké a osobní kontakty s mimozemšťany a jejich loděmi a technologií. Nemůžete mě oklamat ohledně toho, co se děje. Takže v prvním řadě ze mě nedělejte blázna. Za druhé, nejsem bohatý, ale jako doktor si vydělám dost, takže nepotřebuji vaše všivé peníze, takže mě nemůžete podplatit. A za třetí, když mi bylo sedmnáct, tak jsem byl podle lékařské diagnózy mrtvý, takže mě nemůžete ani zastrašit! Tím či oním způsobem budu dál dělat to, co dělám. Nemůžete v tom ohledu dělat vůbec nic.“ Dobře si vzpomínám na generálův pohled. Chtěl jim říct: „Dobře víme, co je tenhle zkurvysyn zač.“ Tak začal proces, během kterého se nás tato utajovaná skupina pokoušela infiltrovat. To, před čím jsem byl varován v roce 1990, už tedy nastalo!

Další měsíc, v květnu 1992 jsem souhlasil s tím, že pomohu „Volat konferenci na statku v St. Malos kousek od hranic národního parku v Rocky Mountain. Dalšími pořadateli byli kosmonaut Brian O'Leary a Maury Albertson (jeden ze zakladatelů Peace Corps, americké

organizace vysílající dobrovolníky do rozvojových zemí) a Institut pro nové vědy. Byla to soukromá akce a my jsme pozvali všechny lidi spojené s civilním UFO světem. Byla tam samozřejmě i spousta dalších lidí, kteří - jak se později ukázalo - byli agenti tajných služeb, včetně generála T. E. a jeho přítele psychiatra.

Chtěl jsem vytvořit kolegiální prostředí, kde bychom se mohli podělit o informace a perspektivy. Vlastně jsem zjistil, že celý civilní UFO svět je plný placených pisálků, kteří píšou dezinformace, a válčících klik, takže hned v té vteřině, když dorazili na místo, vytáhli nože a sekery a vráželi je do zad každému, včetně mě. Při této příležitosti jsem se dozvěděl, jaké klubko zmijí tento civilní UFO svět je.

Během konference se mi generál a psychiatr snažili zalichotit a přimět ke spolupráci s jejich skupinou. Generál řekl: „Víte, máme velmi privátní organizaci, která na tom všem pracuje...“ Slovo privátní řekl takovým tónem, aby mi došlo, že se jedná o „super utajovanou“. Věděl jsem, na co naráží. Pak dodal: „Pokud budete chtít spojit své operace s našimi, dáme vám tolik peněz a tolik moci a takový přístup k technologiím, že se vám o tom ani nezdá.“ Já na to: „Děkuji, ale děkuji, nechci. Nepotřebuji to. Myslel jsem, že jsem vám to řekl zcela jasně tehdy, když jsme se před měsícem setkali v Atlantě.“ On se mě však dál pokoušel přesvědčit, protože můžeme ohrozit jejich skrytý monopol na tyto záležitosti. I to naznačil.

Jeden dobrý přítel od toho chlapíka z NSA, který byl zde společně s dalším mužem z CIA, přišel za mnou a řekl: „Víš, oni hodně žárlí na to, co děláš, protože jsou v černé skřínce a mohou dělat jen jisté věci z určitých důvodů. Ty jsi svobodný agent a můžeš dělat víc, než mohou oni.“ Věděl jsem to. Vysvětlil jsem: „I když nám třeba nepatří světská moc, jsme svobodní - disponujeme jinou mocí, která pochází od Boha.“

Nakonec generál zašel za Emily v době, kdy jsem nebyl přítomen. Řekl jí o té skupině, ale nenazval ji MJ12. Řekl, že tato skupina má své vedení a že tento výbor má určitý počet křesel. Řekl, což je zajímavé, že počet předsednických křesel je devět. Samozřejmě provedl tajné pátrání a zjistil, že jsme spojeni s baháismem a že naše posvátné číslo je devítka. Tak jí tedy řekl, že to číslo je devět. Pokračoval tím, že každý z těchto devíti předsedů má vlastní erb, a že tento erb připadne i mně v případě, že se s nimi spojím. Emily, která je tak líbezná, mi hned oznámila: „Ach, zdál se tak přívětivý a říkal o tobě tolik nádherných lichotivých věcí!“ Zareagoval jsem: „Ano, miláčku, ale nedošlo ti, o co se vlastně pokoušejí?“ Nakonec jsem šel za nimi a oznámil jim: „Podívejte, vyložme karty na stůl. Jsem za každou cenu nezávislý a s tímž záměrem budu dál pokračovat v těchto soukromých čistých operacích. Neexistují takové lichotky, suma peněz či nabídky moci, které by mohly mé rozhodnutí změnit!“

Mimochodem, generál T. E. byl do těchto tajných projektů zapojen již od mládí. Potvrdily mi to nezávislé zdroje. Než odešel do „penze“, byl šéfem vojenské tajné služby. Ovšem to, že je v penzi, je jen pohádka, kterou vykládá lidem. Ten muž nikdy nebude v penzi, teprve až se nad ním zavře víko rakve.

Setkal jsem se vojenským pilotem, který se v šedesátých letech účastnil speciální operace a pronásledoval a filmoval UFO. Řekl mi, že když měla posádka letadla takové setkání, tak byla vzápětí rozdělena a každý muž byl poslán na nějaké jiné místo - ale že VŠECHNY informace šly k jednomu muži, o kterém byl ten pilot přesvědčen, že jsem nikdy neslyšel - ke generálovi T. E.! Když mi ten příběh vyprávěl, zasmál jsem se a řekl: „Toho znám velmi dobře!“

Poté, co jsem odmítl generálovy návrhy, byl celý internet zaplaven stránkami, které útočily na moji osobu. Totéž proběhlo v tisku. Byla to práce těch psů z civilních UFO komunit, / novin a časopisů, odevšud. Nazývali mě vším možným, od okultisty po démonického pomocníka ďábelských mimozemských sil a podvodníka. Dokonce se začaly šířit zprávy o tom, že nejsem žádný doktor. Každý den jsem byl v nemocnici, ale oni tvrdili, že nemám

dokonce ani licenci na to, abych mohl provozovat lékařskou praxi! Byl jsem tedy nucen zveřejnit svou doktorskou licenci a diplom a dokázat, že jsem skutečný lékař! Psychologická válka a obtěžování byly intenzivní a úmorné - a trvá to dodnes. Během těch čtrnácti let se jedná o stálý řetěz útoků, špinění mého charakteru, očerňování všeho, co dělám - všechny druhy odporých triků.

Generál T. E. mi řekl spoustu věcí. Například, že pod povrchem Marsu jsou mimozemské lodě a zařízení a že jejich tajný projekt je dokáže zobrazit. Soukromě mi též řekl o všech druzích výhod, které tajný projekt má a kterých je dosaženo pomocí pokročilých technologií, jež jsou tak vyspělé jako to, s čím disponují mimozemšťané. Během té doby, co se mě snažil přetáhnout na svou stranu, jsem dokázal nashromáždit poměrně dost informací.

Dozvěděl jsem se, že tato konkrétní „buňka“ proniká do civilního UFO světa ze svého tajného světa a má své lidi, kteří ovlivňují mnoho civilních UFO projektů. V ten okamžik jsem pochopil, proč mi ten právník v roce 1990 poradil, abych byl velmi nezávislý, opatrný a veřejně známý. Musel jsem hrát roli lva, který stráží bránu, aby nedošlo k infiltraci a pokusům o zničení naší organizace. Docházelo k nabídkám ohromného množství peněz a moci, k zastrašování a útokům. Musel jsem být ochotný být tím typem bojovníka, na kterého jsem byl - v jistém smyslu - vycvičen během svého dětství a zkušeností z prvních let dospělosti.

12. Úplně paf!

Během našich výzkumů jsme si všimli, že existuje vzorec, podle kterého dochází k pozorování mimozemských lodí v geofyzikálně nestabilních oblastech a oblastech s velkou sopečnou aktivitou, jako je Kostarika, Mexiko a pacifický prstenec ohně; a kolem zařízení, ve kterých je mnoho nukleárních zbraní; a kolem jaderných elektráren.

Mimozemšťané si při zkoumání Země uvědomili, že jsme mnohem zranitelnější, než si většina z nás uvědomuje. Jsme jako ta příslovečná žába ve vodě, která se stále pomalu zahřívá ... a žábě to nedojde do té doby, než bude úplně uvařená.

Mimozemšťané pečlivě monitorují jisté události a existuje vzorec jejich činnosti, který mě vede k závěru, že se zajímají o to, co děláme s naším okolím, a o všechny prvky nestability, které mohou z naší činnosti vyplynout. Zajímají se též o jaderný materiál, který může poškodit naši planetu na celé tisíce let.

V roce 1992, když jsem prošel první periodou skupinových zážitků a výcviku, tak jsem se dozvěděl, že v Anglii dochází k těm zvláštním jevům, kterým se říká „kruhy v obilí“. Přišli zprávy od lidí jako Colin Andrews - kterého jsem znal velmi dobře a se kterým jsem se spřátelil - o velmi neobvyklých vzdušných jevech a pozorování neobvyklých létajících předmětů v polích. Vše bylo zachyceno videokamerami. Existovaly záznamy událostí odehrávajících se za denního světla, kdy se disk o průměru asi třicet centimetrů pohyboval v polích, kde později vznikl (a nebo kde už byl) „kruh v obilí“.

V létě 1992 jsme do Anglie vzali tým lidí a rozhodli se zde provést CE-5 iniciativu. V té době již mnohá média začala psát o tom, k čemu došlo, když jsme byli v Belgii a Gulf Breeze. Když jsme dorazili do Anglie, média už z toho šlela.

Pamatuji si, že jsem jednoho dne uháněl v autě po vesnických cestách a snažil se setřást lidi z médií s kamerami. Byli jsme jako princezna Diana, kterou naháněli v tunelu - řídili jsme se vpřed a snažili jsme se ujet autu německé televize, které nás všude následovalo. Chtěli zjistit, kde budeme trávit noc.

V červenci 1992 jsme se přesunuli na farmu v Alton Barns, kde bylo epicentrum těch nejzajímavějších kruhů v obilí. Byla to velká farma. Něco přes 1000 akrů - a my dostali svolení využít tento prostor pro své účely.

Během toho týdne či deseti dnů, co jsme se tu zdrželi, jsme vykonali řadu experimentů. Jeden z nich se odehrál na kopci Woodborough. Jako skupina jsme si vizualizovali určitý

tvár kruhu v obilí. Začali jsme meditativní proces: napřed jsme rozšířili vědomí, pak jsme se spojili s mimozemskými bytostmi a nakonec jsme je požádali, aby vytvořily tento konkrétní tvar, který si vizualizujeme.

To, jaký tvar si budeme vizualizovat, jsme se rozhodli až ten večer, kdy jsme společně seděli ve Woodborough.

Dohodli jsme se, že to bude to, co je nyní známo jako CSETI trojúhelník - rovnostranný trojúhelník, který má v každém vrcholu kruh. Jako skupina jsme přesně tento tvar přenesli do neohrazené univerzální Mysli a k mimozemšťanům. Další den ráno byl přesně tento tvar, který jsme vysílali, nalezen na poli nedaleko místa, kde jsme pracovali!

Nikdo, kromě této relativně malé skupiny lidí, o tomto tvaru nevěděl. Vlastně jsme ani nevěděli, že došlo k vytvoření tohoto kruhu v obilí. Až o pár dnů později jsme narazili na Ralpha Noyese, který oznámil: „Právě jsem se od jednoho místního farmáře doslechl, že byl nalezen nejdokonalejší kruh v obilí, jaký letos vůbec kdo viděl. Obilí je ohnuto velmi neobvyklým způsobem a je na něm neobvyklý výjev. Kruh se nachází přímo na pozemku toho farmáře!“ Ten farmář pracoval na poli až do pozdních večerních hodin a znovu vyrazil na pole velmi brzo ráno, protože bylo období sucha, které je v této části Anglie vzácné. Na poli nikdo nebyl a bylo obtížné se tam dostat, poněvadž se nacházelo přímo u paty Oliver's Castle (oblasti s příkrými skalisky, která obklopuje pole). Zeptal jsem se: „Jaký to mělo tvar?“ Ralph Noyes odpověděl: „Zakreslil jsem si to do své knihy.“ Shlukli jsme se kolem něho a podívali se na obrázek: byl to přesně ten tvar, který jsme promítali tu noc, kdy jsme prováděli experiment.

Když jsme se to dozvěděli, Shari Adamiaková, má hlavní asistentka, a pár lidí z CSETI týmu okamžitě vyrazili na tu farmu. Vylezli jsme na Oliver's Castle a podívali jsme se dolů na pole, zdali byl přesně ten tvar, který jsme vysílali ze svých myslí, obtisknut na poli. Byli jsme ohromeni.

Později jsme se dozvěděli, že obilí z tohoto místa prošlo několika testy, které odhalily elektromagnetické anomálie a změnu v buněčných stěnách rostlin. Testy naznačovaly, že se jedná - z vědeckého hlediska - o jeden z nejdůležitějších kruhů v obilí té sezony.

Je zajímavé, že skupina lidí, která tam byla a studovala kruhy v obilí, byla financována bohatým byznysmanem W. B. (a dalšími lidmi spojenými s tajnými programy). Jejich závěrečná zpráva byla upravena. To se týká hlavně tohoto konkrétního kruhu v obilí a způsobu, jak vznikl. Jedná se tedy o týž vzorec: takzvaná civilní UFO skupina řízená špióny upravila jak událost, ke které došlo tehdy v březnu v Gulf Breeze, tak záležitost s kruhy v obilí.

To byl další důkaz o tom, jak pevně je kontrolována takzvaná „civilní UFO komunita“ a jak je skrz naskrz infiltrovaná špióny.

Jednou večer, když jsme byli na úpatí kopce Woodborough, tak jsme provedli protokol CE-5 a pozvali do té oblasti mimozemskou loď. Náhle se v mracích nad námi objevila světla otáčející se ve směru proti hodinovým ručičkám. Světlo nepřicházelo zespoda jako v případě reflektorů, ale z místa nad mraky a mířilo dolů. Byla tu celá série kruhovitých světél, která se pohybovala ve směru proti hodinovým ručičkám a zářila seshora dolů.

Za chvíli nato začalo pršet. Byl to pořádný liják - přšelo však pouze na tom místě, kde jsme provedli náš kontaktní protokol.

Vypadalo to, jako by mimozemšťané vytvořili umělé počasí, aby mohlo dojít k většímu kontaktu - soukromý déšť a oblačnou noc. Nakonec přšelo tak silně, že téměř všichni odešli. Colin Andrews, který byl na jiném konci farmy, a celá další skupina lidí odjeli domů.

My čtyři zbylí jsme se přesunuli po úzké betonové silnici poblíž farmy. Byla široká tak akorát, aby po ní projelo pouze jedno auto za druhým. Trochu jsme se stáhli z místa, kde jsme se rozhodli zůstat. Intuice mi však říkala, že se objeví mimozemský koráb. Bylo mi jasně řečeno: „Později, přijdeme sem později.“

Rozhodl jsem tedy: „Zůstaňme ve svých autech a čekejme.“ Bylo už po půlnoci. Rozhodli jsme se zůstat ve dvou vozech a dělat protokol uvnitř vozu.

Náhle jsem uslyšel, že někdo tluče na okno našeho auta. Byl to Chris Mansell (Angličan, který tu byl s námi) z auta, které stálo za námi. Když jsem otevřel okénko, řekl mi: „Támhle na poli je rotující vesmírná loď, která svítí jako nějaký pitomý vánoční stromeček!“ A já na to: „Jo, jo, a já jsem Santa Klaus!“

Myslel jsem si, že žertuje. On však trval na svém: „Ne, podívej se!“ Tak jsem vykoukl z okénka a uviděl loď, která měla přes třicet metrů v průměru. Měla diskový tvar a kuželovitý vrchol s několika světly. Kolem okraje disku zářila nádherná barevná světla - červené, zelené, modré, žluté - všechna se točila ve směru proti hodinovým ručičkám. Celý koráb se točil tímto směrem, ale světla se točila jak tímto směrem, tak opačně, takže se vzájemně mísila a splývala v krásném, velmi neobvyklém vzoru.

Ta světla nevypadala jako nic z tohoto světa. Intenzita a kvalita těch světel bylo něco, co jsem nikdy předtím neviděl. Bylo to tak blízko. Zpočátku to bylo trochu výš nad polem, ale nakonec to bylo jen tři metry nad zemí - nad tím stejným polem, kde jsme byli i my. Jen o nějakých sto metrů dál.

Vylezli jsme z auta a začali s kontaktním a signalizačním programem. Ovšem žena, se kterou jsem byl, byla zcela vyděšena. Úplně zešilela. Tak jsem se bohužel poučil, že lidé skutečně potřebují pro tento typ událostí náležitou přípravu.

Její úzkost byla částečně způsobena tím, že jsme byli tak blízko té obrovské lodi, že kompas, který jsme měli, rotoval společně s lodí proti směru hodinových ručiček. Její magnetické pole vlastně zcela zastínilo magnetický sever a rotovalo kolem dokola!

Elektromagnetický efekt té lodi způsobil i to, že jsme měli vlasy lehce nabitě elektřinou, takže nám stály jako ježkům bodliny! Vycítili jsme z pole neobvyklé ticho a přítomnost vědomých bytostí, které byly na palubě lodi. Bylo to ohromující!

V ten okamžik jsem řekl: „Pomocí našich reflektorů předejme té lodi signál.“ Když jsem začal vysílat signály k lodi, začala se k nám přibližovat a signalizovat nám zpět. Když se koráb dal do pohybu, ta žena podlehla hysterii a zaječela: „Ach bože! Nedělejte to!“

„Ale právě proto jsme přišli,“ odvětil jsem.

„Mě ale ani nenapadlo, že by mohli skutečně přijít...“ řekla.

„A proč si tedy myslíš, že jsme tady? Myslíš, že je to všechno jenom vtip?“ zeptal jsem se.

Asi myslela, že se budeme nanejvýš z dálky dívat na nějaká světla. Ale my jsme zatím měli skutečně blízké setkání s vesmírnou lodí. A ta žena věděla, že oni jsou tu proto, že jsme je kontaktovali, a věděla, že si vzájemně předáváme signály.

Chris Mansell a jedna Holanďanka, která tu byla s námi, byli velmi klidní a uvolnění. Vzrušení, ale ne vyděšení. Ta žena však byla hrůzou bez sebe. V okamžiku, kdy ji strach skutečně prostoupil skrz naskrz, se ten koráb přestal pohybovat směrem k nám a pak začal pomalu couvat.

Byl to akt smilování. I když od toho korábu nehrozilo vůbec žádné nebezpečí, mimozemšťané poznali, že někdo má strach, a pomalu a mírně začali couvat. Pak se loď pozvolna vznesla do výše a vzlétla do mraků. Po tomto manévru jsme mohli vidět, že se vlastně vznáší nad mraky, které jsou nad námi. Pořád jsme ještě viděli její světla. Vypadala jako mírně svítící jantarový předmět, který se tiše vznáší. K našemu překvapení kompas dál rotoval proti směru hodinových ručiček, stejně jako ta loď. Nakonec jehla kompasu udělala úplný obrat o 360 stupňů a vrátila se k severu.

Bylo to nádherně zinscenované setkání. Za necelou hodinu se opět odhalila obloha a my tu loď uviděli znovu, tentokrát však byla výš. Když jsem k ní vyslal signály, odpověděla mi a pak zmizela. Tak skončilo toto CE-5.

Když se ta událost rozběhla, déšť se změnil v pouhé drobné mžení a celá oblast se zahálila do husté mlhy.

Colin Andrews nám řekl, že jakmile se dostal na cestu a odjel, bylo všude sucho. Jsem přesvědčen, že ta světla kroužící nad mraky a farmou, která jsme viděli předtím, měla za úkol přinést takovou změnu počasí, která by umožnila, aby celá událost mohla proběhnout v soukromí.

Ukázalo se, že lidé, kteří se nás pokoušeli špehovat a rušit naše úsilí o vytvoření kontaktu, odjeli, protože je odradilo to „nevládné anglické počasí“.

Díky této zkušenosti jsem si uvědomil, že je skutečně třeba, aby lidé byli na tento typ kontaktů lépe připraveni. Účastníci se musejí naučit, jak být lépe usazení ve svém vědomí, takže nepodlehnu strachu. Skutečně se jedná o neobvyklý zážitek, a pokud jsme skutečně blízko těmto objektům, jsme vystaveni neobvyklým psychologickým a elektromagnetickým efektům. Nejdůležitější je, abychom byli usazení v klidném a hlubokém vědomí.

Dalšího dne jsme se dozvěděli, že se v okolních kopcích nacházelo pár lidí, kteří velkou část celého setkání viděli. Tím jsme získali jak potvrzení našeho zážitku, tak nechtěnou publicitu. Už další ráno začal celý ten šílený kolotoč médií a veřejného zájmu.

Kvůli tomu jsme udělali brífink o přistání vesmírné lodi v Alton Barns.

Když došla řada na Crise Mansella, tak vstal a prohlásil: „Nad polem byla ta zatracená vesmírná loď a já z toho byl úplně paří“ Bylo to vlastně poprvé, co jsem to slovní spojení slyšel, a bylo nanejvýš přesné!

Od roku 1993 jsme se rozhodli rozšířit tyto naše aktivity a mít ostřílenější skupinu lidí nazývanou Rychlý mobilizační výzkumný tým neboli RMIT.

13. Pravda podivnější než fikce

V sopečné oblasti Mexika poblíž Popocatepetlu došlo k celé sérii událostí s mimozemšťany. Všechny mexické noviny toho byly plné. Kosmické lodě byly natočeny na videokamery, vyfoceny a pozorovány tisíci lidmi.

V zimě roku 1993 jsme zorganizovali tým velvyslanců, kteří by odjeli na výpravu do Mexika a přivítali mimozemšťany, kteří zde operují, a zjistili, proč zde jsou. Před naším odletem jsem měl lucidní sen, ve kterém jsme byli na nějakém konkrétním místě v horách, kolem byl les a došlo zde k setkání s mimozemšťany. Pak se ukázalo, že jsem tento sen měl sedm nocí - přesně na hodinu (s ohledem na časové zóny) - předtím, než došlo k hlavnímu setkání našeho týmu a mimozemšťanů v Mexiku.

Zjistili jsme, že mnoho těchto našich expedic bylo uvedeno podobným lucidním snem, který měl jeden či více členů našeho týmu. Tyto prekognitivní sny ohlašovaly událost, která se později stala na fyzickém místě a v reálném čase.

Detaily toho snu byly velmi konkrétní - přesná noční hodina, vzhled okolí a všechno další. Totéž se stalo i druhé skupině, která právě začala experimentovat s protokoly CE-5.

Hned po našem příletu do Mexika jsme byli u jednoho strážního stanoviště okradeni federální policií. Zabavili nám pasy a za jejich vrácení požadovali úplatek v podobě obrovské sumy peněz.

O tomto typu jednání mluvíme jako o „vydíracím faktoru“. Po překonání větších problémů jsme se nakonec dostali do venkovské oblasti kolem vulkánu. První noc jsme strávili na té straně sopky, která je nejbližší Mexiko City. Pod hvězdami jsme začali meditovat a navádět mimozemskou loď na toto místo. V té výšce bylo tak chladno, že se na nás tvořila námraza.

Náhle se v prostoru objevil světelný bod, který nás osvětlil. Světelný paprsek dopadl na zem a ozářil celou skupinu. Ponořili jsme se do jasných záblesků modrobílého světla, jako by na nás někdo blikal jasnou žárovkou. Měli jsme pocit, že nás mimozemšťané kontrolují -

typ skenovací procedury. Zároveň jsem však cítil, že k nám vysílají poselství: „Jste zde vítáni.“ Když k tomu došlo, byli jsme v Mexiku sotva šest hodin.

Další den jsme odjeli na zadní stranu Popocatepetlu. Zastavili jsme v malém městečku Atlixco, kde devadesát procent lidí vidělo, jak kolem sopky létají ty záhadné objekty.

Vytušili jsme, že mimozemšťané jsou zde proto, že ohnivé jádro je čím dál více nestabilní. Zde se nachází čtvrtý největší vulkán na světě. Ční kousek od jednoho z nejlidnatějších měst na světě. Tušili jsme, že mimozemské lodě jsou zde proto, aby situaci monitorovaly a podnikly akce, které by pomohly Zemi stabilizovat.

Našli jsme dokonalé místo poblíž indiánské vesničky jménem Altimayaya. V Altimayaya končí cesta, která prochází Atlixcem a Metepecem. Kousek od vesničky, z náhorní plošiny na úpatí sopky, lze vidět zář z města Puebla. Altimayaya je doslova a dopísmene místem, kde končí cesta. Odsud odcházejí Indiáni na pochod do džungle a do lesa, který se rozkládá na svazích sopky.

Kousek od cesty do Altimayaya jsme s dalšími pěti členy CSETI zahájili operaci. Jakmile jsem toto místo uviděl, poznal jsem, že je to přesně ta krajina, kterou jsem viděl v lucidním snu, jež jsem měl před týdnem. Tak jsem řekl: „Přesně na tomto místě máme být.“

Na obloze zářil Měsíc. Byly ho vidět asi tři čtvrtiny. Poté, co jsem vykonal protokol CE-5, mě přepadla únava a lehl jsem si na zem. Pohroužil jsem se do hlubokého meditativního stavu, byl jsem velmi uvolněný. Pak jsem zničehonic obdržel jasnou zprávu: „Posad' se a podívej se doprava!“

Tak jsem tak učinil a spatřil jsem, jak se k nám směrem od sopky blíží ohromná trojúhelníková loď.

Všichni jsme povstali a spojili jsme se s lodí. Svým vnitřním zrakem jsem viděl osobu, která té lodi velela, i další členy posádky. Všichni byli extrémně svítící a bílí.

Tito mimozemšťané byli úzce napojeni přímo na nás díky přístroji, který byl na palubě lodi. Byli zcela připojeni k našemu vědomí. Používali přístroj, který dokázal spojit mysl s technologií.

My jsme, jako vždy, použili jako navigační přístroj naše myšlenky a vědomí.

Na potvrzení toho, že jsme si jich vědomi, jsme začali vysílat signály bílým reflektorem. A ta ohromná loď nám signalizovala zpět - obrátila se čelem přímo k nám.

Pak kolem nás udělala takřka dokonalý kruh. Vznášela se velmi nízko, pouhých sto metrů nad námi. Každá z jejích tří stran měla velikost tří fotbalových hřišť. V každém rohu zářilo světlo. Když vysílala signály, rozsvítila se celá přední hrana.

Každý z nás vnímal ty mimozemšťany a tři z nás pěti viděli tytéž bytosti a obdrželi totéž poselství ohledně toho, proč jsou zde, o erupcích vulkánu a k čemu v budoucnosti dojde.

Pak loď zmizela směrem k Pueblu. Když odlétala, rozloučili jsme se s ní. Ještě jednou jsem vyslal signály ke vzdalující se hraně lodi. Druhá hrana lodi se náhle rozzářila a vyslala tytéž signály na rozloučenou. Pak loď klesla pod naši úroveň a vzápětí zmizela někde v údolí.

Téže noci později jsme seděli v meditativním stavu na úpatí té nádherné sopky s bílou čepicí. Byli jsme napojeni na kosmické bytosti. Když jsme pohlédli vzhůru, uviděli jsme velmi neobvyklý prstenec mraků oválného tvaru, který se vytvořil na levé straně vulkánu. Vypadal přesně jako lidská tvář!

A dvě nejjasnější hvězdy na obloze byly umístěny přesně v tom místě, kde měly být oči!

Tato kosmická tvář na nás hleděla zpoza sopky. V našich myslích nebylo žádných pochyb o tom, že to je velmi neobvyklý způsob, jakým nám ty bytosti dávají najevo, že jsou stále s námi.

Během dne, kdy k této události došlo, jsme celou oblast prozkoumávali pěšky. Pronikli jsme hluboko do džungle a narazili na dávnou pyramidu, která - pokud vím - není na žádné mapě.

Zatímco jsme tam pobývali, měli jsme sérii velmi neobvyklých mystických prožitků s místní přírodou a vulkánem. Potkali jsme několik domorodců, kteří nám vyprávěli své příběhy o tom, co v této oblasti zažili s mimozemšťany. Poselství a obrazy, které obdrželi, byly takřka identické s těmi našimi.

Když jsme vyšli z džungle, podívali jsme se vzhůru a uviděli na obloze formaci mraků, která tvořila přesný tvar orla. Jeho zobák mířil přesně k místu, kde jsme tu noc měli svůj tábor. Věděli jsme, že vše je zaranžováno vyšší inteligencí, Jedinou Myšlí vesmíru, skrze niž jsme my všichni spojeni.

V průběhu těch pěti dnů jsme mnohokrát pozorovali mimozemské lodě, včetně menších diskovitého tvaru, které vylétaly přímo z vulkánu, obkroužily jeho vrchol a pak odlétly do kosmu. Všechny tyto události jsou podrobněji popsány v mé první knize.

Klíč ke všemu, co se stalo, je univerzální mysl a záměr, který je dobrý a mírový.

liž v roce 1993 mi bylo jasné, že toto úsilí vytvořit kontakt mezi pozemskými lidmi a mimozemskými lidmi nese ovoce. Nebyla to pouze teoretická spekulace. Od té doby existují stovky lidí, kteří se zúčastnili našich expedic ve Spojených státech, Evropě, Anglii a Mexiku, při nichž došlo k podobným kontaktům. Mnoho z těchto událostí bylo nafilmováno. I všechny z nich tím či oním způsobem zaznamenaly masy lidí.

Co teď s tím? Pokud máme politické státy a masy lidí, které jsou v tomto ohledu obelhávány, jak daleko v tom můžeme zajít? Potřebovali jsme nějaký způsob, pomocí kterého bychom vzdělali větší počet lidí celého světa. Věděl jsem, že musíme vynést pravdu na světlo. Bylo potřeba předložit našim politickým vůdcům i vědecké komunitě důkazy a mírovou perspektivu. Nejdůležitější však bylo předat toto poselství těm, kteří jsou zapojeni do těch tajných programů.

Slovo o naší práci již proniklo na veřejnost a já jsem v letech 1990 až 1993 vytvořil síť vojenských, politických a vědeckých kontaktů.

Také jsme se dozvěděli, že byl vytvořen velmi mocný zbrojní systém, který se používá k sestřelování a ničení mimozemských lodí. Dozvěděli jsme se, že ty ničemné, skryté projekty se zabývají těmito operacemi a že se jedná o jednu z vůbec největších hrozeb pro světový mír. Celou záležitost však média zcela ignorují. Totéž platí o hlavním proudu vojenské komunity, hlavním proudu politické komunity - o běžném člověku na ulici ani nemluvě.

Takže v tomto bodě jsem cítil, že je potřeba svěst dohromady lidi, pomocí kterých by byla rozkryta pravda, odhaleny důkazy a fakta - a veřejnosti a našim vůdcům vysvětlen smysl přítomnosti mimozemšťanů.

Začal jsem vysvětlovat tento koncept o spojení lidí, kteří mohou odhalit pravdu. Nechtěl jsem, aby se jednalo o skupinu, která by se dočasně spojila za tímto účelem, ale aby celá společnost začala přijímat skutečnost, že nejsme sami. Nastal čas, aby se komunita civilizovaných lidí osvíceně a mírově ujala zodpovědnosti za vztah mezi lidmi a mimozemšťany.

Pokud k tomu nedojde, pak nehledě na to, kolik kontaktů naše malá skupina bude mít, nedojde k nápravě problému týkající se toho, že stínová vláda ročně vydá miliardy dolarů na ohromné zbrojní technologie a zkoumání vojensky zneužitelných schopností, které se pomalu přesouvají ze Země do ves míru. Víme, že tyto zbraně útočí na mimozemské lodě a jejich posádku, máme mnoho nezávislých svědectví z řad příslušníků armády, která to potvrzují.

V létě 1993 jsem byl nějakými lidmi pozván do domu poblíž Monroe Institute ve Virginii, abych diskutoval o odhalení těchto informací celému světu.

Bylo tam několik velmi milých lidí - ale později jsem zjistil, že tam ti lidé měli i jiné poslání. Hovořili jsme o tom, jak nejlépe dosáhnout odhalení a jak zvětšit komunitu zainteresovaných lidí.

Na konci toho setkání jsem se rozhodl zavázat se k práci, která je nyní známa jako projekt Disclosure. (V těch dávných dnech to byla jen bezejmenná iniciativa, která později dostala jméno Projekt Starlight.)

Když jsem odjížděl z toho místa kousek od Monroe Institute (poblíž kterého nyní žijeme), byl jsem zasažen jednou z těch elektronických zbraní. Náhle jsem byl zcela a úplně dezorientován, celý jsem hořel, jako bych měl ve svém nitru oheň.

Když jsem řídil auto, byl jsem tak zmatený, že jsem nevěděl, kde jsem - zdali jsem zpět v Anglii (před pár týdny jsem se vrátil z Anglie) či kde vlastně. Vůbec jsem nevěděl, po které straně silnice mám jet, vlastně jsem zjistil, že jedu po té špatné! Pokud bych nebyl schopen transcendovat sílu této zbraně, rychle se /otavit a zorientovat se, byl bych zemřel na silnici při čelní srážce kousek od Monroe Institute. Bylo to velmi znepokojivé.

Z této zkušenosti jsem se dozvěděl, že ty šedé eminence velmi pečlivě sledují, co děláme, a že udělají vše, aby se nás pokusily zastavit. Ale když čelím takovéto výzvě, mou reakcí je bojovat dvakrát tak urputně!

Během následujících několika měsíců jsem mluvil s lidmi v oblasti politiky a armády, které jsem znal a kteří se velmi zajímali o naši práci. Mnoho z nich podpořilo projekt Disclosure. Dali jsme dohromady tým lidí, abychom vytvořili plán, jak dostat tyto informace k našim vůdcům.

Začal jsem tento program ozřejmovat skupinám, vysvětlovat, že je čas, aby pravda vyšla na povrch. Výsledkem toho byl vznik velké sítě podporovatelů. Po jedné z těchto řečí v Coloradu ze mnou přišel jeden gentleman (nazývejme ho M. J.) a řekl: „Znám pár lidí ve Washingtonu, kteří by mohli pomoci.“

„Jsem jedno velké ucho,“ já na to.

„Jsem přítel s novým ředitelem CIA Jimem Woolseyem. Býval v předsednictvu mého institutu. To, co říkáte, dává smysl. Je potřeba, aby k něčemu takovému došlo,“ pravil velmi upřímně.

Jak se ukázalo, M. J. byl jeden z lidí, kteří sledovali naši práci a napsal knihu - na objednávku Pobřežní stráže. Byla psaná pro vojáky obecně. V knize byla kapitola o skrytých scénářích událostí, ke kterým může v budoucnu dojít a které nejsou předvídaný hlavním proudem armádního velení.

Jedna sekce byla i o CSETI a CE-5 iniciativách, přestože tam tato jména nebyla uvedena. Bylo tam však popsáno všechno, co jsme dělali. Dokonce tam bylo popsáno i to, jak skupina lidí vyšla na floridskou pláž a kontaktovala se s mimozemšťany.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že je i jiná skupina lidí, kteří sledují, co děláme. Mnozí z nich byli futuristé a lidé napojení na špičky státní bezpečnosti a tajných služeb, kteří cítili, že by tento typ informací měl být zveřejněn.

V té době za mnou přišli i lidé z New Yorku, kteří měli blízko k Laurance Rockefellerovi. Řekli mi: „Víte, to, co děláte, velmi zajímá Laurance Rockefellerera.“

Odpověděl jsem, že ohledně toho jsem ochoten setkat se s každým.

Skončilo to tak, že v létě a na podzim roku 1993 jsem měl řadu důležitých setkání. Jedno z nich i s naším vojenským poradcem pro tento projekt, námořním velitelem, jehož otec i dědeček byli zástupci ředitelů NASA (a předtím NACA). Byl nám velmi nápomocen již od roku 1991, kdy jsme se setkali poprvé. Řekl mi: „Mohu vám pomoci s vojenskými záležitostmi.“

Další muž, který se vynořil, byl přítel Billa Clintona, který řekl: „Mohu vám být nápomocen v oblasti politiky.“

Přišel i další muž, který oznámil: „Podívejte, tyto informace bychom mohli předat do rukou ředitele CIA a lidí z národní bezpečnosti.“

Podobným způsobem jsem narazil i na dalšího muže, který chtěl, aby se tyto informace dostaly do rukou Jacka Gibbonse, prezidentova poradce v oblasti vědy. Také nám pomohl další muž, která byl bratrem vědeckého poradce viceprezidenta AI Gora.

Tak se v té době poměrně rychle poskládala celá skupina. Byl jsem si naprosto vědom toho, že se v tomto projektu střetne celá řada různých zájmů. Zároveň jsem byl i velmi citlivý na to, abych neměl vůči nikomu předsudky kvůli jeho spojení na určité lidi či skupiny. Mým cílem prostě bylo říci pravdu, vysvětlit, co je potřeba udělat, a vzdělávat.

V té době za mnou do bydliště v Asheville přiletělo pár lidí ze CIA, kteří řekli: „Udělej to, a udělej to hned! Jsme součástí té skupiny, která si přeje, aby se to stalo. Už se to drželo pod pokličkou příliš dlouho!“

Má největší snaha se pojila se získáváním informací a nové perspektivy pro lidi, kteří jsou v tajných ilegálních programech nebo v tom, co lidé nazývají „vládnoucí skupina“ či nejvyšší klika.

Mnohé z toho, co jsem napsal nebo řekl, je zaměřeno tak, abych těchto lidem poskytl informace a nové paradigma.

V září 1993 náš vojenský poradce získal přístup k muži admirálovi, který byl v té době náčelníkem společného štábu tajných služeb. Tento admirál se později se stal ředitelem námořní tajné služby (DNI).

Náš vojenský poradce řekl admirálovi: „Podívejte, spolupracuji s doktorem Greerem z CSETI a rádi bychom se setkali s lidmi z oddělení cizích technologií na Wright-Pattersonově vojenské letecké základně.“ To je to oddělení, které obdrželo jistý materiál ohledně mimozemských lodí nalezených ve čtyřicátých letech v Novém Mexiku. Později bylo toto oddělení přejmenováno na Centrum národní letecké tajné služby čili NAIC. Ovšem v té době, v roce 1993 se jmenovalo Centrum cizích kosmických věd a technologií čili FASRC. Je zajímavé, jak se stále mění názvy!

Admirál překvapením vstal ze židle a opáčil: „Mluvíte vážně?“

„Ano, pane,“ potvrdil Will.

Admirál se znovu zeptal: „Je ten doktor Greer seriózní? Lze mu důvěřovat?“

Odpověď zněla: „Nanejvýš seriózní, pane.“

Admirál tedy svolil: „Dobrá, zařídím to.“

Zavolal na Wright-Pattersonovu základnu a řekl: „Chci, abyste se setkali s doktorem Greerem a jeho týmem.“

Ale velitel základny řekl: „To neumožníme.“

Nakonec admirál nařídil šéfovi vojenské letecké tajné služby (AFI), aby celé setkání zařídil.

Týž týden v září 1993 jsem byl pozván Laurance Rockefellerem na jeho „JY“ ranč v Teton.

Takže napřed jsem zajel na Laurancův ranč. Ukázalo se, že zároveň se mnou bylo na ranč pozváno i mnoho lidí, kteří byli napojeni na různé bezpečnostní tajné služby.

Byl tu však i jeden z hlavních Rockefellerových spolupracovníků, skvělý muž, který nám velmi pomohl. Také tam byla „dáma v červeném“, která patřila do Rockefellerova blízkého okruhu již dlouhá léta. Její manžel (říkejme mu Bruče) byl v dozorčí radě korporace Morgan Stanley a mnoha špičkových nadnárodních společností a byl též tajným agentem CIA. Byl také jedním z velvyslanců prezidenta Reagana.

Takže k této zajímavé směsici lidí přibyl i vesnický doktor ze Severní Karoliny, který uskutečňuje kontakty s mimozemšťany!

Na počátku srazu jsem vysvětlil, že dáváme dohromady tým lidí, kteří v armádě zastávají vysoké postavení, a sháníme důkazy. Naším záměrem je odhalit tuto záležitost veřejnosti. Každý seděl a ani nedutal, v sále bylo možno slyšet spadnout špendlík.

Pak se na mě sesypal příval otázek: „Co se chystáte udělat?“ „Kdo s vámi spolupracuje?“ „Na čem právě pracujete?“

Odpověděl jsem: „Jakmile to tady skončí, odletím přímo na Wright-Pattersonovu leteckou základnu. Tam jsou jisté vojenské a bezpečnostní frakce, které náš projekt odhalení podporují. Nechci o tom spekulovat.“ Byl jsem stručný.

Pak jsem popsals to, co děláme. Je jasné, že lidé byli ohromeni. Bylo zřejmé, že na tomto setkání bylo i několik osob, které projekt odhalení zcela pobouřil. Pamatuji se, že v roce 1992 jsem měl rozhovor s jedním z mužů generála T. E., který se zeptal: „Pokud uděláte kontakt, ze kterého se stane velká událost zaznamenávaná televizí, dovolíte nám, abychom to zkontrolovali předtím, než to půjde na veřejnost?“

„Ne, nedovolím,“ odpověděl jsem.

On na to: „My kontrolujeme média a všechny satelity, které používají, takže konečné slovo máme my.“ K mé nelibosti mi to opět potvrdil Scott Jones z CB. Pokud je třeba, tato kontrola skutečně existuje.

Přesto jsem přísahal: „Budeme si udržovat takovou nezávislost, jak jen to je lidsky možné.“

„JY“ ranč je obklopen Velkým tetonským národním parkem. Prvního dne, co jsem tam byl, jsem šel na procházku k jezeru s dvěma význačnými odborníky, kteří se zabývají mimozemskými únosy. Nikdy nezapomenu, jak mi jeden z nich (budu mu říkat pan X) prozradil, že je velkým obhájcem halucinogenních drog - vlastně přímo v tom okamžiku byl pod vlivem halucinogenů. Samozřejmě, když škobrtal kolem jezera a padal přes klády, bylo mi jasné, že něco není v pořádku.

Takže jsem tam byl s tím proslulým výzkumníkem únosů, který mi řekl, že pracuje s lidmi, které nabádá k užívání halucinogenních drog, aby „si mohli lépe vybavit své únosy a sexuální zážitky s mimozemšťany“!

Pomyslel jsem si: „Ach bože! Takže tak jsou dokreslovány příhody, které jsou předkládány veřejnosti.“

Samozřejmě jsem se posléze dozvěděl, že pan X je pevně napojen na MK Ultra CIA program, který se datuje zpět do let padesátých a šedesátých. Tito lidé se zaobírali kontrolou mysli pomocí užívání halucinogenních drog.

Civilní urologické spolky jsou zcela a skrz naskrz infiltrovány agenty tajné, stínové rozvědky a lidmi, kteří jsou zapojeni do těch nejbizarnějších programů kontroly mysli, včetně těch pomocí velmi mocných drog smíchaných s elektronikou a takzvaných systémů psychotronických zbraní.

Pravda je mnohem podivnější než jakýkoliv příběh, který jsme kdy četli.

14. Dezinformace

Úplně mi vyrazilo dech, když se mi pan X hrdě přiznal, že dělal tento typ regresních hypnóz a při tom byl někdy tak přecpán halucinogenními drogami, že - podle svých slov: „Nebyl jsem schopen vstát z pohovky, abych si donesl kávu. Musel jsem mít asistenta, který mi ji podal.“

Chlubil se, že během těchto sezení uváděl své klienty, kteří byli uneseni mimozemšťany, do hypnózy a změněných stavů vědomí, ve kterých „objevovali“ své zasuté prožitky s mimozemšťany. Pomyslel jsem si: „Matko boží! Tak takto vznikají štedře zaplacené knihy vycházející v milionových nákladech a výzkumné programy financované princem S. A. a Rockefellerovými, které jsou vnucovány důvěřivé veřejnosti! A o všech těch věcech se předpokládá, že jsou pravdivé jen díky mocnému razítku tohoto výzkumníka!“

V roce 1993 mi již bylo zcela jasné, jak propracovaný je humbuk a klam týkající se UFO, který se předkládá veřejnosti. Nejméně devadesát procent všech informací ohledně UFO a mimozemšťanů a setkání s nimi je lživou dezinformací upravenou tak, aby vyděsila lidi.

Od roku 1993 až dodnes je pro mě osobně velmi obtížné žít s tímto poznáním. Byl jsem zdrženlivý vůči korupci a dokonce i přímému falšování informací a překrucování zkušeností, které jsou vnucovány hlavnímu proudu veřejnosti skrze multimilionová dezinformační kampaně týkající se UFO a mimozemšťanů.

Stačí říci, že celá oblast UFO výzkumu je taková spleť a motanice, že přinejmenším devadesát procent všeho, co se z této domény dostane k veřejnosti, je zcela vymyšlené a pečlivě vybrané tak, aby to zapadalo do programu dezinformační a psychologické války.

Pan X a já jsme vedli zajímavou filosofickou debatu. Bylo však obtížné zajít příliš do hloubky díky nesouvislé řeči způsobené jeho podroušeným stavem.

Obecně se neví o tom, že pan X je velký uživatel těchto látek a že též podporuje lidi, kteří berou drogy, aby v tom pokračovali a dostali se do takových stavů šílenství, ve kterých společně splétají historiky o setkání s mimozemšťany. Mocné razítko pana X pak z těchto smyšlených příběhů udělá „skutečné události“.

Jednou ze zajímavých věcí, o kterých jsme mluvili, bylo to, jak byl „pronásledován“ kvůli tomu, že se zabývá mimozemskými únosy, a že je vlastně svým způsobem obět'.

Skutečnost je taková, že nejenom bere drogy společně se svými klienty, ale dělá též něco, co je naprosto neetické: Za svá sezení účtuje těmto typům svých klientů pěkné pálky. Při výzkumných experimentech se nikdy od lidí, kteří experiment podstupují, žádné peníze nepožadují. To je absolutně nemorální a neetické.

Jednou z věcí, které jsem se během svého setkání s Laurancem Rockefellerem na ranči JY dozvěděl, bylo že David Rockefeller z Chase Manhattan Bank, který byl americkým viceprezidentem a který již zemřel, byl hodně zapleten do činnosti tajné stínové vlády. Laurance Rockefeller o tom věděl, ale byl spíše filosofickým králem rodiny, nikoliv tím, kdo má opravdovou moc. Byl skutečným profesionálním filantropem, který se chtěl opravdově vzdát svého bohatství ještě před svou smrtí.

Bohužel kolem něho byli morálně nevhodní lidé, včetně toho klubka chlápků ze CIA, kam patřila „žena v červeném“ a její manžel, agent CIA.

Takže v této špíně vystoupil Laurance Rockefeller s přáním podpořit zveřejnění informací z oblasti UFO. Jeho peníze však shráblí agenti CIA a nepoctivci, takže nakonec skončily ve falešných výzkumech, drogách a všech typech bláznovství.

Jeden muž z Lauranceova okruhu obzvlášť aktivně zadržoval větší množství peněz, které měly být vkladem do CSETI, aby CE-5 iniciativa mohla být profesionálně spravována. Peníze nakonec skončily v jeho vlastním institutu, takže byly vloženy do dalších tajných machinací.

O tom jsem se dozvěděl z jistých osobních údajů.

Takže Laurance měl velmi dobré úmysly, ale byl obklopen kruhem zamořeným agenty snažícími se za každou cenu o to, aby jeho peníze nevykonaly nic užitečného. Jejich práce spočívala v tom, aby otvírali poklop od záchodu a vložili do něho miliony dolarů a spláchlí je do kanálu. A to se jim také dařilo. Sám jsem toho byl svědkem. Byla to tragédie prvního řádu.

Nakonec celý zájem Laurance Rockefellera o tuto oblast utlumila „dáma v červeném“, jejíž etika byla příšerná.

Zhruba v té době jsme dali dohromady sérii dokumentů, které tvoří to, co je nazýváno „Nejlépe dostupné důkazy“. V duchu kolegiality jsem se o ně otevřeně - jako o „rozdělanou práci“ - dělil s Laurancem i dalšími lidmi.

Ukázalo se, že dokumenty skončily ve spárech „dámy v červeném“, která též vzala peníze od Rockefellera a jednoho z oddaných mecenášů CSETI a najala si jednoho spisovatele z UFO komunity. Ten si všechny dokumenty vzal, přepsal je, napsal na ně své jméno, opatřil copyrightem a tak nám je ukradl. Později, když jsme se pokusili tyto dokumenty použít při našich volných » otevřených konferencích, si najala jednu z největších právních firem ve

Washingtonu a pohrozila mi soudní žalobou! Jak milé ... poté, co nám ukradla celý koncept, včetně názvu knihy.

Bez ohledu na tyto věci jsem měl s Laurancem pěkný vztah. Strávil jsem s ním a jeho úžasnou ženou Mary mnoho příjemných chvil.

Vzpomínám si, že jsme si na konci jednoho večírku vyšli s Laurancem na dřevěnou verandu před dům. Na verandě byla socha Indiána s čelenkou na koni. Ruce měl vzepnuté k obloze, na které zářily hvězdy.

Dívali jsme se na nebe a rozmlouvali jsme.

Laurance se obrátil ke mně a pravil: „Uvědomuješ si, že když se celá věc zveřejní, žádný aspekt života na Zemi nezůstane nezměněn? Tak dalekosáhlé a hluboké to bude mít důsledky.“

„Ano, Lauranci, to je ten důvod, proč se to udržuje v tajnosti a proč to musí být zveřejněno,“ řekl jsem. „Ale potřebujeme tvoji pomoc.“

„Chci pomoci,“ odpověděl, „ale celá moje rodina je již na nohou a útočí na mě proto, že už jsem do toho vtažený až příliš!“

„Přesto se v tom musíš dál angažovat a dělat správnou věc,“ odvětil jsem.

„Je to příliš nebezpečné,“ on na to.

„Podívej, Lauranci, jsi starý, jsi bohatý, a navíc jsi Rockefeller!“

„Mám svázané ruce. Ale poslechni si toto: ty to musíš udělat. Přemýšlej o tom takto: je to jako husy letící v hejnu ve tvaru V, ty musíš být v čele a prorážet cestu na nové území a my budeme hned za tebou.“

„Ach,“ zasmál jsem se. „Ano, vy budete za mnou hned poté, co prorazím všechny odpor vzduchu.“

„Já ale musím zůstat vzadu,“ řekl. „Nemohu být v první linii. Rodina to nedovolí.“

Takže tu máme lidi jako Laurance Rockefeller, kteří skutečně chtějí dělat správné věci, ale dovolí, aby jim jejich rodina přistříhla křídla, a navíc jsou obklopeni šikem špiónů a tajných agentů, kteří dělají, co můžou, aby uhasili jejich zájem a postarají se o to, aby jejich pomoc, ať už je jakákoliv, přišla vniveč.

Udalo se mnoho skvělých věcí, včetně toho, že jsme byli s to dát dohromady instruktážní materiál, který Laurance Rockefeller použil při osobním setkání s Billem a Hillary Clintonovými na ranči JY.

Možná si vzpomenete, že první léta svého prezidentování strávili Bili Clinton a jeho žena dovolenou na tomto Rockefellerově ranči. Laurance věnoval tento ranč senátoru Jay Rockefellerovi ze Západní Virginie, ale přesto se dál jednalo o rodinný ranč. A právě tam diskutoval s Clintonovými o informacích týkajících se mimozemšťanů, které jsme nashromáždili.

Později jsem se od jedné přítelkyně dozvěděl, že když se prezident Clinton vrátil z tohoto setkání do Bílého domu, opět si prohlédl všechny dokumenty a vykřikl - nutno dodat, že moje přítelkyně prezidenta dokonale napodobila: „Vím, že to všechno je pravda, ale k čertu! Neřekli mi o tom ani slovo. Ani jedno Jediné zatracené slovo!“

Později jsem byl pozván na setkání do New Yorku, abych prezentoval náš materiál v domě spisovatelky Judith Greenové. Bydlela na Park Avenue. Setkání se účastnilo mnoho lidí, včetně p.mí Butros-Ghálíové, zástupců Rockefellerových - prostě celá skupina lidí z newyorských vyšších kruhů.

Mluvil jsem o kontaktech s mimozemskými formami života .1 o tom, co je potřeba, abychom vytvořili mírový svět, ve kterém bychom žili harmonii s našimi mimozemskými sousedy. Moje řeč byla přijata velmi dobře, takže výsledkem toho bylo lelkání s paní Butrus-Ghálíovou.

Smutné bylo, že někteří z přítomných zastávali chybné postoje, které povětšinou kolují v masmédiích a UFO kruzích.

Ti, kteří vedou překroucené výzkumy ohledně mrzačení dobytka, lidské vivisekci, setkání s mimozemšťany a únosy, hon štědře dotování tou tajnou skupinou a jejich přáteli a lidmi vidoucími dezinformační kampaně. Tito lidé kontrolují a přežívají dezinformace do hlavního proudu médií, UFO veřejnosti i těm, které nazývám „drobní konzumenti všech věcí mimozemských“, kteří spolknou návnadu i s navijákem, takže výsledkem je jejich strach z mimozemšťanů.

Tito lidé jsou velmi dobří v tom, jak své zboží zabalí, takže vidět jsou pouze ty aspekty UFO subkultury, které tento strach podporují. A pouze ti, kdo na tom spolupracují, jsou podporováni jak finančně, tak formou publicity atd. Takže když jsem přišel s jinou verzí, bohužel jsem u některých lidí upadl v nemilost. Pravdou však je, že lidé se musejí dozvědět pravdu o tom, jak šikovně si tato tajná skupina počíná při ošálení výzkumníků, kteří pak šíří dezinformace.

Například mnoho takzvaných odborníků přes únosy dostává tipy ohledně unesených obětí, které byly vybrány touto tajnou skupinou a jejich pomocníky. Často mezi tyto vytipované oběti patří lidé, kteří byli zneužiti při experimentech kontroly mysli, které jsou prováděny výhradně při nelegálních paravojenských operacích.

Informace, které se ohledně těchto záležitostí dostanou na veřejnost, jsou tak prosáklé a zkorumpované dezinformacemi a smyšlenými historkami, že je třeba na ně zapomenout a začít znova.

To, že to tak je, jsem v roce 1990 ještě nevěděl, o tři roky později však ano. Slyšel jsem to a viděl jsem to z první ruky na těch nejtajnějších a nejvyšších úrovních komunity tajných agentů. Poté, co jsem se osobně setkal s těmito stínovými skupinami a šedými eminencemi, přestala to být z mé strany pouhá spekulace a začal to být fakt ... něco, co vím na sto procent.

Bohužel jsem musel žít se strašlivým břemenem: kolik toho všeho mohu sdělit veřejnosti. Věděli jsme, že nám to přinese bouři nenávisti od všech, kteří si přejí, aby svět byl udržován v klamu. Ta obrovská dezinformační kampaň zplodila tolik nepravd, že se to zrnko pravdy na dně snadno přehlédne. A většina lidí nedělá žádný rozbor a vlastně ani neuvažuje o tom, že by pátrala po pravdě.

Takže všichni přijímají lži a považují to za skutečnost. Proč? Protože ústřední operací posledních čtyřicet či padesát let bylo ustanovení falešné databáze a falešného systému světového názoru, které odvádějí lidi od toho, co je skutečně pravda.

Ta tajná klika vnutila civilnímu obyvatelstvu zcela nepravdivé názory na celou problematiku týkající se mimozemšťanů. Ty nejpokročilejší technologie jsou používány proto, aby tyto tajné programy dokázaly simulovat akce mimozemšťanů, únosy či mrzačení dobytka, které pak vypadají jako útoky „vetřelců z kosmu“. Ve skutečnosti jsou tyto operace prováděny v zařízeních v Novém Mexiku nebo Utahu. Používají se při tom neoznačené helikoptéry a speciálně vycvičení lidé, kteří se objeví na scéně a tyto zinscenované události sehrají. Je to pečlivě cílená psychologická válka. V sázce je mnoho. Účel této propagandy je prostý: šířit dostatek děsivých a zstrašujících informací, aby tyto operace mohly zasít ve vědomí lidí podvědomý strach ze všeho z kosmu. Konečným výsledkem má být to, že oklamané masy budou mít dost vymyté mozky na to, aby podpořily válečný konflikt mezi planetami.

To vše je součástí přípravných či „aklimatizačních“ dezinformací a programu kontroly mysli. Veřejnost je „dezinformována“ pod záminkou „informovanosti“. A v civilním UFO výzkumu jsou více či méně ochotní hlupáci či oklamané oběti, které se na tom všem podílejí.

Většina z nich o tom nic neví. Nemají tušení, že si s nimi někdo pohrává.

Kdo však za tím vším stojí? Není to tak jasně definovatelné jako „vláda“, o které se učíme v hodinách občanské výchovy. Jaká vláda? Čí vláda? Ta stínová vláda, tajná vláda.

Existuje stínová tajná vláda, která kontroluje tyto věci? Je to dokonce ještě rafinovanější. Mají agenty v civilním UFO světě? Ano, děsivě mnoho.

Stejně tak strašlivý je i další způsob, pomocí kterého dosahují svých cílů. Tím, že předkládají dostatek důvěryhodných dezinformací a inscenují dostatek událostí, jsou schopni přesvědčit výzkumníky, aby bez váhání akceptovali tyto falešné události jako pravdu a pak o nich informovali veřejnost prostřednictvím časopisů a knih. Bludný kruh tím nekončí - veřejnost bezmyšlenkovitě přijímá tyto reportáže jako pravdivé.

Je to poněkud komplikovaná záležitost, ale je poměrně snadné oklamat lidi, kteří nic nevědí o těchto fingovaných událostech, jež probíhají paralelně se skutečným a faktickým mimozemským fenoménem. Tato ničemná tajná skupina může díky svým neomezeným prostředkům a propracovaným technologiím a elektronikou snadno dosáhnout svého.

Tato skupina má obrovské zdroje, zatímco na druhé straně rovnice je jen uboze financovaná, amatérská, hobby civilní UFO komunita. Je to jako kapka v moři.

Základní pravidlo zní: pokud je za něčím mnoho peněz a pokud se s tím pojí i mnoho strašlivých, děsivých, strašidelných a téměř démonických informací, pak můžete vzít jed na to, že se jedná o dezinformace, které jsou vědomě či nevědomě předkládány veřejnosti.

Mnoho lidí si neuvědomuje, že v případě, dejme tomu, mrzačení dobytka, většina zpráv mluví o neoznačených helikoptérách a tom, že styl, kterým je celá operace provedena, vypovídá o lidském komandu. O tom dobře ví komunita výzkumníků, ale tato fakta se už na veřejnost nedostanou. Taková událost je vždy popisována jako mrzačení našeho nevinného dobytka vesmírnými vetřelci!

Popřemýšlejme o tom. Máme tu veřejnost, která si ráda zajde do Macdonalda a spořádá tam pár hamburgerů. A najednou se těmto lidem oznámí, že zlí mimozemšťané přepadli a zmrzčili ubohé krávy! Ale, ale!

V tom všem je prvek psychologické války. Lidé, kteří se zapojí do těchto děsivých scénářů, velmi rychle přijdou na to, že pokud vše vylicí v negativních barvách, z jistých kruhů se jim velmi rychle dostane štědré odměny v podobě grantů a financí. Pokud nejsou dost negativní nebo říkají pravdu, všechny jejich finanční zdroje vyschnou.

To je přesně ten důvod, proč CSETI a Disclosure Project neměl nikdy žádnou velkou finanční podporu. Odmítáme o těchto věcech lhát. Odmítáme být negativní. Odmítáme šířit informace, které mají děsit obyvatelstvo.

Veřejně jsem prohlásil, že pokud bych napsal knihu, ve které bych řekl, že jsem byl unesen, prodělal vivisekci či byl sexuálně obtěžován strašlivými mimozemšťany z Čau Ypsilon, mohl bych se stáhnout ze scény jako velmi bohatý muž. Okamžitě bych dostal k podpisu velmi štědré smlouvy na knihu, filmové zpracování a podporu médií. Taková je pravda.

Vraťme se zpět k příběhu. Jakmile jsem opustil Rockefellerův ranč, jel jsem přímo na Wright-Pattersonovu vojenskou leteckou základnu. Společníky mi dělali náš vojenský poradce a jeden další muž. Setkali jsme se s plukovníkem Kanolou a Bruceem Ashcrottem, civilním zaměstnancem rozvědky, který je považován za „úředníka pro informování veřejnosti“.

Účelem naší cesty nebylo to, abychom si prohlédli těla mimozemšťanů či jiný materiál, který je zde od čtyřicátých let. Smyslem naší návštěvy bylo to, abychom je krátce informovali o tom, co děláme a jak je pro ně nutné, aby se připravili na změnu. Připomenu, že to byl admirál ze společného štábu tajných služeb, který toto setkání nařídil. Aby k němu došlo, musel fakticky důrazně upozornit šéfa tajné služby letectva na to, že má vyšší hodnost a že vyžaduje, aby byl jeho rozkaz splněn.

Tento brífink trval asi hodinu či dvě. Během té doby jsem velmi jasně objasnil, jak se nám v mnoha případech podařilo navázat kontakt s UFO. Když jsem jim tyto informace sděloval, psali jako o život. Pak jsem jim začal vysvětlovat, že už dávno minula doba, kdy bylo třeba tyto informace tajit před veřejností.

V tom bodě se plukovník zeptal: „A co když jsou ty životní formy nepřátelské?“

Podíval jsem se na něj a řekl: „Vy to víte, že ano? Pokud by byly nepřátelské, já ani vy bychom už tady nediskutovali. Díky tomu, že mají tak vyspělé technologie, které mohou měnit strukturu časoprostoru. Pokud by byli nepřátelští, ve zlomku vteřiny by Zemi proměnili ve škvarek letící vesmírem, a vy to víte. A co více, vzhledem k tomu, že se vůči nim již celé dekády chováme bezohledně a ohrožujeme je, a přesto jsme zde a svobodně dýcháme vzduch, pak to svědčí o tom, že jejich cestou je nenásilí.“

Plukovník se na mě jen podíval.

Všechnen náš materiál z tohoto setkání na Wright-Pattersonově základně jsme nechali výše zmíněným důstojníkům. Později se můj vojenský poradce dokázal podívat do počítačového systému a zjistil, že všechnen tento materiál byl dostupný v archivech tajné služby letectva na této základně. Všechno to bylo tam, v počítačovém systému - události, při kterých CSETI kontaktovalo mimozemšťany, dostupné důkazy a posouzení situace.

Avšak poté, co se o tento materiál začaly zajímat vyšší šarže a jejich pobočníci, materiál zmizel. Už jsme jej nikdy víc neviděli!

Malá douška na závěr celé události. Později jsem se dozvěděl, že admirálovi Cramerovi bylo řečeno, aby již podobná setkání nikdy neorganizoval. Když jednou náš vojenský poradce opět přišel navštívit admirála, jeho pobočník mu řekl: „Ať vás ani nenapadne mluvit s admirálem o té věci znovu. Nechce už o tom slyšet ani slovo!“

Takže nás ani nepřekvapilo, když jsme se později dozvěděli, že admirál byl povýšen z šéfa společného štábu tajné služby na ředitele námořní tajné služby.

Doneslo se ke mně, že admirál Cramer byl odměněn za to, že dal celou věc k ledu. Proto tedy to povýšení na ředitele. Hořkou ironií je, že pravděpodobně o celé věci získal více informací poté, co byl odměněn za to, že se o celou věc přestal zajímat.

15. Průsečík světla

Na podzim roku 1993 jsem se velmi rychle učil tomu, do jaké míry tato stínová vláda infiltruje nejenom skrytý svět a vládu Spojených států a různé korporace, ale též civilní média a civilní UFO komunitu.

Po setkání s Rockefellerem a našim brífinku na Wright-Pattersonově základně jsem se opět spojil s mužem, který se přátelil s ředitelem CIA Woolseyem. Tento muž byl přesvědčen, že je nutné, abychom tyto informace dostali různými kanály nejen k prezidentovi, ale i k vyšším úředníkům státní správy. Pracovali jsme na tom přes prezidentova vědeckého poradce, Rockefellera a přítele Billa Clintona, který podporoval naše úsilí.

Dostávali jsme se do kontaktu s lidmi s pravomocemi, kteří nám byli nakloněni, a říkali jim: „Podívejte, nastal čas pro odtajnění. Studená válka skončila. Je tu prostor, šance, jak to všechno odhalit veřejnosti dobrým pozitivním způsobem. Fakt, že mimozemské koráby jsou skutečností a že existují různé programy, jejichž utajování bylo během studené války ospravedlnitelné, ale které již nyní omluvit nelze. Musí dojít k odtajnění. Máme šanci udělat za minulostí tlustou čáru.“

Jedním dechem jsme dodávali: „Pokud to neuděláte vy, uděláme to my. Najdeme už cestu, jak to provést. Nashromáždíme dostatek zdrojů, které podají přesvědčivé svědectví.“ Přesně o tom je projekt Disclosure.

Díky novému impulzu jsme se rozhodli, že je potřeba získat hlubší vhled do operací tajných služeb.

Jamek Woolsey byl nominován a potvrzen senátem v roce 1993. Takže v našem vyprávění, kam jsme se dostali k září 1993, nebyl ve své funkci ještě ani rok. Z našich kontaktů s vysoce postavenými lidmi v Bílém domě jsme se dozvěděli, že jak prezident, tak ředitel CIA se snažili různými kanály přijít na to, co je na celé této věci pravda. Také jsme se dozvěděli, že oběma těmito mužům byly napovídány holé lži.

V listopadu 1993 jsem dostal oficiální dopis od toho přítele ředitele CIA, který mě informoval o tom, že ředitel CIA Woolsey provedl šetření ohledně UFO a nedokázal zjistit vůbec nic a že mu byly napovídány mraky lži. Dále se tam psalo o tom, že ředitel ví, že jsou to lži! Dopis pokračoval tím, že si ředitel CIA přeje, abych za ním dojel do Washingtonu, a že budu tou první osobou, která ho bude o tom všem informovat.

Napadlo mě, že ten muž úplně zešlel a ztratil rozum. Pomyslel jsem na to, jak já, vesnický doktor, jedu do hlavního města, abych se setkal s ředitelem ústřední tajné služby a mluvil o něčem, co je ústředním spiknutím. To zní dobře, že?!

Abych byl upřímný, mou první reakcí bylo, že je to lest a úhybný manévr. Díval jsem se na to jako na krycí příběh - že ředitel CIA ví všechno a prostě chce jen zjistit, co o tom víme my a co se chystáme podniknout. Jak se ukázalo, mýlil jsem se a Woolsey a prezident byli ve skutečnosti zcela mimo mísu.

13. prosince 1993 jsem odletěl do Washingtonu, abych se setkal s Woolseyem. Zastíracím manévrem byla večeře v domě jednoho přítele. Bylo nás tam šest: moje žena a já, ředitel CIA a jeho žena, která šťastnou náhodou byla hlavní provozní úřednicí v Národní akademii věd (takže jsem byl schopen zabít dvě mouchy jednou ranou), a jejich přítel s manželkou. Jak se ukázalo, naši hostitelé vůbec nevěděli, koho budou hostit. Dozvěděli se to až v den události. Dovedete si to představit? ... „Miláčku, kdo k nám přijde na večeři?“ „Ach, ředitel CIA a expert přes mimozemšťany, doktor Greer.“ Wau! Dovedete si představit, že přijдете domů a oznámíte to své ženě?

Vzpomínám si, jak jsme toho večera dorazili s Emily do domu přítele ředitele CIA. Měl jsem plný kufr materiálů. Rozmlouvali jsme o tom, co bychom měli udělat, ale já jsem neměl ani tušení, jak dlouho toto setkání potrvá. Všichni jsme věděli, že to bude velmi závažná schůzka s ředitelem CIA. O tom nejdůležitějším tajemství historie našeho světa se dozvěděl jenom samé lži. Woolseyho žena přijela svým soukromým autem jako první. Pak přijel ředitel CIA se vši náležitou eskortou. Po úvodních pozdravech a zhruba po deseti minutách probírání jistého materiálu, dokumentů, fotografií a různých kauz prezident CIA prohlásil: „Ano, vím, že to všechno je pravda.“

Nakonec se ukázalo, že on a jeho žena vlastně před pár lety viděli jedno UFO v New Hampshire, takže o jejich existenci neměli pochyby. Avšak to, co chtěl vědět, znělo: „Proč mi nikdo nic neřekl? Existují nějaké současné projekty, které se tím zabývají? Proč jsou zde mimozemšťané? A co to všechno znamená?“

Lidé si často myslí, že když vysocí úředníci slyší o těchto věcech, tak se obvykle smějí pod vousy. Ale ne! Ten muž byl viditelně otřesen. Byl hluboce rozrušen, že je před ním jako ředitelem CIA něco zatajováno. A totéž platí o prezidentovi Spojených států. Byl z toho opravdu velmi zdrcen. V jeden okamžik jsem si myslel, že se zhroutí na podlahu a rozpláče. Jeho reakci vzhledem k závažnosti tématu považuji za naprosto přijatelnou a doufal jsem, že naše setkání přinese dobré výsledky.

Nakonec se setkání, které mělo trvat tak hodinu a půl, protáhlo na celé tři hodiny. Během té doby jsme probrali všechno, co si přál vědět. Pověděl jsem mu, proč jsou zde mimozemšťané a proč je jejich přítomnost držena v tajnosti. Také jsem mu přesně vysvětlil, co by se mělo udělat, aby byl celý problém vyřešen.

Byl jsem si zcela jasně vědom toho, jakou zodpovědnost na sebe беру. Vnímal jsem tíhu situace. Jednal jsem s někým, kdo pravděpodobně měl patřit k nejmocnějším lidem světa, a zjistil jsem, že císař je nahý! Zjistil jsem, že se v systému ztrácejí informace a že jsou odpírány lidem, kteří řídí nejmocnější stát na světě. A pak jsem také zjistil, že vlastně vůbec svoji zemi neřídí, že ve skutečnosti celou tu show režíruje stínová vláda. A to mi právě nyní potvrzovalo mé sezení s ředitelem CIA.

Nejprve jsem byl zcela skeptický, že by někdo na takové pozici mohl být zcela mimo mísu. Pak mi postupně došlo, že zcela mimo je jak ředitel CIA, tak i prezident. V tom bodě

jsem pochopil velikost dysfunkce toho, co považujeme za konstituční republiku a demokratický typ vlády. Tato dysfunkčnost je tak ohromná, že jsou bezostyšně klamáni i lidé v tom nejvyšším postavení a s ohromnou zodpovědností. Dříve jsem pochyboval, že by ředitel CIA, prezident a jiní, kterým byl odepřen přístup k těmto projektům, mohli být podváděni.

Ale protože jsem byl s úřadujícím ředitelem CIA a s úřadujícími členy senátní komise pro tajné služby a podobnými úředníky z celého světa a viděl jsem jejich tváře a řeč jejich těla a jejich reakce, mohu vás ujistit, že věci se nemají tak, jak nám říkají média.

Předal jsem Woolseyinu informaci o tom, že mimozemšťané jsou zde z mírových účelů. Vysvětlil jsem mu, že při mnoha pozorování UFO se vlastně jednalo o stroje vytvořené lidmi v tajných projektech Spojených států i jinde - že technologie použité v těchto strojích jsou velmi mocné a že jsou ve špatných rukou. Také jsem zdůraznil, že by se celá tato záležitost měla dostat pod kontrolu ústavních orgánů a že to může udělat pouze prezident. I kongres má jistou slabší pozici a může trvat na šetření, ale ve skutečnosti - díky struktuře výkonné složky a její moci bezprostřední a okamžité kontroly nad řetězcem příkazů a povelů, je pouze jeden muž, který se může tohoto úkolu ujmout - hlava výkonné moci - sám prezident.

Na konci setkání jsem mu, jak si vzpomínám, dal seznam doporučení, která jsme vzápětí publikovali. Scénář tedy proběhl takto: doručil jsem potřebné důkazy do rukou úřadujícího ředitele CIA, doporučil jsem mu, co je třeba udělat, aby došlo k odkrytí těchto informací, jak učinit přítrž celému tajnůstkaření a jak dostat celou záležitost zpět pod náležitou kontrolu a dohled. Samozřejmě, že jsem věřil v nějakou akci, on mi však položil tuto otázku: „Jak můžeme odtajnit něco, k čemu nemáme přístup?“

Byl jsem zklamán, avšak dál jsem tlačil celou věc dopředu. „Musíte nad tím získat kontrolu. Musíte trvat na tom, abyste k tomu měli přístup,“ naléhal jsem. Odvrátil zrak. Věděl, co všechno je v sázce.

Během té večere jsem seděl proti řediteli CIA, jeho žena seděla vedle něho. Celá naše skupinka diskutovala o všech těch otázkách, které byly nastoleny. Nakonec se manželka ředitele doktorka Woolseyová zeptala: „Víte, jak ty jejich lodě komunikují na tak ohromné vesmírné vzdálenosti?“

Vzpomínám si, že jsem se bleskově, ale trýznivě rozmýšlel: mám jí říct pravdu a ztratit důvěryhodnost? Nebo jí mám říct lež, nebo jí mám povědět poněkud upravenou verzi a tím si zachovat jistou vážnost? Nakonec jsem si řekl: ne, musím jí říct pravdu, ať už to zní sebevíc fantasticky.

Tak jsem spustil: „Podívejte, tyto mimozemské civilizace prozkoumaly strukturu prostoru a času a mimoprostorovosti.“ Ucítil jsem na sobě zmatené pohledy, tak jsem se dal do podrobnějšího výkladu. „Je to takto: naše galaxie, galaxie Mléčné dráhy měří na šířku nějakých 100 000 světelných let. Nejbližší sluneční soustava je od nás vzdálena zhruba na jedno procento celkové délky, což tedy činí 1000 světelných let. Použijme tuto míru v našem příkladu. Pokud chceme komunikovat s tímto slunečním systémem a čekat na odpověď, vypadá to asi takto, řekneme: ‚Ahoj! Jak se máte?‘ Oni zprávu zachytí a odpoví: ‚Děkujeme za optání. Máme se dobře. Co děláte?‘ Jen tento rozhovor by trval 2000 let. Jak a proč? Světelný rok je vzdálenost, kterou za rok urazí konvenční elektromagnetické vlny, které se šíří rychlostí asi 350 000 kilometrů za vteřinu. Takže 1000 světelných let znamená, že by bylo potřeba 1000 našich pozemských let k tomu, aby naše zpráva dorazila k nim, a dalších 1000 let k tomu, abychom zachytili jejich odpověď. A to je pouhé jedno procento vzdálenosti v naší vlastní galaxii!“

„Takže tato rychlost světla je přece jen zatraceně pomalá,“ pokračoval jsem. „Není to schůdný způsob komunikace či cestování; v případě, že se bavíme o mezihvězdných vzdálenostech. Zcela otevřeně, tato rychlost sotva postačuje k tomu, abychom se dostali pryč z naší sluneční soustavy. To znamená, že pokud se nějaká civilizace dostala až k nám, musela

ovládnout technologie a vědy, které pojednávají o všem, co překračuje rychlost světla - což já nazývám průsečík světla. Pokud něco takového ovládli, pak objevili uzol, ve kterém se elektromagnetismus, hmota, prostor, čas a vědomí sbíhají v jedno.“ Vlastně je to jako v textu písně kapely Mody Blues: „Myšlení je tím nejlepším způsobem cestování.“

Vysvětlil jsem, že tyto mimozemské civilizace disponují se systémy technologií napojených na vědomí i vědomím napojeným na technologie, ve kterých dochází k vzájemné koordinaci mezi myslí a myšlenkami a fyzikální podstatou a elektromagnetismem. Takže když komunikují, zpráva z bodu A (který je, řekněme, zde na Zemi) je doručena do bodu B (na jejich domovskou planetu, vzdálenou 1000 světelných let) v reálném čase. To vyžaduje určitou velmi sofistikovanou fyziku, ale též zpracování sféry myšlení a vědomí.

Jsou schopni myslet „do“ nějakého zařízení či koordinovat se „s“ tímto zařízením, a tak mohou okamžitě a přesně doručit signál a zprávu do dalšího bodu - a to se děje i pomocí technologie, nikoliv pouze „telepatie“. Informace a obrazy jsou přeneseny mimoprostorově do dalšího bodu ve vesmíru v reálném čase bez ohledu na to, jak je tento bod vzdálen. Je to jako dva uzlové body, které bezprostředně a ihned rezonují. Signál pak jde z jednoho bodu do druhého a přemostňuje tak lineární časoprostor.

Doktorka Woolseyová se na mě podívala a řekla: „Myslela jsem si, že to tak nějak bude.“ Skutečně to pochopila.

Pokud máme co do činění s civilizacemi, které cestují skrze mezihvězdný prostor, je nutné si uvědomit, že ovládly i vědy, které zahrnují vědomí, myšlenky, elektromagnetismus a mimoprostorovost. Proto tedy mají CSETI protokoly i složku, která pracuje s mimoprostorovostí a vědomím a zaměřuje koherentní myšlenky. A tyto mimozemské technologie sbírají koherentní a cílené myšlenkové signály tak jasně, jako my dokážeme snímat elektromagnetické signály z laseru či rádia nebo mobilního telefonu. Je to velmi vědecké a reprodukovatelné - je to věda, která dnes na Zemi není obecně známá.

Myslím, že tomuto konceptu rozumí mnoho lidí. Bohudík je nyní již dost lidí, kteří dospěli k postkvantovému porozumění vesmíru.

Mnoho lidí, se kterými jsem jednal a kteří pracovali na tajných kosmických a elektronických programech, mi potvrdilo, že jsme získali mimozemská komunikační zařízení, která dělají přesně toto: spolupracují či koordinují se s myšlením a vědomím a reagují na myšlení a vědomí. Jsou vyladěna tak, aby byla schopna to dělat.

Buď jak buď, ty hodiny, které jsem strávil s ředitelem CIA a jeho ženou, byly rušné a přínosné. Ke konci našeho setkání jsem cítil, že si ten muž velmi cení získaných informací a že je velmi zainteresován. Také jsem však vycítil tragédii a hluboký smutek v okamžiku, kdy se mě zeptal: Jak můžeme odtajnit něco, k čemu nemáme přístup?“ V tomto bodě mi došlo, jak obrovská výzva před námi stojí. Vzpomněl jsem si na dysfunkčnost, na kterou upozorňoval Eisenhower, když prohlásil: dejme si pozor na vojensko-průmyslový komplex, jeho vzrůst je hrozbou pro naši svobodu a bezpečnost. To, před čím nás Eisenhower varoval, již plně vzrostlo na takový stupeň dysfunkčnosti, který dosahuje skutečně kolosálních rozměrů. Já sám jsem toho byl přímým svědkem.

Když jsme se loučili, uvědomil jsem si, že celý ten čas, co jsme byli uvnitř, bylo celé místo dokonale monitorováno. Venku jsme uviděli lidi od tajné služby. Samozřejmě, že měli auta s tmavými skly a ozbrojené agenty se sluchátky na uších. Prostě jako ve filmu!

To setkání pro mě bylo v mnoha ohledech traumatické. Ale byl jsem za ně vděčný, protože jsem se mohl dozvědět pravdu.

16. Skupinky u moci

V roce 1993, před setkáním s ředitelem CIA, mi jeden člověk, který nám zprostředkoval kontakty s lidmi z vysokých kruhů, navrhl, abychom naší operaci dali jméno Projekt Starlight. Takže v prvních letech se náš projekt jmenoval takto. Naší základní filosofií bylo

sehnat ty absolutně nejlepší dostupné důkazy, které byly přísně ověřovány a prokázány, a najít svědky těchto programů a událostí z řad armády, tajných služeb a korporací. Pak s těmito nezvratnými důkazy navštívit prezidenta, vysoké úředníky z řad tajných služeb a armády, kongresu, vůdčí osobnosti z Organizace spojených národů a další vůdce z celého světa. Teprve pak mělo dojít k odhalení.

Věděli jsme, že je zcela zásadní, abychom celému tomu systému dali přinejmenším šanci. Je velmi důležité pochopit, že naším záměrem nebylo přijít jako slon do obchodu s porcelánem a položit na stůl velmi citlivé informace, aniž bychom předem neinformovali zákonné a legitimní vůdce světa a nepřizvali je ke spolupráci. V té době si mnoho lidí myslelo že jsem hloupý a naivní, že „tamti lidé“ nikdy nezaštítí nic tak kontroverzního. Problém byl však v něčem jiném. Celé jádro problému, podle našeho úhlu pohledu, spočívalo v tom, že máme morální zodpovědnost dát jim alespoň šanci udělat dobrou věc - a pokud neudělají dobrou věc, bude to věc jejich svědomí, nikoliv našeho.

Jasně jsem cítil, že máme povinnost dát těm šéfům a vůdcům aktuální přehled o situaci a říci jim: „Musíte se ujmout vůdcovské role, abyste celou věc vyřešili vy, a nikoliv někdo zvenčí (čímž jsem myslel CSETI a projekt Disclosure). Teď, po skončení studené války se vám naskytla ideální příležitost, jak skoncovat s bludným kruhem klamu a dezinformací. Udělejte za minulostí tlustou čáru a začněte od bodu nula.“

Poté, co jsem se setkal s ředitelem CIA, mi ten náš člověk zařídil setkání s šéfem vyšetřovací komise senátora Byrda, který byl i poradcem rady senátní předvolací komise. Senátor Byrd byl tehdy předsedou té komise a patřil k nejmocnějším mužům. Ten muž, se kterým jsem se setkal, se jmenoval Dick D'Amato - neplést se senátorem D'Amatem z New Jersey. Dick D'Amato prošel nejvyššími bezpečnostními prověrkami a měl z výkonu své funkce pravomoc předvolávat k soudu.

Setkali jsme se v sále senátní předvolací komise. Byla to obrovská zdobená místnost s gigantickým stolem a mosaznými štítky se jmény všech členů této komise. Po vzájemném představení mi řekl: „Byl jsem požádán senátorem Byrdem a dalšími, abych se podíval na tu vaši věc. Pátrali jsme dost podrobně, abychom si ověřili, že ty projekty, o kterých se zmiňujete, skutečně existují. Ale říkám vám, že i se svými nejvyššími lustračními prověrkami a senátem udělenou pravomocí předvolávat před soud nejsem schopen do těch projektů proniknout.“ Podíval se na mě - ten pohled nikdy nezapomenu - pravil: „Máte co do činění s tím nejvyšším ze všech černých projektů, tak si dejte pozor. A hodně štěstí.“ A to byl konec našeho setkání.

Dick D'Amato a lidé jako on vědí, že je to skutečnost, ale nedokáží to nijak uchopit ani kontrolovat výdaje na tyto projekty.

Přístup k těmto projektům nemá nic společného se šarží nebo postavením. Přístup k těmto projektům záleží jen na tom, zda jste či nejste ochotni udržovat vše v tajnosti. To je jediné kritérium, na kterém záleží - zda jste či nejste ochotni podřídit se programu.

Ti, kdo by neměli být u moci, ale jsou, tvoří ilegální, ničemnou, vyčleněnou skupinu, která je mezinárodní a jejíž členové nejsou jen nelítostní a ochotni vraždit, ale pracují zcela bez jakéhokoliv legálního oprávnění a autority. Když máte co do činění s něčím tak esenciálně důležitým, jako je toto, včetně těch mocných technologií, které jsem popsal, začínáte si uvědomovat, v jakém ohrožení je svět, když umožní, aby tato maškaráda trvala dál, dekádu za dekádu.

V roce 1994 přišel jeden tajný agent, přítel Billa Clintona, za mnou domů. To už bylo v době, kdy jsem měl za sebou rozhovor s ředitelem CIA. Byl to velmi pohodový a přátelský chlapík. Řekl mi: „Víš, všichni souhlasí s tím, co doporučuješ, ale existuje tu obecná shoda názorů - pokud prezident udělá to, co navrhuješ jemu a řediteli CIA - totiž aby se z pozice výkonné moci dostali k jádru těch projektů a ukončili je - pak prezident skončí jako Jack Kennedy.“

Myslel jsem si, že je to žert, abych byl upřímný, tak jsem se od srdce zasmál. Skutečně jsem si myslel: „Ale běž, co mi to tu povídáš.“ Ale ne, on mluvil zcela vážně. Vůbec mě nenechal na pochybách ohledně toho, jak smrtelně vážně to myslí.

Tak to šlo od jedné špatné zprávy k druhé, až mi začalo docházet, že vláda Spojených států - a každého jiného národa - je ve skutečnosti rukojmím nějaké ilegální ničemné skupiny, která má takové technologie, které mohou létat sem tam kolem neviditelných bombardérů B-2 Stealth a může, podle své vůle, oddělat prezidenta nebo jakoukoliv jinou osobu, která se jim postaví do cesty. To mi zcela jasně řekli lidé, kteří byli v nejužší skupině jednoho z těch největších koridorů moci na Zemi.

Je jasné, že to na mě dopadlo celou svou tíhou. Říkám, že perioda mezi lety 1992-1998, těch šest let bylo pro mě nanejvýš traumatických. Držel jsem hlavu vzhůru a před veřejností jsem stále kráčel kupředu, ale na hluboké osobní rovině jsem byl zdrcen. Nikdy jsem neztratil víru v to, co bychom měli udělat, ale bylo mi zcela jasné, jak titánský je to úkol, že času už není nazbyt a že sázka již nemůže být větší.

Na začátku roku 1994 jsem se vrátil do New Yorku a strávil nějaký čas s Laurancem Rockefellerem. V této metropoli jsem se setkal i s několika dalšími lidmi, kteří byli napojeni na Organizaci spojených národů a další organizace. Pohybovali jsme se mezi různými skupinkami u moci a předávali jim naše informace. Setkával jsem se se ženou generálního tajemníka OSN nebo ředitelem CIA nebo blízkým přítelem prezidenta nebo šéfy z Pentagonu a informoval je o tom, co se děje a jak vypadá situace - pozorovat je při tom, to bylo jako vidět různé stupně smrti a umírání, napřed prošli stadiem popření, pak vzteku a šoku, pak smutku a bolu a všeho možného. Přesně tytéž stavy jsem stále více nacházel i sám u sebe.

V těchto kruzích ohromné moci a bohatství docházelo ke všem druhům zrad. Někteří lidé, kteří s námi pracovali, se zaprodali té skupince stínové vlády, která má co do činění s civilní UFO komunitou - tou skupinkou, která je vedena plukovníkem M.K., generálem T.E., W.B. - velmi bohatým obchodníkem z Nevady a dalšími.

Jedna taková osoba se tajně pokoušela očernit mě před Rockefellerovými lidmi, aby mohla shrábnout peníze, které chtěl Rockefeller věnovat na podporu našeho projektu, a investovat je do svého vlastního institutu.

Takže jsem tu byl já, doktor z pohotovosti - velmi stresujícího zaměstnání - který vychovává čtyři děti a který najednou musí jednat s takovým klubkem zmijí. Všechno začalo být příliš traumatické. Byly chvíle, kdy jsem to všechno chtěl vzdát, nicméně jsem věděl, že to nemohu udělat, protože jsem byl stále spojen se záměrem a vizí toho, kam míříme. Snažil jsem se zaměřit na vzdálený horizont - který, co se týče času, není příliš daleko, ale zdá se být daleko díky událostem, kterými je tato doba vyplněna - kdy budeme moci vytvořit svět našich snů.

A právě díky této jistotě a víře jsem ve svém úsilí vytrval.

Je třeba porozumět členěné podstatě všech těch vzájemně propletených zájmů, které udržují celé to tajemství: nejdůležitější sektory se týkají korporací, institucí, finančnictví a technologií. Vláda pro „nás lidi“ je tím posledním komponentem toho všeho a zahrnuje armádu, CIA, Národní bezpečnostní službu, vojenskou rozvědku, leteckou tajnou službu ... to všechno jsou okna vytvořená pro operace, které jsou zcela mimo to hlavní. Skutečným hybatelem je hybridní, jakoby vládní skupina, která je však převážně privátní a zcela mezinárodní a naprosto ilegální.

Několik náčelníků této skupiny mě po mé schůzce s ředitelem CIA pozvalo, abych se s nimi sešel. Předtím, než jsem se setkal s ředitelem CIA, se člověk, který nám obstarával kontakty, děsil myšlenky, že se o tomto setkání všichni dozvědí. Vyřizoval vše skrze FedEx a chtěl, abych s ním mluvil pouze telefonicky z budky a abychom se domlouvali v kódech a šifrách!

Řekl jsem mu na to: „Nebudeme se obtěžovat takovými věcmi, protože ta skupina, proti které jsme, má takové technologie, které dokáží rozšifrovat jakékoliv zařízení.“ Ten muž byl na užším seznamu na post ministra námořnictva, takže svět špiónů znal dost dobře, nicméně se pohyboval pouze ve světě konvenční armády a tajných služeb. Já jsem věděl, čím disponují ti, proti kterým stojíme, on nikoliv. Takže zareagoval: „Ach, ne! Musíme to dělat. Vy jste jen doktor. Já znám svět agentů velmi dobře, musíme být opatrní.“ Tak jsem mu vyhověl.

Pokoušel jsem se mu vysvětlit, že neexistuje způsob, jak obejít špiónážní zařízení té tajné skupiny, protože jejich technologie jsou mimoprostorové, „skalární“, což jim dává náskok před celými generacemi elektronických přístrojů. Dokonce i špičková zařízení Národní bezpečnostní agentury a kontrarozvědky jsou v porovnání s tím směšná, protože to, co mají oni, je elektronika spolupracující s vědomím, takže mohou sledovat věci v reálném čase a v každém okamžiku. Neměl o tom ani tušení. Já to věděl a na dálku jsem viděl, jak na dálku sledují oni mě.

Tak jsem nakonec přistoupil na jeho hru. Avšak ještě před tím mým setkáním 13. prosince 1993 za mnou přišel někdo, kdo byl spojen s těmi projekty na jedné vojenské základně v Arizoně, a řekl: „Je mi dobře známo, že se toho a toho dne setkáte s Jimem Woolseyem, ředitelem CIA.“ Já na to: „Nemohu to potvrdit, ani vyvrátit. Není však zajímavé, že mi o tom říkáte?“

Když jsem o tom podal zprávu tomu člověku, co nám zprostředkoval kontakty, tak málem spadl ze židle. Úplně začal šílet. „Jak na to mohli přijít?“ Odpověděl jsem: „Vy jste mě neposlouchal.“ Problém je, že většina lidí je příliš arogantní, než aby si přiznali, co všechno nevědí.

Také bych měl zmínit to, že během své návštěvy New Yorku v roce 1994, kdy jsem pobýval v hotelu Hilton na Šesté avenue, tak se mi telefonicky ozval jeden „reportér“. Řekl mi: „Jsem nezávislý novinář, právě pracuji na článku pro Wall Street Journal.“ Po chvíli pokračoval: „Dozvěděl jsem se, že jste měl setkání s admirálem Woolseyem ohledně UFO a mimozemské inteligence.“ Pak se zeptal: „Můžete mi o tom něco říci?“ Nelhal jsem mu: jenom jsem mu odpověděl řečnickou otázkou: „Skutečně si myslíte, že se by úřadující ředitel CIA setkal s vesnickým doktorem ze Severní Karoliny kvůli takové věci, jako je UFO a mimozemšťané?“ On na to: „No, myslím, že ne.“ A já: „Takže už nemusím nic říkat.“ A zavěsil jsem. Tak to skončilo. Buď jak buď, tato zkušenost mi prozradila, že i lidé z médií jsou prošpikováni agenty, kteří monitorují naši činnost.

Zhruba někdy v té době, na počátku roku 1994 mi jeden člověk, kterého si najala ta tajná stínová skupina, která měla svoji buňku uvnitř CIA, zavolal a oznámil mi: „Podívejte, někteří z nás by skutečně rádi viděli, kdybyste tu věc dotáhl do konce, tak si pospěšte.“ Já na to: „Co myslíte tím - tak si pospěšte?“ Odpověděl: „Již delší dobu si přejeme, aby se objevil někdo, kdo to pro nás udělá: alespoň třetina z lidí v té tajné vládnoucí skupině chce, aby se celá záležitost odtajnila, sami to však udělat nemůžeme...“

Zvolal jsem: „No, a kdo si k čertu myslíte, že jsem? Jsem jen vesnický doktor, který trčí někde v Severní Karolíně. Mám tak leda nočník, do kterého můžu čůrat.“ On odpověděl: „Ne, vy mi nerozumíte. My může dělat pouze věci za scénou.“ Já na to: „Ach můj bože!“

Nakonec za mnou ten muž přiletěl a setkali jsme se v Grove Park Inn v Asheville. Nikdy nezapomenu, co mi během toho rozhovoru řekl: „Víte, pokud chcete předat zprávu nám nebo prezidentovi, pak jediné, co musíte udělat, je zvednout telefon. Nevytáčejte žádné číslo, jen mluvte. Nebo pokud vám to bude lépe vyhovovat, jen se posaďte do své pracovny a mluvte do stěn okolo. Protože to všechno je monitorováno v reálném čase.“ „Ano, já vím,“ řekl jsem. Překvapeně z něho vypadlo: „Jak to můžete vědět?“ Vyprávěl jsem mu o tom, jak udělali pár chyb a už několikrát nezavěsili svůj konec „telefonu“.

Stalo se to Emily a stalo se to i mně. Když jsem jednou doma zvedl telefon, na drátě jsem uslyšel operační místnost. Místo zvuku, který se ozývá v telefonu před tím, než vytočíte nějaké číslo, jsem slyšel hovor lidí. Tak jsem se zeptal: „Kdo je to?“ Pak jedna žena s velmi silným cizím přízvukem řekla bezchybnou angličtinou: „Ach můj bože, to je pan Greer!“ „Pro tebe doktor Greer, ty čubko!“ zareagoval jsem a zavěsil. Tehdy mě podobné věci přiváděly k zuřivosti. Nyní už je mi to celkem jedno.

Tak jsem tomu muži odpověděl: „Ano, jsem si jist, že je to pravda.“ On řekl: „Takže, jak víte, je třeba, aby k tomu došlo.“ Já na to: „Ale proč to neuděláte vy?“ On si povzdechl: „Ach, je to příliš nebezpečné.“ Řekl mi přesně totéž, co mi řekl i Laurance Rockefeller v září, když jsme stáli pod hvězdnou oblohou.

Jak už vám dochází, je zde jedno téma, které se stále opakuje: máme tu lidi s extrémně dobrými kontakty, kteří jsou uvnitř dění a kteří si přejí odtajnění celé věci, ale jsou vyděšeni tou ničemnou násilnickou skupinou.

Po tomto setkání jsem dostal pozvání přímo od členů té ničemné skupiny. Měli jsme se sejít ve Phoenixu v zimě 1994. To setkání se odehrálo na Wrigley Mansion - starém pohádkovém statku, který postavila rodina, jež proslula výrobou žvýkaček značky Wrigley. Stavení již nějakou dobu patřilo jedné buňce té tajné skupiny. Přítomno bylo mnoho šedých eminencí z různých korporací. Ke schůzce došlo ve velmi pozdních nočních hodinách.

Jeden prominentní průmyslník, který byl zapojen do práce této buňky, byl držen pod drogami a ve stavu určité kontroly mysli, zatímco ho tato buňka obírala o peníze. Peníze byly použity k podpoře této konkrétní operace. Motivy a metody této skupiny předčí nejčernější sny. Lidem říkám: více než deset či patnáct procent toho, co jsem viděl a co jsem se dozvěděl, vůbec nebudete chtít slyšet. Je to tak pekelně znepokojující, že by většina lidí spáchala sebevraždu. ... A mimochodem, hodně lidí to i udělalo.“

Všichni jsme se shromáždili kolem konferenčního stolu na tom statku. Diskuse se točila kolem odhalení informací o UFO a kontaktování mimozemšťanů. Jeden muž mě během přestávky vzal na balkon a řekl: „Podívejte, my víme, že jste měl setkání s ředitelem CIA a že jste dodal informace prezidentovi, musíte však pochopit, že tito lidé nic nevědí a nikdy nic vědět nebudou. Měl byste pochopit ... že byste měl mluvit s lidmi, jako jsme my. Lidé, kteří v tom dělají, jsou lidé, kteří mají hodně vládních zakázek v rámci programu ‚Work For Others‘ (Práce pro druhé). Měl byste mluvit s lidmi z firem, které jsou nájímány k různým výzkumům. A také byste měl mluvit s jistými náboženskými řády a jistými řády jezuitů, kteří mají kontrolu nad technologickým transferem. A také byste měl mluvit s ...“ A vyjmenoval mi celý seznam těch, se kterými bych měl mluvit.

No, tehdy jsem si myslel, že se ten chlapík pomátl. Ale jak se ukázalo během dalších pár měsíců, každé jeho slovo bylo pravdivé.

Stávalo se to čím dál bizarnější. Tato skupinka či buňka stínové vlády se pokoušela zabrzdit to, co jsme dělali. Připomínám, tehdy byl rok 1994. Dřívější náčelník armádní tajné služby - člen této skupiny mi v tom roce nabídl jedno z předsednických křesel. Takže celá ta věc šla stále kupředu a já jsem ze svého kurzu neuhnul, protože už jsem takový.

Takže ten muž nakonec řekl: „Skutečně vám můžeme pomoci.“ Zeptal jsem se: „Jak to myslíte?“ On na to: „Podívejte, pokud chcete, aby vám v tom někdo pomohl, obraťte se na nás.“ Já opáčil: „V jakém smyslu byste mi mohli pomoci?“ „Jste doktor, ne? Takže máte dost dobrý bankovní kredit. Už jsme si to ověřili.“ Já na to: „Ach ano, ten nejlepší.“ Pokračoval: „Takže víme, že máte platinové a zlaté kreditní karty. Nastavte si maximální měsíční limity, vyberte každý měsíc padesát či sto tisíc dolarů, cokoliv. Vyberte si tolik peněz, kolik chcete. A dejte nám svá čísla. Dokud my řídíme ty super počítače, které podporují a monitorují světový bankovní systém, tak prostě můžeme každý měsíc všechny ty výběry a platby smazat na nulu.“ To je pravdivý příběh. Říkám vám, každé je slovo pravdivé. Nacpěte do

mě jakékoliv drogy, vyzkoušejte na mě jaký chcete přístroj či detektor lži a uvidíte, že všechno, co vám říkám, je pravda.

Odpověděl jsem: „Ano, ale kdybych to udělal, tak by vám patřil i můj zadek, je to tak?“ A jemu jen zasvítily oči.

Byl jsem příliš chytrý, než abych jim sedl na lep, ať už to bylo jakkoliv lákavé. To, co jsme dělali, bylo pro nás finančně velice namáhavé a vyčerpávající, neměli jsme v podstatě žádné finanční zajištění. Za žádnou cenu bych se však k ničemu podobnému neuchýlil.

Pak začal znovu: „Vím, že zanedlouho odjedete do Evropy, abyste se setkal s jistými lidmi, kteří mají kontakty na anglickou královskou rodinu.“ Byla to pravda. Věděl úplně všechno, co dělám. Odpověděl jsem mu, že jeho informace jsou přesné. „Shodou náhod tam jedu taky, abych se setkal s Rothschildy a lidmi, kteří kontrolují korporaci Volvo a nějaké další obří průmyslové koncerny, protože ti všichni s námi spolupracují.“ Odvětil jsem, že nepochybuji o tom, že to, co říká, je pravda. Navrhl mi tedy: „Až budeme oba v Londýně, můžeme se opět setkat.“ „Ano, souhlasím,“ přitakal jsem.

Pokračoval dál: „Jeden z mých přátel, který se skutečně hodně zajímá o vaši práci, je jeden z šéfů Rady pro zahraniční vztahy, ambasador Maxwell Rabb. Nechcete, abych vám s ním domluvil schůzku?“ Řekl jsem: „Ano, zajisté, pokud je ochoten nám pomoci.“ A pak dodal: „A také Petersonovi.“ (Pan Peterson byl předseda Rady pro zahraniční vztahy a jeho žena byla předsedkyně Trilaterální komise). „Ti také pracují se mnou, možná bychom se mohli dát dohromady.“ Tu věc jsem uzavřel slovy: „Až budeme mít nějakou další akci, pozvu je.“

On mi ještě řekl: „Musíte vědět, že všichni tito lidé čtou, co vy píšete, a velmi je to zajímavé.“ „Já vím,“ přikývl jsem.

Podívejme se na to takto: každý někdy dělá přehmaty a chyby. Já pohlížím na všechny lidi jako tvory schopné se dále učit a vzdělávat. A každý musí hrát svoji roli v tomto velkém kosmickém dramatu. Buď jak buď, tento zprostředkovatel kontaktů ze stínového světa mě v zásadě opět zval do úzkého kruhu šéfů té tajné kliky. Poněvadž jsem neměl žádný zájem na tom, abych byl jimi kontrolován, neměl jsem problém s tím, abych se s nimi podělil o svůj úhel pohledu a poznatky.

Ten muž mi také řekl, že mnoho špičkových lidí, kteří s ním spolupracují, dělá v médiích a že jeho skupina pracuje s Bonem a U2, Moody Blues, Pink Floyd a několika dalšími skupinami. Ti všichni dostávají vše, co píšu. Řekl jsem na to jen: „No, toho si cením.“ On dodal: „Skutečně se jim velmi líbí to, co říkáte a děláte...“

Na konci zimy jsem odletěl do Evropy a setkal jsem se zde s velmi dobrými přáteli prince Charlese a prince Philipa. Jedna žena z okruhu nejlepších přátel prince Charlese velmi podporuje to, co děláme.

Chtěla, abych jí dal některé materiály, které jsem poskytl řediteli CIA a prezidentovi, aby je mohla ukázat princi Charlesovi a dalším. V tomto bodě je třeba uvést, že to vše jsem musel stíhat mezi svými směnami na pohotovosti. Někdy jsem skutečně jel do Evropy na dva či tři dny a hned po návratu spěchal na celodenní směnu na oddělení pohotovosti.

V jistém smyslu to byla naše malá kyvadlová diplomatická operace. V Londýně jsem se setkal s tím chlápkem, šedou eminencí z Phoenixu. Stále byl v takovém rozpoložení, že se mě snažil přemluvit ke spolupráci na svých programech. A já jsem mu naslouchal a poučoval se, ale nikdy jsem nekapituloval. Tato skupina jsou ti největší mafiáni a největší organizovaný zločinecký podnik na zeměkouli.

17. Ztracený odkaz

Když někteří lidé naslouchají tomuto příběhu, jsou zděšeni tím, že jsem byl ochotný vlézt šelmě do tlamy. Já však říkám: „No, a proč ne?“ Nemám žádný problém s tím, abych se setkal s kýmkoliv na Zemi a podělil se s ním o vizi dobré budoucnosti pro lidskou rasu.

Jediné, co je potřeba, je, abychom k tomu dospěli. Nemám strach - vím, že mě nemohou zkorumpovat. Nemohou mě koupit. Nemohou mě oklamat. A je mi jedno, jestli mě zabijí. Takže co mohu ztratit? Pokud setrváme v pravdě, vše se velmi zjednoduší. Není tu nikdo, komu by bylo třeba se vyhnout, a ti, které je potřeba vyhledat, jsou všichni dostupní.

Naučil jsem se, že musíme fungovat na více úrovních vědomí naráz. Tímto způsobem fungují delfíni ... mohou „spát“ a zároveň mít jednu část mozku, která je bdělá. To je vědecky dokázáno. Delfíni fungují na několika úrovních a v několika dimenzích současně. I lidé to mohou dokázat. Během toho období byla jedna moje část bdělá, i když jsem spal. Například hned poté, co byl koncem roku 1992 zvolen za prezidenta Bill Clinton, navštívil jsem ho na astrální rovině na Governnor Mansion v arkansaském Little Rock a diskutoval jsem s ním o těchto poznatcích. Takováto setkání probíhala během celého jeho funkčního období. Docházelo ke schůzkám na astrální rovině a ke sdílení poznatků. O pár let později mi jeden dobrý přítel Billa Clintona řekl, že prezident byl v dobrém kontaktu s touto vnitřní spirituální rovinou a byl schopen se tímto způsobem setkávat. Tímto způsobem jsem se rutinně a po mnoho let setkával s lidmi. Pokud překročíme své ego, strach a předsudky, pak jsme toho schopni a můžeme se spirituálně napojit na druhé lidi.

Neznamená to však, že ti, se kterými se setkáme - ať už tváří v tvář na fyzické úrovni či prostřednictvím těch jiných, mimoprostorových způsobů vědomí - vždy zareagují kladně. V případě Billa Clintona bylo jasné, že velmi stojí o to, aby k celé té věci došlo, ale neměl odvahy to udělat. Jeho odkaz je z větší části ztracen, protože to byla jeho zodpovědnost. On byl první prezident po skončení studené války s celým funkčním obdobím, ve kterém to mohl udělat. Tu výzvu však nepřijal. Zhruba v roce 1995 jsem pracoval na tom, aby se všichni dozvěděli, že jsem se setkal s ředitelem CIA. V té době již nebyl v úřadě. Při své návštěvě přátel v Santa Barbaře jsem měl interview pro jeden hlavní newyorský deník, ve kterém jsem informoval o svých brífincích pro Bílý dům a ředitele CIA ohledně UFO. Přesně v den, kdy se měl tento článek objevit v novinách, vyrukovala Linda Trippová se svým příběhem o Monice Lewinské. Nebyla to nehoda ani náhoda. Tento příběh vytlačil z hledáčku médií všechno ostatní. Dalších několik let, sedm dní v týdnu, hodinu po hodině nebylo možné na celém světě slyšet o ničem jiném než o orálním sexu! Jaká pitomost!

Nejdůležitější zpráva: nejlepší afrodisiakum je moc. A mocní muži mají aférky. A představte si! Ženatí muži občas o svých milostných románcích lžou. No jejda! A na tom založit obžalobu týkající se zbavení prezidentského úřadu?! Dejte s tím pokoj! Hillary Clintonová měla pravdu, že to bylo spiknutí, jak zavraždit Billa Clintona pošpiněním charakteru místo kulky do hlavy. Měla naprostou pravdu - tato aféra s tím vším skoncovala.

V polovině devadesátých let jsem došel k závěru, že se prezident Spojených států nebude plést do problematiky UFO, a že pokud by se v tom chtěl nějak víc š'ourat, byl by to konec jeho prezidentování.

V té době jsem se setkal s dobrým přítelem prezidenta Cartera, který mi řekl, že se Carter již ve svých prvních dnech v tomto úřadu pokoušel dostat ke všem tajným materiálům týkajícím se UFO. Carter kdysi, když byl ještě guvernér, viděl UFO v Georgii, a my máme jeho oficiální zprávu. Takže se Carter snažil získat nějaké informace od tehdejšího ředitele CIA - George Bushe, otce nynějšího prezidenta. Bush mu však řekl, že mu tyto informace nemůže poskytnout, že musí hledat někde jinde! Později, když Carter celou věc tlačil dál, navštívil ho nějaký chlápek, který mu řekl: „Pane, pokud byste rád dokončil svoje první prezidentské období, tak držte ten svůj zatracený jazyk za zuby a nepouštějte si ohledně těch záležitostí s UFO hubu na špacír!“ Tento blízký Carterův přítel a znalec poměrů mi řekl, že jak prezident, tak pravděpodobně i jeho rodina byli přímo zastrašováni.

Z různých zdrojů, včetně některých svědků z projektu Disclosure, víme, že Jimmy Carter chtěl, aby Bílý dům prostudoval problematiku UFO, a že to chtěl udělat pomocí SRI (Stanford Research Institute). Lidé z tajných projektů v Pentagonu pak SRÍ oznámily, že se

postarají o to, aby SRI přišel o všechny kontakty, pokud bude dál pracovat na požadavku prezidenta Cartera a Bílého domu a šťourat v problematice UFO. Tímto způsobem byla celá záležitost pohřbena. Je to dlouhodobý vzorec - který se táhne zpět přinejmenším až k Eisenhowerovi - o tom, jak jsou zastrašováni prezidenti Spojených států - v případě Jacka Kennedyho došlo rovnou k vraždě. Jiným bylo suše řečeno, že pokud se budou zabývat problematikou UFO, bude v ohrožení jak jejich úřad, tak jejich život. Takový je tedy zdroj všech kosmických gilotin, mezi kterými se pohybují od roku 1992 až do dneška.

Bill Clinton neměl odvalu to udělat. Já se však zcela upřímně domnívám, že to udělat měl. Copak naše veřejnost neočekává, že naši vůdci budou ochotni učinit potřebné kroky bez ohledu na své osobní ambice a svou osobní bezpečnost? Většina politiků nemá odvalu. Máme slabou a bezpáteří vládnoucí vrstvu, která je zkažena penězi, mocí a sobeckými ambicemi. A dokonce i když se o těchto věcech dozví pravdu, nemají srdce ani houževnatost potřebnou k děláním správných věcí ve jménu Země, pozemšťanů či ani občanů Spojených států.

V letech 1994 až 1997, kdy jsme dál zpracovávali celý ten systém, jsem došel k rozhodnutí, že je velmi potřebné, abychom se dostali k zákonodárným orgánům světa. Pokud je prezident jako jedinec příliš vyděšen a příliš zastrašen, než aby jednal, a okruhu jeho nejbližších spolupracovníků je odpírán přístup k informacím, pak je další na řadě kongres. To, že je mnoha hlavním úředníkům odpírán přístup, bylo jasné, a jediná věc, která to mohla oficiálně změnit, bylo otevřené projednávání v kongresu.

I další nejdůležitější vládní úředníci byli mimo hru: kosmonaut Gordon Cooper mi osobně řekl, že se ministr obrany Cohen dozvěděl, že v padesátých letech tým Gordona Coopera natáčel na kameru přistání UFO na vyschlém dně jezera poblíž Edwardovy vojenské letecké základny. Cohen se pokusil získat přístup k těmto informacím, ale bylo mu to odepřeno. Cohen znal data a podrobnosti ohledně toho přistání i filmování - ale přesto jako ministr obrany nedokázal získat přístup k tomu filmu nebo jiným záznamům!

Tak jsme se setkávali s mnoha členy kongresu, včetně člena senátní komise pro tajné bezpečnostní služby, senátora Dick Bryana z Nevady - s bydlištěm v Oblasti 51 - a dalšími lidmi v klíčových pozicích. Když jsme tvořili naši síť, zjistili jsme, že jsme s to se osobně setkat s mnoha klíčovými kongresmany. Předkládali jsme jim své důkazy a žádali je: „Prosím, podpořte veřejné slyšení všech těchto top-secret svědků, kteří se s námi podělí o pravdu v přítomnosti komise kongresu a hlavních světových médií.“

Takřka pravidlem bylo, že všichni z nich si přáli dozvědět se pravdu, ale nikdo nebyl ochoten jednat. Nikdy nezapomenu na to, jak mě jednou vyzvedlo jedno z těch malých golfových vozítek na letišti McCarran v Las Vegas. Bylo to někdy v polovině devadesátých let. Právě jsem přiletěl, abych se setkal se senátorem Bryanem z Nevady. Dojeli jsme k něčemu, co vypadalo jako místnost uklizečů s neoznačenými dveřmi. Když jsem však vstoupil dovnitř, zjistil jsem, že se nacházím v nádherném konferenčním sále, který se používá pro tyto VIP setkání na letišti! Byl jsem uveden dovnitř a za chvíli přišel i senátor. Strávili jsme spolu zhruba hodinu.

Senátor Bryan měl s sebou svého pobočníka, který seděl na gauči. Senátor a já a můj doprovod jsme seděli u konferenčního stolu. Myslím, že ten pobočník předem vůbec netušil, kvůli čemu jsme se setkali! Senátor se zeptal: „A s kým jste se již setkali? „Já na to: „S ředitelem CIA, s osobou z hlavního štábu a s...“ Viděl jsem, jak pobočníkovi spadl dokument, který si ledabyly četl. Vypadal, jako by právě dostal ránu do nosu.

V průběhu schůzky mi senátor řekl, že nepochybuje o tom, že tyto věci jsou pravdivé a že se stále dějí, ale že jemu nikdy nebyl povolen přístup k těmto informacím. To vyšlo z úst jednoho z předsedů senátní komise pro tajné služby! Nato jsem řekl: „Víte, my zoufale potřebujeme někoho, jako jste vy, kdo by podpořil otevřené projednávání celé té věci, něco jako provedl Herald Ford na konci šedesátých let...“

Jakmile jsem to vyslovil, se senátorem se stala změna. Zatímco do té doby byl nanejvýš angažovaný, nyní začal být pasivně opatrný. Řekl: „Vy už jste se setkali s tolika mocnými lidmi. Proč nezasáhne prezident?“ Já na to: „Myslím, že vy musíte vědět, proč to prezident neudělá. Je to skutečné velké sousto!“ On řekl: „No, ale já jsem pouze senátor!“ Já na to: „No, a já jsem jen doktor!“

„Vy jste přísahal, že budete ctít a bránit ústavu Spojených států, a já vám předkládám důkazy, že ústava Spojených států je pošlapávána, že si někdo nezákonně přisvojuje prezidentovy pravomoci, že senát byl odkopnut stranou a že ty nejdůležitější technologie a informace v dějinách lidské rasy spadly do rukou ničemné nelegální skupiny. Pokud toto nevyžaduje vyšetřování v kongresu, tak co už pak?!“ Chvilí apaticky seděl a pak oznámil: „Nevím, jestli to mohu udělat. Ale mluvili jste již s Johnem Warnerem ze složky ozbrojených sil?“ Musel jsem se vší silou nutit k trpělivosti: „Pane, nyní mluvím s vámi!“ Pokoušel jsem se, aby neuhýbal od tématu. Bylo však jasné, že senátor Bryan je vyděšen myšlenkou, že by se měl v té věci angažovat.

Podobně dopadlo mnoho našich dalších schůzek s mnoha členy kongresu, senátu, ze složky výkonné moci, z armády, z OSN a mnoha dalšími ... nikdo nepodnikl žádnou akci. Nakonec mě pozvala jedna skupina, abych měl přednášku na půdě OSN. Název mé řeči zněl „Základy meziplanetárního míru“. Pokud se podíváte na dokumenty v mé první knize, najdete kapitolu s tímto názvem. Tyto přednášky byly psané na papíře, protože jsem byl požádán, abych OSN předal svou prezentaci. Většina lidí si neuvědomuje, že takřka všechno, co jsem napsal, byla reakce na žádost nějaké skupiny, která se chtěla dozvědět pravdu. Tento typ procesu byl jakýmsi katalyzátorem pro vznik mých dřívějších knih.

Na svůj mítink v OSN jsem vzal jednu ze svých dcer, které tehdy bylo dvanáct let. Dorazili jsme k hlavnímu vchodu, kterým vstupují všechny návštěvy. Když jsme čekali v řadě na bezpečnostní prohlídku, náhle jsem v hale zaslechl nějaký vzrušený ruch. Rozhlédl jsem se a uviděl jsem ženu generálního tajemníka OSN a šéfa protokolu a bezpečnosti s celou svitou, kteří na mě mávali, abych šel k nim. Tak jsem zamířil rovnou k nim a oni otevřeli zábranu z provazu a nechali mě projít kolem ochranky. Vyměnili jsme si pozdravy a paní Butrus-Ghálíová mě vzala za levou paži, svou dceru jsem držel pravou rukou. Celý tento velký průvod kráčel hlavní halou budovy OSN. V jednom okamžiku se ke mně obrátila paní Butrus-Ghálíová a zeptala se mě: „Tak kdy to bude venku?“ Zeptal jsem se: „Co máte na mysli?“ Ona řekla: „Kdy se rozlétne do světa ta informace, že nejsme na světě sami...“ Já na to: „Ach, Leah, vy a váš manžel jste v čele světa! Vy jste v čele OSN! Já jsem jen vesnický doktor ze Severní Karoliny.“ A ona řekla: „Ach ne. Pro Butruse je to příliš nebezpečné. Zavraždí ho!“

Pro sebe jsem si pomyslel: „A kdo jsem já? Já jsem kus sekané?“ Samozřejmě, že odpověď zní ano. Přesné to jsem. Obyčejný pěšák, terč pro kulky - taková je pravda. V těchto kruzích jsem někým, kdo je snadno nahraditelný - to mi bylo jasně dáváno najevo už v roce 1992 a trvá to do dneška.

Tak jsem řekl: „Víte, Leah, já můžu dělat jen to, co dělám.“ Patřila mezi nejmocnější ženy, které jsem kdy potkal. Účastnila se mnoha akcí a byla velmi duchovní s obrovským vhledem.

Požadovali jsme, aby se dlouho očekávané události projektu Disclosure odehrály na půdě OSN. Souhlasili s tím. Ale v době, kdy došlo k této dohodě, byl Butrus-Ghálí odvolán. Normálně má jeden tajemník OSN k dispozici dvě volební období. Tento měl pouze jedno. Byla citována řada důvodů, proč bylo nutné se ho zbavit, Stejně tak byl odstraněn i Kurt Waldheim. Jak se ukázalo, Kurt Waldheim podporoval vytvoření Úřadu pro vesmírné záležitosti, který skutečně při OSN existuje, a jeho přesunutí z New Yorku do Evropy, kde by mohl účinně plnit svoji funkci. Kvůli tomu ho odstranili - vynesli na povrch jeho údajnou nacistickou minulost. I Butrus-Ghálí si chtěl na tyto UFO záležitosti posvítit, tak ho zničili.

Pak přišel na scénu Kofi Annan. Jeden z hlavních pobočníků Kofi Annana - Korejec, který byl nejvýše postaveným korejským úředním v OSN - nás kontaktoval. Řekl: „OSN souhlasí s tím, že vám propůjčí největší sál v OSN, abyste mohli během konference shromáždit a vyslechnout ty hlavní vojenské a vládní svědky věci týkajících se UFO.“ Tak zněla dohoda.

O pár týdnů později mi však ten velvyslanec zavolal a řekl: „Již nikdy mi nevolejte do budovy OSN. Tady máte číslo ke mně domů.“ Začalo ho to zajímat, protože mu přišly informace o velmi zajímavých UFO událostech, které se tehdy děly v Koreji. Byl jsem šokován. „O čem to mluvíte?“ Odpověděl: „No, pamatuji si, že jsme se dohodli, že pro vás uspořádáme tu konferenci. K tomu však již nedojde. Generálního tajemníka navštívili nějací lidé a ukázali mu jakési dokumenty, které ho tak vyděsily, že s tím už nechce mít nic společného.“ Bylo mi řečeno, že OSN je takřka na mizině, takže může zcela zbankrotovat a být zrušena! Takže ti tajní agenti a mezinárodní skupina ničemů vyděsili špičky OSN a zaseli mezi ně strach.

Spousta okamžiků mého života byla naprosto úžasná, ale vše, co mělo co do činění se stínovou vládou, bylo velmi deprimující. Někdy tak deprimující, že jsem měl chuť to všechno se vším všudy pověsit na hřebík. Například jednou jsem se v Kalifornii setkal s hrstkou špiónů, kteří byli ve spojení s vojenskou leteckou základnou v Sacramentu. Byly to krušné okamžiky a já jsem si sám pro sebe řekl: „Tak teď si někam zajdu, dám si něco k pití a budu mlčet.“

Jeden muž, kterému budu říkat George, si přisedl k mému stolu a začal mluvit. Neměl jsem na řeči chuť, ale on byl v hovorné náladě, takže se zeptal: „Co děláte tady ve městě?“

„Jsem si zcela jistý, že to nechcete vědět,“ opáčil jsem.

„No ... ale ... vlastně chci,“ řekl George a rozlouskl burák.

„Měl jsem tu schůzku s jistými lidmi,“ odpověděl jsem.

„A co vlastně děláte?“ zeptal se.

„Pracuji jako doktor na pohotovosti, ale to s tím nemá co dělat,“ zněla odpověď.

„Tak proč jste sem přijel?“ vyzvídal dál.

Já na to: „Budete toho litovat, ale já vám to řeknu.“ A pak jsem začal vylévat vše, co jsem měl na mysli, na jeho ubohou duši. Řekl jsem mu všechno, co říkám vám, a ještě víc. Řekl jsem mu jméno každého agenta, každé korporace, všech, kdo byli zavražděni, jaká klika zabila Jacka Kennedyho, kdo je součástí té buňky, se kterou jsem se setkal - skutečně jsem mu řekl všechno to svinstvo. Cítil jsem se skutečně skvěle, že jsem mohl někomu říct to všechno, co mě tížilo na duši, ale on vypadal, jako by ho přejel nákladní vlak. Nakonec jsem řekl: „Varoval jsem vás, že to nebudete chtít slyšet.“

George se zeptal: „Jak je, pro všechno na světě, možné, že mi to všechno můžete vyprávět?“ Odpověděl jsem: „Protože nejsem nikdo. Nemám žádné bezpečnostní prověrky.“ Zaujalo ho to, tak mi položil další otázku: „Jak je možné, že to všechno víte?“ Odpověděl jsem: „To už vůbec nebudete chtít vědět.“

V jistém smyslu bylo toto náhodné setkání velmi legrační. „Dovolte mi vám koupit pivo,“ řekl jsem mu. „Bylo to pro mě velmi terapeutické.“

Zeptal se: „A co když zavolám Danovi Ratherovi do televize a všechno mu to vykloupím?“ Opáčil jsem: „Skutečně si myslíte, že by vám to ti bezpáteří šejdíři ze CBS dali do zpravodajství?“

„Hodně štěstí,“ řekl jsem. „Z osobní zkušenosti vím, že Mike Wallace z pořadu, 60 minut dostal do ruky nezvratný důkaz o tom o všem ... je to už pár let. Bob Schwartz, který byl ve výboru Time-Life a byl uznávaný novinář a přítel Mike Wallaceho, mu jednou dal originální dokumenty skupiny MJ-12. Wallace přísahal, že to všechno zveřejní - ale pak to někdo dal k ledu a on neměl odvalu s tím příběhem vyjít ven a přimět k rezignaci ty spiklenecké svině ze CBS.“

„Takže na koho se obrátíte, až to všechno budete chtít zveřejnit?“

„Chováme se, jako bychom měli svobodný tisk, ale už celá desetiletí to není pravda,“ řekl jsem.

Na jaře a v létě 1994 jsem začal kontaktovat nějaké lidi, kteří byli zapleteni do zámořských operací týkajících se UFO. A jedním z nich byl S.A., korunní princ.

Jeden z jeho přátel, kterého zajímalo to, co děláme, a byl nám velmi nápomocen, navrhl, abych si s ním promluvil, protože cítil, že bychom se mohli dát dohromady. Princ S.A. byl též přítelem Laurance Rockefellera, a jak se ukázalo, byl vtažen do stínové operační buňky plukovníka M. K., generála T. E. a W. B. zde ve Spojených státech.

Poté, co jsme si promluvíli po telefonu, jsem od prince S. A. obdržel i osobní dopis, ve kterém stálo: „Domnívám se, že to, co děláte, je velmi vznešené. Nicméně nevěřím, že vám bude umožněno to dělat. Potřebuji si s vámi o tom promluvit.“ Nechtěl o tom mluvit po telefonu. Chtěl osobní setkání.

Tak jsme se setkali v červenci roku 1994. Byl právě v New Yorku a pobýval v hotelu Four Seasons Pierre Hotel, který je na Páté avenue poblíž Central Parku, nedaleko do domova Laurance Rockefellera. Tak jsem se vypravil do New Yorku s jednou ze svých dcer.

Chápejte, své dcery jsem bral všude. Měli jsme něco, čemu jsme říkali „schůzky s tátou“. Můj život byl tím, čím byl, potřeboval jsem je do toho vtáhnout. Bylo nádherné trávit čas s jednou z nich, tak proto jsme podnikali tyto zvláštní výlety.

Tak jsme tedy zašli do hotelu, abychom se setkali s princem. Byl velmi elegantní, zdvořilý a přátelský. Zatímco si moje dcerka tiše hrála v koutě, měli jsme soukromý rozhovor ohledně celé té UFO záležitosti.

Za nějakou dobu jsme se konečně dostali k tomu, co mi chtěl sdělit, ale nechtěl to ani napsat v dopise, ani říct po telefonu. Princ řekl: „Víte, nebude vám umožněno, abyste provedl to odhalení.“ Já na to: „Ach, a proč?“ Odpověděl: „Nebude vám to umožněno, ale z jiného důvodu, než se domníváte.“ Po kratší pauze dodal: „Mimozemšťané vám to nedovolí.“ „Opravdu?“ vypadlo ze mě.

Nakonec se ukázalo, že princův bratr byl unesen někým, o kom se domníval, že jsou to mimozemšťané. Ovšem princ nevěděl, že tento únos zinscenovala jedna tajná paravojenská skupina. Bylo to zkoumáno jedním výzkumníkem z NASA, se kterým jsem léta pracoval, ale který nevěděl, že já vím, že tento výzkumník z NASA je součástí stínové vlády a je eschatologickým fundamentalistickým křesťanem, který očekává konec světa. Ve světě UFO vystupuje jako objektivní vědec seriózně se zabývající fenoménem UFO, to však není jeho skutečná role. Tento konkrétní vědec z NASA mi řekl, že princův bratr byl unesen ze zámku ve vlastní zemi.

Co ten muž nevěděl, bylo, že já mám své zdroje uvnitř tajných paravojenských skupin, které provádějí únosy. Tento zdroj mi řekl: „Ano, samozřejmě, unesli jsme ho, aby konkrétně tato mocná rodina a bankovní impérium byly na jedné palubě s námi a naším programem boje proti mimozemšťanům.“ Princ mi řekl, že tito mimozemšťané jsou původcem všech konfliktů od doby Adama a Evy a že jsou to oni, kdo chtějí, aby jejich přítomnost byla tajena. Zeptal jsem se: „Skutečně? Proč se tedy podle vás objevují před zástupy svědků, navazují s námi kontakt, signalizují nám? Proč, když chtějí tajit svoji přítomnost, se ukazují nad světovými velkoměsty?“ Nedokázal mi odpovědět. Řekl jsem mu: „Musím s vámi nesouhlasit. Myslím si, že jsou to právě jisté skupiny pozemšťanů z masa a kostí, které to všechno chtějí tutlat, protože odhalení by znamenalo konec celého centralizovaného systému moci, který tu existuje, všech fosilních paliv a celého paradigmatu antropocentrického náboženství.“

Měli jsme upřímnou, ale zdvořilou výměnu názorů a pak jsme se shodli, že se neshodneme. Bylo jasné, že princ S. A. pohlíží na přítomnost mimozemšťanů jako na něco, čeho je třeba se bát a co je třeba nenávidět - a proto podporuje vojenské akce proti nim.

Nicméně v průběhu setkání mi řekl: „Prezident Bush (senior) to chtěl také udělat. Ke konci studené války jedna skupina, do které jsem patřil i já, Gorbačov, prezident Bush, generální tajemník OSN Perez de Cuellar, vymyslela plán, jak tuto informaci předložit veřejnosti.“ Bylo to v roce 1989. Princ pokračoval: „Ale jednoho dne, během pozdní noci plánovacího období v New Yorku se generální tajemník OSN Perez de Cuellar vracel ze schůze domů. Na pořadu schůze byl plán oznámení té věci s mimozemšťany, když tu se náhle objevilo UFO, zastavilo jeho kolonu vozidel a uneslo ho z jeho limuzíny! Vzali ho na palubu lodi a řekli mu, že pokud nezastaví tento plán na odhalení přítomnosti mimozemšťanů, bude každý ze zainteresovaných světových vůdců, včetně prezidenta Spojených států, unesen a odvečen pryč ze Země, čímž bude celý proces zastaven!“

To je ten proslulý případ, ve kterém výzkumníci únosů mluví o únosu mezinárodně vysoce postavené osobnosti společně s civilními svědky, kteří byli okolo. Oni však neví, že já znám lidi z buňky, která má k dispozici reprodukce mimozemských korábů a systémy psychotronických zbraní, které byly spuštěny a provedly tento únos. Vlastně celou akci koordinoval jeden příbuzný toho neblaze proslulého rudovlasého seržanta z Roswellu, který byl hrozbou pro každého. Byl dosazen do funkce, ve které vypracovával detaily týkající se bezpečnosti generálního tajemníka a nainstaloval potřebnou elektroniku do kolony vozidel generálního tajemníka, takže té noci mohlo dojít k únosu hlavy OSN.

Cílem této operace bylo zastavení celého pokusu elity světových vůdců, včetně Gorbačova, o odhalení pravdy světu.

A princ S. A. se skutečně domníval, že se jednalo o únos provedený mimozemšťany, totéž si myslel i o únosu svého bratra. Nevěděl, že tyto únosy jsou paravojskými operacemi, které provádějí lidé, kteří používají stroje připomínající UFO, na jejichž palubě dokonce jsou i bytosti, které vypadají jako mimozemšťané, ale ve skutečnost jsou to buď převlečení lidé, nebo lidmi vyrobení roboti.

Říká se tomu „divadýlko“ a já mám dokumenty, které tyto operace popisují. Pocházejí od jednoho z těch zainteresovaných soukromých institutů, které simulují únosy prováděné mimozemšťany. Došlo to tak daleko, že se angažují v únosech světových vůdců a pokoušejí se je přimět, aby nenáviděli mimozemšťany a podporovali hvězdné války. Tak přesvědčují vůdce, aby udusili veškeré úsilí o zveřejnění těchto informací.

18. Extrakce astrálního těla

Když mi princ vyprávěl o tom, jak byla celá věc zastavena, došlo mi, jak nesmlouvavá a maniakální a - nesnáším používání tohoto slova - ďábelská je stínová vláda. Jsou tak zcela opojeni mocí, že jsou ochotni udělat cokoli, aby si to tajemství udrželi.

Princi jsem řekl, že jsem si zcela jistý, že se stal obětí dezinformací, poněvadž naše informace mluví o opaku a poněvadž jsme měli přímé kontakty s mimozemšťany.

Měli jsme příležitostný rozhovor o CE-5 iniciativě a on projevil svůj zájem o CSETI. Při té příležitosti řekl tuto trefnou větu: „Víte, sjezdil jsem celý svět a navštívil místa, kde byl hlášen výskyt UFO. Docházelo tam k pozorování UFO předtím a potom, co jsem tato místa navštívil. Ale když jsem tam byl, po UFO nebylo ani vidu, ani slechu. Zajímalo by mě, zda je to kvůli mému postoji.“

„Ano, Vaše výsosti,“ odpověděl jsem, „se vším náležitým respektem k vaší osobě jsem přesvědčen, že nyní jste uhodil hřebík na hlavičku. Zjistili jsme, že když je někdo zcela bez předsudků, s otevřenou myslí a je ochotný se spojit s těmito mimozemskými bytostmi zcela ryzím a srdečným způsobem, tak se objeví a dojde k interakci.“

Je jasné, že ta tajná skupina monitorovala každou minutu našeho setkání. Té noci jsem se s dcerou vracel do našeho hotelu St. Moritz na jižním konci Central Parku, museli jsme projít celý park.

Usnul jsem hned, jakmile jsem ulehl do postele. O pár hodin později jsem se probudil. Nemohl jsem ani zvednout ruce, nemohl jsem se obrátit na posteli, nemohl jsem se ani pohnout! Byl jsem ve stavu úplné tělesné paralýzy. Věděl jsem, co se děje; byl jsem zasažen řízenou elektromagnetickou zbraní. Přicházelo to skrze okno, které bylo nad mou postelí. Účinek tohoto zbrojního systému jsem ve svém pokoji cítil jako jediný extrémně silný pocit zla a hrůzy. Nic podobného jsem nikdy v životě nezažil. Řekl bych, že se pokoušeli odtrhnout mé astrální tělo od těla fyzického. (Mimochodem, většina pseudoúnosů je právě toto - extrakce astrálního těla.)

Stínová vláda mi dávala najevo, že to myslí vážně a že je připravena mě unést. Pokoušeli se mě přesvědčit, stejně jako prince, že bych měl mimozemšťany nenávidět a obávat se jich. Chtěli mě přesvědčit, že mimozemšťané jsou zlí, že jsou Satanovi spojenci, že je třeba proti nim vyhlásit svatou válku. Pokoušeli se mě přesvědčit pomocí velmi tvrdé lekce.

Já jsem však věděl, že se jedná o lidské dílo. Jediná věc, kterou jsem mohl udělat, byla obrátit se k Bohu. Zachytil jsem se lemu Božího roucha. Vstoupil jsem do stavu transcendentální mysli a Božího vědomí. Jakmile jsem to dokázal, má individualita se rozplynula v nekonečnu a ta ničemná skupina přestala mít nade mnou moc.

Jakmile jsem se ocitl v tom Neohraničeném, ta zbraň na mě už nefungovala. V tom stavu neexistuje žádné „já“; chápete, co tím myslím? „Opusť sám sebe a pak krácej po vodě.“ Nebýt ničím, a tudíž být všude. Lidem, kteří se stali terčem těchto zbraní, jsem radil: „Jediný způsob, jak jim uniknout, je pochopit sílu transcendentního Já a nechat svou individualitu, aby se smíchala s mořem Neohraničenosti.“

Jakmile jsem se opět probral ke své individualitě a vědomí, útok začal zase. Byla to jedna z nejhorších věcí, jaké jsem kdy zažil. Pokoušeli se uzmout moji individualitu, odtrhnout mé astrální tělo a provést mě svými „únosovými“ praktikami. Připomínám, že pokud je astrálnímu tělu způsobeno dostatečně velké trauma, může se to projevit na těle fyzickém. Tento fakt mnoho lidí nechápe. Většina těchto únosů je vykonávána pomocí technologií, které odtrhávají astrální tělo od fyzického.

Během projektu Ametyst, který řídí jedná tajná buňka v Národní bezpečnostní agentuře, byli lidé zabíjeni tak, že jim byl odřezáváno pojící „vlákno“ mezi astrálním tělem a fyzickým tělem. Znáám člověka, který ten program řídil.

Tato zkušenost byla svým způsobem dar, protože odkryli karty a přesně mi ukázali, co provedli generálnímu tajemníkovi OSN a bratrovi prince S. A. Pomocí vidění na dálku jsem byl schopen zřít skrze ten elektronický paprsek a uvidět lidi, kteří stáli u toho přístroje - byli to skutečně pouze lidé. Vše, co k nám přichází - pokud zůstaneme klidní a soustředění a v transcendentním stavu vědomí - můžeme vystopovat zpět ke svému zdroji a tak je odhalit. Takže pokaždé, když mě takto zasáhli, udělal jsem právě toto. Tímto způsobem jsem viděl, co se vlastně děje.

Musím připustit, že to byla jedna z těch nejtěžších věcí, které jsem musel udělat - udržet si kontrolu nad svými schopnostmi v okamžicích, kdy se to dělo. Tímto způsobem jsem byl schopen rychle uniknout za hranice relativity, vstoupil do sfér Absolutna, tam, kde mě již mě nemohli dostat, protože tam již člověk jako jedinec neexistuje.

Moje dcera byla, díky bohu, před tím vším ochráněna, i neměla o tom ani tušení. Takový byl tedy ten náš malý výlet do New Yorku.

Z několika nezávislých zdrojů jsem měl potvrzeno, že několik z těch středně důležitých aparátčků té tajné stínové skupiny kam patřil i jeden dřívější prezident Spojených států - bylo ochotno o těchto věcech vypovídat. Bylo to koncem osmdesátých let. Pak se však na scéně objevila další skupina, která je přetrumfla - jedná se o jednu frakci ve větší skupině, která je u vesla. Tato buňka disponuje s technologiemi používanými při únosech, mají skalární psychotronické zbrojní systémy a rádiové zbrojní systémy. Také mají ARV - Kopie

mimozemských korábů, které vypadají jako UFO a fungují díky novým energetickým a antigravitačním pohonným systémům.

Tato buňka používá těchto pokročilých technologiích k tomu, aby zamezila odhalení na oficiálních úrovních. Vyhrožuje a vydírá světové vůdce a unáší mezinárodně vysoce postavené osoby, jako byl generální tajemník OSN.

Po této události - takřka pseudoúnosu - ke kterému došlo v New Yorku, jsem si vybavil jeden lucidní sen, který jsem měl někdy v roce 1990 či 1991. V tom snu jsem se vznášel nad Kennebunkportem ve státě Maine a viděl jsem něco, co bylo skutečně znepokojivé. Viděl jsem tam tehdejšího prezidenta Spojených států George Bushena jeho pozemku. Na obloze létaly objekty připomínající UFO, které však ve skutečnosti byly řízeny těmi paravojen-skými ničemnými elementy. Létaly kolem toho pozemky, vylétaly i z moře a ohrožovaly prezidenta. Tajná služba i prezident z toho měli hlavu plnou obav. V době, kdy jsem ten sen měl, mi to nedávalo žádný smysl. Ale po tom setkání, během kterého jsem se od prince dozvěděl o únosu Pereze de Cuellar, jsem pochopil, kdo to dělal a proč.

Také mi došlo, že koncem studené války existovaly upřímné pokusy o předání těchto informací široké veřejnosti a že tato skupina uvnitř skupiny - ta velmi ničemná, násilnická a velmi nebezpečná buňka to všechno zastavila. To bylo koncem roku 1989. A v lednu 1990 mi bylo řečeno: „Vrať se k tomu, čeho jsi zanechal.“ Přestože jsem pro tu ničemnou skupinu bezvýznamná osoba a nemám žádnou světskou moc a oficiální postavení, byl jsem tímto záhadným způsobem vyzván, abych pomohl, když byly všechny oficiální pokusy násilně zastaveny.

Lidé jako plukovník M.K., který je znám jako Doktor Smrt a má titul PhD z thanatologie, vědy zabývající se smrtí, jsou vládci psychotronických a high-tech elektronických systémů, které jsou zodpovědné za únosy, kontroly mysli a podobné ataky. Takže když si uvědomíme, čemu čelí naši vůdci - bez ohledu na to, zda byli prezidenty nebo šéfy CIA - pokud se pokusí vystoupit z řady, narazí na tu druhou skupinu. Tato vnitřní nejvyšší klika je odhodlána držet zuby nehty vše pod pokličkou, dokud se nevyplní nejhorší možný scénář. Jejich cílem je vyhlazení přinejmenším čtyř či pěti miliard z šesti miliard lidí na zeměkouli.

Po svém návratu z New Yorku v roce 1994 jsem zažil děsivou sílu stínové vlády. Každou noc ve 4 hodiny 20 minut, když jsem spal doma ve své posteli, se na samém prahu slyšitelnosti ozvalo cvaknutí a vzápětí jsem byl zasažen tím elektronickým zbrojním systémem. Okamžitě mě přepadla prudká nevolnost a bylo mi tak špatně, že jsem vstal, točila se mi hlava, zvracel jsem, měl jsem průjem a silně jsem se potil. Podlaha koupelny byla doslova prosáknuta mým potem, protože jsem neměl téměř žádný krevní tlak, kolaboval jsem na podlaze koupelny a měl smrt na jazyku. Dělo se to noc co noc, den po dni. Bylo to strašné. Trvalo to pouze nějakých 10 či 15 minut. Věděl jsem, že se mě ta ničemná skupina pokouší zastavit v tom, co dělám já to však odmítl.

V té době, jak si vybavuji, jsem šel jednou večer spát a náhle jsem ušel někoho z té skupiny u elektronického ovládacího panelu. Byla to celá řada psychotronických a rádiových high-tech zařízení v nějaké podzemní budově. Jasně jsem viděl osobu, která měla na starosti tuto konkrétní operaci. Ten muž ve středních letech s knírkem a prošedivělými vlasy stál před vchodem do toho podzemního zařízení plného těchto zbraní. Vím přesně, jak vypadal, měl na starosti můj případ.

Uvnitř budovy bylo pár mladých mužů, pěšáci, kteří měli na starosti těžkou práci. Jejich úkolem bylo navést celý systém tak, abych jím byl zasažen. Když jsem je uviděl, obrátil jsem se k Bohu a řekl: „Ach Bože! Odpusť jim!“ A poslal jsem jim požehnání. Viděl jsem je velmi jasně - a pak jsem viděl, že i oni zahlédli mě. Měli v očích tak zahanbený výraz. Odvrátili zrak a všechno to skončilo. Po té příhodě přestali se svými nočními ataky.

Později jsem se dozvěděl, že tito ubozí lidé obsluhující takovéto přístroje často skončí tak, že zemřou na to, co dělají pokud na někoho vysílají nějakou nemoc, sami ji dostanou.

Jako obvykle jsou operátoři a obsluha podobných zařízení jen pěšáci určení na odpis. Což ovšem oni netuší v okamžicích, kdy s touto prací začnou. Právě z toho důvodu stál šéf celé té operace venku před budovou v okamžicích, kdy byl ten přístroj zapnutý.

Z této zkušenosti jsem se poučil, že když jsou tyto zbraně zacíleny na mě, mohu vystopovat ten skalární systém, jít zpět po jeho stopách až ke zdroji a uvidět, kdo a co vlastně dělá. Pak mohu nás všechny zahalit božským světlem a požádat, aby jim bylo odpuštěno - také jim sám prominout.

V téže době jsem se dozvěděl, že Colin Andrew, ten výzkumník z Anglie, který se zabývá kruhy v obilí, také zažil několik podivných událostí, které začínaly časně ráno takřka neslyšitelným zvláštním cvaknutím.

Během těch let jsem prošel tvrdými zkouškami, které otestovaly, zda uhnu či neuhnu ze směru své cesty. V létě 1994 jsem se už už chystal, že skončím s CSETI, zanechám projektu Disclosure a prostě od toho všeho odejdu.

Říkám lidem: Představte si, co se stalo ten poslední den, tu poslední hodinu, posledních pět minut mé poslední služby na oddělení pohotovosti, kde jsem pracoval deset let. Jeden malý hoch byl na pikniku, kde se zadusil k smrti. Nedokázali ho oživit na místě, tak ho dovezli k nám na pohotovost. Byl to krásný malý hošík s blond vlásy, mohly mu být tak tři nebo čtyři roky.

Pracovali jsme na něm asi hodinu, ale srdce mu netlouklo, už když ho dovezli. Zemřel mi v objetí. Pak za mnou přišel jeho otec, obrovský muž, který se mi zhroutil do náruče a plakal, křičel a srdceryvně vyl, když jsem mu řekl, že jeho syn je mrtvý. Nikdy jsem nic takového neslyšel.

Každý den pracovat na takových případech je pro mě o rozměr traumatictější. Mě ani sestry na oddělení, nemohlo potkat nic horšího, než byla smrt toho hochy během mého posledního dne v práci.

Poslouchat o CSETI zážitcích je jako sledovat nějaký díl Akt X, ovšem v tomto případě se jedná o skutečnost, nikoliv o hollywoodský produkt. Některé aspekty mé práce jsou úžasné a nádherné, zatímco jiné aspekty tohoto úsilí jsou bolestivé a tragické. Možná to je dokonalá metafora doby, ve které žijeme; je zde tolik krásy a příslibu, a přesto je zde i tolik utrpení.

19. „Jsme stále s tebou“

Řeknu vám pár zajímavých příběhů, abyste si utvořili představu o typech lidí, na které jsem během své práce narazil.

Například když jsem v roce 1992 v Coloradu organizoval konferenci s kosmonautem Brianem O'Learym, přišla za námi žena, která trvala na tom, aby jí byl umožněn přístup na soukromou akci pro výzkumníky. Byla to společnice plukovníka M. K., jeho nynější žena. Tvrdila o sobě, že je novinářka.

Ve skutečnosti byla součástí plukovníkových tajných operací a projektů zabírajících se psychickými a psychotronickými zbraněmi. Jeho specialitou jsou psychotronické, rádiové zbraně a aparáty na kontrolu mysli, které jsou nesprávně nazývány nesmrtící zbraňové systémy. Tyto takzvané EM zbraně se skutečně občas používají k vraždění lidí a využívají takzvaných skalárních, podélných elektromagnetických vln.

Ta žena si nějakým způsobem obstarala moje telefonní číslo. Byl jsem právě pryč, takže zavolala mé manželce - skvělé ženě, která ztělesňuje vznešenou laskavost a vlídnost. Ta žena spustila: „A s kým konkrétně mám šukat, abych se na tu akci dostala?“ Toto řekla mé ženě! Takové bylo naše přivítání do té osvětlené komunity špionů a bláznivé UFO subkultury, a pak už to bylo jen horší a horší.

To stačí, abyste si udělali představu o kalibru těch lidí. Když veřejnosti říkám, že lidi, které na tomto poli potkáte, jsou ti nejpodlejší, nejdrzejší, nejprodejnější a nejzkorumpova-

nější, které vůbec můžete na Zemi potkat v jakémkoliv prostředí či subkultuře, tak to tak i mímím.

Také jsem se setkal s báječnými lidmi. Jedna z těch, kteří přišli na jednu přednášku, byla Dorothy Ivesová, manželka herce

Burla Ivese, držitele filmového Oscara. Ives se přátelil s Nixonovými, Reaganovými a mnoha dalšími politickými veličinami. Byl svobodný zednář 32. stupně zasvěcení.

Po přednášce za mnou přišla Dorothy, byla velmi rozrušená a požádala mě, zda bych nešel s ní domů a nesetkal se Burlem. Navrhl jsem, že může jet se mnou na MacGuirův ranč, kde jsme se chystali kontaktovat mimozemšťany, a pak že bychom mohli společně jet za Burlem.

Takže po konferenci v Denveru jsme odjeli na MacGuirův ranč ve Wyomingu, kousek od Laramie. Na místo jsme dorazili zhruba v době západu slunce. Provedli jsme naše kontaktní protokoly. Přesně v okamžiku, kdy slunce zapadlo, se objevilo zářící diskovité UFO, vznášelo se nad vrcholem mraku. Vykukovalo na nás z mraku a předávalo signály celé skupině.

Dorothy nikdy nic takového neviděla. Vysvětlil jsem: „Oni jsou zde a jsou celou tu dobu s námi ve velmi těsném kontaktu. Vědí, kdy se chystáme vyrazit ven a provést CE-5 protokol.“ Často se stává, že když vyrazím ven na nějaké místo a provádíme tuto práci, jsou již mimozemšťané tady, protože jim říkám, kam jedeme a kdy tam budeme. Dorothy byla udivena. „Burl se s vámi musí setkat!“ zvolala.

Opustili jsme Denver a letěli do Seattlu, odkud jsme pokračovali autem do jejich domova v Anacortes ve státě Washington.

Burl a já jsme se rychle spřátelili. Ve skutečnosti je přesně takový, jakého ho známe z filmového plátna. V každém případě patří k největším v 20th Century Fox.

Strávili jsme spolu delší dobu a diskutovali o spoustě témat, o utajení celé té věci, o technologiích, o kontaktech s mimozemšťany. .. „Víš, toto je ten nejláznivější rozumný člověk, kterého jsi mi kdy představila,“ řekl Dorothy, která se vždy setkávala se zajímavými a excentrickými lidmi. Pochopil, že to, s čím pracujeme, má mnoho hlubokých dimenzí a že náš přístup je velmi racionální a velmi střízlivý - vzhledem k „ulítlosti“ toho všeho.

Dorothy zpočátku nevěděla, kdo opravdu jsem ani jak hluboké mám kontakty mezi tajnými agenty a lidmi z národní bezpečnosti. Nakonec k tomu došlo a já jí řekl: „Je jeden muž, jehož rodina je hluboce svázána s Národní bezpečnostní agenturou (NSA). Je tu i pár vysokých úředníků z NSA, kteří mi předávají jisté dokumenty.“

Jedním z těchto dokumentů byla i velká, nadměrná xeroxová kopie dokumentu z roku 1962. Dokument měl kódové jméno „Projekt Moondust, Projekt 46“, a byl klasifikován jako top-secret, ale nikdy nebyl odtajněn! Byl mi předán, abych jej mohl ukázat těm pravým lidem. Tento dokument byl shrnutím záznamu odposlechu o všem, co se doslechli o Marilyn Monroe.

Tento dokument byl uznán jako autentický jedním z největších znalců přes pravost dokumentů na světě. Jeden agent FBI mi řekl: „Víš, pokaždé, když to někomu ukážeš, můžeš jít do lochu na dobrých pár let a ještě ti napaří tisícidolarové pokuty.“ Já na to: „Opravdu? Už jsem to ukázal pár tisícům lidí. Pojd' a nasad' mně želízka! První, koho zavolám, bude Ted Koppel nebo Larry King, a ne žádný právník!“ Podíval se na mě, jako bych byl blázen, tak jsem dodal: „Myslíš, že si z tebe dělám srandu? Vyzkoušej to!“ Představte si ty titulky v novinách: „Doktor z pohotovosti je ve vězení, protože odhalil dokumenty, které potvrzují, že vládní špioni oddělali Marylin Monroe předtím, než odpráskli prezidenta!“ Po chvíli jsem pokračoval: „Chceš, aby toho byly plné titulní stránky novin? Tak pojd' a zatkní mě.“ Vypadal šokovaný, tak jen potřásl hlavou a nechal mě být. O tom špionovi jsem už nikdy víc neslyšel.

Tento dokument popisuje, jak se Marylin Monroe, které těsně předtím dali bratři Kennedyové košem, cítila zraněná a znechucená a volala Robertu Kennedymu a jedné velké dámě

v New Yorku a svému příteli - obchodníkovi s uměním. Marilyn Monroe tvrdila, že se chystá uspořádat tiskovou konferenci a říci veřejnosti to, co jí Jack Kennedy prozradil ohledně objektů z vesmíru, které ve čtyřicátých letech havarovaly a byly objeveny v Novém Mexiku! Prezident jí tyto informace svěřil, protože viděl mimozemský koráb i trosky UFO. Tento dosud top-secret dokument nese datum ze dne předtím, než byla Marilyn Monroe nalezena mrtvá. Také se mi podařilo vypátrat někoho, kdo byl v losangelském oddělení tajné služby a pomáhal ji odposlouchávat a sledovat v době před její smrtí a skutečně ví, jak byla Marilyn Monroe zavražděna. Nejsou pochyby o tom, že to byla vražda vykonaná agenty nějaké tajné kliky, kteří patřili do komunity tajných bezpečnostních složek Spojených států.

A co je důležité, tento dokument byl podepsán Jamesem Angletonem - legendárním fanatickým lovcem špehů a lidí vynášejících informace v rámci CIA. Tento dokument je podle mého názoru rozsudkem smrti pro Marilyn Monroe, protože je v něm shrnuto, co zamýšlela dělat v nejbližší budoucnosti. Myslím, že netušila, do čeho se namočila, v tom smyslu, že nechápala, jaká mašinérie se proti ní rozjede.

Nyní pracuji s někým, kdo má podobné dokumenty o vraždě Mary Meyerové. Mary Meyerová byla dlouholetá milenka Jacka Kennedyho, která byla zastřelena v roce 1964 v C+C Canal Path v Georgetownu, protože věděla příliš mnoho. Tento můj kontakt identifikoval zdroje, které vědí, proč byla Meyerová zastřelena. A z téhož důvodu zabili i Marilyn Monroe!

Když jsem se o tom všem zmínil Burlovi, řekl: „Marilyn Monroe jsem znal velmi dobře a mohu ti k tomu povědět toto: my všichni, kteří jsme jí znali, jsme si byli jisti, že byla zavražděna, ale až do dnešního dne jsem nevěděl proč!“

Někteří Burlovi známí byli dobrými přáteli Ronalda Reagana, takže mi mohl potvrdit informaci, kterou jsem zaslechl z jiných zdrojů. Například jsem se setkal se dvěma lidmi, kteří byli s Ronaldem Reaganem během promítání filmu „Blízká setkání třetího druhu“ od Stevena Spielberga. Tento film je vlastně dokument či dokumentární drama, protože většina z toho, co je ve filmu, pochází z dokumentů vojenského letectva, ke kterým Spielberg tajně získal přístup na Wright-Pattersonově vojenské letecké základně. Ronald Reagan se obrátil k lidem, kteří se účastnili promítání tohoto filmu v Bílém domě, a řekl: „V této místnosti je jen velmi málo lidí, kteří vědí, jak pravdivé je to, co ten film líčí.“ Zprávu o této události mi předali dva nezávislí svědci.

Lidé si neuvědomují, že jeden ze stěžejních kontrolních prvků pro udržení celé věci v tajnosti je agresivní kultura peněz a korupce v Hollywoodu a velkých médiích. Je skrz naskrz prošpikována zájmy „národní bezpečnosti“ stínové vlády.

Je jasné, že pokud jste někdo jako Burl Ives, znáte každého a každý zná vás. Jedno setkání vede k druhému, takže tímto způsobem jsem potkal mnoho celebrit. Co jsem se z několika takových setkání dozvěděl, bylo, že záležitosti UFO jsou otevřeným tajemstvím - lidé vědí, že je to skutečnost a že dochází k vraždám a dalším zločinům, aby se vše udrželo v tajnosti. Hollywood a celý film je odshora dolů prolezlý různými kontrolními mechanismy, které jsou postupem času čím dál mocnější a rozvětvenější.

Od mnoha lidí jsem se dozvěděl, že ve skutečnosti již nikdo nemůže udělat film na téma mimozemšťané, pokud nemá silný militaristický a xenofobní podtext. Od filmu jako „Blízká setkání třetího druhu“ a „ET mimozemšťan“ jsme se dostali k filmům jako „Den nezávislosti“ nebo potrhlym dílům „Muži v černém“ nebo „Mars útočí“. Všechny tyto filmy mají jako téma mimozemskou invazi nebo vojenský konflikt. Skryté zájmy chtějí, aby byl veřejnosti vymyt mozek prostřednictvím tohoto typu propagandy o falešném „nepřátelství mimozemšťanů“.

Hollywood a média obecně jsou těmi klíčovými kontrolními orgány.

Poté, co jsem naučil Dorothy, jak provádět protokoly CSETI CE-5, se jednoho odpoledne rozhodla, že je vyzkouší. Seděla na břehu moře v Anacortes ve státě Washington. Byla s jednou ze svých vnuček ... a náhle se objevilo UFO! Sem a tam se vynořovalo z mraků a komunikovalo s ní a předávalo signály. Její vnučka řekla: „Ach bože, podívej se na to!“ A tak Dorothy poznala, že je schopna tohoto spojení a může navázat kontakt.

Během zemětřesení v Los Angeles, které se odehrálo v devadesátých letech, se Dorothy probudila kolem půl páté ráno pacifického času a sešla po schodech dolů. Když se podívala ven, uviděla, jak skrze okno v hale prochází zlaté světlo. Když vyhlédla ven, aby našla zdroj toho světla, spatřila přímo nad řadou stromů velký mimozemský koráb. Ocitla se v paprsku světla.

Okamžitě začala v duchu přijímat tuto zprávu: „Neobávej se, budeš v bezpečí, jsme stále s tebou, budeš ochráněna...“ Okamžitě ucítila potřebu zavolat své nejlepší přítelkyni do Los Angeles. V té době právě došlo k zemětřesení. Ta žena řekla: „Ach, právě tu máme zemětřesení, ale nebudeš věřit, co tu je.“ Pak oznámila Dorothy: „Objevil se diskovitý koráb, ze kterého vyzařuje zlaté světlo, a já jsem v jeho světelném paprsku a přijímám zprávu, která říká: .Neobávej se, budeš v bezpečí. Jsme s tebou a budeš ochráněna.“

Byla to přesně tatáž zpráva v témže okamžiku vycházející z téhož korábu, která jim byla doručena pomocí zlatého světelného paprsku. Vypadlo to, jako by neexistoval žádný prostoro-rový rozdíl a ten koráb byl v jednom okamžiku na dvou místech současně.

Dorothy mi zavolala a řekla, co se stalo. Řekl jsem jí, že může dojít k mnoha změnám ve světě, včetně velkých geofyzikálních a jiných změn, a že ti mimozemští lidé jsou s námi spojeni a pomohou nám stabilizovat Zemi a chránit lidstvo.

K zajímavému setkání došlo, když jsem byl v devadesátých letech pozván na Cambridg-skou univerzitu, abych měl proslov během konference spolku MENSA, což je skupina lidí s vysokým IQ. Měl jsem velmi seriózní, obecnou, daty podloženou a vědecky orientovanou prezentaci.

Ke konci mé přednášky povstal jeden starší muž a řekl: „Musím vám oznámit, že jsem doktor ten a ten. Byl jsem v té a oné komisi, jsem v komisi britské vlády. A pokud by na tom, co říkáte, bylo něco pravdivého, musel bych to vědět. A navíc mi připadá nanejvýš skličující, že muž vaší inteligence mrhá svůj čas takovými bláboly!“ Měl vystouplé žíly na krku a v tváři byl celý rudý. To všechno před stovkami lidí!

Já na to: „Se vší úctou, pokud existuje byť jen desetiprocentní šance, že je to pravda a že existují technologie schopné mezihvězdného cestování a mohou pomocí této planetě zbavit se znečištění či chudoby a na celé tisíce let vytvořit udržitelný svět, pak mi stojí za to dát v sázku svou kariéru a přinést jakoukoliv oběť. Další otázka?“

Malé post scriptum k této události: Měli jsme banket v jedné 7. těch obřích hal v Cambridgi, které jsou stále osvětleny loučemi a svíčkami. Když jsem z banketu odcházel, uslyšel jsem, jak za mnou někdo běží ... klap, klap, klap. Bylo to pár mladých vědců, kteří byli s tím starým vědcem, když ho tak rozrušila moje řeč.

Řekli mi: „Chtěli bychom se omluvit za chování doktora toho a toho.“ Odpověděl jsem: „To je v pořádku, v té přednášce jsem uvedl všechna jména a jsem na to zvyklý...“ Oni zakroutili hlavou: „Ne, vy nám nerozumíte. Nebyl tak rozrušený proto, že by si myslel, že to není pravda, ale protože je význačný vědec a fyzik a hluboko ve svém nitru tuší, že to všechno je pravda, a to by znamenalo, že všechno, co ví, a všechno, co během své šedesátileté kariéry učil, byly žvásty!“

Ten muž si pomyslel: „Můj bože, pokud je to pravda - a já myslím, že tomu tak může být - pak všechno, co o vědě a fyzice vím, je pohádka a není dobrá ani pro vědu na úrovni mateřské školky!“ A pokud je to pravda, pak ten fakt nezmění ani to, že jste význačný vědec z Cambridge.

S tímto jevem jsem se setkával znovu a znovu. Já byl tou nešťastnou osobou, která se musela setkat s lidmi jako Lord

Hill Norton či šéf národní kontrarozvědky či nějaký význačný vědec z akademie věd a podělit se s nimi o tyto informace. Jsou to důležití lidé na důležitých postech. A přesto se museli smířit s faktem, že existuje celý vesmír operací, technologií, věd a moci, které vůbec nepodléhají jejich kontrole. To bylo velmi znepokojivé.

Mnoho takových lidí si uvědomilo, že jsou pouhými pěšáky či kolečkem ve stroji, který vůbec neovládají - nebo nechtějí. Je velmi traumatické se to dozvědět, když si myslíte, že jste na tom, co považujete za vrchol kariéry a moci.

Existuje celé množství předvídatelných reakcí: hněv, popření, přijetí, strach.

V polovině devadesátých let jsem byl Radou ředitelů noetických věd pozván, abych jim udělal krátký brífink. Byl tam zakladatel tohoto institutu společně s mnoha velmi prominentními lidmi. Prezentoval jsem jim svoji práci, naše zjištění, všechny důkazy. Bylo mezi nimi přítomno i několik lidí šifřících dezinformace, kteří kdysi dělali na tomto poli dobrou práci, ale kteří byli později podplaceni a zkorumpováni zájmy tajných služeb.

Jeden takový posluhovač stínové vlády přednesl svoji prezentaci. Spustil: „To všechno je pouhý mýtus. Tu a tam někdo zahlédne ty malé světelné koule.“ Dokonale smetl ze stolu všechny ty nezvratné důkazy, o kterých kdysi sám psal. Bylo velmi zajímavé to sledovat. Já jsem tehdy vstal a uctivě jsem řekl: „Ach, je to naopak...“

On přišel se svým návrhem: „Samozřejmě, tyto věci vlastně neexistují ve fyzickém světě, protože jsou interdimenzní.“

Já řekl: „Podívejte, interdimenzní nic neznamená, a navíc, i květina je interdimenzní, protože v sobě obsahuje vše, od fyzické skutečnosti květiny po astrální formu a světlo, které je v ní obsažené, po formu ideje květiny a po příčinnou ideu květiny. A skutečná vědomá inteligence, která ji vytvořila a která ji uchovává, je v ní stále přítomna. Takže všechno je interdimenzní. Neexistuje nic, co by nebylo.“

Pokračoval jsem: „Podívejte se na své vlastní já. Uvnitř sebe máte otvor vedoucí do nekonečné Mysli a všech těch vesmírů, které jsou v ní obsaženy. Rovněž vlastníte takzvané kauzální tělo, jak mystici nazývají myšlenkovou formu toho, co jsme. A uvnitř vašeho fyzického těla je astrální tělo, které podporuje tělo fyzické - světelné tělo, ve kterém můžete létat v lucidních snech, ve kterém můžete létat do jiné doby. Lidská bytost je zcela interdimenzní či transdimenzní a obsahuje všechny jemné a nekonečné roviny stvoření až po tu hrubou, fyzickou. O čem se tedy bavíme, když řekneme interdimenzní? Otázkou je: Jsme ve spojení s dostatečným počtem dimenzí, abychom je dokázali vyjádřit? Podívejte, nějaký zasvěcenec v Indii je možná schopen dematerializovat své tělo a stát se neviditelným. Nebo je schopný zhmotnit třeba prsten nebo jiný předmět. Ale mimozemské civilizace jsou schopny dosáhnout téhož prostřednictvím spojení mentálních schopností s technologickými zařízeními. Takže fakt, že existují interdimenzní projevy mimozemských technologií, neznamená, ani že nejsou fyzické, ani že nejsou mimozemské. Není to otázka buď a nebo. Takový argument je podobný debatě, při které se lidé hádají, zda je pomeranč kulatý nebo oranžový, když ve skutečnosti je jak kulatý, tak oranžový.“

Ten večer jsme byli pozváni na večeři Paulem a Dianou Templeovými. Byli to bohatí kapitalisté a měli velké pozemky vedle ranče George Lucase poblíž San Raphaelu v Kalifornii.

Večeře se zúčastnil i senátor Claiborne Pell. Senátor Pell byl ztělesněním toho nejlepšího z našich vůdců; byl to velmi osvícený člověk. Věděl, na čem pracujeme. Kdysi jsem pracoval s několika jeho lidmi a pobočníky. Tak jsme se spolu setkali v kalifornském San Raphaelu v tom domě na kopci.

Senátor Pell, Emily a já jsme prošli těmi ohromnými zdobenými dveřmi, které vedly na vnitřní dvůr. Rozprávěli jsme, zatímco nám nad hlavou svítily hvězdy. Senátor se na mě

podíval přes své brýle s černou obroučkou a řekl: „Víte, doktore Greere, o tu věc se zajímám už mnoho let. Byl jsem v kongresu už v době, kdy byl kongresmanem i Jack Kennedy. Byl jsem v každé komisi, která tu věc zkoumala ... a nikdy jsem nedostal přímou odpověď.“ Pak se zeptal: „Byl byste ochoten přijít a udělat přednášku pro mé lidi a podělit se s námi o vše, co víte?“

„Ano, senátore, udělám to s největší radostí - můžeme to udělat kdykoliv,“ odpověděl jsem.

Jeho další otázka zněla: „Nechápu, proč mi nikdy nic neřekli - proč mě stále udržovali v temnotě?“

Pronesl jsem pár poznámek, které říkám i jiným lidem, když jsem tázán na to „proč“. Odpovědět na otázku „proč“ je vždy to nejtěžší a nejbolestivější. Skutečně. „Víte, senátore, je to do nebe volající hanba, protože na jedné straně jste tu vy, jeden ze skutečně osvícených členů senátu. Mohl jste udělat mnoho dobrého jako předseda senátní rady pro zahraniční vztahy. Ale byl vám dokonale odepřen přístup k celé té problematice těch nejvíce 'zahraničních' vztahů.“ Když jsem to dořekl, ukázal jsem na hvězdy na obloze. Podíval se na mě, mrkl za svými brýlemi s černou obroučkou z rohoviny a řekl: „Víte, doktore Greere, obávám se, že máte pravdu.“

Řekl jsem: „Ano! Vy a lidé jako vy by měli být předvojem lidské rasy, který dělá kontakt s tamtěmi lidmi. Měli by ovládat ty technologie a mít pod kontrolou naše vztahy s nimi, ale zatím to dopadlo tak, že nás o to všechno obrala ta ničemná kleptokracie. Po celou tu dobu, co jste byl v kongresu a senátu, vám byla odpírána možnost angažovat se v té nejdůležitější záležitosti tohoto století.“ Byl to velmi dojemný okamžik...

Cítil jsem, že je velmi důležité, aby senátor Pell pochopil, o co se hraje: není to jen o tom, aby věděl pravdu; je to o tom, že lidé jako on, lidé, kteří podle práva mají v této zemi ústavní moc a kteří by mohli celou věc dobře řídit a spravovat, jsou / této činnosti zcela vyloučeni. On a senátor Byrd a senátor Bryan byli odstrčeni a celá ta věc byla uzurpována a odejmuta legálnímu dohledu a kontrola připadla ničemné ilegální tajné skupině.

Někdy, když mluvím pro tisk, tak jsem tázán: „Vědí někteří členové kongresu o tom, co se děje, a jsou součástí té skupiny, která se snaží vše udržet v tajnosti?“ Ano. A my víme, o koho se jedná. Jedna z osob, která hraje při zatajování klíčovou roli a má velkou kontrolní moc při blokování těchto informací na úrovni kongresu, je důležitou postavou v senátu. Dřívější kalifornský kongresman George Brown, který je nyní již mrtvý, též spolupracoval s touto skupinou a jako člen vědecké a technologické komise byl zodpovědný za udržování nečinného status quo. Existují i další lidé, kteří spolupracují na utajení, jako například dřívější předseda House Intelligence Committee (komise tajných služeb) a současný ředitel CIA Porter Goss. Poslal jsem mu důležité informace přes jednoho člena našeho týmu, který je jeho blízkým osobním přítelem.

Faktem je, že stačí mít v této instituci pouze pár kontrolních bodů a utajení je zaručeno. Tito tajní hráči pak chodí za svými kolegy z kongresu a říkají: „Mám přístup k těm nejtajnějším informacím, ale nic z toho není pravda.“ Sdělení pro jejich kolegy: Lidé lžou.

Během let se tato tajná vláda dopracovala k tomu, že si drží pár svých agentů v klíčových kontrolních orgánech v různých institucích, a tím udržuje celou věc v tajnosti a udržuje současný pořádek skryté vlády. Totéž lze říci o každé důležitější zemi na světě, každém důležitějším parlamentu a každém z hlavních světových náboženství. Stejně tak jsou infiltrovány akademické a vědecké komunity.

Během téhož výletu jsem navštívil domov Y. H“ neuvěřitelně duchovní ženy s čistým srdcem, která je původní nakladatelkou důležitých knih s novými myšlenkami. Stala se naší velkou podporovatelkou. Její manžel, který dříve pracoval v armádě, o všech těch věcech ví. Vedli jsme spolu dlouhou a zajímavou debatu o UFO.

Jedna z věcí, které mi Y. H. řekla, bylo, že se během let spřátelila s mnoha lidmi, kteří byli tajně zapojeni do těchto typů projektů. Zнала Andriju Puhariče, Marcela Vogela z IBM a další lidi s ohromnými vědomostmi - ovšem jejich poznání bylo použito k posílení technologií v rukou té stínové tajné celosvětové korporace. Zнала i další lidi, kteří hráli dvojí roli při získávání informací a jejich předávání lidem u vesla, teprve odsud se pak informace šíří k veřejnosti, a to často v podobě dezinformací.

Jedna z takových postav je i fyzik, který se zaobírá point-zero energií. Ten řekl paní Y. H., že ví, že v současné době existují funkční zařízení jak na volnou energii (free energy), tak na point-zero energii, avšak tento muž je agentem NSA a námořní tajné služby. Poté, co jsem mluvil s těmito vědci, mi bylo skutečně řečeno, že onen muž je špiónem tajných služeb.

Přesto něco, co objasnil paní Y. H., je příčinou mého hlubokého soucitu s lidmi v jeho postavení. Zároveň však cítím i jistý odpor. Ten muž říkal, že si velmi přeje, aby pravda vyšla na světlo a ta k Zemi šetrná energetická zařízení začala být obecně používána, ale je přesvědčen, že kdyby o tom začal mluvit, byla by jeho rodina a děti zavražděny. To je běžné téma.

Cílem projektu Disclosure je shromáždit lidi, kteří mají odvahu pramenící z jejich přesvědčení, aby vytvořili tým - a říci pravdu! Když je lidí celá skupina, skýtá jim to jak bezpečí, tak důvěryhodnost. Nicméně mnoho lidí z těchto tajných stínových projektů, které jsme kontaktovali, mi řeklo: „Chci vyjít s pravdou ven, ale rád bych zde na Zemi dýchal vzduch alespoň dalších třicet let.“ Jejich strach je silnější než jejich smysl pro povinnost a tuší, že kdyby promluvili, byly by z nich chodící mrtvoly.

Také jsem se setkal s kongresmanem Christopherem Coxem, současným šéfem Bezpečnostní komise. Tento muž je na úzkém seznamu lidí, kteří mohou být kandidáty na prezidenta Spojených států za republikánskou stranu. Tento muž, který vystudoval Harvard, je zářným příkladem kalifornské Orange County a je členem mnoha klíčových komisí. Jeden přítel a podporovatel CSETI, který zná kongresmana Coxe a který je řídícím pracovníkem IBM v Orange County, ho požádal o schůzku.

Krátce poté, co jsme se setkali, Cox řekl: „Nepochybuji, že je to pravda, přestože jsem o tom nikdy neslyšel, a to jsem byl v několika velmi důležitých komisích.“ Tak jsem mu pověděl o všech těch důležitých lidech, se kterými jsem se setkal a kteří byli zcela mimo mísu, přestože měli mít všechno pod palcem, takže je to zcela běžné téma.

Připomínám, projekt Disclosure není jen odhalením pravého stavu věcí milionům lidí na internetu a v CNN, ale také vyjevení pravdy lidem jako Christopher Cox, kteří to skutečně potřebují vědět.

Někdy k těmto setkáním a kontaktům docházelo poněkud tajemně. Občas jsem zajel do nějakého města, lehl si na postel ve svém hotelovém pokoji a položil si otázku: „Bydlí zde někdo z těch, se kterými potřebuji mluvit?“ Vstoupil jsem do meditativního stavu a nechal svou pozornost putovat k někomu, s kým jsem se měl setkat. Pak jsem uviděl nějakou konkrétní osobu a rozhodl jsem se: „Půjdu na to konkrétní místo a zeptám se, zda tam ten člověk je.“

Tak jsem tam zašel a toho člověka tam vyhledal. Byl tam! Uviděl jsem, že je přesně takový, jakého jsem ho zahlédl v meditaci. Ten člověk mi obvykle poněkud vágně řekl: „Připadáte mi povědomý.“ Já na to. „Ano, opravdu?“ Pak jsme spolu mluvili a nakonec vždy padla otázka: „No, a co bych měl udělat?“ Já jsem vždy naplno řekl, co od nich očekávám. Bez výjimky pokaždé řekli něco jako: „Pracuji v SIAC - mezinárodní korporaci pro aplikaci vědy - a ani nevíte, jak blízko jste pravdě. Povyprávím vám, co jsem věděl...“ Tímto způsobem jsme získali informace od desítek důležitých zdrojů z řad tajných služeb.

20. Jiný den

V roce 1994 jsem byl pozván do jednoho speciálního pořadu s Larry Kingem. Byla to živě vysílaná show poblíž Nellisovy vojenské letecké základny v Oblasti 51. Larryho tehdejší producent, chlapík jménem Farmer mi řekl, že se jedná o nejsledovanější speciál, jaký kdy měli.

V jednom okamžiku interview se ke mně Larry otočil a zeptal se: „A co si myslíte, že o tom ví prezident?“ Jak již víte, poskládal jsem dohromady dokumenty jak pro prezidenta, tak pro jeho vědeckého poradce Dr. Jacka Gibbonse a minulý prosinec jsem se setkal s ředitelem CIA. Tak jsem odpověděl: „No, myslím, že ta otázka by měla být položena prezidentovi.“ Vzpomínám si, že jak Larry, tak jeho další host mi současně položili tutéž otázku: „Co to znamená?“ Odpověděl jsem: „No prostě to, že byste takovou otázku měli raději položit prezidentovi.“ Byl jsem velmi kryptický.

Potom jsme s Larrym v jeho karavanu vedli soukromý rozhovor. Poznal, že jsem neřekl všechno. Zeptal se mě, jak to doopravdy je, a já jsem mu mimo kameru a mikrofon doznal vše o našich kontaktech na prezidenta i tom, že jsem již měl setkání s ředitelem CIA. On řekl: „Proboha, proč jsi to neřekl do éteru?“ Moje odpověď zněla: „Protože stále ještě s těmi lidmi pracuji.“

„Pane bože! Tak ono je to všechno pravda!?“ zvolal Larry.

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděl jsem. A pak jsme měli velmi zajímavý dialog. Později jsem se zeptal: „Ale Larry, proč CNN a další média, která mají na starosti nové události, neustále melou dokola o soudním líčení a O. J. Simpsonem a další bulvární záležitosti? Neznám nikoho, koho by to jen trochu zajímalo. Každému už se z toho dělá špatně, jen když o tom zaslechne.“

„Musíme to dělat,“ zněla odpověď.

„Co to znamená, že to musíte dělat? Jste přece novináři! Proč neinformujete o velkých příbězích současnosti. Toto je ten největší příběh celého století.“

„No, chlápci z korporace nám říkají, že si musíme držet sledovanost a soutěžit s dalšími televizními společnostmi, takže musíme přemílat dokola ty bulvární kecy, a za to nám platí tučné šeky. Je to všechno o sledovanosti, když je televize sledovaná, získává hodně peněz z reklam, a tyhle prachy z reklamy pak jdou i na můj pohádkový plat.“ Tak otevřeně o tom mluvil.

Já na to: „Ale co takhle novinářská poctivost a editorský cit pro rozlišení, co je důležité a co je skutečně hodné zařazení do novinek dne?“

„Ale běž!“ vykřikl. „To už je dávno pryč, celá léta už to neplatí. Všechno je o penězích a ratingu.“

Skutečně si mnohdy myslíme, že velká média již nemohou klesnout níž, dokud nedosáhnou dalšího dna. Je to faktický závod na samé dno - každý rok klesnou o stupeň níž!

V této branži pracují i skrytí agenti národní bezpečnosti, kteří udržují tato velká, citlivá témata mimo záběr médií. Korupce médií je hlavní důvod pro všechno to utajení.

V roce 1995 jsme zorganizovali první setkání svědků. Bylo to asi 18 plukovníků a lidí z letectví a kosmonautiky. Byli zde jak lidé ze všech koutů Spojených států, tak Ruska. Shromáždili jsme se v Asilomaru, což je soukromé stavení v kalifornském Pacific Grove poblíž Monterey. Velmi nám s tím pomáhal Laurance Rockefeller a jeho lidé i někteří z původních svědků.

Všechno bylo zachyceno jak na video, tak na magnetofonové pásky, ale lidé, kterým jsem tento úkol svěřil, vzali všechny záznamy a udělali tajný obchod s Rockefellerovou skupinou. Takže my nemáme jediný záznam této události! A do dnešního dne jsme se k němu nedostali.

Občas na mě lidé pohlížejí jako na někoho, kdo je - co se lidí a organizace týče - příliš pečlivý a zarputilý; mám pro to však dobré důvody. Tento druh krádeží a zrad se mi stával znovu a znovu...

Na přelomu let 1996 a 1997 jsme se rozhodli, že je nutné uspořádat formální brífink ve Washingtonu, kam jsme chtěli pozvat důležité vládní svědky a členy kongresu a další vlivné politiky, se kterými jsme byli v kontaktu. Před tímto brífinkem jsme odjeli, Shari Adamiaková a Meil Cunningham, obrazový editor londýnského BBC, a já do laboratoře ve Phoenixu, která je řízena stínovými tajnými agenty.

Jeden z těch agentů nám řekl: „Můžete použít naše laboratoře, abyste si zde dali dohromady všechny videonahrávky pro to setkání pro kongres...“ Nashromáždili jsme videonahrávky a fotografie UFO z celého světa. Neil Cunningham z BBC se nám chystal pomoci tak, že vybral ty vůbec nejlepší obrázky, které se dají sehnat. Samozřejmě jsme věděli, co je ten muž z laboratoře zač, a tak jsme vědomě vstoupili rovnou do té ústředny stínových špionů.

Do Phoenixu jsem letěl společností U. S. Airway, a když jsme přistávali, začal jsem provádět CE-5 protokoly. Vstoupil jsem do rozšířeného stavu vědomí a do kosmu a začal navigovat mimozemské koráby do oblasti Phoenixu. Mimozemšťanům jsem řekl: „Bylo by skvělé, kdybyste - zatímco my budeme zde - mohli udělat něco naprosto přesvědčivého, co bychom mohli zařadit do materiálu, který za pár týdnů představíme kongresu.“ To bylo 13. března 1997 a ten brífink pro kongres se konal na začátku dubna.

Ta laboratoř se nachází v Tempe AZ, a zatímco jsme tam pracovali, někdo přiběhl dovnitř a vzrušeně křičel: „Na obloze nad Phoenixem je několik obrovských UFO a všichni to filmují!“ To byla ta „světla z Phoenixu“ a celá událost byla klasické CE-5.

Naše letadlo přistálo kolem půl šesté ráno a tyto události proběhly kolem půl deváté ráno. Nejdelší dobu se jedno UFO zdržovalo přímo nad tou laboratoří. Tu noc jsme v místních zprávách viděli filmový záznam, který jsme mohli použít do našeho souhrnného dokumentu, který jsme pak předložili kongresu. Jednou pozdě v noci, když jsme ještě pracovali na těch digitálních záznamech, za námi přišel jeden generál ve výslužbě. Byl pilotem u jedné soukromé letecké společnosti, kterou řídí ti stínoví agenti a která přepravuje drogy pro ty tajné stínové operace.

Dozvěděli jsme se, že existuje velká buňka špionů, kteří v okolí Phoenixu provádějí tyto letecké operace - importuje a distribuuje drogový kontraband. Ten generál byl z kokainu úplně mimo - drogy mu zcela vygumovaly mozek.

Když vstoupil dovnitř, uviděl filmový záznam UFO, který jsem dostal z armádního zdroje. Podíval se na to a řekl: „K čertu, jak jste se k tomu dostali? Je to top-secret materiál.“

Podíval jsem se na něj a odpověděl: „Myslíte si, že vám to řeknu?“

„Kdo sakra jste?“ zeptal se.

„Jsem doktor Greer,“ odpověděl jsem.

Vypadlo z něho: „Ach tak, vím, o koho se jedná.“

V té laboratoři jsme pracovali řadu dní až do brzkých ranních hodin. Chlápci, kteří tam chodili, byli úplně neuvěřitelní: zkoksovaní agenti, bývalí vojenští letci a lidi z tajných služeb, stínoví agenti a špioni, feťáci, lidé pracující se supermoderními technologiemi, celé panoptikum - všichni, kteří pracovali pro tuto malou obskurní laboratoř v Tempe.

Uprostřed této epizody ve Phoenixu jsem musel odjet na jednodenní přednášku do San Diega. Shari a Neil zůstali v laboratoři ve Phoenixu a pokračovali v práci na kazetách. Zatímco jsem byl pryč, pokoušeli se oblbnout Shari tak, aby si myslela, že jsem inkarnace ďábla, která se snaží říci světu pravdu o UFO. Ona i Neil byli celé hodiny bombardováni podobnými prvky psychologické války a podivné kontroly mysli. Shari nakonec řekla: „Jdu pryč.“ Tak s tím přestali.

V jedné době byla s tou stejnou skupinou v kontaktu i další členka našeho týmu. Vzali tu ženu do pouště a pokoušeli se ji přesvědčit, aby zradila to, na čem děláme. Řekli jí: „O doktorovi Greerovi víme úplně všechno. Víme, jak vypadá jeho noční stolek, víme, co na něm právě teď leží...“ Poté, co mi to převyprávěla, jsem jí řekl: „Vrať se zpět a řekni těm bastardům, že před těmi, které mám rád, nemusím nic skrývat. Nemám nic, o čem by nemohli vědět. Řekni jim, ať si dělají, co chtějí, na mém postoji se nezmění vůbec nic.“

Ona jim doslova a dopísmene zopakovala celý můj vzkaz. Tak celá věc skončila. Zjistili, že nás nelze zastrašit.

Již dříve jsem se zmínil o jednom muži, který za mnou přišel po přednášce v Tennessee a řekl mi, že nechápe, proč ještě nejsem mrtvý, a že sledují vše, co dělám. Ten muž byl osobně vtažen do práce na zbrojních systémech, které zaměřují a sestřelují mimozemské koráby. Viděl tu zbraň v akci. Má jedinečné a specifické vědomosti o tomto systému. V devadesátých letech jsem se nesetkal pouze s jedním, ale s tuctem lidí, kteří buď byli v zařízeních, kde se tyto zbrojní systémy vyvíjejí, nebo byli přímo u akce, při které došlo k zaměření a „střelbě“ na mimozemské koráby pomocí pokročilých elektronických systémů.

Samozřejmě, smyšlený krycí příběh pro hvězdné války a SDI (obránná strategie proti jadernému útoku) je, že existují „brilantové kamínky“ - takové, jaké se používají v SDI programu na zachycení nepřátelských raket a podobných střel. Ve skutečnosti skutečná síla vždy spočívala v oblasti elektromagnetických zbraní a EMP zbraní (electromagnetic pulse weapon) a skalárních systémů. Když se mimozemský koráb zhmotní v našem časoprostoru, je vůči těmto pokročilým elektromagnetickým zbraním zranitelný.

Máme top-secret svědky, kteří viděli důsledky použití těchto zbraní, když viděli nebo dostali do rukou havarované mimozemské koráby. Jedním z nich je o Jonathan Weygandt, který byl na bolívijsko-peruánských hranicích, když tam na počátku devadesátých let tajná klika sestřelila jeden mimozemský koráb. Máme i lidi, kteří byli na setkáních, při kterých se tyto akce plánovaly. A také máme lidi, kteří se podíleli na vývoji těchto zbraní.

Jeden z takových svědků vystoupil v roce 1997 na setkání ve Washingtonu, kterého se zúčastnili členové kongresu a úředníci z Bílého domu a Pentagonu. Kongresman Dan Burton, který byl předsedou Komise vládní reformy a Dozorčí komise, se zúčastnil této akce společně s dalšími klíčovými politiky. Někteří ze svědků, kteří chtěli vystoupit, se chystali říci věci, které přesahovaly mez, kterou i „přátelští“ lidé z té tajné vládnoucí skupiny považovali za únosnou.

Jeden tento svědek G. A. měl konkrétní podrobné informace o plánech hvězdných válek té ničemné skupiny. Byl na společných setkáních NSA, CIA, NRO a nějakých korporáčních tajných programů, kde viděl tyto plány od sedmdesátých let do současnosti. Tvrdil, že byly plně funkční: existují tajné zbraně, které nejsou schopny pouze zaměřit a zaútočit na mimozemské koráby, ale i zinscenovat falešný mimozemský útok na Zemi tak, že se použijí lidmi vyrobené reprodukce UFO a další velmi pokročilé systémy, schopné sloužit jako zbraně. Záměrem toho všeho bylo nafingovat „útok mimozemšťanů“, aby se lidé celého světa shromáždili kolem Velkého Bratra a globální korporáčně-vojenské junty.

Zní to jako „Válka světů“. A překvapilo by to jak národní armádní velení a většinu tajných služeb a rozvědek, CIA, Bílý dům a kongres, o masách lidí a médiích ani nemluvě. Stejně jako naivní masy spolky příběhy o únosech a mrzačení dobytka jako důkaz o „zlých mimozemšťanech“, tak by opět sedly na vějičku těchto hvězdných válek. Dělal jsem rozhovory s mnoha lidmi z klasifikovaných projektů, kteří patřili do komanda únosců a prováděli zinscenované únosy a mrzačili dobytek.

G. A. byl skutečně nervózní, když měl na veřejnosti mluvit o tom, čeho byl součástí. Doznal se mi, že za ním přišli lidé, se kterými pracoval - jeho partáci z velmi speciálních operací - někteří z nich si při akcích několikrát vzájemně zachránili život. Tato skupina byla

jakýmsi skutečným bratrstvem. Všichni spolu již delší dobu nekomunikovali, ale věděli, že se G. A. podílí na projektu odtajnění. Zajisté monitorovali, jak s ním spolupracují.

Požádali G. A., aby se s nimi setkal předtím, než vystoupí před těmi kongresmany a lidmi z Bílého domu. Na tomto setkání byli i nejlepší přátelé Ala Gora a Billa Clintona, také jim bylo známo, že se ho zúčastní i mnoho mocných lidí z kongresu. Ten muž tedy svolil ke schůzce.

Ráno v den konání té události (duben 1997) jsme pro to soukromé setkání shromáždili všechny top-secret svědky. Přítomen byl i astronaut Ed Mitchell.

Až když došlo na získání svědectví od G. A., museli jsme udělat pauzu. Později za mnou přišel a řekl mi, že se musel setkat s členy buňky, které byl součástí - ti muži se náhle objevili a trvali na setkání. Byl k nim dostatečně loajální, takže souhlasil, že se střetnou. Oni ho odvezli na utajené místo ve Virginii, kde ho drželi až do půlnoci, kdy už ten uzavřený brífink pro kongres dávno skončil. Pak ho dovezli zpět do Washingtonu. Ten muž pak zastrčil zprávu pod dveře pokoje Shari Adamiakové, která byla mou hlavní asistentkou. V této zprávě bylo napsáno: „Skutečně o tom nemohu mluvit. Požádali mě, abych o tom nic neříkal, dokud nebudou moci mít věci pod kontrolou. Začínají na tom pracovat a nějakou dobu to potrvá.“ G. A. mi řekl, že kvůli projektu Disclosure je morálka v této ničemné skupině velmi nízká.

Ta ničemná skupina, která má na starosti fingování mimozemského útoku na Zemi, byla námi odhalena, takže začínala panikařit. Svou moc čerpají pouze ze svého utajení, prvku překvapení a toho, že o nich nikdo neví - a my jsme nyní odhalením jejich plánů tuto strategii rozbili.

Mnoho lidí přímo zapletených do této operace, včetně jednoho z šéfů SLA.C a muže, který mnoho let pracoval pro velkou leteckou a kosmickou společnost, mi řeklo, že naše činnost uvrhla celou tu takzvanou MJ12 vládnoucí skupinu do zmatku. Spoustu těch nejdůležitějších informací jsme předali jak vlivným osobám z Washingtonu, tak veřejnosti. Začalo docházet k nepořádkům, ke spoustě rozepří a ta skupina, která nikdy nebyla moc soudržná, se kvůli naší práci začala ještě více štěpit.

Ti muži z tajných projektů řekli G. A.: „Dej nám čas, abychom to zase dostali pod kontrolu, a pokud se nám to nepodaří, můžeš o tom mluvit.“ V jistém smyslu jsem povzbuzen, že ještě nevytáhli trumfy, ale nejsem přesvědčen o tom, že se o to nepokusí.

Nebezpečí spočívá v tom, že takřka celý svět, včetně většiny lidí, kteří si myslí, že vědí, o co jde v záležitosti UFO a tajných programů, může být ošálen. Tento typ úsilí, kdy je zaranžováno něco, co vypadá jako nepřátelský útok, ale není, se nazývá klamná indikace a varování čili falešná I + V. Je to zinscenovaná událost, vymyšlená tak, aby se dosáhlo jistých strategických cílů, jako například incident v zálivu Tonkin. Američané, aby rozšířili válku ve Vietnamu a mohli žádat více financí a více vojska, tak vlastně nafingovali útok sami na sebe. Takže tomuto scénáři říkám „Kosmický Gulf of Tonkin plán“. Může překvapit každého.

Tomuto překvapení lze zabránit pouze tak, že všichni budou znát pravdu. A proto pokládám za velmi důležité, aby G. A. a jemu podobní vystoupili, šli na setkání, uváděli jména a mluvili o tomto konkrétním plánu.

Když byl Werner von Braun na smrtelném loži, tak prozradil Carol Rosinové, že tyto tajné programy se pokoušejí nainstalovat zbraně v kosmickém prostoru, aby mohly fingovat akce mimozemšťanů a zinscenovat jejich útok. Varoval, že je to vážné nebezpečí pro celý svět.

Nicméně řekl i jednu věc, kterou na mé přání Carol během událostí projektu Disclosure neuvedla: Von Braun řekl, že existuje elektronický zbrojní systém, který ovlivňuje vědomí - že už je dokonale vyvinutý a že má schopnost ovlivňovat chování a rozhodování. Tyto takzvané psychotronické zbraně jsou největší hrozbou ze všech.

Zhruba v té době jsme měli soukromé setkání v Coloradu. Přítomna byla i žena, která pracovala v jedné korporaci, vyvíjela tyto technologie a byla osobně u toho, když byly použity. Operátor zmáčkl knoflík a mohl dosáhnout - řekněme - toho, že se rada ministrů na něčem dohodla během pár minut; nebo mohl zmáčknout jiný knoflík a způsobit, že se všichni začali hádat a upadat do naprostého zmatku.

Znám i další lidi, kteří pracovali u E-Systems, Raytheon, SAIC a Eg+G a vyvíjeli špičkovou elektroniku - i oni zaznamenali, že tyto systémy mají podobné schopnosti.

Někdy se dívám na svět a na některé lidi, se kterými musíme pracovat, a dojdou k přesvědčení, že se z nich staly zombie, protože to, jak se chovají, nedává žádný smysl - téměř to vypadá, jako by to, jak jednají, měli nějakým způsobem předepsané.

Někteří vědci, kteří mají technologie na volnou energii, se stali cílem zařízení, která jim vnutila předepsaný systém názorů a přesvědčení a takové vzorce chování, které jim zabraňují, aby pokračovali v práci na svých zařízeních. Zdá se, že všichni mají tytéž povahové zvláštnosti a chování charakterizované neustálým kolísáním mezi beznadějí a paranoiou. Takže tyto technologie vždy zůstanou buď v tajnosti - nebo nejsou nikdy dokončeny. Viděli jsme to znovu a znovu a znovu. Tyto zbrojní systémy slouží k tomu, aby ve svých obětech vytvořily podobné vzorce chování. Pouze takto lze skutečně vysvětlit důvod, proč je práce na těchto zařízeních zastavena nebo přeměrována jinam.

Během procesu příprav na tato setkání ve Washingtonu jsme si čím dál více uvědomovali, že jsme se sami stali terčem těchto zbraní. Poté, co jsem byl s Larrym Kingem, jsme odjeli do Nového Mexika poblíž Roswellu a spustili projekt CE-5. Jednou večer jsme - Shari Adamiaková, jeden další výzkumník a já - vyšli ven do terénu a vykonali protokol CE-5. Uviděli jsme lidi, kteří nás zcela zjevně pozorovali. Pak, když jsme byli v meditativním stavu, se Shari zničehonic začala třást a svíjet v křečích. Věděl jsem, že na ni míří jedna z těch zbraní, podobná těm, které se o rok dříve v hotelu St. Moritz pokoušely ode mě odtrhnout mé astrální tělo.

Věděl jsem, co dělat, v duchu jsem do ní vstoupil a stabilizoval jsem ji v jejím těle. Pak jsem zneutralizoval ten skalární systém tak, že jsem použil vyšší vědomí. Ta ničemná skupina se pokoušela pomocí té elektronické zbraně odtrhnout její astrální tělo. Shari se snažila dlouze a zhluboka dýchat, očividně však byla tím útokem otřesena a vyděšena.

K těmto útokům docházelo stále častěji, tak jsme začali provádět svá protipatření s lidmi, kteří měli obdobu těchto technologií. Všiml jsem si, že v některých okamžicích, kdy jsme se scházeli, jsme cítili, jak námi procházejí vlny jakéhosi záření. Měl jsem doslova pocit, jako bych měl uvnitř těla mikrovlnou troubu. Jakmile jsme přistoupili k obranným opatřením, tyto události ustoupily. Také jsme vytvořili velmi spirituální tým, který za účelem naší ochrany meditoval a prováděl modlitby.

K nejhorším prožitkům tohoto druhu došlo během večera, kdy se odehrával ten brífink pro kongres v dubnu 1997. Během naší prezentace před kongresmany jsem náhle pocítil, že mě zasáhly vlny energie. Skoro jsem se skácel na podlahu. Byl tam i jeden muž z Pentagonu, který to rovněž pocítil. Bylo to opět tak intenzivní, že jsem měl pocit, jako by mé vnitřnosti spékala mikrovlnka.

Sotva jsem se udržel při vědomí, myslel jsem si, že omdlím přímo na pódiu. Musím ještě dodat, že před tím vším se objevil plukovník M. K. a dožadoval se vstupu na ten mítink. Když jsme mu oznámili: „Ne, vy přijít nemůžete“, zcela otevřeně a hrubě na nás vypálil: „Budu tam buď jak buď.“ A svůj slib dodržel - pokud mi rozumíte. Koneckonců je to Doktor Smrt a specialista na takzvané nesmrťící elektromagnetické zbrojní systémy.

Ale pokaždé, když tito lidé se skrytými zájmy použijí Svě zbraně, ukážou, s čím vlastně disponují, a my se o tom dozvíme další nové poznatky...

V polovině devadesátých let jsem se setkal s mužem, který některé tyto systémy vyvíjel pro Národní bezpečnostní agenturu již před rokem 1958. Zní to jako z fantastického seriálu

Star Trek, ale již v roce 1958 měli tento muž a jeho tým dokonalé elektronické zařízení, které bylo schopno napojit člověka na přístroj a elektronicky mu asistovat při tom, aby mohl na jakoukoliv dálku sledovat nějaké místo či osobu. Byl přinucen svůj přístroj prodat společnosti spojené s bezpečnostní agenturou. V jednom okamžiku se mě ten muž zeptal: „Chtěl byste mít jedno z těchto zařízení?“ „V tomto okamžiku si je nevezmu.“ Zdalo se mi to příliš riskantní - a navíc již máme schopnost provádět vidění na dálku díky výcviku našeho vlastního vyššího vědomí.

Další vědec, který pracoval v tomto oboru, vyvinul elektronické zařízení, které lidem umožňuje levitovat. Jeden z našich armádních svědků je plukovník, jehož rodiče se v padesátých letech přátelili s lidmi z Rand Corporation. Ti viděli, jak si lidé během přestávek na oběd s těmito přístroji hráli, takže se doslova vznášeli nad svými pracovními stoly.

Takže tyto vymoženosti existovaly již v padesátých letech. A podívejme se, jaký kus vpřed od té doby urazily jiné technologie - a představme si, jak pokročilé musejí být technologie, které jsou k dispozici stínové vládě! Samozřejmě, všechny tyto věci by šlo použít pro obecně velmi prospěšné účely - od léčení po přepravu a výrobu energie. Bohužel jsou však v držení lidí, kteří zneužívají moc a jsou na zneužívání moci závislí.

21. Elektromagnetický přenos

Zhruba v té době jsme přes jednoho z hlavních z členů CSETI narazili na bývalého plukovníka, který patřil k nejlepším přátelům bývalého ředitele CIA Billa Colbyho. Colby se v těchto programech velmi angažoval a fakticky měl přístup k mimozemským zařízením, funkčním energetickým zařízením a dalšímu hardware a také k zhruba 50 milionům dolarů z neznámých zdrojů. Colby chtěl tyto položky přenést do CSETI, aby celé do odtajnění mohlo proběhnout řádným způsobem, s nezvratnými důkazy a usvědčujícími dokumenty. To vše mi bylo nabídnuto.

Pomyslel jsem si: „Konečně bude mít CSETI dost financí a podpory, aby mohlo světu vyjevit pravdu.“

Původně nám ten plukovník nechtěl říci, že ten muž, se kterým se máme sejit, je Bili Colby. Pouze nám oznámil, že je to velmi vysoce postavený člověk, který má spojení na ty super tajné projekty.

Řekl: „Ať už je to kdokoliv, bude to jen dobře. Pokud nám chtějí pomoci, budeme jim vděční.“ Tak jsem dal dalšímu jednání zelenou. Ještě ten týden se měl člen naší rady sejit s dřívějším ředitelem CIA, aby formalizoval celý přenos. Avšak Colby byl nalezen mrtev v řece Potomac! Plukovník, který to setkání připravil, mi osobně řekl, že Colby byl zavražděn. Jeho žena později uvedla: „Nevím, proč Bili odešel, aby se projel na kánoji, když té noci byla řeka rozvodněná po prudkém dešti. Navíc po sobě nechal otevřené dveře od domu a zapnutý počítač a kávovar!“ Zvolala: „Takového Billa já neznám!“

Paní Colbyová naznačovala, že něco nebylo v pořádku, ale nikdy nedošlo k žádnému šetření. Tak tedy zavraždili bývalého ředitele CIA, který byl vstřícný k tomu, co děláme, protože se snažil definitivně skoncovat s tou ničemnou skupinou. Už stárnul a nechtěl si to tajemství odnést s sebou do hrobu. Jako mnoho našich svědků Colby věděl, že celý ten stínový svět je zcela mimo kontrolu a že už to zašlo moc daleko.

Byl jsem tím otřesen, ale nikoliv paralyzován strachem. Je znepokojivé se dozvědět, že někdo ztratil svůj život kvůli tomu, že se pokoušel s námi spolupracovat.

Toho dne jsem si přísahal, že nikdy nesvolím k transakci, aniž bych věděl, kdo je ve hře. Protože pokud vím, o koho se jedná, mohu ho ochránit.

V roce 1997 jsme se Shari věděli, že jsme terčem stále intenzivnějších útoků elektromagnetických zbraní. Tak během krátkého časového období došlo k tomu, že jsme - Shari, jeden spřízněný kongresman a já - dostali rakovinné metastázy. Jsem přesvědčen, že byly vyvolány elektronicky. Na jemné elektromagnetické rovině může dojít k transmucii prvků a

také k přenesení něčeho z jednoho místa na druhé - lze někoho infikovat nebo elektronicky zranit. To je velmi smrtící aplikace vědy, která by měla sloužit k léčení lidí. Bohužel jsou v současné době tyto technologie v držení těch nejhorších představitelů lidstva.

Když mají lidé obavy z toho, že by tyto technologie byly odtajněny, říkám: „Pusťte to z hlavy. Ti nejhorší lidé to už mají...“

Tak začala velmi obtížná a emocemi nabitá doba. Do půl roku po tom brífinku pro kongres v roce 1997 jsme - Shari a já - měli agresivní rakovinné metastázy. Měl jsem zhoubný nádor, který když přeroste do metastázy, bývá většinou smrtelný. Je samozřejmě pochopitelné, že to bylo velmi znepokojivé jak pro mne, tak pro moji rodinu. A Shari, která byla vedle Emily tím nejskvělejším člověkem, který mi při všem pomáhal, dostala strašnou rakovinu prsu. Tak jsme ji my dva, zcela normální lidé, kteří neměli v celé své rodině žádný případ tohoto druhu rakoviny, během jednoho měsíce dostali oba. Je to příliš silné, než aby se dalo věřit ve shodu náhod...

Nemohou dokázat, co se vlastně stalo. Mohu říci pouze toto: jeden z největších expertů v patologii a diagnostice zhoubných nádorů se podíval na jeden nádor, který mi byl vyoperován z levého ramene, a oznámil: „Je ve stádiu metastázy.“ Už ten první byl metastázový. Metastázový znamená, že má původ v primárním nádoru, který se nachází někde jinde. Já však neměl žádný jiný primární nádor ani na svém těle, ani uvnitř.

Bylo provedeno vyšetření i ze zadní části mého oka, kde je sítnice ... na všech místech, kde se nachází melanocit, ten typ buňky, který způsobuje zhoubné nádory. Nikde však nebyl nalezen prvotní nádor! Nakonec jsem musel říci svému dermatologovi: „Už přestaňme hledat.“ Zeptal se: „Co tím chcete říct?“ Já na to: „Vím, kde to má původ. Pochází to z jedné laboratoře v Utahu, odkud to do mě bylo přeneseno elektromagneticky.“ Podíval se na mě a zeptal se: „Myslíte si, že něco takového je možné?“ Přikývl jsem: „Ano, vím, že to možné je.“ A dodal jsem: „Moje hlavní asistentka v projektu Disclosure byla právě diagnostikována - má rakovinu prsu, která je též metastatická.“

„Ach bože,“ zaúpěl ten doktor.

Tehdy jsem měl zlatého retrívra jménem Yami. Vždy jsme k sobě měli velmi blízko. V době, kdy jsem onemocněl rakovinou, dostal i on rakovinu levého trojhlavého svalu - sarkom. Musela mu být odoperována celá přední část levé nohy. Když se vrátil od veterináře a já od doktora, měli jsem zcela identické jizvy - tentýž úhel jizvy a použitý typ svorek! Do dnešního dne jsem přesvědčen, že Yami, který ke mně cítil silné pouto, si ode mě astrálním způsobem vzal část „střely“ z té elektromagnetické zbraně, kterou na nás použili. Jsem přesvědčen, že mi zachránil život. Tak se Velký duch může projevit skrze přírodu, skrze psa, skrze cokoli a tak pomoci!

Můžete se modlit a meditovat, jak chcete, ale pokud jste v Hirošimě v okamžiku svržení jaderné pumy, pak se se vši pravděpodobností rozpadnete na atomy. A k tomu již došlo.

Můžete být Gándhí a můžete žehnat všem, kteří k vám přicházejí, ale stejně vámi prolétné kulka a zabije vás.

Připomínám: orwellovsky „matoucí“ název zní nesmrtící zbrojní systémy. Ale ve skutečnosti jsou pořádně smrtonosné. Slova jsou často používána tomu, aby zatemnila, co vlastně lidé dělají.

Mnoho ze zasvěcených lidí nám řeklo, že všechny tyto projekty jsou vlastně ve stavu volného pádu a zachváceny panikou - podařilo se nám vyzískat mnoho informací a předat je mocným lidem, tak proto ti ničemové ztrácejí kontrolu.

Spojili jsme své síly a ti lidé kolem mlátí hlava nehlava. Zhruba v té době jsem se dostal k tajnému dokumentu, který je seznamem kódových názvů a jmen projektů, které mají co do činění s problematikou mimozemšťanů. Tento dokument se nachází v knize Project Disclosure.

Den po tom brífinku pro kongres v roce 1997 jsem byl požádán, abych udělal brífink pro šéfa tajných služeb admirála Torna Wilsona a pro společný štáb velitelů. Před tímto důležitým setkáním jsme jeho lidem poslali jeden dokument. Jeho asistent mi řekl, že admirál použil ta kódová jména a názvy projektů a čísla. Pak provedl pátrání a pomocí nich našel některé ty špionské buňky v Pentagonu.

Jakmile admirál tuto skupinu identifikoval, řekl kontaktní osobě v této super tajné buňce: „Chci vědět o tomto projektu.' Odpověď' zněla: „Pane, vy nepotřebujete vědět nic. Nic vám neřekneme.“

Představte si, on, admirál nejvyšší třídy, šéf tajných služeb ze společného štábu rozvědek v Pentagonu a někdo mu řekne: „My vám nic neřekneme!“ Byl šokován a rozhněván.

Na to setkání s admirálem jsem vzal jednoho z našich svědků, Shari, našeho vojenského poradce a kosmonauta z Apolla - Edgara Mitchella. Byl to sólový brífink. Jak brífink pokračoval, začal rušit jednu svou schůzku za druhou - tak ho naše informace zajímaly. Jediný důvodem, proč naše setkání skončilo, bylo to, že Ed Mitchell musel odletět do New Yorku na televizní interview. Víím, že admirál by pokračoval dál.

Během tohoto setkání jsem s admirálem diskutoval o tom, jakým rizikem pro Spojené státy, národní bezpečnost a dodržování zákona je ta skupina, která ho odstrčila. Zdůraznil jsem, že první ředitel CIA admirál Roscoe Hillenkoeter napsal na začátku šedesátých let dopis, že to, co ohrožuje národní bezpečnost, není UFO, ale tajnosti kolem UFO. Admirálovi jsem řekl, že tato ilegální ničemná skupina má repliky mimozemských korábů, které mohou kroužit kolem bombardérů B2 Stealth. Na chvíli se zamyslel a pak řekl: „Co se mě týká, pokud dokážete sehnat lidi, kteří o těchto věcech budou vypovídat před kamerami, pak máte můj souhlas s tím, aby to šlo do médií. Ta skupina je nelegální!“ Takže když se lidé ptají, kdo podpořil proces odhalení, říkám jim, že mimo jiné to byl i velitel společného štábu tajných služeb!

Po tomto setkání se na nás začala ta ničemná skupina mstít. Zřejmě byli znepokojeni tím, že se nám ty informace podařilo předat člověku, jeho je admirál Wilson - a že jim bylo ukázáno, že vskutku provozují ilegální činnost. Takže Bili Colby byl zavražděn, ten kongresman záhy zemřel na ten typ rakoviny, který dostala Shari Adamiaková a já. Takže nyní jsme doslova a dopísmene bojovali o život.

Po brífinku pro kongres v dubnu 1997 za námi přišel Dan Burton a řekl: „Chci všechno, co o té věci máte, podívám se na to.“ Skutečně se pokusil na tom nějak zapracovat, ale pak ho navštívil někdo, kdo mu řekl: „Přestaň se v tom šťourat!“

Někdo, kdo ho zná osobně, mi vysvětlil, že tento kongresman byl zastrašen. Když se ho na to zeptáte dnes, kongresman Burton odpoví: „Ach, bylo to jen něco, na čem jsem měl osobní zájem.“ Není to pravda. Jedna z jeho nejlepších přítelkyň, která v jeho kanceláři rozvrhuje program, je žena, která z okna své koupelny viděla vznášející se UFO. Byla kongresmanovi Burtonovi příliš blízko, takže věděl, že mu říká absolutní pravdu.

Jako předseda Vládní dozorčí rady a Reformní komise, která dohlíží na vládu, byl kongresman Burton ve velmi vhodné klíčové pozici - do pár měsíců však byl odstraněn z funkce.

Takže my jsme nepředávali tyto informace pouze lidem, jako jsou ředitel CIA, senátor Pell, lidé ze senátní vyšetřovací komise, lidé ze senátní komise tajných služeb - ale i lidem, kteří mají osobní poznatky ohledně toho, že se jedná o skutečnou věc, jako Dan Burton. A zainteresována je stále větší mocná skupina dobrých lidí v Pentagonu a odhaluje, že celé té záležitosti se fakticky ujala stínová vláda. A navíc už jsme se dostali dost hluboko k lidem, kteří jsou připraveni strhnout závěs a ukázat černé mágy, kteří sedí na všech úrovních a tahají za nitky a děsí lidi. Odkrývali jsme to, před čím varoval už Werner von Braun: zinscenování útoku mimozemšťanů, které povede ke globální uzurpaci moci založené na

strachu a válce. Ujišťuji vás, že lidé, od kterých jsme získali tyto informace, to brali velmi vážně.

Takže za těchto okolností přišel ten zdrcující sled osobních událostí. Shari, moje blízká přítelkyně a spolehlivý rádce, mi chřadla před očima a do roka zemřela! Byl to pro mě velmi těžký a emocemi nabitý čas.

V červenci 1993 jsem byl takřka zabit, když jsem odjížděl z akce, kde se plánoval projekt Disclosure. Bylo to poblíž Monroeova institutu. V roce 1994 jsem prodělal hrozivý útok v hotelu St. Moritz v New Yorku, za nímž následovaly podivné útoky v mém vlastním domově, které se opakovaly každý den ráno ve čtyři hodiny. A nyní, v roce 1997 jsem byl posunut na samou hranici toho, co mohu snést.

Přesto i v té době došlo k několika skutečně úžasným věcem...

22. Miliarda třpytivých světélek

V červnu 1997 jsme s jednou výcvikovou skupinou, skládající se asi z dvaceti lidí, pobývali na Blanca Peak v Arizoně. Měli jsme zde neobyčejný zážitek se skupinou asi tuctu mimozemských stařešinů. Shari Adamiaková a já jsme věděli, že tu tito mimozemšťané byli proto, aby nám vyjádřili svůj ohromný vděk. Bylo to nádherné vznešené setkání.

Vykonali jsme protokol a pozvali mimozemšťany, aby sestoupili na Blanca Peak. Vzápětí jsme uviděli mnoho jejich korábů pohybovat se sem a tam po obloze - některé z nich do slova vylétaly z hory. Z dřívější vize jsem věděl, že na vrcholu hory je palouk či mýtina, na které může dojít ke kontaktu. V jednom okamžiku jsem náhle dostal povel, abychom odešli na toto místo. Byla černočerná tma a celá naše skupina se vydala tím směrem.

Kontaktní místo se nacházelo zhruba ve výšce tří tisíc metrů; když jsme k němu kráčeli, nad námi se ve výšce čtyř a půl tisíce metrů tyčil vrchol hory. V jednom okamžiku se všude kolem rozsvítily myriády třpytivých světélek. Byla drobná, ale viditelná.

Celá ta hora byla tu noc pokryta těmi drobnými jiskrami a celá oblast vibrovala tím nebeským třpytivým jasem. Dokonce i země a skály se leskly a jiskřily tou úžasnou energií.

Když jsme dorazili na místo - kruhový palouk uprostřed stálezelených stromů a keřků - uviděli jsme obrys korábu. Nebyl ještě zcela zhmotněn, ale byl kruhový, zářivý a rozeznatelný - jedna polovina z něho již byla v tomto světě, zatímco druhá za průsečíkem světla. Byl transdimenzní částečně materializovaný a částečně ne, polovina astrální a polovina materiální.

Když jsme přistoupili blíže, všimli jsme si, že kolem něho sedí v půlkruhu skupina světelných bytostí.

Došel jsem k určitému místu a náhle se nad mou hlavou rozzářilo jasné, třpytivé světlo. Zůstal jsem na tom místě stát. Nebylo matné ani nejasné, bylo to jasně viditelné bílé třpytivé světlo přímo nad mou hlavou. Podle toho jsem přesně poznal, na jakém místě mám být.

Zbytek naší skupiny zůstal stát, zatímco já jsem přistupoval k jedné té bytosti za druhou a napojoval se na ně. Bylo jasné, že se jedná o staré, velmi vážené a osvícené vůdce. Každý z nich byl z jiné sluneční soustavy. Zádní dva z nich si nebyli podobní. V okamžiku, kdy jsem se napojoval na ty bytosti, tak jsem byl ve stavu božského vědomí.

Došlo k nádhernému duchovnímu kontaktu, během kterého jsme byli všichni bdělí a plně vědomí místa a času, zároveň jsme však pobývali v nekonečnu kosmického bytí. Bylo to jak velmi transcendentní, tak i velmi konkrétní, přítomné a reálné - nanejvýš skutečné. Když jsme byli v tomto stavu, uviděl jsem, že za energetickou úrovní je další, kde bylo mnoho andělských forem. A pak, za tím vším jsem uviděl Avatára - božské bytí reprezentující Boha. Bylo to nádherné kosmické shromáždění, které nelze popsat slovy.

Přistupoval jsem ke každému z mimozemšťanů zvlášť, vzdal každému čest a přivítal je na Zemi, Poděkoval jsem jim za jejich přítomnost. V jednom okamžiku se lidem z mé skupiny zdálo, jako bych zmizel. Někteří z nich mě vůbec neviděli, zatímco jiní viděli skrze

mě, jako bych byl průhledný. Cítil jsem se být probuzen k životu, lehčí, u vytržení. Moje vibrační frekvence byla tak vysoká, že jsem se mohl vznést a levitovat nebo prostě zmizet. Já jsem měl pocit, že jsem tam plně fyzicky přítomen, ale lidé viděli skrze mě. Trvalo to asi hodinu a půl nebo i déle. Dá se říct, že to bylo sblížování lidí, kteří jsou součástí kosmické kultury. Právě kvůli tomuto účelu jsme tam byli s nimi. Takový byl smysl tohoto setkání. Mimosmšťané též vyjádřili svůj dík za naši práci a námahu - a požádali, abychom pro univerzální mír dělali vše, co je v našich silách. Konkrétně nás žádali o to, abychom zasáhli proti používání Star Wars technologií proti mimozemským lidem. Ujistil jsem je, že budeme dělat vše, co je v našich silách...

Dalšího dne jsme si se Shari vyrazili na krátkou procházku v San Juan Hills, které se nachází jižně od Blance Peak. Vyšplhali jsme na skály a já jsem vytáhl kompas. Během včerejšího setkání s mimozemšťany jsem měl kompas v levé vnitřní kapse přímo nad srdcem. Když jsem se nyní na kompas podíval, zjistil jsem, že se magnetický sever posunul skoro o 180 stupňů. Nasměrování střelky se změnilo, takže nyní vykazovala odchylku 180 stupňů od magnetického severu. To byl jasný důkaz velmi neobvyklého toku magnetických polí, ke kterému došlo během včerejšího setkání.

Kompas zůstal v tomto stavu několik dnů. Do normálu se vrátil asi až za týden. Velmi to připomínalo tu událost před pěti lety, z července 1992, kdy se střelka téhož kompasu točila stále dokola.

Pak, v červenci 1997 jsme vzali jednu naši výzkumnou výcvikovou skupinu do Anglie, do téže oblasti jako kdysi, do Wiltshire poblíž Stonehenge.

Toho roku jsme si pronajali velký starý statek, který musel být postaven někdy v 17. či 18. století. Na týden se tu usadil celý náš tým. Před odjezdem ze Spojených států do Anglie jsme se dozvěděli, že rakovina, kterou trpěla Shari, je již ve stadiu metastáz a napadla jí mízní uzliny. To bylo velmi vážné.

Také mně byl právě odoperován další zhoubný nádor. Takže tu první noc, co jsme strávili na statku, jsme si hojili naše rány a zcela otevřeně jsme byli emočně rozhození. Chvíli jsme se smáli a vyprávěli příběhy a vzápětí propukli v pláč. Věděli jsme, že jeden z nás, nebo i oba dva, tu už dlouho nebudeme.

Když jsme seděli v podkroví toho statku, Ron Russel a pár dalších vyrazili ven na CSETI expedici. Shari a já jsme byli příliš unavení, než abychom šli ven. Já jsem však té skupině řekl, že zhruba hodinu před půlnocí má vyjít ven. Já a Shari jsme zůstali v místnosti s vikýřem a malým krbem.

Náhle jsme viděli, jak tím oknem přilétá zářící světlo podobné třpytivé kouli či chomáči světla. Nad ohništěm se ta koule obrátila a protáhla a změnila se v mimozemskou bytost! Tak před námi stál svítící mimozemšťan vysoký necelý metr! Ještě nebyl plně materializován. Byl však jasně viditelný pouhým okem, přestože místnost byla plná světla ze žárovek. Shari ho zpočátku nezaregistrovala, tak jsem jí řekl: „Shari, podívej se.“

Otočila se, uviděla toho mimozemšťana a zvolala: „Ach, pane bože!“ Pak jsme společně s ním usedli k meditaci. V podstatě se nás pokoušel uklidnit a povzbudit. Byl velmi milý a velmi vděčný a velmi přátelský - prostě nádherný. V tomto stavu kontaktu a meditace jsme zůstali asi půl hodiny. Věděl jsem, že jeden z nás dvou se nedokáže uzdravit, a ta bytost vůči nám projevila velký soucit, respekt a vděčnost za naši práci.

Chtěli jsme si celý zážitek nechat pro sebe - bylo to příliš osobní, nádherné a dojmavé. Další den však Ron Russel přišel s tím, že zatímco byli na pozemcích kolem statku, viděli velmi zvláštní úkaz. Asi hodinu před půlnocí se na obloze objevilo světlo, které pak sestoupilo nad stromy a zmizelo přímo ve vikýři našeho pokoje. Sestoupilo z prostoru jasné oblohy, vzneslo se nad trávník našeho statku a pak vletlo přímo do jednoho okna.

Ron zvolal: „Bylo to okno ve Stevově pokoji!“ Takže oni viděli příchod té bytosti z vesmíru. Celá ta skupina, která byla venku, viděla, jak začalo to naše setkání v podkroví: světlo

sestupující z nebe až na zem a odtud rovnou do toho okna. Jakmile jsem to světlo uviděl proniknout do mého pokoje, došlo přímo uprostřed ohniště v krbu k jeho zhmotnění a přeměně na mimozemskou bytost!

Zjistíte, že pravda skrývá svou vlastní skutečnost, poněvadž pravda je mnohem podivnější - a krásnější - než fantastický film.

Naše poslední expedice se Shari se odehrála v roce 1997 v Joshua Tree Wilderness. V dubnu téhož roku jsme byli v Pentagonu s tím admirálem a odhalili všechny tyto informace klíčovými lidmi z kongresu a Bílého domu. Na podzim už Shari měla metastázy i v mozku a byla částečně ochrnutá. Shari se mnou začala spolupracovat v roce 1991. Zúčastnila se už té první lekce, kterou jsem dával. A byla se mnou až do své smrti v lednu 1998.

Chystal jsem se zrušit naši expedici do Joshua Tree, ale Shari řekla: „Pokud je to ta poslední věc, kterou mám udělat, tak tam půjdu a budu tam s tebou a mimozemšťany.“ A to také udělala...

Všichni jsme byli udiveni její nezkrotnou vůlí. Byla jako lvice, divoká a odvážná, nanejvýš oddaná a stoprocentně kvalifikovaná. Shari byla tou první osobou, kterou jsem mohl vzít nejdále, jak jsem mohl - do všech kontaktů. Pokaždé mohla jít nejdále, jak to jen šlo. Až do tohoto okamžiku už tu nebyl nikdo, kdo by mohl jít tak daleko. Neměla strach a znala svůj osud.

V roce 1996 jsme si soukromě zajeli do Baca, do opuštěné oblasti v Colorado Rockies poblíž Crestone, kde jsme prováděli výcvik. Účelem této výpravy bylo hledání vize. Řekl jsem jí, že jí chci ukázat nějaké věci a říci nějaké věci, které jsem vždycky věděl - už od doby, kdy jsem byl malý kluk a měl svůj první kontakt. Nikdy jsem to nikomu neřekl, ale věděl jsem, že je velmi vnímavá a duchovně probuzená; věděl jsem, že je připravena.

Dorazili jsme k obrovskému diskovitému korábu, který se celý zářivě třpytil. Vypadal jako hologram, ale byl skutečnější a živější. Za pár okamžiků se z toho korábu vynořil obrys humanoidní postavy a mířil k nám. Řekl jsem Shari: „Teď ti ukážu, jakým způsobem tyto mimozemské bytosti, když jsou na Zemi, raději setrvávají v této formě. Je to bezpečnější.“

Když byla ta událost v plném proudu, řekl jsem Shari: „A nyní ti chci říct, jaká je struktura vesmíru a jak vesmír drží dohromady a jak je možné, že jsou zde.“ Měli jsme s sebou magnetofon, tak jsem začal mluvit a zaznamenávat to, co si nyní můžete přečíst v kapitolách „Průsečík“ a „Mimozemšťané a nová kosmologie“ v knize *Mimozemské kontakty: důkazy a důsledky*. Ta informace byla zaznamenávána v reálném čase během toho kontaktu v coloradské poušti.

Ten večer později jsme se vraceli do Boča Townhouse. Jeli jsme autem a já jsem řekl: „Budou nás následovat až k nám domů.“ Viděli jsme, jak ta jakoby stroboskopická světla svítí podél cesty a doprovázejí nás až k domu v Crestone.

Jakmile jsme dorazili k domu, odešli jsme na vnitřní dvorek a podívali se na horu Sangre de Cristo, která se tyčí až do výšky čtyři a půl tisíce metrů. Její vrchol je pokrytý sněhem. Řekl jsem: „Měli bychom být zde, protože se nám chystají ukázat body, kterými vstupují a kde rádi pobývají. Teď se rozhlédni kolem. Vidíš tu jemnou strukturu vláken astrálních složek vesmíru, která podpírá a vyživuje stvořený hmotný svět?“

Vysvětlil jsem: „Myšlenky a vědomí a astrální formy světla podporují hmotný vesmír. Mezera existuje tam, kde sféra čirého vědomí, myšlenek a astrálního světla postupně zapadá do částečně zhmotněného energetického pole. To je ta oblast, kde astrální krystalizuje do hmotného jako do nějakého architektonického plánu. To astrální vykryštalizuje a jako matrice pak podpírá hmotné objekty a dokonce i atmosféru.“ Sotva jsem to řekl, jako by se odhrnul závoj a ona to mohla vidět - strukturu té nebeské, éterické a astrální sféry, která krystalizuje v něco, co vnímáme jako kosmos.

„Teď se podívej vzhůru na tu horu.“ Vznášel se tam obrovský koráb ve tvaru sombrera. Nebyl ještě plně materializovaný, ale vypadal jako hustý, dokonale ohraničený mrak, který

je osvětlen z nitra zlatobílým světlem. Seděl přímo nad nejvyšším vrcholem hor, nad Crestonem. Byl tam skoro tři čtvrtě hodiny.

Protože Shari dokázala ty věci vidět a prožívat, měl jsem je komu vysvětlovat. A protože jsem jí je mohl vysvětlovat, mohu se o ně podělit s jinými. Nemůžeme nikoho nic učit do té doby, dokud tu není někdo, kdo je připraven to vidět. Jedno přísloví říká: „Moudrý je ten, kdo nemluví dřív, než má posluchače.“

Poprvé jsme do Joshua Tree jeli v roce 1996. Brzo po našem přeletu se nám nad hlavami objevil velmi rychle se ve spirále pohybující koráb. Mohli jsme fakticky slyšet, jak hvízdá. Byl tak nízko v atmosféře. Přelétl nad našimi hlavami a nad údolím Palm Spring. Každý z naší skupiny jej viděl a byl ohromen.

Jednu noc jsme opustili to místo poblíž Joshua Tree a přesouvali se jinam, protože jsem měl jistou vizi. Když jsme tak pozdě v noci jeli po prašné cestě, světélka na přístrojové desce náhle potemněla. Obrátil jsem se k Shari: „Ach, už jsou tady.“

O pár vteřin později se přímo nad obzorem objevil ohromný koráb. Vypadal jako kužel s plochým dnem a špičkou na vrcholu. Když ohromnou rychlostí klesal dolů na poušť, tvořil se mu na špici jakýsi jiskřící a světélkující ohon. V průměru měl asi sto metrů. Byl modrozelený a zářící - tak jasný, že pouštní písek kolem byl viditelný jako ve dne, pak vletěl rovnou do země a byl pryč. „Ach“, řekl jsem, „to nám chtěli říci, kde se budou nacházet pod zemí.“

Pokud někdo má schopnost materializovat a dematerializovat objekty, pak může setrvat v kvazimaterializované formě, takže jeden objekt může projít přímo druhým objektem, jako duch prochází zdí. Neexistuje důvod, proč by tomu tak být nemělo. Koneckonců, většina hmoty je „prázdný prostor“.

Pokračovali jsme dál v jízdě a já jsem si v duchu přesně zmapoval to místo, kde ten obří koráb zmizel v zemi. Jel jsem velmi rychle, abychom k tomu místu dorazili co nejdříve. Před námi bylo několik aut, která však jela příliš pomalu, tak jsem sešlápl plynový pedál, předjel je a pospíchal, abych mohl přesně vystopovat to místo, kde koráb zmizel.

Nyní máme v terénu poblíž Joshua Tree jedno zvláštní místo, kde provádíme na akce, je to právě ono místo.

Shari byla rozhodnuta přijít, ale rakovina už jí zachvátila celé tělo i mozek - sotva mohla hýbat nohama. Tu první noc ztratila rovnováhu, upadla a rozbila si kolena. Stále však říkala: „To je dobré, je to v pořádku.“ Tak tam byla, už jednou nohou v hrobě, ale stále trvala na tom, že se k nám ve jménu univerzálního míru připojí, aby mohla být s námi pod hvězdami společně s těmi kosmickými bytostmi. Byl to tak nádherné - a zároveň pro mě tak bolestivé.

23. Nekonečno

První listopadovou noc v roce 1977 jsme se vydali na místo v Joshua Tree, které se jmenuje Skryté údolí. V jednom okamžiku se vedle nás začaly divoce a nevysvětlitelně třást stromy, přestože bylo úplné bezvětří. Lidé z naší skupiny začali křičet: „Co se děje! Co se to děje!“ Vysvětlil jsem jim: „Oznamují nám, že jsou zde.“

Mimozemšťané vlastně chodili od člověka k člověku a dotýkali se nás na rameni nebo na hlavě. Skrže celou naši skupinu se též pohyboval zvláštní vysoký elektronický tón, který jsme slyšeli skoro všichni. Podle toho jsem zjistil, že se stabilizovali na místě, kde jsme stáli, a spojovali se s námi.

Měsíc byl zhruba ve své třetí čtvrtině. Byla nádherná křišťálově čistá noc. Náhle se na obloze rozsvítilo něco, co připomínalo jasnou žárovku. Prostě tam nejednou zářila - její velikost odpovídala třetině velikosti Měsíce. Tato ohromná loď svítila a letěla v rovině pod Měsícem. Pak zmizela. Zcela jednoznačně se jednalo mimozemský koráb, který se nacházel přímo v tom směru, kde jsme před rokem viděli jiný koráb zalétnout rovnou do země.

Tu poslední noc naší expedice, pořádané speciálně pro Shari, se s ní mimozemšťané rozloučili úžasným způsobem. Došlo k tomu, když jsme jeli z Joshua Tree do oblasti Palm Springs. Bylo již pozdě a ona byla vyčerpána chorobou.

Náhle se nad údolím objevil velký koráb, bylo to skoro na chlup stejné jako tu vůbec první expediční noc, kterou jsme - ona a já - strávili. Tato ohromná loď letěla přesně rychlostí světla. K našemu potěšení přední část té jednodílné lodi „předběhla“ zadní část, takže vypadala jako harmonika, která se natahuje a smršťuje. Tak mimozemšťané říkali Shari „sbohem“.

V prosinci upadla Shari do bezvědomí a v komatu byla do své smrti v lednu 1998.

Když jsem pracoval jako doktor na pohotovosti, pobýval jsem s mnoha umírajícími lidmi. A ze svého vlastního zážitku blízkého smrti jsem věděl, jak je důležité, aby - pokud je to možné - někdo asistoval umírajícímu při jeho spojení s Bohem. Aby mu pomohl vztyčit most ke světu Světla. Naše kultura již takřka zapoměla na posvátnost okamžiku skonu. Dnes je každý napojen na přístroje a je to všechno velmi technické - a obecně se podceňuje a znevažuje vše ostatní, co by mělo být v tomto okamžiku - našeho přechodu z fyzické roviny do nebeského či astrálního světa - vykonáno. Tento příběh vykládám proto, abych objasnil, co se v té věci dá dělat.

V lednu po mně lidé, kteří se stali o Shari, chtěli, abych za ní přiletěl do Denveru. Navštívil jsem ji několikrát a v těch posledních měsících jsem jí věnoval mnoho času. Tentokrát jsem však řekl: „Přijedu, až nastane ten pravý okamžik.“ Správné načasování je vším - my všichni máme svůj okamžik posvátného přechodu na druhou stranu.

Jednou ráno jsem se během meditace náhle dostal do stavu kosmického vědomí a pak do božského vědomí. To, co jsem viděl, byla úplnost stvoření ve formě, kterou někteří nazývají kosmickým vejcem. Představme si: bylo nekonečné, a přesto samostatné či ohraničené. Kolem něho bylo nekonečno Boha. Byl jsem s ním ve stavu dokonalé jednoty a byl jsem si všeho naprosto vědomý. Pak jsem uviděl, že je tam i Shari. Byla tam přede mnou a já jsem poznal, že jsem tam proto, abych jí ukázal nejvyšší nebeskou úroveň stvoření. Věděl jsem, že odejde do nekonečna, do nebeského domova přede mnou, protože ona byla - doslova - blíže tomu místu s nekonečným kosmickým vědomím...

Věděl jsem, že se do něho chystá vstoupit a sjednotit se s ním. V jistém smyslu to bylo roucho Boží - tělo Boha. Bylo to totální vyjádření Stvořitele, Stvoření a neohraničené Mysli v jednom. Viděl jsem celé stvoření v jeho oslnivé růžovo-fialovo-červeném jsoučnu ve tvaru disku či galaxie - vskutku se to podobalo vejci. Bylo to ohraničené - plné radosti - a neuvěřitelně úžasné. Nebylo to jen fyzicky nádherné a vznešené, ale i plné lásky a krásy.

Když jsme se blížili, slyšeli jsme triliony - nekonečné množství - nádherných andělských hlasů, něco jako sbor Vienna Boys Choir. Jejich zpěv stále dokola opakoval: „V Duchu jsme všichni jedním jediným.“ Když jsem hleděl do nekonečna, viděl jsem, že je v něm zastoupena každá stvořená bytost, a přesto jsou všechny bytosti v tomto stavu vědomí jedním jediným. Od samotného úsvitu věčnosti chorál těch hlasů opakuje „V Duchu jsme jedním jediným“. Melodie toho chóru byla tak vytríbená - kéž bych ji dokázal reprodukovat! Nedá se to popsat slovy. Hned jak k tomu došlo, rozplynul jsem se ve stavu nekonečné lásky a dokonalé jednoty vědomí.

Když jsem se ve své ložnici vrátil zpět do svého běžného vědomí, podíval jsem se na budík a zapamatoval si čas. V duchu jsem věděl, že za sedm čtyřadvacetihodinových period - sedm rotací Země - nastane okamžik Shariina skonu. Prostě jsem to věděl.

Byla stále blíž a blíž smrti a všichni mi říkali: „Měl bys být s ní.“ Já jsem jim odpovídal: „Budu tam.“

Šestého dne jsem letěl do Denveru. Byla tam její rodina a Ron Russell a všichni její blízcí přátelé - a já jsem se náhle záhadně objevil. Ohlásil jsem: „Jsem zde, protože je čas.“

Tu noc jsem čekal, až všichni opustili Shariin pokoj v hospici. Pak jsem se vedle ní posadil a začal se modlit a meditovat. Byla v komatu celé týdny. Přečetl jsem jí krásnou modlitbu a podíval jsem se na ni - náhle se jí otevřely oči, poprvé za mnoho týdnů. Po tváři jí stekla jedna velká slza. Věděla, že jsem s ní.

Řekl jsem jí: „Je to v pořádku - už můžeš jít.“

Jsem si jist, že to Shari ode mě potřebovala slyšet, protože se mi dřív doznala, že cítí, že mě opouští a nechává mě samotného s břemenem vši té práce. Řekl jsem: „Můžeš nám velmi pomáhat z druhé strany. Můžeš udělat spoustu věcí, které jsi zde dělat nemohla.“ Většina lidí neví, že ti osvícení lidé, kteří přejdou na druhou stranu, jsou tou silou, která mysteriózně pozvedá tento svět.

Jsou inspirací a neviditelnou rukou, která chrání a vede a pomáhá tomuto světu při jeho postupu vpřed. Děje se to neustále, ať už to vnímáme nebo ne.

Hluboce jsem se na ni napojil a řekl jsem: „Teď můžeš odejít. Nastal čas. Můžeš už jít.“

Když jsem viděl, v jakém stavu komatu se nachází, tak jsem si uvědomil, že dokončí svůj přechod na druhou stranu až příští ráno - cítil jsem k ní hlubokou lítost.

Byl jsem ubytovaný Shariině domě, který byl nyní zcela opuštěný, kromě ženy, která se o ni starala. Ale tu noc jsem nemohl jít rovnou zpátky, tak jsem šel do jednoho nočního baru v centru. Prostě jsem si chtěl sednout a něčeho se napít.

Do řeči se se mnou dal pár homosexuálů. Nakonec jsem jim vyjevil všechny svoje pocity. Řekl jsem jim vše o astrální a spirituální sféře a o tom, co se stane. Tito noví přátelé měli neuvěřitelně čisté srdce a byli velmi duchovní. Přesně to jsem tu noc potřeboval - a našel jsem to na tom nejméně pravděpodobném místě.

Zjistil jsem, že mohu jít na podobná místa a najít tam neuvěřitelně oduchovnělé lidi. Na druhé straně mohu jít do kostela a najít lidi, kteří maskují své kruté srdce. Takže nezáleží na místě, ale na záměru.

Pozdě v noci jsem se vrátil a usnul jsem v Shariině starém pokoji. Toho rána jsem se probudil velmi brzo, posadil jsem se na posteli a meditoval. Sledoval jsem čas, protože jsem si přesně zaznamenal okamžik - s ohledem na časová pásma - jejího skonu.

Náhle zaklepal na dveře žena, která se starala o Shari. „Už je čas - je blízko smrti...“ oznámila. „Ale vy už jste celý oblečený a připravený vyrazit,“ řekla překvapeně.

Přijel jsem chvíli před ostatními a strávil jsem se Shari pár chvil o samotě. Vzal jsem ji do stavu nekonečného míru a do bezbřehého stavu čiré kosmické mysli, který na nás čeká. Když dorazili i ostatní, společně jsme odříkali modlitby. Stáli jsme v půlkruhu u její postele.

V jednom okamžiku, poté, co jsme ji duchovně připravili a spojili s Bohem, jsem se k ní obrátil a řekl: „Teď nechej všechno být, Shari, a vstup do věčného světla.“

Zároveň s těmi slovy vydechla naposled a vystoupila do Boží prozřetelnosti. Její skon byl úžasně klidný, ale i přesto jsem byl zdrcený.

Náhle do místnosti vstoupila zvláštní síla. Bylo to jako daršan či spirituální pole vysoce osvíceného avatára. Bylo to jako vánek mocné božské energie, který prošel pokojem a skrze mé tělo. Bylo to fyzicky hmatatelné! Poznal jsem, že vystoupala na nejvyšší úroveň. A pak jsem se úplně zhroutil.

My všichni potřebujeme takovou vzájemnou péči v okamžiku našeho skonu; všichni potřebujeme tuto vzájemnou pomoc, modlitby a spirituální sílu, abychom v okamžiku našeho přechodu na další úroveň vystoupali do těch nejvyšších a duchovně nejlepších možných stavů.

Tu noc, kdy zemřela, jsem napsal následující řádky k uctění její památky:

„Shari Adamiaková dnes, 20. ledna 1998 v 9,50 ráno odešla do světa Světla. Shari uskutečnila tento přechod v přítomnosti přátel a blízkých klidně a bez bolesti. Žádám každého, aby na okamžik stanul a pomodlil se za Shari a vzestup její duše v přítomnosti Boha. Slovy nelze vyjádřit pocit naší ztráty a lásky, kterou jsme se Shari sdíleli.“

Od roku 1991, kdy jsme se poprvé setkali na přednášce v Los Angeles, byla Shari pilířem plným síly a obětavosti, neúnavnou kolegyní a nebojácnou Ivicí. Bez jejího úsilí by CSETI nemohlo uskutečnit mnoho svých historických úspěchů.

Více než šest let byla mou pravou rukou a spolehlivou pomocnicí. Shari byla vždy se mnou - a pro nás pro všechny, ať už při nebezpečných dobrodružstvích v odlehlých končinách Latinské Ameriky či při asistování během setkání v kancelářích generálů z Pentagonu. Nikdy nezakolísala a nikdy se nevzdala.

Nezlomily ji ani ostré hroty kritiků, ani machinace nemilosrdných tajných operací. Vždy rezolutně pracovala pro to, aby mohl nastat čas míru - univerzální mír jak pro Zemi, tak pro bezpočet dalších světů.

Společně jsme byli svědky mnoha divů a zázraků. Od chůze po okraji jedné z největších sopek na světě v doprovodu tiše se vznášejících mimozemských korábů až po sledování tuctu lop-secret armádních svědků během konference pro kongres, kteří informovali o pravdě o UFO - Shari a já jsme byli svědky událostí tak obrovského významu. A při tom všem byla Shari plná radosti, vzrušení a energie. Plná takřka dětské zvědavosti i úžasu během mystérií stvoření a odhalování ohromujícího potenciálu této doby.

Dokonce i když její tělo začalo vypovídat službu, ovládala svého ducha s takovou grácií, kuráží a láskou, že ti všichni, kteří ji znali, byli překvapeni a požehnáni jejím příkladem.

Právě před dvěma měsíci, v listopadu 1997, jsme spolu cestovali do kalifornské divoké přírody kolem Joshua Tree. Zde mohla vyjádřit svoji lásku k tomu, co milovala nejvíce: jednotě s hvězdami, vesmírem a komunikaci s těmi lidmi z jiných planet, kteří nás v navštěvují v tomto bouřemi zmítaném světě. Přemohla slabost, bolest i stále se prohlubující ochrnutí svých paží a nohou a každou noc s námi chodila do pouště. Neodradily ji ani stále větší problémy způsobené jejím fyzickým stavem. A zde, skrze průsečík světla, jsme viděli hlubiny vesmíru a lidí a kosmické lodě z jiných světů, kteří očekávají, až nadejde náš čas jako lidstva. Na této její cestě ji nic nemohlo zadržet.

Nyní to velké světlo odešlo z tohoto světa, ale navěky jasně září v říši věčnosti. Vím, že Shari je na tuto velkou cestu dobře připravena. Přesně sedm jiter před jejím skoncem jsme spolu přešli na druhou stranu, byť pouze na pár chvil. Plni úcty a úžasu jsme hleděli na Světlo - Jsoucnou - nádherné a vyzařující ze středu stvoření. Žádná slova to nemohou vylíčit, překonává to vše, co je uchopitelné rozumem. Nekonečná zář, která je zlatá ve svém středu, a čím více se od středu vzdaluje, tím více dalších odstínů nabírá - oranžový, červený, fialový. To vše expandovalo do nekonečna rozprostírajícího se před námi. Zaplavení tímto mořem lásky jsme prožívali radost a krásu, která nemá obdobu. Byl to prožitek vědomí Boha - čiré světlo, nepopsatelná láska a klid. A celým tímto místem se rozléhal chór hlasů, který unisono zpíval melodii, jež je příliš líbezná, než abych šiji mohl vybavit. Refrén té písně zněl: ‚V Duchu jsme my všichni jedním jediným.‘,

Poněvadž jsem věděl, že její čas je blízko, včera jsem do dorazil do Denveru, abych ji viděl, jak odejde na druhou stranu. Tu poslední noc, zatímco jsem se modlil, vystoupila z komatu a radostně na mě pohlédla a otevřela oči. Slyšel jsem, že rozumí těm slovům, a po tváři jí stekla velká slza, poněvadž pochopila, že náš společný čas na tomto světě se chýlí ke konci.

Tohoto rána jsme byli přivoláni k jejímu lůžku. Když jsme se shromáždili, pomodlili jsme se a spirituálně ji připravili na přechod. Když světlo a Velký duch zaplnily pokoj, poznali jsme, že nastal čas, tak jsem ohlásil: ‚Shari, vstup do věčného Světla.‘ S těmi slovy vydechla naposled a vstoupila do Boží prozřetelnosti.

I když znám radost a lásku, ve kterých se nyní nachází, ta ztráta bolí stejně palčivě. Připomeňme si ji proto: ‚Radostně žila ve světě Světla a chtěla by po nás, abychom pokračovali v práci, které zasvětila celý život - ustanovení univerzálního míru a vytvoření kosmické civilizace na Zemi.‘

Nalézáme naději v poznání, že ti, kdo přešli do vyššího světa, se stávají hybnou silou, která pozvedá existenci tohoto světa. Shari a já jsme diskutovali o její budoucí práci z toho místa za závojem světla, která může urychlit příchod míru a osvětlení ve všech říších Boha. Nepochybuji, že bude dobře sloužit ze svého nového domova ve věčnosti a že se stane jedním z andělů míru.

Bez míru nedojde na Zemi k žádnému pokroku. Usilujme tedy o mír se srdcem naplněným láskou. Protože v okamžiku odchodu z tohoto světa si skutečně budeme moci odnést pouze jednu věc - lásku, nekonečnou věčnou lásku.“

Tu noc po její smrti a poté, co jsem napsal tento hold, jsem upadl do velmi hlubokého spánku a měl jsem neobyčejný prožitek s mimozemšťany. Probudil jsem se do lucidního snu s mimozemšťankou, které nyní říkáme Laskavá a kterou mi představila Shari. Byla to mimozemšťanka, která byla tak vyvinutá, že mohla simultánně komunikovat jak se mnou, tak se Shari v jejím astrálním světelném těle.

Ta bytost, mimozemská žena, měla dokonale kulatou hlavu a žádné vlasy a skutečně exotické nádherné oči a krásnou tvář. Byla velmi štíhlá a s jemnými rysy. Poté, co jsme se na sebe napojili, čišela z ní zcela výjimečná laskavost. Byla ztělesněním dokonalé laskavosti - byla velmi milá a přátelská.

Rozmlouvali jsme spolu. V jednom okamžiku jsem se zeptal: „Máme nyní vaše svolení provést to odhalení (Disclosure) pravdy sami? Prezident to nedokázal udělat, mezinárodní společenství také ne a kongres je příliš zastrašen či vyděšen nebo zkorumpován.“

Laskavá odpověděla: „Ano, pokud můžete, udělejte to.“

Pokud můžete, udělejte to. Takže jsme dostali zelenou od této velmi důležité mimozemské velvyslankyně. Takže od roku 1998 jsme dávali dohromady plán na rok 2001, kdy došlo k odhalení. Dělali jsme to s vědomím, že jsme k tomu dostali svolení od té mimozemšťanky tu noc, co Shari zemřela. A něco podobného pak řekl šéf tajné služby ze štábu společného velení.

Zajímavé je, že v tom stejném lucidním snu jsem byl i s Billem Clintonem a diskutovali jsme o tom. A on mi se zatrpklým úsměvem oznámil: „No, já to udělat nemůžu, ale ty ano.“ Samozřejmě ve skutečnosti říkal: „Nemohu to udělat, protože je to příliš nebezpečné, ale proč to neuděláte vy?“ John McCain má pravdu, když říká, že pokud chce někdo být skutečným vůdcem, nutně k tomu potřebuje odvahu.

Vždy jsme cítili, že nám při té práci pomáhá Shari. A ukázalo se, že téměř při všech kontaktních expedicích po roce 1998 se objevila mimozemšťanka, které říkáme Laskavá, v nádherném modrobílém korábu. Často křižovala po obloze, dělala na nebi oblouky a světelné výboje a svítila na nás modrobílým světlem! Víím, že je to velmi důležitý duchovní a politický velvyslanec mimozemské koalice, který je na nás napojen od roku 1998.

Předtím jsem měl většinu kontaktů s mimozemšťanem - mužem, který měl temně černé vlasy a velmi bělošské rysy, intenzivně modré oči a tu nejbělejší kůži, jakou jsem kdy viděl, 'loje ten mimozemšťan, který mě kontaktoval v roce 1990, kdy jsem začal s CSETI a všemi těmi projekty.

Několikrát byl koráb Laskavé pozorován přímo nad naším domem ve Virginii. Naši sousedé viděli jasně modrou loď, která nebyla zcela zhmotněná a vznášela se nad naším domem o půl páté ráno. Jedna sousedka neměla v té době tušení, že jsem zapleten do takovýchto projektů. Ale když se podívala na ten kobaltově modrý disk přímo nad naším domem, cítila neuvěřitelný klid a bezpečí.

Po Shariině smrti jsem byl po nějakou dobu emočně vyčerpán. Cítil jsem odpovědnost a pocit viny za to, že jsem přežil. Naše děti věděly, že jsem smutný, tak mi ty Vánoce darovaly video s filmem „Ptačí klec“. Díval jsem se na ten film pořád dokola - potřeboval jsem terapii smíchem, a to nejenom kvůli tomu, že jsem měl rakovinu, ale také kvůli svému smutku nad smrtí své nejbližší přítelkyně, která vlastně byla zavražděna.

Setkal jsem se se všemi druhy celebrit a rokových hvězd a ředitelů CIA a senátorů. Ale ta jediná osoba, se kterou mám zájem se setkat, je Nathan Lane - pan Albert z „Ptačí klece“. Rád bych s ním strávil nějaký čas a doznal se mu: „Tím filmem jste mi zachránil život, protože to, jak jsem se smál, mě uzdravilo.“

Poté, co Shari přešla na druhou stranu, jsme odjeli na Havaj a byli zde na tom velkém ostrově s Joan Oceán. Psal se únor 1998. Dělalí jsme výcvikový program zaměřený na kontakt s mimozemšťany a měli jsme velmi pozitivní zážitky. Bylo to něco, co jsem skutečně potřeboval, protože jsem byl zdrcen jak Shariinou smrtí, tak vývojem mnoha dalších věcí.

Jednu noc jsme v poli viděli třpytivý, elektricky modrý koráb. Nebyl ještě plně zhmotněný, ale byl to jasné viditelný kobaltově modrý disk. Byla to Laskavá - mimozemšťanka, se kterou jsem setkal v den Shariiny smrti.

Na konci výcviku jsme si šli pod dohledem Joan Oceán zaplavat s delfíny skákavými. Joan je odbornice na kontakt s delfíny. Delfíni vyskakovali z vody, otáčeli se kolem osy a opět se potápěli pod hladinu. Byli velmi hraví.

Po dlouhém pátrání jsme konečně narazili na místo, kde tito delfíni vyskakovali z moře. Do vody jsem šel s Lindou Willittsovou, která byla při plavání mým partnerem. Vstoupil jsem do stavu rozšířeného relaxovaného vědomí a za chvíli k nám připlavala skupina čtyř delfínů.

Zůstal jsem ve velmi nevinném, takřka dětském stavu vědomí, kdy si je člověk vědom pouze toho, co se děje, ale nemá žádné očekávání ani záměry - pouze je. Je to podobné zenovému stavu vědomí - hluboce klidný stav. Pak se náhle objevili ti čtyři delfíni a přijali mě do svého hejna.

Ti čtyři delfíni a já jsme se uspořádali do tvaru hvězdy: jeden byl přede mnou, jeden po mé pravé ruce, druhý po levé ruce a jeden za mnou - přesně jako letadla, která letí v této formaci za sebou. Byl jsem dost blízko na to, abych jim viděl oči, a kdybych chtěl, tak bych se jich mohl dotknout. Dívali jsme se vzájemně do očí s hlubokým poznáním a hravostí.

Plaval jsem s nimi, ale když už jsem jim nestačil, zpomalili kvůli mně. Brali mě s sebou do hloubky a potápěli jsme se, já jsem však nemohl pod vodou zůstat tak dlouho jako oni a zamířil jsem k hladině. Jak jsem se vynořil, zároveň se mnou se vynořili i oni. Zamířili jsme si to rovnou na širé moře. Lod se v dálce stále zmenšovala a Linda nám nestačila. Z bezpečnostních důvodů jsem se otočil, ale oni mě vzali pryč na jejich speciální místo uprostřed širého moře.

Byla to nádherná zkušenost a velmi klidné setkání s těmito inteligentními bytostmi v jejich živlu. Je to dobrý způsob, jak trénovat na setkání s mimozemšťany. Vstoupili jsme do téhož nenásilného, nevinného a hravého stavu kosmické mysli. Je to jako nepolapitelný motýl: musíme být v určitém stavu mysli, a pokud se s námi cítí v pohodě, tak přijdou. Musíme být zcela zajedno s jejich vědomím.

Zjistil jsem, že je úžasné to praktikovat se psy a dalšími zvířaty. Můžeme s nimi vytvořit velmi zvláštní mystické spojení.

Na konci tohoto našeho výletu na Havaj jsme se vyšplhali do míst, kde láva vyvřelá z velké činné sopky padá do moře. Celé místo bylo zalito měsíční září. V jednom okamžiku se několik metrů od nás objevilo třpytivé pulzující světlo modrobílé barvy.

Když jsme došli zpět k autu, světla byla rozsvícená, dveře odemknuty a všechna elektronika pozměněna. Nakonec jsme byli dvakrát osvětleni nějakým objektem v dálce. To se během posledních patnácti let stalo mnohokrát.

V Joshua Tree, během naší další akce, jsme byli na tom místě, kde tehdy ten koráb vstoupil do země. Náhle jsme zpozorovali, že vysoko na nebi bliká nějaké světlo. Nepohybovalo se a nebyla to družice, prostě tam jen bylo světlo, které se rozsvěcelo a zhasínalo.

V jednom okamžiku byla celá skupina zalita neobvyklým světlem - velmi jemnou stříbrnou září. Každý si toho všiml. Bylo to, jako bychom byli ve světelné trubici. Bylo to velmi klidné a tiché. Trvalo to zhruba půl hodiny. Pak v mžiku oka světlo zmizelo a všude kolem byla zase černočerná tma.

Jednou jsme při naší expedici do Crestone v Coloradu provedli jeden protokol, abychom vytvořili ochrannou kopuli kolem naší skupiny. Náhle jsme zcela jasně spatřili modrobílý koráb Laskavé. Přiletěl k nám, udělal oblouk a zase zmizel ve vesmíru.

Když jsme byli zabráněni do této činnosti, cítili jsme, že se v naší blízkosti usadil velký koráb. Byl naprosto tichý a jen částečně zhmotněný. Ale okolní vzduch náhle zteplal a v naší blízkosti jsme pozorovali jasné sálání tepla. Mnoho lidí vidělo, jak se kolem nás pohybují mimozemské bytosti jako duchové, nebyly plně v této materiální dimenzi.

Viděli jsme zlatý koráb, po jehož obvodu rotovalo červené světlo. V dálce probíhala velkolepá elektrická bouře. Později se ukázalo se, že nás zahlédl i personál z motelu Bílý orel poblíž Crestone. Kuchař a další zaměstnanci vyšli během přestávky před budovu a podívali se směrem k Baca, kde jsme se nacházeli my, a uviděli zářící kopuli podobnou lodí, kolem jejíž základny proti směru hodinových ručiček rotovalo rudé světlo. Byli naprosto šokováni. Neměli ani potuchy, co je to CSETI, ani co vlastně děláme. Dokonce říkali, že mohli vidět skrze objekty, které jim bránily ve výhledu na tu kopuli; tím směrem leží jedna farma, která však pro ně byla v tom okamžiku neviditelná.

Samozřejmě, následujícího dne nám všechno povyprávěli. Byly zcela ohromeni, když se dozvěděli, že jsme byli přesně v místě té kopule - korábu a co jsme vlastně dělali. Chápu, že nakonec z toho údolí odešli, protože byli z tohoto zážitku zcela vynervovaní.

Poté, co koráb odletěl, teplota během vteřiny klesla o dobrých deset stupňů. Bylo to, jako bychom byli v budově a ta náhle zmizela.

24. Divadlo

Není pochyb o tom, že mimozemské civilizace jsou velmi vyspělé, a to nejenom technologicky. Aby mohly cestovat vesmírem rychlostí vyšší, než je rychlost světla, musejí být vyvinuté i sociálně a spirituálně, jinak by zničily samy sebe dřív, než by vůbec dosáhly Země. Mnoho lidí je oddáno fantaziím o dobrých mimozemšťanech a zlých mimozemšťanech, protože na ně antropocentricky přenášejí to, co si lidé dělají sobě navzájem. Pravdou však je, že jediní, koho se musíme bát, jsme my sami.

Moudré konání je pro nás takové, bez ohledu na to, jak se díváme na motivy mimozemšťanů, abychom je přivítali a vytvořili s nimi dialog a společně vybudovali mír. Žádný vnímatelný konflikt či rozdíl nevyřešíme pomocí zbraní, ať už jsou sofistikované jakkoliv. Pokročilé elektromagnetické zbraně mají potenciál být mnohem ničivější než zbraně nukleární. Takže ani pro lidi ani pro mimozemšťany neexistuje možnost, že by přežili válečný konflikt, do kterého by byly zapleteny takto vyspělé technologie. Ti, kteří zastávají paradigma válek a vesmírných válek, jsou chybně smýšlející příznivci konfliktů a je třeba je krotit. Jak již bylo zmíněno dříve, existuje plán, jak oklamat veřejnost, aby mohla být celá ta válečná mašinérie držena stále v chodu - a nakonec se přesunout i do vesmíru.

Jednou z těch věcí, které Werner von Braun sdělil Carol Rosinové, bylo, že nejdřív tu bude studená válka a pak státy, kvůli kterým je třeba se znepokojovat, a ničemné státy. A pak, jak konkrétně uvedl - psal se rok 1974 - bude globální terorismus a hrozba asteroidů z vesmíru. A pak vůdcové vyrukují s fingovanou mimozemskou hrozbou. To všechno je vymyšleno tak, aby bylo prostřednictvím strachu dosaženo maximální kontroly nad světovou populací.

Když mi to Carol Rosinová vyprávěla, přikývl jsem: „Setkal jsem se s pultuctem lidí, kteří byli v plánovacích skupinách, kde se rozebíral přesně tento scénář.“

Naše zkušenosti s mimozemšťany jsou, že nám jasně dávají na srozuměnou: „Pokuste se to napravit. Dělejte, co můžete.“ A tak my děláme, co je v našich silách.

Carol Rosinová měla zážitek s pokročilými technologiemi připojenými k lidské mysli. Povyprávěla mi o tom. Když se poprvé setkala s Wernerem von Braunem, byl velmi nemocný, a tak ji požádal, aby jeho jménem promluvila na velké konferenci lidí z letecko-kosmického průmyslu v Chicagu. Cítila, že na něco takového není připravena, on jí však řekl: „Zvládnete to velmi dobře. Žádný strach. Jen do toho.“ Tak tam šla, aniž by měla představu, co před těmi tisíci lidmi přednese.

Jak začala mluvit, náhle ve svém uchu uslyšela, jak k ní promlouvá hlas Wenera von Brauna. Neměla v sobě žádný implantát ani žádný elektronický přístroj. Celou svou řeč přednesla tak, že naslouchala, co jí Werner von Braun říká do ucha. V ten okamžik si uvědomila, jak pokročilé takové systémy jsou.

Když používáme tyto skutečně pokročilé mimoprostorové elektromagnetické systémy vyvinuté tou ničemnou skupinou, nemusíme mít v nikom zavedené žádné zvláštní zařízení. Samozřejmě, jedna z věcí, na které se pracuje v rámci projektů kontroly chování a vybuzení vzpomínek, jsou takzvané implantáty, které lidé vyjmají z obětí údajných mimozemských únosů. Tyto implantáty jsou vyráběny v tajných firmách produkujících vrcholnou elektroniku a pak jsou při fingovaných únosech zaváděny do lidí. Tyto oběti únosů jsou posléze nasměrovány k určitým nic netušícím (či spolupracujícím) odborníkům přes únosy, kteří prohlásí, že je to dílo mimozemšťanů! To je výsměch!

Poněvadž lidé nemají ani tušení, jaké jsou skryté možnosti těch tajných skupin, tak takovýmto výzkumníkům nezbude nic jiného, než to prohlásit za práci mimozemšťanů. Nic není víc vzdáleno pravdě. Pokud nevíme, jaké jsou tajné možnosti či schopnosti lidí, nemohou vůbec posoudit to, co zkoumají - zda to má pozemský či mimozemský původ. Po padesáti či šedesáti letech práce a výdajích přesahujících triliony dolarů a námaze některých nejgeniálnějších mozků světa došlo ve světě tajných programů k mnoha velmi pokročilým objevům. Jsem si jist, že skutečný současný stav vědy je velmi pokročilý a v některých ohledech se blíží schopnostem mimozemšťanů.

Také jsme si všimli, že k mnoha únosům dochází poblíž vojenských zařízení nebo uvnitř vojenských rodin. Od lidí, kteří to zkoumali už v sedmdesátých a osmdesátých letech, jsem se dozvěděl, že to má velmi silný vzájemný vztah s vojenskými rodinami a vojenskými územími a vojáky obecně. Zprávu o tom podávají jisté civilní UFO skupiny, které však s tou informací nemohou ven, protože byly dány na černou listinu a jsou předem vyškrtnuty ze všech konferencí a nemohou o tom mluvit. Tato informace je zamlčována a překrucována. Můžeme se tedy divit, kdo vede tyto UFO skupiny provádějící únosy?

Jeden výkonný ředitel jedné z těchto civilních skupin zabývajících se únosy mi zavolal a řekl, že se dozvěděl, že jsem došel k tomuto závěru. Potvrdil mi, že mám absolutní pravdu a že drtivá většina těch případů, které zná, byly vojenské únosy. Nicméně tento fakt je držen v tajnosti díky činnosti mecenáše této skupiny a každý, kdo se pokusí o zveřejnění tohoto faktu či o pozitivní interakci s mimozemšťany, je tak či onak odstraněn. Později se ukázalo, že hlavní finanční zdroje pro tuto prominentní skupinu zabývajících se UFO únosy pocházejí od prince S. A.!

Tento typ věcí se neustále opakuje. A to je též důvod, proč jsem se vždy zajímal o pravdu bez ohledu na to, kam nás zavedla. Bohužel existuje několik lidí, jejichž reputace a systém víry .1 přesvědčení jsou tak hluboce zabaleny do podobných idejí, že nedovolí, aby pravda vyšla na povrch.

V osmdesátých letech pracoval výzkumník jménem Paul Benowitz. Do tohoto případu byl vtažen i jeden důstojník ze speciální výzkumné skupiny vojenského letectva (AFOSI). K Paulovi Benowitzovi byly posílány oběti únosů z řad armády / toho důvodu, aby ho svedly

ze stopy, která ho vedla k super lajnému projektu kolem vojenské letecké základny Kirkland v Novém Mexiku.

Jedna žena jela pozdě v noci poblíž jednoho z těchto tajných zařízení, když se právě testovaly jisté antigravitační dopravní prostředky. Viděla něco, co vidět neměla, tak došlo na vojenský únos. Podali jí jistou chemikálii, po které ztratila vědomí, do těla jí zavedli implantát. Tajní agenti použili ultra pokročilé technologie na kontrolu mysli a vložili do ní paměťové obrazy mimozemského únosu.

Pak ji ti lidé nasměrovali za Paulem Benowitzem a začali ho ničit pomocí těch pokročilých elektromagnetických zbraní. Vzápětí prodělal vážný nervový kolaps a musel být hospitalizován. Byla to velká tragédie.

K tomu všemu došlo proto, že ta nešťastná osoba viděla něco, co neměla. Krycí příběh zněl „únos mimozemšťany“, zatímco ve skutečnosti viděla, jak testují reprodukci mimozemského korábu poblíž základny Kirkland. Někteří lidé jsou prostě ve špatný čas na špatném místě, a než aby došlo k vyzrazení informace o tajných projektech s antigravitačními pohonnými systémy, je nafingován mimozemský únos a celý ten krycí příběh.

Během našich výzkumů v devadesátých letech jsme identifikovali několik lidí, kteří byli v těchto komandech. Jeden muž žije kousek od Seatlu, další, který byl u Army Rangers, je /. Colorada a byl vtažen do těchto rozkouskovaných programů. Řekl, že se jednalo o hraní „divadla“. Lidé byli posíláni na takový únos pouze jednou a pak byl tým rozdělen.

Požádal jsem ho, aby o tom mluvil veřejně, ale měl strach a byl si jist, že pokud o tom promluví, bude zavražděn. Vysvětloval, že tam vlastně byli lidé namaskováni tak, aby vypadali jako mimozemšťané. To „divadlo“ bylo velmi propracované a skoro každého dokázalo přesvědčit o tom, že tím, kdo provádí tyto operace, jsou mimozemšťané. Dále tvrdil, že při těchto únosech se používala jak elektronika, tak drogy. „Nemáte ani představu o tom, kolik důležitých politiků nebo klíčových vojenských činitelů - případně členů jejich rodin - jsme unesli, aby se naučili nenávidět mimozemšťany a začali podporovat snahu o hvězdné války,“ řekl.

Odpověděl jsem: „Ano, věřím vám. Protože jsem se setkal s princem S. A., jehož bratr byl unesen při jedné z těchto tajných paravojenských operací, vím, že jeho rodina, která má ohromný vliv v bankovníctví, skutečně podlehla této falešné hrozbě. Tyto operce jsou velmi dobře provedeným a velmi sofistikovaným uměním klamu.“

Mnoho na sobě nezávislých lidí, kteří se podíleli na těchto tajných korporálních a vojenských projektech, mi řeklo tytéž podrobnosti ohledně věcí, které se při únosech používají, i ohledně záměru, který stojí za tím vším. K těmto tajným fingovaným operacím dochází i v jiných zemích.

Jejich smyslem je přesně to, před čím varoval Werner von Braun: připravit lidi na možnou falešnou hrozbu u vesmíru, která „sjednotí svět“ kolem nové skupiny centralizované - vojensko-průmyslově-ekonomické moci.

Někteří lidé z médií i někteří autoři knih se též stali terčem těchto útoků. Prezident Kennedy byl zavražděn, protože se dostal příliš blízko pravdě o tom všem a s tím souvisejícími záležitostmi.

25. Mimo mísu

Prezident Kennedy byl zavražděn kvůli konstelaci těchto vzájemně propojených věcí: UFO a mimozemská civilizace jsou součástí souboru problematiky, který zahrnuje světový bankovní systém, vedení tajných služeb, tu stínovou skupinu, která kontroluje naši společnost skrze vzájemně propojené korporace, finanční a institucionální zájmy a korupční korporační zájmy ve vládních a armádních záležitostech.

Jack Kennedy o tom věděl hodně a chystal se provést rozhodné kroky, které by s tím skoncovaly. Chystal se ujmout vlády v tom vojensko-průmyslovém komplexu. Chystal se uzavřít mír se Sovětským svazem, chtěl učinit přítrž studené válce. V krátkosti řečeno, chystal se zabrzdit ten rozjetý kočár fašistů. Je třeba mít na vědomí i to, že Jack Kennedy byl natolik důvtipný, že věděl, že Marilyn Monroe byla zavražděna proto, že jí řekl jisté věci o mimozemšťanech a souvisejících záležitostech.

Je jasné, že o těch věcech věděl i Bobby Kennedy. Mám dopis od Bobbyho Kennedyho, ve kterém se píše o UFO a jeho zájmu o toto téma. Dopis byl psán krátce předtím, než byl zavražděn.

Jak jsem byl vyrozuměn ze svých zdrojů, roku 1963 začal Jack Kennedy s procesem, který měl mnoho těchto tajných programů podřídit federálnímu vládnímu systému, což by změnilo jejich dynamiku. Byl velmi nakloněn tomu, aby prakticky rozpustil CIA. Chtěl odtajnit informace o UFO a chtěl, aby se tyto technologie využívaly ku prospěchu lidstva. Chtěl změnit směr politiky Spojených států ve Vietnamu. A ten ničemný spolek nemohl dopustit, aby k něčemu takovému došlo. Kennedy byl samozřejmě zavražděn předtím, než mohly být ty změny realizovány.

Jeden muž zapletený do vraždy Kennedyho mi zavolal a diskutoval se mnou o věcech týkajících se UFO a technologií na volnou energii a nový typ pohonu. Tento muž se angažoval v logistice kolem Kennedyho vraždy. Byl také hluboce zapleten do té stínové meta vlády, která řídí UFO projekty a drží pod palcem nové energetické systémy, jež mohou spasit světové životní prostředí. Lidé, kteří ho znají, vám řeknou, že zabil více lidí, než máte prstů na obou rukách a nohách zároveň. Nyní však pracuje na těch projektech obráceného inženýrství a má co do činění s technologií UFO a „létajících talířů“. Mluvil jsem s ním mockrát a stoprocentně vím, že vražda Jacka Kennedyho a smrt mnoha dalších lidí mají spojitost s pokusy o zastavení úniku informací o těchto věcech.

Když jsem se v Anglii setkal s lordem Hillem Nortone - pětihvězdičkovým admirálem, „králem moří“ a bývalým britským ministrem obrany - chtěl vědět, proč mu nikdo nikdy neřekl o UFO. Slyšel, že jsem se setkal s ředitelem CLA a dělal brífink pro lidi Billa Clintona. Zašel jsem do jeho domu v Hampshiru. Byl to jeden z těch mohutných starých domů s tlustými doškovými střechami - krásné místo. Seděli jsme v jeho obýváku v křeslech - ušácích. Seděl po mé pravici, měl před sebou psací potřeby, kladl mi otázky a pilně si pořizoval poznámky. Chtěl znát vše, co vím. Lord Hill Norton je živý nevysoký muž s pronikavými modrými očima.

V jednom okamžiku se mě zeptal: „Proč mi o tom neřekli? Byl jsem šéf ministerstva obrany a byl jsem též v MI-5 a MI-6 a u všech těch citlivých operací ve Velké Británii. Byl jsem také šéfem vojenské komise NATO! Přestože jsem byl na těchto postech, nedozvěděl jsem se o tom ani slovo. Dozvěděl jsem se o tom až později a informace o tom jsem získal od lidí, jako je lord Mountbatten. Proč mi všechno zamlčeli?“ Byl rozběsněný kvůli tomu, že byl „mimo mísu“, stejně jako admirál Tom Wilson, který byl šéf společného štábu tajných služeb, a stejně jako ředitel CIA James Woolsey a další a další.

Odpověděl jsem: „Pane, na vaši otázku odpovím otázkou. Co byste udělal, kdybyste zjistil, že existuje transnacionální skupina, která nepodléhá žádné vládě na světě, ale pronikla do téměř do všech aspektů téměř všech důležitějších vlád světa? Tato skupina si pro sebe uzurpovala - pomocí zločinných operací, nestoudného jednání a dokonce i vražd - ilegální

kontrolu nad všemi nejdůležitějšími technologiemi, které byly vůbec kdy objeveny, včetně technologií schopných mezihvězdného cestování, technologií, které mohou zbavit celý svět nutnosti užívat fosilní paliva, a tím spasit životní prostředí a skoncovat s chudobou. A navíc tato skupina nanejvýš pohrdá zákonem, právem i demokracií i svobodou a blahobytem ostatních lidí... a vůbec budoucností Země. Co byste udělal?“

Vykřikl: „Nestrpěl bych ji ani jednu zatracenou vteřinu!“ Pokýval jsem hlavou: „Právě proto vám to nikdy neřekli. Právě jste si sám odpověděl na vlastní otázku.“ Zeptal: „Co tím chcete říct?“ „Protože kdybyste o tom věděl a toto by byla vaše odpověď, skončil byste jako Jack Kennedy nebo jako lord Mountbatten, který zahynul pro výbuch údajné bomby IRA, kterou vlastně nastražila ta ničemná skupina. Skončil byste jako Marilyn Monroe a Mary Meyerová a všichni ti další lidé, kteří byli zavražděni kvůli tomu, že nechtěli dál udržovat tajemství. Skončil byste jako ti všichni.“ Pak jsem dodal: „A jako, bohužel, někteří lidé z mé skupiny a bývalý ředitel CIA Bili Colby.“ Jenom se na mě podíval a mezi zuby procedil něco jako: „Ti zkurvysyni.“

To, zda o tom víte nebo nevíte, záleží zcela na tom, zda si ti z toho stínového tajného světa myslí, že budete držet v tajnosti všechny ty tajné informace, která vám jsou ochotni vyjevit. A pokud si myslí, že jste neoblomný chlapík, který se snaží o nápravu ihned poté, co se mu dostanou do rukou hodnotné informace a zjistí, jací zločinci stojí v pozadí, neprozradí vám ani slovo, protože kdyby vám to řekli a vy byste vystoupil z řady, museli by vás odrovnat.

Můj vojenský poradce byl v takových tajných neschválených projektech, které vyžadovaly zvláštní vstupní prověrky, a popsal mi, jak to chodí. Pokud na takovém neschváleném projektu pracuje pouze deset lidí, pak pouze těchto deset lidí ví, co se vlastně děje. A pokud jste členem této skupiny a vystoupíte z řady, pak existuje kulka s vaším jménem, která si vás dozajista najde. To mi řekl. A pokud nejste v takové buňce, pak nehleďte na to, v jaké jste pozici či jakou máte šarži, se o tom projektu nikdy nedozvíte.

Jeden takový projekt řídil admirál Harry Trane, který později přešel k SIAC. V určitém okamžiku, když se chystali ukončit takový projekt, aby se mohl proměnit a pokračovat na jiném místě - aby ta skrytá hra mohla pokračovat - sezval si admirál všechny zainteresované a řekl: „Mnohokrát vám děkuji za vaše služby; pracovali jste v x miliardovém neschváleném projektu, ale nyní nastal čas, aby tento projekt změnil formu.“ A tak jej zavřou. Pracoval jsem s mnoha lidmi, kteří se podíleli na těchto typech projektů.

Jedním z našich svědků je Merle Shane McDovell. Byl v budově námořního velitelství poblíž Norfolku ve státě Virgínie, když na severovýchodní pobřeží přilétlo z vesmíru ohromné UFO, které bylo nakonec zaznamenáno na nejméně pěti různých vojenských radarech. Bylo sledováno, jak se na východním pobřeží pohybuje sem a tam. V kontrolním centru, kde se nacházel on, byl vyhlášen nejvyšší stupeň poplachu, kterému se říká Code Zebra. Abyste mohli během tohoto poplachu zůstat uvnitř budovy, musíte mít na důstojnických výložkách na ramenou zebří pruhy.

Každý, kdo tyto zebří pruhy nemá a kdo tam neplní rozkaz, musí do šedesáti sekund odejít, jinak je zastřelen muničákem, který tam drží stráž. Když k poplachu došlo, přítomen byl i admirál Harry Trane - šéf námořního štábu této atlantické divize. Merle Shane McDowell mi řekl, že admirál byl skutečně rozčilený proto, že neměl celou událost pod kontrolou. Admirál nařídil tento mimozemský koráb sestřelit a posílal stíhačky sem a tam. Snažil se ten koráb vysledovat. Ovšem na obrazovce radaru se ten koráb při jednom snímání objevil kousek od pobřeží Nové Anglie, při dalším snímání už někde u Norfolku a vzápětí už byl i poblíž Azorských ostrovů. V jednom okamžiku se jeden pilot dostal k tomu UFO dost blízko na to, aby je mohl vyfotografovat. McDowell viděl fotografii toho velkého dlouhého cylindrického korábu. Nad Azorskými ostrovy se otočil o šedesát stupňů a v mžiku zmizel ve vesmíru.

V osmdesátých letech patrně admirál Trane nebyl zasvěcen do záležitosti UFO, protože McDowell vypověděl: „Ten stařík 1 byl skutečně otřesený.“ Nevěděl, o co se jedná. Hned se žhavily horké linky se Sovětským svazem a ptali se jich, zda je to raketa nebo nějaké jejich letadlo. Sověti řekli: „Naše to není.“ Nebylo [to nic z Evropy ani nic amerického.

Později přišli agenti v oblecích a zastrašovali každého, kdo toho byl svědkem. Ty hrozby byly míněny velmi vážně.

Jedním z důvodů, proč informuji mnoho běžných armádních velitelů ohledně těchto věcí, je to, že lidé, kteří nevědí, o co se jedná, mohou být účastníky podobného setkání a nemusejí vědět, jak reagovat. Připravenost ke správné akci je ovlivněna tajnostkařením, které je výsledkem práce té ničemné skupiny, která moc dobře ví, o co se jedná, ale která lidem lže. Připomeňme si: admirál Trane nařídil vojenskou akci a sestřelení mimozemského korábu proto, že nevěděl, co to vlastně je! To je velmi nebezpečné a neuvážené.

Poté, co admirál Trane odešel z armády, prošel otáčivými dveřmi do vojensko-průmyslového komplexu a do korunního klenotu té tajné stínové vlády: Science Applications International Corporation, SIAC.

Náš vojenský poradce měl před několika lety příležitost setkat se admirálem Tranem a nadhodit toto téma. Admirál Trane naslouchal, ale mlčel jako pěna. Nakonec utrousil: „Diskutovat o těchto věcech mě vůbec nezajímá.“ Pak se vrátil k té poslední větě, která předcházela řeči na toto téma, a plynně na ni navázal.

Tito lidé jsou vycvičení k takovému jednání. Měl jsem vel mi drahou přítelkyni, která mě představila paní Butrus-Ghálíové, manželce generálního ředitele OSN, a mnoha dalším lidem. Byla dlouhodobým členem CSETI a podporovatelem projektu Disclosure. Mnoho let se též přátelila s jedním z nejvlivnějších senátorů. Doznal jsem se jí, že jsem si skoro úplně jist, že ten muž je jedním z klíčových agentů té tajné ničemné skupiny. Takže s ním začala na to téma mluvit. Udělal následující vět Naslouchal a díval se na ni pronikavým orlím pohledem. Když skončila, navázal na tu poslední větu, kterou řekla předtím, ne/ začala o UFO, a plynně pokračoval v hovoru. Prostě tu část s UFO vytěsnil, jako by o tom nepadlo ani slovo. Bylo to pro ni velmi překvapivé.

I já byl svědkem podobného chování. Toto je jeden způsoby, pomocí kterého jsem schop identifikovat skutečně dobře vycvičené velmi vlivné lidi ve skupině stínové vlády. Do této skupiny patřil i jeden bývalý prezident a dva bývalí ministři obrany Spojených států.

V polovině devadesátých let jsem byl pozván někým, kdo zná senátora Barryho Goldwata, abych přišel za ním domu na diskusi na toto téma. Mnoho z vás si asi pamatuje, že to byl senátor z Arizony, který v roce 1964 neúspěšně kandidoval n.i prezidenta. Byl též generálem záložáků vojenského letectva.

Dojel jsem do domu senátora Goldwata, stojícího v kopcích, ze kterých je pěkný výhled na arizonské město Scottsdale Tomuto muži již bylo něco přes osmdesát, stále si však udržoval bystrou mysl. Velmi se zajímal o to, co děláme. Poslali jsme mu všechn náš materiál určený k brífinkům a on nám byl velmi vděčen.

Přestože senátor Goldwater patřil k služebně nejstarším a nejváženějším, nikdy ze žádných zdrojů nedostal žádnou informaci o těchto záležitostech. Tak zašel za generálem Curtisem Lemayem a požádal ho, zda mu může zařídit vstup do „modrého pokoje“ ve Wright-Pattersonové vojenské letecké základně, aby si v oddělení cizích technologií mohl prohlédnout UFO materiál. On a generál Lemay k sobě byli vždy přátelští, tentokrát se však k němu otočil a řekl: „Proklatě, Barry! Ani já sám se nemohu dostat na to místo, a pokud mě o to požádáš ještě jednou, osobně dohlédnu na to, aby tě úředně vyhodili z vojenského letectva!“

To řekl americkému senátorovi a kandidátovi na post prezidenta, který sloužil jako generál u zálohy vojenského letectva! Když jsme seděli v obývacím pokoji senátora Goldwata, položil jsem mu otázku: „Pane bože, myslel to vážně?“ „Byl tak vážný jako infarkt. A já už na to téma nikdy nemluvil!“

Tento příběh vám dává tušit, jaký strach a extrémní utajení obklopují celé toto téma, že uši sklopí i někdo v postavení Barryho Goldwatera, zakladatele konzervativního křídla republikánské strany. Byl super konzervativní, pro vojenský, vlastenec toho nejhrubšího zrna. A najednou mu jeho přítel a kolega generál řekne, že bude postaven před vojenský soud!

Senátor Goldwater řekl: „Myslím, že to, co děláte, je úžasné.“ Pak se zeptal: „Co mohu udělat, abych vám pomohl?“ Odpověděl jsem: „Snažíme se dát dohromady koalici lidí, kteří na jisté nezanedbatelné úrovni znají podrobnosti o tom všem, a tak odtajnit UFO materiál způsobem, který by byl pro veřejnost důvěryhodný ... a tak učinit přítrž všem těm tajnostem. Nastal čas, aby to utajování skončilo.“

Goldwater zvolal: „Máte pravdu! To, že je to drženo v tajnosti, bylo zlou chybou už kdysi a je to zlou chybou i teď.“

Tak jsme začali mluvit o tom, kdo je zapleten do té tajné stínové skupiny. Když jsme procházeli seznamem zainteresovaných lidí, konečně jsem se zeptal: „Znáte admirála Y. N.?“ „Ach ano, jistě, přátelili jsme se několik let.“ Já na to: „Hrome, on je ve skupině MJ-12 číslem 3.“ Ze šokovaného senátora vypadlo: „Cože? On?!“

„Ano,“ přitakal jsem. „Společně s lidmi jako Edward Teller a podobnými týpkami. Edward Teller je klíčovou osobou zapletenou do těchto projektů.“

Senátor se zeptal: „Nuže, a co tedy mohu udělat?“ Zeptal jsem se: „Byl byste ochoten se s generálem zkontaktovat a požádat ho, aby se se mnou sešel, abychom mohli celou věc prodiskutovat a vyzkoumat, zdali bychom mohli nějakým způsobem spolupracovat na tom, jak bezpečným a účinným způsobem dostat tyto informace mezi nejširší veřejnost?“ Odpověď zněla: „Ano, pokusím se o to. Na to vezměte jed!“ A taky to zkusil.

O pár týdnů později mi zavolal a řekl: „Ach bože! Něco takového před admirálem už nikdy nevyřekám!“ V několika větách mi pak vylíčil, jak ho admirál příkře odbyl a že se o tomto tématu již nebude s nikým bavit. Tento admirál je na několika velmi významných vládních postech a z jedné této pozice přešel do nejužšího vedení korporace SIAC.

Admirál Y. N. je bezesporu klíčovou postavou - a je jí už několik desetiletí.

Později jsem mluvil s Joanne Goldwaterovou, dcerou senátora, která vede Goldwater Foods of Arizona. Řekla mi: „Víte, táta vám už nemůže pomoci při kontaktech s těmi lidmi ... ať už mu admirál řekl cokoli, táta se ho teď bojí jako samotného čerta.“ Odpověděl jsem: „To je v pořádku, je to dobrovolný spolek a každý má své meze. Nežádám nikoho, aby dělal něco, co je mu proti srsti, a vážím si toho, že váš otec udělal vše, čeho byl schopen.“

Zhruba v té době jsem dozvěděl, že viceprezident Humphrey odjel tajně na vojenskou leteckou základnu Kirkland a Sandie Labs, aby se podíval po tajných technologiích a projektech spojených s UFO. Dozvěděl se, že existují tajné projekty zpracovávající mimozemský materiál. Jeden svědek, který tehdy byl v Sandie Labs, mi osobně řekl, že pracoval na těch UFO projektech a že se tam dělaly projekty obráceného inženýrství, které se snažily rozluštit funkce mimozemských elektronických zařízení.

Viceprezident přišel k jedné takové laboratoři a chtěl vstoupit dovnitř, aby si mohl prohlédnout, co tam je. Nicméně chlápek u dveří viceprezidentovi řekl: „Pane, ke vstupu na toto místo nemáte povolení. Pokud uděláte ještě krok kupředu, zastřelíme vás.“ Zeptal jsem se našeho svědka: „Bylo to myšleno vážně? Skutečně by zastřelili viceprezidenta Spojených států?“ Jen muž přikývl: „Mysleli to naprosto vážně. Ve vteřině by z něho byl mrtvý muž.“

26. Nová éra

Když manifestace Boha - samotné Božstvo - vstoupí na tuto rovinu, posílí - jako pramen živé vody - všechny aspekty stvoření. Dojde k obnově ducha, poznání, intelektu a toho, co se nazývá božský plán, který je zabudován - v hlubších rovinách ducha - do všech věcí a všech bytostí.

Je uložen do tkaniva stvoření a doslova posiluje a oživuje vše, co bylo stvořeno, každíčký atom. A náhle a spontánně dojde ohromnému průlomů ve vědě, sociálním myšlení, duchovních ideách a sblížení národů. Všechny tyto obrovské změny a pokrok ve vědě a myšlení jsou tu proto, že došlo k uvolnění spirituální síly a rozvinutí božského plánu.

Tento nový spirituální cyklus přinese celý nový svět. Ten to nový cyklus - byť v zárodečné podobě - se rozevírá všude kolem nás i v našem nitru. Dojde k němu i přesto, že se jej zpá technické síly pokoušejí stůj co stůj zastavit.

Nedochází k tomu však samo od sebe. Děje se to skrze nás. To je zajímavý aspekt našeho lidského bytí. Každá lidská bytost, i ta poslední mezi námi, má ve svém nitru uschovanou úplnost vesmíru. V hloubi své duše známe všechny tyto pravdy. Vše je v nás obsaženo. Ve skutečnosti není žádný rozdíl mezi vnitřním a vnějším. „Vše zde je i tam.“

Všichni z nás dospěli k novému potenciálu. Ve všech bytostech vesmíru jsou nové schopnosti. Cyklus, do kterého vstupujeme, je cyklem univerzálního míru, nejenom světového míru. Ti váleční štváči, kteří tisíce let rozpoutávali galaktické konflikty a války, jsou zcela mimo hru. Nezáleží na tom, jak moc lnou jisté zpátečnické živly v naší společnosti ke starým paradigmatům věčných válek, ta doba rychle skončí a my vstoupíme do éry nepřerušovaného míru, která potrvá alespoň 500 000 let.

Nyní jsme uprostřed smrtelné agónie starého paradigmatu, díváme se, jak umírá. Je to temno před úsvitem, v této době často zuří nejprudší vichry, pak nastane klid. Často to bývá ta nejobtížnější a nejzákladnější doba, pak dojde k trvalému ustanovení nové éry. Přesně v době tohoto zlomu žijeme - posledních 100 či 150 let jsme svědky ohromných změn na všech úrovních: duchovní, kosmologické, sociální, náboženské, politické, vědecké - na všech.

Během posledních sto padesáti let došlo k více změnám než během předchozích několika tisíců let. Jak je to možné? Je to tak proto, že na začátku tohoto cyklu došlo skrze samotné Božství k manifestaci nového stvoření. Spirituálně - v nebeské říši božského vědění - již existuje. Můžeme do něho vstoupit a uvidět celou jeho krásu.

Když zvážíme tu tajnou činnost lidí, kteří jsou oddáni starým pořádkům, zjistíme, že v sázce je vše. Lidé, kteří jsou hluboce -zasvěceni, mi řekli, že ještě není o ničem rozhodnuto. Obě dvě varianty jsou možné. To je důvod, proč se musíme snažit do posledního dechu o to, aby došlo k příchodu nového světa a univerzálního míru. Čím více lidí o těch klamných a manipulativních operacích ví, tím lépe pro nás pro všechny. Protože když víme, můžeme se vyhnout tomu, abychom byli uvrženi do šílenství hvězdných válek. Poznání je síla.

Od 11. září - útoku na New York - došlo k mnoha manipulacím, ale jisté elementy zašly příliš daleko. A proto, že zašly příliš daleko, lidé začínají vidět, že ta stínová vláda nemá nic společného s bezpečností Spojených států a světa. Před 11. zářím jsme mluvili o faktu, že máme mnoho zdrojů, které popisují, že studená válka ustoupí doktríně „nepřátelských států“ (států „osy zla“) a pak bude tato doktrína nahrazena doktrínou světového terorismu a pak přijde řada na doktrínu hrozby z kosmu v podobě asteroidů a mimozemských bytostí. Takže se nacházíme právě zde.

Už se připozdívá ... a otázkou je, zda stále ještě existuje dost lidí, kteří žijí v klamu. A druhou otázkou je, zda je do těch tajných podlouných programů zapojeno dost ochotných lidí, kteří zinscenují fingovaný útok mimozemšťanů.

V těchto projektech je spousta lidí, kteří nemají tušení, na čem vlastně ve skutečnosti pracují. Je to velmi rozvrstvené. Kro mě 200-300 lidí z té celosvětové politické skupiny,

kteří hrají tuto hru, existuje jen velmi málo zasvěcených, kteří skutečně vědí, o čem ty operace a programy jsou. Ty nejhorší programy jsou o tom, co už jsem zmínil. Existují asi dva tucty lidí, kteří znají i tuto úroveň celého plánu. Celá věc je velmi, velmi, velmi přísně kontrolovaná skrze rozdělení na různé skupiny a buňky.

Jedním z našich nejdůležitějších úkolů je odhalit tuto rovinu celé operace těm lidem z té tajné podlouné skupiny, kteří to myslí dobře. Dochází k přeběhnutím na druhou stranu. Existují lidé, kteří říkají: „S tím nechci mít nic společného. Všechny ty technologie tajím proto, aby se nedostaly do rukou nepříteli, který by z nich udělal zbraně.“ Nebo: „Držím to v tajnosti, abych stabilizoval globální ekonomický systém.“ Nebo: „Držím to v tajnosti, aby náhle nedošlo ke kolapsu celého ropného průmyslu.“ Ale když zjistí, o čem ty programy jsou, říkají: „Počkej te ještě chvíli!“

Z mnoha tisíců lidí zapletených do těchto projektů a z mnoha stovek zapletených politiků jich většina byla oklamána, co se týče toho hlavního a konečného plánu.

Z tohoto důvodu je tedy velmi důležité, abychom si nic nemysleli o lidech zapletených do tajných programů. Mnozí z nich jsou dobří lidé, kteří byli nějak zmanipulováni. To je též důvod, proč mi klíčoví lidé z této skupiny stále volají a říkají: „Tlačte to kupředu, chceme, aby došlo k nápravě.“ Jeden z nich mi poslal zprávu, která říkala: „Nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy to nevzdávejte.“

Samozřejmě se to snadněji říká, než uskutečňuje, když vám zabijí nejlepšího přítele a sami máte rakovinné metastázy a musíte zanechat svého civilního zaměstnání a musíte dát děti na vysokou a na internetu o vás píší nejhorší pomluvy a tak dál a tak dál. Je to demoralizující a někdy jen stěží pokračujete vpřed. Udržet se v chodu je vůbec to nejobtížnější.

Někteří lidé ze super tajných projektů jsou nám za naší práci velmi vděční. Na počátku našeho projektu si odtajnění přála asi třetina důležitých osob z tajných projektů. Nyní je to pětadvacet nebo padesát procent. Nicméně dosud je ve hře mocný element, který je neúprosný. Dřívější ředitel CIA Bili Colby je, v jistém smyslu, toho dokladem. Lidé na tak důležitých místech, kteří se přidají k nám, nebyli tolerováni.

Od té doby však uplynulo skoro deset let a došlo ke změnám. Z pohledu do minulosti nikdy nemůžeme vyčíst budoucnost. Došlo k mnoha pokrokům. Na všechny ty lidi se díváme jako na někoho, kdo je schopen poučení a dalšího vývoje; mohou se změnit k lepšímu porozumění. Mnoho z nich vystoupí a pomůže nám.

Měl jsem často se opakující lucidní sen o tom, že jsem na určitém místě na americkém Jihozápadě; byl den a já jsem navigoval a kontaktoval mimozemský koráb, ze kterého vystoupilo několik velmi důležitých a ctných - jak spirituálně, tak diplomaticky - mimozemských stařešinů. Byla to mírová a otevřená událost, a to vše proběhlo díky přátelským složkám z těch tajných vojenských programů.

Tato neuvěřitelná událost se mi zjevila ve snu na počátku devadesátých let. Domnívám se, že s postupem času vzrůstají šance na její uskutečnění.

Kdy vlastně tyto super tajné projekty začaly? Pravda je taková: Stále ještě existují černé projekty a materiály, které nebyly odtajněny od přelomu minulého století a první světové války!

Prvky tohoto motivu utajení tím či oním způsobem existují v naší společnosti celé tisíce let. Vždy existovaly tajné kliky.

Vždy existovaly tajné společnosti, které se pokoušely uzurpovat tajnou moc. A ty prošly různými transformacemi, v závislosti na požadavcích doby a místa a politických a technologických okolnostech.

Jisté je, že ve 20. století existovaly velmi tajné programy spojené s důležitými průmyslovými zájmy, které pracovaly na jistých technologiích - zvláště na takzvaném elektromagnetickém systému volné energie, který objevil Tesla.

V 19. století dokonce i Faraday při svých experimentech objevil jistý jev, při kterém výkon převýšil příkon. A vždy existovaly zájmy, díky kterým byly všechny tyto objevy drženy v tajnosti velmi, velmi dlouho.

V 19. století - v té době Vanderbitů a Rockefellerů a Standard Oil - existovaly mocné zájmy, které chtěly, aby byl všechn ten rozvoj technologií na volnou energii držen v tajnosti. V jedné době byl příjem společnosti Standard Oil větší než příjem Spojených států. Tato korporace ovládaná Rockefellerem byla až tak rozsáhlá a až tak mocná.

Do tohoto monopolního průmyslového prostředí vstoupili géniové jako Tesla či T. Townsend či Brown. Měli stroje na volnou energii či point-zero energii a první vysokonapěťové antigravitační systémy.

A už koncem 19. století se objevily první zprávy o létajících talířích - proslulá „panika z létajících lodí“ v roce 1896. Z jednoho skvělého zdroje mám zprávu, že generál McArthur se ve třicátých letech 20. století v Číně angažoval na získání mimozemského objektu.

Takže již více než sto let existují programy zabývající se mimozemským materiálem, které se zároveň pokoušejí kontrolovat technologický rozvoj. Nicméně v době druhé světové války došlo v těchto programech k nenadálé změně.

Zhruba v té době jsme získali vědomosti o termonukleárních zbraních a vstoupili jsme na stezku zkoumání kosmu. Existovaly programy, které zkoumaly pohonné systémy, jež vypadaly jako létající talíře. Byl do toho zapojen jak von Braun, tak Edward Teller, dr. Vannevar Bush a další. Goddard v roce 1936 .1 1937 pokračoval na nějakém Teslově díle; došlo ke krádeži leslova antigravitačního přístroje a k jeho prodeji nacistům. To bylo někdy v polovině třicátých let.

Jakmile však došlo přesunu z roviny experimentování a vyvíjení k použití termonukleárních zbraní a tajných antigravitačních pohonů, mimozemšťané, kteří pozorují Zemi mnoho tisíc let, velmi zpozorněli. Věděli, že z bodu technologického vývoje ke schopnosti cestovat ke hvězdám je jen malý kus cesty. A zde, na této krásné Zemi je skupina lidí, kteří během pár desetiletí přejdou od koní a bryček k antigravitaci, elektromagnetickým zbraním a termonukleárním zařízením. Museli by mít galakticky vymytý mozek, kdyby je to vskutku nezajímalo!

V té době, během a po druhé světové válce, začali mimozemšťané Zemi více prozkoumat a v omezené míře zasahovat do běhu událostí. Pokoušeli se zpomalit rychlost, se kterou jsme se vrhli na cestu destrukce. V projektu Disclosure máme vojenské svědky, kteří popisují, jak mimozemské koráby zastavily interkontinentální balistické střely nad Vendenburgovou vojenskou leteckou základnou a nad jižním Atlantikem. Mimozemšťané se pokoušeli zbrzdit náš divoký vstup do války, která by znamenala vzájemné vyhlazení.

Lidé jako plukovník Diedrikson, který byl v Komisi pro atomovou energii, potvrdili, že se mimozemšťané silně zajímají o všechna naše nukleární zařízení. Osobně ví o tom, jak došlo k zastavení interkontinentální balistické střely, která byla speciálně zkonstruovaná tak, aby mohla explodovat na Měsíci. Mimozemšťané ji zastavili dřív, než vylétla z atmosféry.

Ve čtyřicátých letech jsme skutečně sestřelili mimozemský koráb. Stalo se to poblíž Roswellu v Novém Mexiku, kde v té době byla naše jediná atomová základna. Máme jeden dokument, který napsal J. Edgar Hoover, ředitel FBI, ve kterém se tvrdí, že za toto sestřelení mimozemského korábu je zodpovědný speciálně upravený radarový systém. Od šedesátých let máme schopnost „cestovat mezi hvězdami“, jak řekl Ben Rikli. Tajné ničemné projekty vyvinuly elektromagnetické systémy, které mají schopnost měnit vědomí a ubližovat lidem.

Mimochodem, Tesla skutečně přede svědky provedl úspěšný experiment se svým antigravitačním zařízením. Bylo to ještě předtím, než poprvé vzlétl letoun bratří Wrightů.

Během vlády prezidenta Eisenhowera došlo ke skoncování s jakoukoliv ústavností a legálností těchto projektů. Od té doby jsou zcela mimo kontrolu. Stínová vláda vrazila Eisenhowerovi dýku do zad.

27. Skutečný skok v před - kosmický okamžik

Od lidí jako Catherine Austin Fittsová, která pracovala v administrativě prezidenta Bushe staršího v odboru pro bytovou výstavbu a rozvoj měst, víme, že z každé dotace podloudně odteče do těch tajných programů ohromné množství peněz. Děje se to prostřednictvím různých fingovaných krycích akcí a operací. Když na to přišla, vyhnali ji z místa a pokusili se ji zničit jak finančně, tak profesionálně. Byla zástupcem ministra pro bydlení a městský rozvoj.

Jak říká jeden můj přítel z Pentagonu: „Miliarda sem, miliarda tam, a za chvíli už jednáš o pořádném balíku.“

V různých projektech se angažuje tisíce zaměstnanců, ale v podstatě nikdo nezná podrobnosti o tom, na čem vlastně dělají. Někteří mohou pracovat na malých věcičkách, které jsou součástí toho soukolí, které je součástí většího soukolí a tak dál - to všechno je velmi přísně kontrolováno. Ta politická skupina či vládnoucí skupina má tak 200 až 300 lidí a je transnacionální. Spojené státy v žádném případě nejsou jediným větším centrem jejich aktivity. V této skupině jsou důležití členové z Číny, Latinské Ameriky, Vatikánu, různých institucí, z Evropy i Ruska. Státní hranice vlastně nehrají žádnou roli.

Národní záležitosti jsou podružné. Nemá to nic společného s vládou, tak jak ji známe. Je to soustředěno kolem korporálních, finančních, transnacionálních a náboženských zájmů; jsou ocas, který vrtí psem - národními vládami. Jedna z nejmocnějších entit v rámci této skupiny je korporální mormonské impérium. Mormonská hierarchie má rozsáhlé finanční a korporální holdingy spojené s těmito tajnými programy, ale „postavení a šarže“ s tím záměrně nemají co dělat.

...Nátlak? ... Víte, často říkám lidem: „Ach, vy máte strach z CIA? Ti chlápci jsou pusinky.“ Ti, kterých je třeba se bát, jsou chlápci, co pracují na smlouvu pro Lockheed nebo E-Systems, nebo ti, které si lze najmout ze skupiny, která je spojena s tím, čemu se říká Dáblůvi učedníci, což je motorkářský gang. Je to podskupina Pekelných andělů, která se rutinně angažuje v lidských obětech a vivisekcích - kdy vás rozpárou zaživa - aby si v jistém prostředí vynutili, že budete držet jazyk za zuby.

Znám muže, který pracuje v energetickém výzkumu, jeho kolega se stal obětí Dáblových učedníků. Ti chlápci nosí náhrdelníky z lidských zubů, každý zub je z jedné oběti, kterou zabili. Vyrázili tomu kolegovi zuby, vykuchali mu vnitřnosti a nechali ho umírat. On však dokázal přežít. Dnes je z něho naprostý asociál, který nechce mít s lidmi nic společného.

Tito Dáblůvi učedníci pracují na smlouvu pro některé ty ničemné zločinecké podniky, které jsou zapojeny do práce na tom nejděsivějším scénáři celého toho tajného podniku. O mnoho bezpečnostních opatření se starají tradiční bezpečnostní agentury. Ale pak jsou zde i tyto netradiční skupiny...

Jeden arizonský špion z té tajné skupiny získal záznam, kde je zachycena buď replika mimozemského korábu, nebo přímo mimozemský koráb, který se vymkl kontrole a havaroval poblíž jednoho vojenského zařízení v Kanadě.

Jeden z týmů, který se účastnil vypátrání havarovaného korábu, celou věc filmoval. Mám ten film od člověka, který si to vše tajně natočil. Je to poměrně rozmazaný film. Dostal se mi do rukou společně s fotografiemi, na kterých je něco, co vypadá jako mimozemské formy života.

Ten muž, který zmíněný film natočil, si našel cestu k muži, který je tajným špionem, ale který se vydává za UFO výzkumníka a analytika digitálních záznamu, tento agent poskytl muži, který film natočil, „bezpečnou skrýš“ na svém ranči v Arizoně. No, nevím, zdali to byl bezpečný domov. Jednoho dne, když se tento „ochránce“ vrátil na ranč, zjistil, že muž je pryč a do dopisní schránky někdo nacpal sáček s prstem a malý kus papíru s nápisem „SSF.U“ - skončováno s extrémním zaujetím. Toho muže už nikdy nenašli, předpokládá se, že byl zavražděn. Celý příběh mi řekl vlastník toho ranče.

Lidé, kteří jsou v těch klíčových rolích, jsou tam proto, že tuto roli zdělili po předchozí generaci. Předává se z generace na generaci.

Již jsem například zmínil Jamese Jesuse Angeltona, který podepsal odposlechy telefonátů Marylin Monroe. Byl jsem kontaktován jeho potomkem, který je extrémně bohatý a je zapojen do práce té tajné skupiny, ale mimo Agenturu pro národní bezpečnost. Vše skutečně důležité se děje mimo agenturu, v tom soukromém světě. Než došlo k události Disclosure, mi ten muž zavolaal a řekl: „Posunuli jsme náš časový rozvrh zveřejnění těchto informací o dobrých šest až dvanáct let kupředu.“ „To je dobré,“ řekl jsem. Dodal: „Díváme se na tento materiál společně s NATO; v rámci velitelství NATO v Evropě existuje jedna oddělená sekce, která to má na starosti.“ Vysvětloval dále: „Máme tento plán: v následujících pár letech chceme přimět klíčové politické, vojenské a náboženské vůdce světa, aby oznámili, že došlo k odhalení mimozemšťanů a že ve vesmíru nejsme sami. Že mimozemšťané skutečně existují. Byli bychom rádi, abyste na tom s námi spolupracoval.“

Odpověděl jsem: „Teď už je na to trochu pozdě, nemyslíte?“

Chtěl mě přemluvit, abych odložil projekt odtajnění a přizpůsobil se jejich časovému plánu. Samozřejmě, že jsem kvůli tomu byl již několikrát kontaktován, vzpomeňte si na generála T. E. Odpověděl jsem: „Obávám se, že kdybych odložil proces odtajnění, dal bych čas těm tajným operacím, aby se zkonsolidovaly a upevnily svou moc, což je v rozporu s tím, jak by měla vypadat budoucnost na Zemi.“

Ti příznivěji naklonění členové této skupiny - včetně tohoto gentlemana Angeltona - jsou otevření možnosti dříve či později tyto informace zveřejnit. Uvnitř stínové vlády dochází k jakési válce špiónů, existuje tam mnoho frakcí, mnoho dočasných spojení; celá ta věc je stále v pohybu. Lidé mají tendenci pohlížet na tuto skrytou vládnoucí skupinu jako na něco jednoduššího a fixního. Není tomu tak. Tato skupina je velmi dynamická, dokonce rozdrobená.

Projektu Disclosure se dostalo ochrany z mnoha neobvyklých míst. Od roku 1998 se nestalo, že by některý z našich vojenských svědků dostal příkaz k mlčení. Ani jeden. Ani jeden z nich nebyl zastrašen.

Setkal jsem se s jednou buňkou stínové vlády těsně před událostí Disclosure v roce 2001. flekl jsem: „Prosím, upozorňte své lidi, aby si byli vědomi tohoto faktu: uvítáme vaši asistenci nebo můžete zůstat neutrální. Pokud však zkřížíte jediný vlas na hlavě jedno z těch mužů a žen či kohokoliv spojeného s tímto projektem, nebo pokusíte-li se je zastrašit, nebo pokud cestou na setkání uklouznou na chodníku a srazí mě projíždějící nákladník, bude to mít velmi vážné důsledky.“

Věděli, co tím myslím. Máme výjimečné duchovní bojovníky, kteří nás chrání - jak na Zemi, tak jinde. To neznamena, že jsou neporazitelní - to vůbec ne. Ale je to kontrola a rovnováha, tak to je.

Nelze nic slibovat. Vše, co vím, je, že je třeba udělat vše, co je v našich silách.

Od svého zážitku blízkého smrti, který jsem měl v sedmnácti letech, mám velmi odlišný pohled na to, o čem vlastně život je. To formovalo vše, co jsem dělal. Jsme zde jen krátce, ale náš život je věčný. Musíme kráčet svou stezkou - naplnit náš osud - v tom spočívá veškerý smysl.

Kvůli tomu jsem zanechal své práce na pohotovosti a zcela jsem se oddal tomuto dílu. Musím připustit, že mi hluboce chybí péče o pacienty. Ale nyní se musím dívat - jako na své pacienty - na Zemi a její děti a dělat to nejlepší, abych se o ně postaral...

Tato oběť stojí za to, protože doba, ve které žijeme, ustanoví směr pro budoucího půl milionu let lidské evoluce. Žijeme ve skutečně rozhodujícím kosmickém okamžiku.

Je poněkud ironické, když se mě lidé ptají: „Nemáte strach, když jste v blízkosti těch UFO, že vás může něco zranit?“ Odpovídám: „Ne, kromě toho, že mám obavy z dalších lidí, kteří mohou být poblíž.“ Hrozba vždy přichází od lidí, nikdy od mimozemšťanů.

Známe mnoho případů, kdy lidé vytáhli /bráně a bez jakýchkoliv otázek začali po UFO střílet!

Několikrát se též pokoušeli střílet po CSETI týmu. V Mexiku v březnu 1997 jsme strávili pět nocí v terénu při pokusech o kontakt. Z toho jsme během čtyř nocí byli přepadeni ozbrojenými policisty, kteří se v podstatě chovají jako bandité a vyžadují od lidí peníze.

Jedné noci jsme se usídlili u vesničky Altimayaya poblíž staré pevnosti na úpatí vulkánu. Náhle jsme viděli, jak se nahoru drkotá policejní auto. Když k nám dojelo, vystoupili ozbrojení policisté. Nesli sklopenou pušku. V duchu se mi promítl obrázek, jak se nás chystají okrást a zabít. Byli jsme v meditativním stavu, tak jsme zavolali na svou ochranu božské Bytí. Zvláště jsme se soustředili na mír a posvátný vliv na ty policisty.

Zpočátku byli ti muži zákona rozrušení a nepřátelští - vskutku hrozilo nebezpečí. Pak však zničehonic začali být takřka mírní a klidní. Zcela nevysvětlitelně si sedli na zem a odložili pušky. Z policejního auta vytáhli kytary a pustili se do zpěvu.

Otočil jsem se k naší skupině a řekl jsem: „Plynulými pohyby posbírejte všechno, co máme, dejte to do auta a odjedeme.“ Vykonali jsme to, jako by na tom záležely naše životy, krátce jsme se s nimi rozloučili. Oni stále hráli na kytary. Díky síle toho uklidňujícího božského vlivu se z velmi nebezpečné situace staly nanejvýš klidné a pokojné okamžiky.

Nastoupili jsme do auta a pak rychle odjeli zpět na místo, kde jsme byli ubytovaní. Netušili jsme, jak dlouho zůstanou v tom snovém míruplném stavu. Byli ozbrojení, zfetovaní, při pravení k akci - a já byl rozhodnut dostat nás do bezpečí.

Tento příklad ukazuje, jak posvátné, kosmické Bytí může mysteriózně a rychle změnit situaci, je-li tato síla vyzvána, aby pomohla.

28. Odhalování matrice

Na jaře 1998 jsem se s rodinou přestěhoval z Asheville v Severní Karolíně do Thomas Jeffersons Albemarle County ve Virginii.

Celých pět let - od roku 1993 do roku 1998 - jsme se snažili přimět k akci exekutivu Spojených států, prezidenta, armádu, mezinárodní komunitu i kongres. Všichni byli buď vystrašení, nebo zkorumpovaní.

Zintenzívnili jsme naše pátrání po svědcích, kteří jsou ochotni předstoupit před veřejnost. Od tuctu lidí z počátku drvadesátých let jsme se dostali k více než čtyřem stům zasvěcenců z řad armády, vlády a korporací. Bez potřebného personálu, bez kanceláře a bez většího finančního rozpočtu jsme dali dohromady projekt Disclosure. V roce 1998 jsme odhadovali, že je potřeba dvou či tří milionů dolarů, abychom byli schopni provést výzkum, cestovat po světě, filmovat, archivovat, zpracovávat a uspořádat setkání v National Press Club, najmout firmu pro styk s veřejností a spustit celý proces odhalení.

V roce 2000, když už byl celý projekt na spadnutí, se začala angažovat jedna žena. Řekla: „Dobrá, finančně podpoříme vaše úsilí a na oplátku budeme mít nějaký zisk z filmového dokumentu s těmi svědky...“ Prohlásila, že je ochotna poskytnout nám dva miliony dolarů.

Během měsíce či dvou začala od všechno odstupovat. Platil jsem všechno ze svých kreditních karet: vybavení, cesty do Evropy, kde jsem natáčel svědky ... všechno. Ona mi nepřispěla ani centem. Nedodržela ani své slovo, ani svůj podpis. Tak jsem zůstal třet s dluhem více než 10 000 dolarů na svých kreditkách.

Disclosure začal v červnu 2000 a už v srpnu 2000 byl opět zastaven. Z historických důvodů je důležité, aby lidé věděli, jakým lstím, trikům a podvodům jsme museli čelit.

Byl jsem tím velmi znechucen, musel jsem projít něčím, co nazývám „Vražda, s. r. o.“. A teď jsme se ocitli v situaci, kdy jsme sedli na vějičku. Už jsem musel překonat rakovinu, vypořádat se se smrtí Shari a Billa Colbyho, přežít to všechno, přestěhovat se do Virginie, bojovat o to, aby má duše a tělo držely pohromadě, zanechal jsem své lékařské profese - a

teď tato krutá zrada! A navíc v okamžiku, kdy jsme celý projekt veřejně ohlásili! Bylo to takřka nad moje síly.

V srpnu 2000 jsem už byl krůček od toho, že celý projekt ukončím. V tom se objevil dr. Jan Bravo. Jan nám daroval podstatnou částku peněz, takže jsme byli schopni pokrýt všechny výdaje, kterých bylo potřeba k tomu, abychom se dostali ke květnu 2001, kdy došlo k završení procesu Disclosure. Takže, Jane, mnohé díky!

Jakmile jsme se dostali zpět k projektu, začal jsem cestovat s kamerou a osobně filmovat svědky. Každý, kdo zná mě a můj vztah k těmto přístrojům, se musí smíchy popadat za břicho! Nechat levitovat auto je snadná věc, ale přinutit mě, největšího troubu přes tyto přístroje na planetě, zacházet samostatně s digitální kamerou, to je skutečný zázrak! Nemám problém intubovat někoho, komu právě prostřelili krk, nemám problém se záchranou pacienta trpícího fibrilací srdce. Ale digitální videokamera...!

Jakmile jsme identifikovali dost těchto zdrojů, katalogizovali jsme je, dali do databáze a určili datum celé té události. Bylo to strašně moc práce s minimem peněz a samými dobrovolníky.

Měli jsme více než 110 hodin nafilmovaných svědectví z bývalého Sovětského svazu, Španělska, Itálie, Francie, Velké Británie, Latinské Ameriky ... z celých Spojených států. Měli jsme svědectví zasvěcených lidí ze všech operací a z každé doby - od čtyřicátých let až do devadesátých let.

Musel jsem vzít všechny ty originální digitální videokazety a použít duální G-4 Apple computer a jednoduchý video editační program, projít všechny ty videokazety, zeditovat je, udělat střihy a vytvořit zápis každé scény a každého svědka. To všechno jsem udělal sám, protože střih musel provést jen někdo, kdo zná celý obraz.

110 hodin záznamu jsem zeditoval na pouhých 35 hodin. Pak jsem vzal ten pětatřicetihodinový sestřih a zredukoval jsem jej na 18 hodin. Těchto 18 hodin jsem dal Jeffu Thillovi - Bůh mu žehnej - a on ve svém volném čase (pracuje na plný úvazek v Laser Pacific a vychovává dvě děti) vzal tento osmnáctihodinový záznam a vytvořil videokazety Disclosure Project. Neměli jsme na to žádný rozpočet. Dokázali jsme to pouze díky darovanému materiálu, práci dobrovolníků a skutečnému nadšení.

Také ten pětatřicetihodinový videozáznam posloužil k vytvoření pětatřicetihodinové audiokazety. Tato audiokazeta byla dána firmě provádějící transkripci, takže vznikl psaný přepis mluveného textu. Tento text byl pak nahrán na disky, které jsem vložil do svého laptopu.

Bylo toho dvanáct set stránek! To se pak zredukovalo na text, jenž je součástí knihy Disclosure, která též obsahuje všechny vládní dokumenty a další dokumenty a oficiální vyjádření k různým záležitostem. A já jsem to musel během dvou měsíců všechno sepsat a poskládat dohromady, aby vznikla šestiset-stránková kniha. Pronajali jsme si National Press Club a Sarah McClendonová, proslulá korespondentka Bílého domu, se stala naší oficiální hostitelkou.

Když jsme spustili tu událost v Národním novinářském klubu, všechno, co jsme si mohli v rámci práce styku s veřejností dovolit, byla firma, kterou tvořila jedna jediná žena. Napsal jsem prohlášení pro tisk a společně s tou ženou jsme začali upozorňovat tisk, že dojde k důležité události, které se zúčastní tucty vojenských top-secret svědků UFO událostí. Rozjeli jsme celou tu proceduru a všichni jsme čekali na 9. květen 2001, kdy se setkání mělo uskutečnit.

„Pro tu událost vám můžeme rezervovat malý Hollomanův sál... Nic většího nebudete potřebovat,“ navrhla ta žena. „Ach ne, my potřebujeme velký taneční sál,“ oponoval jsem. „Ale taneční sál se nikdy nepoužívá... S výjimkou obrovských a důležitých událostí,“ trvala na svém. „Ale to bude velká a důležitá událost!“ zvolal jsem. „Vy jste se asi zbláznil.“ „Ne, my prostě potřebujeme celý taneční sál!“ „Hmm, naposledy byl taneční sál zaplněn, když

tam byl prezident Reagan!“ „Prostě jej obstarejte. Udělejte to.“ „Dobře ... stejně neposloucháte, co vám říkám ... ale já to pro vás obstarám.“

V den události již byla ráda, že máme velký taneční sál, protože se do zadní části vměstnalo dvaadvacet kamer a lidé z médií, Přítomno bylo asi dvacet vojenských a vládních svědků.

Connect Live je oficiální webové vysílání a internetová hostitelská firma pro National Press Club a také CNN a Pentagon. Zajistili živé internetové vysílání celé události.

Prezident Connect Live mi po skončení té události řekl, že jakmile jsme živě vstoupili do vysílání, první hodina celého pořadu byla zvnějšku elektronicky zablokovaná! Nikdy před tím neviděl, že by k něčemu takovému došlo! Věděli jsme, že dojde k pokusu NSA zablokovat webové vysílání, a naši lidé zaznamenali noc předtím činnost - došlo k rozmístění různých přístrojů. Jak se ukázalo, tyto webové stránky se opět zobrazily zhruba po hodině a staly se vůbec nejsledovanějším webovým vysíláním v dějinách internetu! Lidé z Connect Live mě vzali k sobě a ukázali mi použitou šířku pásem: „Nikdy jsme neviděli tak ohromný zájem o vysílání přímého přenosu přes internet!“ Počet diváků sledujících celou událost naživo se vyšplhal k půl milionu - a to nevíme, kolik lidí se marně pokoušelo připojit.

Nakonec celou tu dvouhodinovou tiskovou konferenci viděly více než tři miliony diváků. Stručná zpráva o tom se objevila i v CNN a BBC a dalších hlavních zpravodajských stanicích.

Generální manažer National Press Club byl ohromen množstvím přítomných novinářů. Televize vysílající zprávy zrušily další program se slovy: „Toto jsou skutečná Akta X!“ Všude vládlo ohromné vzrušení.

Tato událost druhoplánově prověřila, jakou moc má stínová vláda nad médii a v Národní bezpečnosti. Bylo zajímavé sledovat, jak se k celé té věci postaví.

Několik slov o této události padlo. Nakonec se o tom dozvěděly miliony lidí mezi různými interview na BBC a Hlasu Ameriky a na všech dalších velkých stanicích. Personál Národního novinářského klubu (National Press Club) si myslel, že máme mnohamilionový rozpočet a velký tým. My jsme však měli jen neuvěřitelný zápal našich dobrovolníků!

Když se dozvěděli, že jedinou placenou osobou je ta dočasně s námi spolupracující žena pro styk s veřejností, nemohli tomu uvěřit. Generální manažer klubu se nám přiznal: „Je to nejlépe zorganizovaná akce, která tu proběhla.“ Také nám řekli, že od doby, kdy tu mluvil prezident Reagan, se zde ještě nikdy neshromáždilo tolik lidí.

Médiím bylo dovoleno informovat o části této události, neboť vše bylo příliš viditelné, než aby se to dalo zamaskovat. Buď jak buď, brzy již v éteru nebylo o projektu Disclosure slyšet ani slovo. Krátce se o tom promluvílo v přehledu zpráv na CNN a CNN Internacional, která vysílá do mnoha zemí Evropy. Informovala o tom i ruská Pravda i čínské noviny.

Zajímavé bylo sledovat, jak velká média - jako třeba Wall Street Journal - dál nepokračovala v informování o celé této problematice. Konkrétně tento deník (a mnoho dalších velkých deníků a časopisů) se mnou dělal rozhovor. Všichni mi říkali: „To je skutečně důležitá událost!“ A pak se za mnou vraceli. I říkali mi: „No, o tom příběhu nás nenechají psát...“

Ira Rosen, výkonný ředitel ABC News, byl klíčovým investorem do pořadu Mike Wallaceho „60 minut“ a vyhrál za tento projekt cenu Emmy. Zhruba rok se velmi zajímal o naši práci a zúčastnil se několika setkání v našem domě. Prošel si všechen náš materiál. Dali jsme mu ohromné množství dokumentů, svědectví a informací. Chtěl udělat velmi silný díl pořadů „Prime Time Live“ a „20/20“, uvažoval dokonce o celé sérii. Ale po té události v Národním novinářském klubu mi zavolal a řekl: „Vypadá to, že nebudu schopen udělat ty pořady.“ Zeptal jsem se ho proč. „Nenechají mě s tím vyjít na veřejnost. Nenechají mě udělat ty pořady.“ Zeptal jsem se: „Kdo jsou ti oni?“ On mi odpověděl: „No, doktore Greere, vy sám víte nejlépe, o koho se jedná...“

Během jednoho oběda u nás doma pověděl Emily a mně, že má důvěryhodné informace o tom, že stínové zájmy FBI stály za smrtí Martina Luthera Kinga. Rosen se angažoval v tom, aby se dobral jádra pravdy, ale nikdy mu nedovolili ten příběh zveřejnit. Bylo zajímavé sledovat, jak ABC nakonec přestalo informovat o tom UFO tématu. Byly vyvinuty enormní tlaky na to, aby se celá věc moc nerozjela.

Ty šedé eminence dobře věděly, že pokud do toho začnou vrtat hlavní média a rozkryjí to, pak celá ta kamufláž přijde vniveč. Máme dost posudků, svědectví a informací, abychom rozkryli celou jejich strukturu i pojivo. A je jasné, že zájmy stojící za tím, aby informační embargo trvalo dále, jsou si celé situace dobře vědomy a vynakládají všechny síly na to, aby pokračování tohoto příběhu udusily hned v zárodku.

Představte si, čeho jsme mohli dosáhnout, kdybychom měli skutečně pádnou ústavní podporu a finanční zdroje! Kdybychom měli pět či deset milionů dolarů, zcela bychom s tím tajemstvím skoncovali.

Hodně z toho je nyní v rukou veřejnosti, informace byly zveřejněny. Lidé mohou šířit svá svědectví pomocí kabelově přístupných kanálů, mohou je sdílet s ostatními lidmi. A to se děje na celém světě.

Den po té události v Národním novinářském klubu pobýval jeden z našich svědků poblíž Bílého domu. Na sobě měl identifikační odznak projektu Disclosure. Andy Card, který byl šéfem prezidentova týmu, vyšel ven, uviděl ten odznak a řekl: „Ach, projekt Disclosure! Dívali jsme se na to... Přeji vám hodně štěstí!“ Tento náš armádní svědek dal Andymu Cardovi naše brífinkové dokumenty, které Card donesl rovnou do Bílého domu! „Washington Times“ o tom přinesl velký článek na půl strany, a to je hlavní deník republikánů, takže se o tom všem dozvěděli i v Bílém domě.

To odpoledne, kdy probíhala tisková konference, jsme se začali setkávat s různými členy kongresu. Celý brífinkový dokument jsem osobně předal senátorovi Tedu Kennedymu.

Kongresman Kucinich, který je hlavou progresivního křídla kongresu, nás pozval do své kanceláře na krátký brífink. Devět z nás přijelo rovnou po skončení projektu Disclosure v Národním novinářském klubu. Kongresman se posadil mezi nás a požádal každého svědka, aby mu v rychlosti pověděl, co ví o UFO záležitostech.

Když mu každý pověděl svůj příběh, obrátil se na mě, pohlédl mi do očí a řekl: „Musím vám říci, že po dobu všech těch let, co jsem v kongresu, jsem nikdy necítil takovou energii a spirit jako dnes, když jste vy všichni prošli těmito dveřmi.“ Pak dodal: „Fakt, že jste zde, mi jasně říká, že zbývá málo času.“ Je to ten nejperspektivnější vůdce z řad vládních orgánů, kterého jsem kdy potkal - a se vši rozhodností i ten nejosvícenější.

V kongresu je mnoho lidí, kteří vědí, co děláme, a bedlivě to sledují. Ten víkend jsme se sešli s řadou kongresmanů. Carol Rosinová a John Cypher (herec, který mě uváděl v Národním novinářském klubu) se setkali s Danielem Goldenem, toho času šéfem NASA. Golden přišel do NASA ze SIAC. (Hmmm, to se nám tu rozvíjí stará známá zápleтка...)

Stále pokračujeme v periodických setkáních se členy kongresu a bavíme se s nimi na toto téma. Kongresman Virgil Goode, který je kongresmanem za můj volební okrsek, se se mnou soukromě sešel. Mluvili jsme spolu asi hodinu. Sdělil mi: „Já i mnozí moji kolegové jsme četli, na čem již nějakou dobu pracujete.“

Pak dodal: „Ale, víte, je zde jiná skupina, která celou tu show režíruje. Je velmi stínová, přesně jak sám popisujete. A my (členové kongresu) jsme jen panáci z výkladní skříně.“ Zcela natvrdo se mi přiznal: „My kongresmani Spojených států jsme jen panáci z výkladní skříně.“ Přikývl jsem: „Ano, pane, já vím. Na druhou stranu máte dost moci, abyste něco podnikli ... pokud se rozhodnete pro společnou kolektivní akci.“ Pak jsme o tom diskutovali. Na konci toho setkání mi řekl: „Skutečně potřebuji ty technologie vidět. Na to čekají mnozí z nás. Co je potřeba, abyste udělali příště, je, abyste dali dohromady něco, co dokáže, jaké technologie za tím jevem stojí.“ Totéž jsem slyšel od mnoha kongresmanů.

Kongresman Goode a já jsme vedli debatu o tom, do jaké hloubky jsou média zkorumpována a kontrolována: pokud někdo vystoupí a promluví na toto téma - jako kongresman Schiif - bude přerušen a stane se terčem posměchu a útoků. Takže to není v tom, že by v kongresu nebyli lidé, kteří podporují Disclosure - skutečně je jich dost. Pouze cítí, že nemají možnost dělat, co by udělat chtěli, díky existujícím strukturálním překážkám, které obkličují celý náš projekt - nejhorší z nich je korupce a kontrola masmédií.

Velká média jsou zkorumpovaná skrz naskrz, infiltrovaná těmi nejhoršími elementy stínové skupiny. Zde ve Spojených státech nejsou o nic svobodnější než v Číně. Faktem vlastně je, že ruská Pravda a čínská tisková agentura informovaly mnohem lépe a profesionálněji než Washington Post, Newsweek, Time atd.

Jediný svobodný tisk je ten zcela bezvýznamný. A to je něco, o čem lidé nikdy nepřemýšlejí. Lidé říkají: „Můžeme říci cokoli.“ Odpovídám: „Ano, můžete to dát na internet, kde to bude ignorováno a ztraceno v tom všem digitálním balastu, nebo to můžete dát do nějakých novin v zapadákově. Ale když mluvíme

o velkých médiích, o velkém Hollywoodu, velkých nakladatelstvích, velkých elektronických médiích a velkých televizních stanicích - tak ty jsou zcela zkorumpované a kontrolované Šejdři z té tajné vlády.“

Velká mediální impéria byla jak horizontálně, tak vertikálně integrována do korporace té transnacionální stínové entity, která udržuje tajemství. Liška hlídá kurník. Bob Schwartz, který byl ve vedení Time-Life, mi rovnou řekl, že média se stala písařem, který sedí po pravici krále, který diktuje. To mi řekl v New Yorku na začátku devadesátých let. Takže už dávno nemáme masmédiá, která by za něco stála. Tento kontrolní a vyvažující prvek, ve který věřili otcové zakládající Ameriku, je již několik desetiletí mrtvý.

Ke kontrole toku těchto informací je též použito několik prestižních, dobře postavených osob. Jedna z osob, které mi představila Y. H. po skončení události 2001 Disclosure v San Francisku, byl jeden velmi bohatý evropský finančník a majitel hotelů. Právě se vrátil z Bohemian Grove - sídla v Kalifornii poblíž řeky Russian River, kde se schází a rekreuje světová mocenská elita - zhruba dva a půl tisíce těch nejprominentnějších lidí světa.

K jednomu takovému setkání došlo právě v době, kdy na naši událost - projekt Disclosure v San Francisku - přijížděli lidé ze všech stran. Tento muž nám vyprávěl, že mnoho velmi vlivných lidí z tohoto shromáždění v Bohemian Grove bylo dotázáno, co si myslí o projektu Disclosure.

Aby došlo k potlačení zájmu o tuto akci, stínová skupina poslala jednoho velmi významného člena tohoto shromáždění na pódium a ten řekl, že se podílel na vládních zkoumáních celé této záležitosti a že nic z toho není pravda. Že ve skutečnosti k' UFO plyn z močálů, různé druhy meteorů a další přírodní levý. Ten bohatý muž, který se zúčastnil té akce v Bohemian (i rove, se mě zeptal: „Proč poslali někoho tak významného, aby k nám promluvil přesně v téže době, když vy jste v San Francisku pořádali tu akci pro tisíce lidí?“ Odpověděl jsem: „Protože oni fungují tak, že mají několik velmi .respektovaných' lidí 11.1 důležitých postech různých organizací, a tito lidé šíří dezinformace - ať už je Bildebergers nebo CFR nebo Třístranná komise nebo senát nebo Vatikán. Většina těchto lidí spolupracujících s těmito skupinami neví o těchto záležitostech vůbec nic!“ Ti, kdo vymýšlejí teorie o spiknutí, se zcela mýlí ohledně toho, jak jsou tyto věci kontrolovány. Zednáři - prakticky nikdo z nich o této věci nic neví. Burl Ives věděl, kromě toho, co jsem mu řekl, jen velmi málo. A to je zednář 32. stupně.

Ale vždy jsou tu i tací, kteří skutečně vědí, a jejich úlohou je chodit za svými kolegy - protože u nich mají důvěru a respekt - a říkat: „Nic z toho není pravda, můžete mi věřit. Jsem váš parťák. Jsem jeden z vás.“ Je to mentalita vesnického klubu Patří do stejného spolku, mají totéž postavení, jsou si rovni Ve skutečnosti jsou tyto osoby placenými figurami ve službách stínové vlády.

Tímto způsobem se vše udržuje v tajnosti. Je to vlastně velmi prosté. A vůbec to není tak spiklenecké, jak si mnoho lidí myslí. Nepotřebujete příliš mnoho takovýchto kontrolních postů, pokud pro vás dělají význační lidé, kteří mají „vysokou důvěryhodnost a obecnou známost“. Pak už je jen zapotřebí to, aby tito lidé roztrubovali do světa: „Nic z toho není pravda, a pokud by to byla pravda, věděl bych to a řekl bych vám to.“ Tečka a konec.

29. Výpovědi svědků

Následují malé fragmenty svědectví armádních, vládních a korporáčních svědků z interview pro projekt Disclosure. Celé výpovědi jsou v: Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History (Odhalení: Vojenští a vládní svědci prozrazují největší tajemství moderní historie) a lze je získat na www.disclosureproject.org.

Svědectví, která objasňují toto tajemství:

Marie Shane McDow; US Navy Atlantic Command (US vojenské námořnictvo):

„...Ti dva muži se mě začali vyptávat na tu událost. Abych vám řekl pravdu, začali být velmi hrubí. Vzpomínám si, že jsem doslova dal ruce nad hlavu a zvolal: ‚Pánové, počkejte chvíli. Jsem na vaší straně. Dejte mi chvíli.‘ Vůbec se nechovali pěkně. Hrubě mi hrozili a dali mi jasně najevo, že vše, co jsem viděl, slyšel a čeho jsem byl svědkem, nesmí opustit zdi této budovy. ‚Neřekneš o tom půl slova ani svým spolupracovníkům. A když budeš mimo základnu, prostě zapomeň na všechno, co jsi ohledně této záležitosti viděl nebo slyšel. Prostě k ní vůbec nedošlo...‘,

Nadplukovník Charles Brown (v penzi): US Air Force (US vojenské letectvo):

„Může se to zdát poněkud podivné, ale posíláme lidi do vězení, posíláme lidi na smrt, protože na vlastní oči viděli záznamy o zločinech. Náš právní systém je do značné míry založen právě na tomto. Z mého následujícího přehledu neob vyklých vzdušných fenoménů, ke kterým došlo v posledních padesáti letech, vysvítá, že existuje nějaký důvod, proč diskreditovat velmi schopné a důvěryhodné svědky, kteří začnou mluvit o něčem neidentifikovatelném...

Velmi dobře vím, že naše vláda má agentury, které manipulují s daty. Mohou stvořit či předělat všechno, co si přejí. Létající koráby, koráby ovládané neznámou inteligencí v zásadě porušují fyzikální zákony platné na naší planetě. Dělají to už velmi dlouho. Vláda do tohoto okamžiku - vím, že tento jev zkoumáme od roku 1947 - nepodala žádné vysvětlení, což jasně naznačuje, že něco je v hrubém nepořádku. To jsme, co se vědy týče, tak nekompetentní? Nemyslím si to. To jsme rozumově tak neschopní? Víam, že ani toto není ten případ. Byl tu projekt Blue Book, který nakonec uzavřela skupina dr. Condon, ale mám všechny důvody se domnívat, že se jednalo o záměrnou kamufláž...

Fenomén UFO je zkoumán již velmi dlouho, ale široká veřejnost o tom vůbec není informována - jsou poskytovány pouze kousky a útržky, programově účelové odpovědi a něco na ten způsob.“

Starší seržant Dan Morris: US Air Force, NRO Operative (US vojenské letectvo, agent NRO)

„Stal jsem se součástí skupiny, která zkoumala a shromažďovala informace. Zpočátku to bylo v rámci projektu Blue Book, Snowbird a dalších tajných operací. Mou prací bylo vést pohovory s lidmi, kteří prohlašovali, že něco viděli. Měl jsem se je pokusit přesvědčit, že nic neviděli nebo že měli halucinace. Pokud to nefungovalo, nastoupil další tým, který vyrukoval s celou škálou hrozeb a zastrašování, Vyhrožovali jak těm lidem, tak jejich rodinám atd. Jejich úkolem bylo je zdiskreditovat, udělat z nich blázný a tak dál a tak dál. Pokud ani toto nezabralo, nastoupila další skupina, která s nimi tím či oním způsobem skončila...“

Dr. Robert Wood: McDonnell Douglas Aerospace Engineer (výzkum kosmického prostoru):

„Jak možná víte, když projdete bezpečnostními prověrkami pro jeden z těch klasifikovaných programů, dostanete zvláštní odznak a víte, že můžete otevřeně mluvit s každým, kdo je v místnosti - díky tomu vzniká pocit přátelství, cítíte, že psychicky patříte do jedné skupiny. A také máte přístup do speciálních knihoven. Takže jedna z věcí, která se před námi otevřela, byly návštěvy speciální knihovny, kterou spravuje US Air Force. Mohli jsme nahlížet do top-secret materiálů. Poněvadž jsem při své běžné práci několikrát viděl UFO, nahlédl jsem do knihovny a zjišťoval, co zde o této věci mají. Zhruba rok jsem se mohl dostat k poměrně dobrému materiálu z několika různých zpráv. Pak všechnen materiál na toto téma zničehonic zmizel. Zmizely všechny záznamy a odkazy na tento materiál. Knihovnick z naší skupiny, se kterým jsem často spolupracoval, mi řekl, že je zde víc než dvacet let a že přesně ví, jakým způsobem se tu věci dějí. Tento případ však byl něčím výjimečný. Řekl: ‚Nikdy předtím jsem nic takového neviděl ... není možné, abys najednou nemohl najít jedinou knihu o celé té věci.‘ Pak dodal, že si myslí, že jsem na něco důležitého narazil...

Mezitím došlo k další věci, která byla výsledkem mé práce pro Jima McDonalda. Oblíbil jsem si jednoho chlapíka, byl to velmi energický fyzik, který všemu přišel na kloub. Když dostal jednu práci, zakousl se do ní a pak svým vědeckým kolegům prezentoval velmi překvapivé a přesvědčující závěry. Přednášel na Americkém institutu letectví a kosmonautiky a v American Physical Society. Shodou náhod jsem byl členem obou těchto institucí. Vždy, když byl u nás ve městě, vyzvedl jsem ho na letišti, dovezl k nám a zajistil, aby se cítil v pohodě.

Jednou jsem projížděl Tusconem, kde žil on. Letadlo mi odlétalo až za dvě hodiny, tak jsem ho pozval na letiště na jedno pivo. Zeptal jsem se: ‚Co je nového, Jíme?‘ Odpověděl: ‚Myslím, že jsem na to kápl.‘ ‚O čem to mluvíš?‘ vyzvídala jsem. ‚Myslím, že jsem přišel na odpověď,‘ pokračoval. ‚Ohledně čeho?‘ ptal jsem se. ‚To ti zatím nemohu říci, musím si být nejdřív sto procentně jistý,‘ odvětil. O šest týdnů později se pokusil zastřelit. Pár měsíců nato byl již mrtev.

Myslím si, že za tím vším jsou čachry našich lidí z kontra rozvědky, myslím, že měli schopnost ho přesvědčit, aby to udělal sám. Myslím si, že právě toto se stalo.

Je jasné, že ten, kdo chce mít kontrolu nad touto záležitostí, musí mít kontrolu nad všemi úrovněmi, a tou nejdůležitější rovinou jsou média. Takže je třeba dohlížet na všechna média, která existují - filmy a časopisy... Dříve bylo pouze toto: noviny, filmy, časopisy. Nyní mám internet a video a mnoho dalších věcí. Jak vzkvétají tyto nové technologie šířící informace, ti lidé se obávají o svou moc, takže musejí sledovat aktuální vývoj těchto nových médií. Takže pokaždé, když se objeví něco nového ho, mají již svou protizbraň.“

Dr. Paul Czysz: profesní inženýr u McDonnell Douglas:

„Svět černých rozpočtů je jako pokus o popis Caspera, toho přátelského ducha. Vidíte jeho obrázek, ale nevíte, jak je veliký, nevíte, odkud ty finance přicházejí, nevíte, kolik těch zdrojů je, protože všechno je rozdrobené a lidé, kteří s tím pracují, jsou vázáni slibem mlčenlivosti. Dnes znám lidi, kteří kdysi pracovali na jedné z těch věcí, do kterých jsem byl zapojen i já. Když se jich na to zeptáte - přestože o tom probíhá diskuse na internetu - odpoví vám: ‚Ne, vůbec netuším, o čem to mluvíte.‘ Nyní jsou to již sedmdesátníci, ale přesto za žádných okolností nepřipustí, že by věděli, o čem to mluvíte. Nemáte představu, ale pravděpodobně je to větší, než si myslíte.“

John Callahan: Federal Aviation Administration - federální letecká správa; šéf odboru nehod a vyšetřování:

„Když na to přijde, skutečně přísahají všem okolo, že nikdy k žádné UFO události nedošlo. Nikdy jsme neměli takový mítink, nikdy nebylo nic takového zaznamenáno...“

Byl tam jeden z těch chlápů z CLA. Rozumíte? Je třeba říkat, že tam nikdo z nich nikdy nebyl a že k ničemu takovému vůbec nedošlo. Kdysi jsem jim řekl: 'Nechápu, proč to všechno děláte.' Rozumíte, na obloze bylo něco, co nebyl bombardér Stealth, pak víte, že to bylo UFO. A pokud to bylo UFO, proč o tom nechtěli říci lidem? Kvůli těmto mým větám byli celí rozrušení. Ten i lilápek ze CIA mi řekl, že toto je poprvé, co mají půlhodinový /i/nam UFO na radaru. A byli celí žhaví, aby ta data dostali do nikou a zjistili, o co se jedná a co se vlastně stalo. Řekl mi, že kdyby předstoupili před americkou veřejnost a řekli, že narazili na UFO, vznikla by v celé zemi panika. A proto si všechny ty /iznamy odnesou...

Když nám CLA. řekla, že k této události nikdy nedošlo a že jsme neměli žádný mýtink, byl jsem přesvědčen, že je to kvůli tomu, /<: nechtějí, aby veřejnost věděla, co se děje. Obyčejně vydáváme nějaké tiskové prohlášení, ve kterém říkáme, že se stalo to a to.

Když jsem pracoval ve FAA, hodně jsem se podílel na takovýchto kamuflážích. Když jsme předali prezentaci Reaganově týmu, byl jsem ve skupině, která tam byla. A poté, co promluvíli I lidem přítomným v místnosti, všichni jsme museli přísahat, t.e k žádné takové události nedošlo.“

Profesor Robert Jacobs: US Air force (US vojenské letectvo):

„Poté, co jsem vydal ten článek o UFO události, začal to být průser. Začali mě v práci různě šikanovat. Začal jsem mít l>óhem dne zvláštní telefonáty. I v noci mě budili telefonem někdy celou noc, ve tři ráno, ve čtyři ráno, o půlnoci. Lidé mi volali a řvali na mě: 'Půjdeš do hajzlu, ty zkurvysyne! Půjdeš do hajzlu, ty zkurvysyne!' Nic víc už neřekli. Ječeli tak do té doby, než jsem položil sluchátko.

Jednou v noci někdo vyhodil do vzduchu mou poštovní schránku tak, že do ní nacpal hrst rachejtlí. Schránka celá sho řela. A tu noc v jednu hodinu mi zazvonil telefon a někdo řekl: 'Raketa ohňostrojoá, v tvé schránce schovaná, pohled, co ti nemine, ty zrádný zkurvysyne!'

K takovým věcem začalo docházet od roku 1982. Jsem přisvědčen, že všechny ty nechtivosti kolem UFO jsou součástí soustředěného úsilí, jak zabránit serióznímu výzkumu. Pokaz dé, když se někdo pokusí o poctivé bádání, je zesměšněn. Jsem řádným profesorem na relativně vážené univerzitě. Jsem si jist, že se mi kolegové za zády vysmívají kvůli tomu, že mám zájem studovat létající neidentifikované objekty - a to je pouze jedna z věcí, se kterou musím žít...

To, co se stalo s tím vojenským filmem o UFO, je samo o sobě velmi zajímavé, jak mně a dalším vyprávěl major Mans mann. Poté, co jsem odešel, přišli nějací chlápci v civilu - mys lei jsem si, že byli z CIA, ale on řekl, že nebyli, že to byl někdo jiný - vzali ten film a přemotali jej na tu část s UFO, vzali nůžky a vystřihli to. Tuto část dali na jinou cívku, kterou si schovali do kufru. Pak majoru Mansmanovi podali zbytek filmu a řekli mi 'Tu máte, majore, není třeba vám připomínat, jak vážné se trest.i porušení bezpečnosti; tím považujeme celou věc za ukončenou.' Pak odešli i s tím filmem. Major jej už nikdy neviděl.“

Případy uváděné piloty a zachycené na radarech

Kapitán John Callahan:

„Na špici letadla Boeing 747 měli radar, který sleduje poča sí. Náhle ten radar zaměřil jakýsi cíl. Pilot se svýma očima podí val ven na tu věc, kterou zachytil radar. Podle jeho popisu t.i věc vypadala jako obrovský balon, kolem kterého sršely blesky. Myslím, že řekl, že je čtyřikrát tak velký jako Boeing 747!

A ten voják řekl něco jako: 'Jo, vidím to padesát kilometrů na sever od Anchorage...'

To UFO létalo kolem té 747. Jakmile měl ten voják čas, začal do vysílačky udávat pozici toho korábu. Vojenské kontrolní přístroje mají něco, čemu říkají výšku určující radar a radar dalekého rozsahu a radar krátkého rozsahu. Takže když to zachytí na jednom z těch přístrojů, zachytí to i na druhém. Naslouchal jsem tomu vojákov. Občas říkal: mám to na

svém výškovém radaru. Nebo: mám to na svém radaru krátkého rozsahu, což indikuje, že na jeho systému byl zachycen nějaký cíl. Celá tato událost - její nejlepší část - trvala 31 minut.

Další den mi zavolal někdo ze Skupiny vědeckého studia (pro prezidenta Reagana) nebo z CIA, nejsem si jist, kdo mi zavolal jako první. Začali se mě na celou tu událost vyptávat. Já jsem jim řekl: ‚Nevím, o čem to mluvíte, patrně jste chtěli mluvit s admirálem.‘

Za pár minut mi zavolal admirál a řekl, že mám na další den na ráno svolat lidi na brífink. Měl jsem shromáždit všechny své lidi. Řekl mi: ‚Přiveď všechny své lidi a dej těm chlápčům všechno, o co si řeknou.‘ Chtěli jsme to už mít za sebou. Prostě jsme je nechali, ať si dělají, co chtějí. Přivedl jsem všechny lidi z technického centra. Donesli jsme všechny druhy přístrojů s různými daty, která jsme vytiskli. Byla toho plná místnost. Přišli tam tři lidi z FBI, tři lidi z CIA a tři lidi z toho Reaganova vědeckého týmu - nevím, odkud byl zbytek těch lidí. Všichni byli rozrušeni...

Když byli hotovi, zapřísáhli nás všechny, abychom o této události nikdy nemluvili... nikdy nedošlo k tomuto mítinku ... nikdy nebylo nic takového zaznamenáno...

Jediní, kdo se v televizi dívají na programy o UFO, jsou jižanští křupáni, kteří v noci vycházejí na lov aligátorů nebo lov negrů. Nenajdeš nikoho chytrého ani nikoho z branže, kdo by řekl: ‚Poslechni si, na co jsem se díval včera v noci...‘ Ve Spojených státech nic takového v televizi neuvidíš. Pokud cekneš o tom, že jsi viděl UFO, jsi okamžitě zařazen do kategorie cvoků. To je patrně jeden z důvodů, proč o tom není slyšet. Co se mě týče, viděl jsem, jak UFO na obloze závodilo s Boeingem 747. Sledoval jsem to na radaru více než půl hodiny. A bylo to mnohem rychlejší než všechno, co podle naší vlády existuje.

Stále mě znepokojuje, že jsem to viděl, o tom všem vím, chodím kolem dokola s odpovědí, ale nikdo mi nechce položit tu otázku, na kterou bych mu mohl dát odpověď. To mě trochu štve. A nevěřím, že by naše vláda mohla být tak natvrdlá. Myslím, že když máme něco podobného, pak bychom o tom měli zjistit více, a nikoliv to tajit. Pokud se UFO dokáže pohybovat tak rychle, tak daleko a s takovými stroji, kdo ví, čeho by byli (mimozemšťané) schopni v otázce zdraví - mohou léčit národy i lidi, vyléčit rakovinu, nasytit hladovějící atd. Pokud jsou schopni létat tak rychle, musejí toho vědět mnohem víc než my.

Někteří lidé říkají, že pokud UFO existuje, musí být i zachycené na radaru a musejí existovat odborníci, kteří to spatřili. Těmto lidem vzkazuji, že tehdy v roce 1986 to sledovalo hodně profesionálů. Záznamy této události byly předány různým velitelům jak v Pentagonu, tak v Bílém domě. Administrátor ty záznamy viděl. Viděli je i všichni ti lidé, kteří se zúčastnili toho brífinku. Ti tři profesori z Reaganova vědeckého týmu. Pokud je mi známo, právě tito muži potvrdili mé vlastní úvahy. Byli těmi daty velmi, velmi rozrušeni. Řekli mi, že toto je jediný případ, kdy bylo UFO sledováno na radaru po dobu delší než třicet minut. Ti muži měli ke studiu všechna data, která potřebovali...

Mohu vám říci, co jsem viděl na vlastní oči. Mám videonahrávku. Mám zvukový záznam. Mám zaregistrované zprávy, které vám potvrdí, co vám říkám. Jsem jeden z těch, kteří patří k vysokým vládním důstojníkům federální letecké správy. Jsem . náčelník divize. Jsem třetí nejvýše postavený muž po admirálovi...“

Strategické vojenské letectvo/ jaderná základna Nadplukovník Bob Saias:

„...K této UFO události došlo 16. března 1967. Měl jsem službu společně s velitelem Fredem Mywaldem. Oba jsme sloužili u letky Oscar, která je součástí 490. jednotky strategických raket. Naši eskadře bylo přiděleno pět vypouštěcích a kontrolních stanovišť. My jsme byli u letky Oscar.

Venku byla ještě tma a my jsme byli v kontrolním středisku mezikontinentálních balistických střel, ve výšce dvacet metrů nad zemí. Bylo časně ráno a já měl telefonát od muže v kontrolní věži, který má na starosti bezpečnost letů. Řekl mi, že on a další lidé z ostrahy pozorují nějaký podivný létající předmět, který se pohybuje poblíž zařízení určených k

vypouštění raket. Řekl mi, že se ten předmět chová velmi neobvykle, že létá kolem dokola. Zeptal jsem se: ‚Máš na mysli UFO?‘ Odpověděl mi, že neví, o co se jedná, ale že to má rozsvícená světla a létá to kolem dokola. Nebyly to vrtulníky; ten objekt se pohyboval velmi neobvyklým, nevysvětlitelným způsobem...

Za pár minut, nanejvýš za půl hodiny mi zavolal znovu. Tentokrát byl velice vystrašený. Hlas se mu doslova třásl. Řekl: ‚Pane, nad vstupní branou se vznáší nějaký zářící červený objekt... Právě teď se na něj dívám. Vyslal jsem tam všechny muže a řekl jsem jim, ať mají zbraně v pohotovosti..‘

Okamžitě jsem zašel za svým velitelem, který právě spal - měli jsme tam malé lůžko určené k takovýmto chvilčkám odpočinku - a informoval ho o tom telefonátu, jak jsem mu to říkal, všechny naše strategické střely byly jedna po druhé vypnuty. Vypnutím myslím to, že se očitly ve stavu, kdy nemohly být odpáleny. Spustila se všechna poplašná zařízení...

Byly to rakety typu Minuteman One a samozřejmě měly jaderné hlavice.

Jakmile se začaly rakety vypínat, velitel okamžitě vstal a oba jsme začali zkoumat řídicí panely. Jak si vybavuji, většina z nich ukazovala, že nastala chyba v naváděcím a řídicím systému.

Velitel to okamžitě začal hlásit na velitelské stanoviště. Mezitím jsem zavolal do řídicí věže a zeptal se, co je nového s tím létajícím objektem. Ostraha mi řekla, že už je pryč - právě odlétl ohromnou rychlostí.

Lidé z Air Force provedli rozsáhlé šetření celého incidentu, ale nebyli s to nalézt uspokojivou příčinu vypnutí raket. Mám několik svědků, kteří to mohou dosvědčit - máme pár lidí, co pracovali v tom odborném týmu, který to šetřil - a také mám korespondenci s tím mužem, který vlastně ten odborný tým organizoval. Neexistovalo žádné přijatelné řešení pro to vypnutí mezikontinentálních balistických střel. Každá taková základna je v podstatě soběstačná. Většina z nich odebírá elektřinu z komerční sítě, ale každá střela má svůj vlastní nezávislý zdroj energie...

Na naši základně bylo tehdy vypnuto šest či osm střel, odešly jedna po druhé velmi rychle za sebou, což je něco zcela mimořádného. Málokdy jsme měli ze všech možných důvodů vypnutou více než jednu střelu.

Po mém rozhovoru s ostrahou z věže zavolal náš velitel na velitelství. Když položil sluchátko, obrátil se ke mně a řekl: ‚K témuž incidentu došlo i u letky ECHO.‘ Tato letka byla další eskadrou, sídlili asi sto kilometrů od nás, ale měli ten stejný problém. Viděli UFO, které se vznášelo nikoliv nad budovou, ze které se ovládaly rakety, ale přímo nad odpalovacími rampami se střelami. Byli tam lidé z údržby a ostrahy, kteří to všechno viděli. Tato základna přišla o všech deset svých střel, o všech deset...

Stalo se to téhož rána. Takže v tu dobu jsme na obou místech ztratili šestnáct nebo osmnáct balistických raket a zároveň zde letci spatřili UFO. Ty rakety byly vypnuté celý den, vím to, protože máme svědectví plukovníka Dona Crawforda, který vystřídal posádku u letky ECHO a byl tam, když se opět obnovila funkčnost raket. Ten mi řekl, že oprava zabrala celý den. Takže předpokládám, že to trvalo celý den i na naší základně...

Sepsal jsem o tom incidentu hlášení, uložil to do oficiálního deníku hlášení a předal to dál. Když jsme se dostali na základnu, okamžitě jsme to museli nahlásit veliteli eskadry. Společně s velitelem eskadry byl místnosti i chlapík z AFOSI (úřad zvláštního vyšetřování při vojenském letectvu). Jeden jejich tým sídlil přímo na naší základně. Ten muž mě požádal o můj deník a chtěl, abych mu stručně řekl, k čemu došlo. Nicméně se mi zdálo, že je již o všem velmi dobře informován. Buď jak buď, oba jsme mu sdělili přehled událostí a on nám dal podepsat dokument, který nás zavazoval o celé události mlčet. Rekl nám, že jsou to tajné informace a že o nich nesmíme s nikým mluvit, včetně lidí z naší vlastní posádky, manželek, rodiny a dokonce ani mezi sebou navzájem...

Mám kopii dálnopisu - prohlášení od FOIA z následujícího (Freedom of Information Act), které nám zaslalo velitelství Strategického vojenského letectva. Velení toto prohlášení rozeslalo na několik našich základn. Tvrdí se v něm, že celá tato událost je nanejvýš důležitá, poněvadž ji nikdo nedokáže vysvětlit. Nikdo nám k tomu nikdy nepodal žádné vysvětlení, přestože jsme prošli velmi vysokými bezpečnostními prověrkami, které nás opravňují zacházet s atomovými zbraněmi.

Na těch základnách, kde došlo k vypnutí raket, byla zavedena bezpečnostní opatření proti vniknutí. To je velmi neobvyklé, poněvadž tam, kde dřív došlo k selhání střel, například kvůli chybě v navádění, nebyla nikdy takováto opatření zavedena, to by totiž znamenalo, že někdo pronikl do objektu, že někdo překročil plot anebo že něco proniklo bezpečnostním systémem, který máme po obvodu celé základny. Vyslal jsem strážce k několika zařízením, aby všechno zkontrolovaly.

Myslím si, že tento příběh je velmi důležitý proto, že v srpnu 1966 došlo k něčemu velmi podobnému v Severní Dakotě. Bylo to na odpalovacích zařízeních vojenské letecké základny v Minot. Měli tentýž zbrojní systém jako my - měli rakety M 1. Na radaru bylo zaznamenáno UFO a pak došlo k selhání ovládacího panelu. V téže době se ten objekt vznášel nad řídicím střediskem (pro odpalování raket).

Došlo k tomu v roce 1966 a celý incident je velmi dobře zdokumentován. Asi týden před tím incidentem u nás, v březnu 1967, jsme dostali záznam telefonátu jednoho z muže z ostrahy, který byl venku a díval se na odpalovací rampy. Při své obchůzce uviděl podobný objekt, který byl o týden později spatřen nad řídicím střediskem.

Bob Kominski vedl tým, který zkoumal všechny aspekty tohoto vypnutí. Kominski mi písemně sdělil, že v jednom okamžiku mu jeho šéf řekl, že mu vojenské letectvo přikázalo: 'Ukončete vyšetřování, ukončete všechny práce s tím spojené a nepište závěrečnou zprávu.' To je opět velmi neobvyklé, s přihlédnutím k faktu, že velitelství strategických zbraní pokládalo za naprosto zásadní, aby byla zjištěna příčina selhání a aby bylo vypátráno, co se zde vlastně stalo. Přesto bylo šéfovi výzkumného týmu řečeno, aby s tím skončil a nepsal závěrečnou zprávu...“

Profesor Robert Jacobs: nadporučík US Air Force:

„Poslali jsme ten UFO film zpět na základnu a za den či dva - nevím už přesně, jak dlouho to bylo po té události - jsem byl zavolán do kanceláře majora Mansmanna na velitelství První strategické kosmické (aerospace) divize. V kanceláři měli promítací plátno a připravený šestnáctimilimetrový projektor. Major mě vyzval, abych se posadil na gauč. Byli tam i dva chlápci v šedých oblecích; vidět zde lidi v civilních šatech bylo něco velmi neobvyklého. Major Mansman mi přikázal: ‚Dobře se na to dívejte‘, a zapnul promítačku. Díval jsem se na plátno, byl zde ten start vojenských raket, ke kterému došlo před dnem či dvěma.

Sledovali jsme třetí stupeň zážehu. A pak jsme v záběru viděli tu maketu atomových hlavíc. Prolétla okolo a do záběru se dostalo něco jiného. Vlétlo to do záběru kamery a na tu jadernou hlavici to vystřelilo paprsek světla.

Připomínám, všechny tyhle rakety létají rychlostí několik tisíc kilometrů za hodinu. Takže ta věc - UFO - vystřelilo světelný paprsek na tu hlavici a zasáhlo ji. Pak se přesunulo na druhou stranu a vystřelilo další paprsek světla, pak se opět přesunulo a vystřelilo další paprsek světla, pak sestoupilo níž a vystřelilo ještě jeden světelný paprsek, a pak odlétlo tím stejným způsobem, jako se objevilo. Ta hlavice ve vzduchu prudce poklesla. Ten objekt, ty světelné body, které jsme viděli, ta hlavice atd. pak společně letěly prostorem přímo vzhůru dalších asi devadesát kilometrů. Pohybovalo se to rychlostí nějakých 15 000 kilometrů za hodinu, když je to UFO dohnalo, přilétlo k nim, letělo vedle nich a odlétlo zpět.

Viděl jsem to! Je mi k čertu jedno, co kdo o tom říká. Viděl jsem ten film. Byl jsem tam!

Když se rozsvítilo světlo, major Mansmann se otočil, podíval se na mě a řekl: ‚Už jste se v tom případě šťourali?‘ Odpověděl jsem: ‚Ne, pane.‘ ‚Co to bylo?‘ zeptal se. ‚Myslím, že tu

máme na záběrech UFO.' Ta věc, kterou jsme viděli, ten létající objekt byl kruhový, vypadal jako dva talíře přidělané k sobě s pingpongovým míčkem nahoře. Ten světelný paprsek vycházel z toho pingpongového míčku. Tak jsem to viděl na tom filmu.

Pak jsme o tom ještě chvíli diskutovali a nakonec mi major Mansmann řekl, abych už o tom nikdy víc nemluvil. Pokud by se někdo ptal, tak k tomu prostě nikdy nedošlo. Řekl mi: ‚Není potřeba zdůrazňovat, že by se jednalo o vážné narušení bezpečnostních pravidel.‘ Odpověděl jsem: ‚Rozumím.‘ Dodal: ‚Výborně. Nikdy k tomu nedošlo...‘ Když už jsem stál u dveří, ještě zavolal: ‚Počkejte chvíli!‘ A pak věc uzavřel slovy: ‚Kdyby vás někdo v budoucnu nutil, abyste o tom mluvil, řekněte, že to byl laserový útok, pokusný laserový útok...‘

To není příběh z druhé ruky. Stalo se to přímo mně. Byl jsem součástí této kamufláže US Air Force celých osmnáct let.“

Plukovník Ross Dedrickson (nyní v penzi): US Air Force/ Komise pro atomovou energii

Plukovník Dedrickson je bývalým plukovníkem amerického vojenského letectva. Na Stanfordově obchodní škole studoval management. V padesátých letech patřilo k jeho povinnostem i katalogizování zásob jaderných zbraní pro Komisi pro atomovou energii a doprovázení bezpečnostních týmů, které zkoumaly, jak jsou tyto zbraně zabezpečeny. Stále přicházelo mnoho hlášení o tom, že nad místy, kde jsou jaderné zbraně skladovány, a někdy i nad zařízeními, kde jsou vyráběny, dochází k častým pozorováním UFO. On sám viděl UFO mnohokrát a byl přítomen tomu, když v červenci roku 1952 došlo k slavnému přeletu UFO nad Washingtonem. Vzpomíná si, že viděl devět osvětlených diskovitých korábů. Také říká, že nejméně ve dvou případech mimozemšťané zničili jaderné zbraně mířící do vesmíru, jednou zničili raketu s jadernou hlavicí, která měla v rámci zkoušek jaderných zbraní vybuchnout na Měsíci. Byla zrušena proto, že „jaderné zbraně ve vesmíru ... jsou pro ty mimozemšťany nepřijatelné“.

Zasvěcenci z řad vlády/NASA a jiní velmi zasvěcení lidé:

Merle Shane McDow: US Navy Atlantic Command (US vojenské námořnictvo):

Pan McDow vstoupil do vojenského námořnictva v roce 1978 a prošel nejvyššími bezpečnostními prověrkami (Speciál Compartmented Intelligence se „zebra výločkami“), takže mohl zacházet s top-secret materiálem. Byl převelen k atlantické části námořnictva pod velením admirála Traneho. McDow byl přítomen, když došlo k zachycení UFO na radaru. Toto UFO, rychle se pohybující podél atlantického pobřeží, bylo též vizuálně pozorováno piloty. Velitelství ihned vyhlásilo „zebra poplach“ a admirál Trane nařídil sestřelení UFO. McDow hovořil o zastrašování, hrozbách a konfiskaci záznamů a knih s hlášením, které následovaly po tomto incidentu.

„...A první poplašný signál - myslím, že přišel z letecké vojenské základny v Grónsku nebo v Novém Skotsku - říkalo se v něm, že máme kontakt s neidentifikovaným létajícím objektem, který přilétl přímo z vesmíru...

Během pár minut příběhl do velitelského centra admirál Trane a díval se na obrazovky kontrolních přístrojů. První věc, kterou chtěl admirál vědět, bylo, kolik jsme měli kontaktů, kde k nim došlo, jakým směrem se objekty pohybují a co na to Sověti. My už jsme věděli, že to nejsou Sověti, protože to přilétlo z vesmíru.

V okamžiku, kdy admirál Trane zjistil, že to nejsou Sověti, chtěl vědět, jak Sověti reagují na tuto hrozbu, a přikázal, aby vzlétla dvě letadla a pokusila se k tomu objektu přiblížit. Tím začala honička sem a tam po atlantickém pobřeží. Za chvíli vzlétla další letadla ze všech možných základen - od Grónska až po Oceánii. Po celou tu dobu jsme tu věc měli na radaru - trvalo to skoro hodinu. Rozhovory pilotů byly přenášeny živě rovnou k nám do velitelského centra. Několikrát se pilotům podařilo k tomu UFO přiblížit na dohled. Potvrdili, že se to nepodobá žádnému letadlu ani čemukoliv, co jsme měli k dispozici my nebo Sověti. Tento posudek jsme měli velmi rychle. Ten koráb (nebo co to bylo), který jsme naháněli, se pohy-

boval velmi nepředvídatelným nahodilým způsobem sem tam po celém pobřeží. Byl velmi rychlý...

Jednu minutu byl zde a další minutu byl někde jinde, o mnoho set kilometrů dál. Prostě si s námi hrál na honičku...

Fotografie, které jsme později dostali do velitelského centra, pocházely z toho prvního setkání s letadlem nad mořem kousek od severního pobřeží Severní Ameriky. Dostali se k tomu na takovou vzdálenost, že to mohli vyfotografovat. Později jsme se k těm fotkám dostali...

To, co admirála Traneho skutečně štválo, to, co ho skutečně přivádělo k šílenství, bylo, že ten objekt měl nad situací absolutní kontrolu. Během pár vteřin byl přesně tam, kde chtěl být. Jednu minutu byl kousek od kanadského pobřeží a druhou minutu už si to uháněl někde na jihu, kousek od Floridy. Jediné, co jsme my mohli dělat, bylo vyhlásit včasný poplach tam, kde se právě objevil, a pozorovat, jak si z nás ten objekt dělá dobrý den.

Admirál Trane a jeho lidi tím byli zcela posedlí. Jejich zaujetí se ještě zvýšilo v okamžiku, kdy zjistili, že to nejsou ani Sověti, ani my. Nevěděli nic o tom, že by někdo jiný mohl disponovat s takovou technologií, která by se dokázala tak snadno a tak rychle pohybovat. Vzpomínám si, že jsem chvíli stál stranou a pouze pozoroval všechen ten vzrůstající zmatek, kterému propadali díky tomu, že nebyli schopni ten objekt trvale sledovat.

To UFO se pohybovalo tak nahodile a tak rychle podél celého pobřeží... Pokoušeli se informovat všechna velitelství, která mohli, aby jim pomohla sledovat tu věc, nebo aby za ní vyslala svá letadla. Admirál dával příkaz k vzletnutí jednomu letadlu za druhým, nařizoval jim letět nahoru dolů, doleva doprava po celém pobřeží a snažil se ten objekt obklíčit ze všech stran, vystopovat jej a sestřelit. Je jasné, že se ho chtěli zmocnit, jakýmkoliv způsobem jej dostat na zem.

Admirál vydal příkaz, aby bylo učiněno vše možné i nemožné a pomocí všech prostředků, aby tu věc dostali na zem.

Tento incident skončil tak, že objekt, který jsme naháněli, zamířil nad Atlantik směrem k Azorským ostrovům. Dobře si vzpomíná, že říkali, že když byl nad Azory, tak najednou začal stoupat pod úhlem 66 stupňů, aniž by zpomalil. Prostě opustil atmosféru a zmizel ve vesmíru. Prostě se vznesl a byl pryč jako tó ... (lusknutí prsty). Chci tím říct, že zmizel nadobro. Mluvím tu o něčem, co urazilo vzdálenost tisíce kilometrů a v mžiku oka to bylo pryč, zatímco my dole jsme jen stáli v kruhu a drbali se na hlavě a mumlali: ‚Hrome, to bych chtěl vědět, co to vlastně bylo.‘

Bylo vlastně svým způsobem komické vidět, jak byla veškerá síla americké armády náhle sražena na kolena něčím, o čem vlastně nikdo nevěděl, co to je, odkud to přišlo a kam to míří... nikdo o tom nic nevěděl... Jediná věc, kterou si byli jisti, bylo, že to nejsou Sověti a že chtějí přijít na to, co to bylo...

Pokud by ten objekt byl nepřátelský a chtěl na nás shodit bomby nebo vypustit rakety nebo cokoliv, mohl by to klidně udělat. O tom netřeba diskutovat. V té době jsme neměli vůbec žádné prostředky, abychom mu v tom mohli zabránit. Mohl se volně pohybovat v našem vzdušném prostoru, a dokud byl v pohybu, mohl udělat všechno, co chtěl. Nebyli jsme pro něj žádnou hrozbou. To bylo všem jasné, bylo to poněkud bolestivé zjištění. Jsem přesvědčen, že to admirál Trane věděl také a že se toho obával. Jednou větou bych řekl, že ten starý mazák měl prostě naděláno v kalhotách...

Řekl bych, že těch základen, které měly to UFO na radaru, mohlo být dost. Přinejmenším pět jsem si stoprocentně jistý. Leží na pobřeží od Grónska po Floridu. Možná byly i jiné základny, o kterých nevím. Víím to, protože admirál dával rozkazy do základny NAS Oceania: „Potřebuji vaše letadla, ať vzletne několik stíhaček!“ Vyhlášoval poplach ještě v těchto základnách: Dover Air Force Base, Patuxent River, Maryland a Cecil Field na Floridě...“

Admirál Lord Hill-Norton pětihvězdičkový admirál, dřívější šéf britského ministerstva obrany:

Pan Norton je pětihvězdičkový admirál a dřívější šéf britského ministerstva obrany, kterému se během jeho funkčního období nedostal do rukou žádný UFO materiál. V tomto krátkém interview tvrdí, že toto téma je velmi důležité a že by již nemělo být popíráno a zatajováno. Důrazně prohlašuje:

„...existuje velmi pravděpodobná možnost, že jsme navštěvováni ... a to již mnoho let ... lidmi z vesmíru, lidmi z jiných civilizací. Bylo by vhodné, kdybychom zjistili, o koho se jedná, odkud pocházejí a co chtějí. Mělo by se to stát subjektem přísného vědeckého bádání, a nikoliv tématem pokleslých bulvárních plátek.“

Seržant Clifford Stone: United States Army (armáda Spojených států amerických):

Seržant Stone vypráví překvapující příběh o historii UFO a mimozemšťanech, který se odehrál ve čtyřicátých letech a možná ještě dříve. Generál Douglas Mac Arthur zorganizoval v roce 1943 skupinu nazývanou Jednotka výzkumu meziplanetárního fenoménu, která se zabývala studiem toho tématu a pokračuje ve své práci dodnes. Cílem skupiny bylo shromažďovat objekty neznámého původu, zvláště ty, které nemají pozemský původ. Skupina získávala tajné zprávy z bojišť a předávala je těm, kteří byli „správcí těchto informací“. Stone říká, že dokonce projekt Bluebook měl svou elitní výzkumnou skupinu, která však byla vně tohoto projektu. Obecně se soudilo, že tato skupina spolupracuje s Bluebook, ale nebyla to pravda. Stone během svých úředních povinností (pracoval ve vojenském týmu, který vyhledával havarované mimozemské koráby) viděl živé i mrtvé mimozemšťany. Domnívá se, že tito mimozemšťané nám nedovolí zkoumat hlubiny vesmíru, dokud k tomu nevypějeme duchovně, a že pokud my veřejně nepřiznáme jejich přítomnost, brzy se tu sami veřejně ohlásí.

Don Phillips: Lockheed Skunkworks, US Air Force, spolupracovník CIA:

Don Phillips byl ve vojenské letecké základně v Las Vegas, když došlo k UFO incidentu. Bylo viděno UFO, jak letí ohromnou rychlostí poblíž Mt. Charleston, severozápadně od Las Vegas. Navíc pracoval s Kellym Johnsonem v Lockheed Skunkworks - na plánech a konstrukci letounu U-2 a SR-71 Blackbird. Dosvědčil, nejenom že máme jistá mimozemská zařízení, ale že díky jejich studiu a rozboru jsme dosáhli ohromných technologických pokroků. Tvrdí, že v padesátých a šedesátých letech NATO provádělo výzkum původu mimozemské rasy a zaslalo zprávy hlavám některých zemí. Pan Phillips dále tvrdí, že existují záznamy a dokumentární filmy ze setkání v Kalifornii v roce 1954, během kterého se sešli mimozemšťané a vůdcové Spojených států. Podává přehled technologií, které jsme byli schopni vyvinout díky mimozemšťanům: počítačové čipy, lasery, zařízení na noční vidění, neprůstřelné vesty.

Končí slovy:

„Jsou tito mimozemští lidé nepřátelští? Nuže, kdyby byli nepřátelští, jejich zbraně by nás zničily již dávno ... nebo by nám alespoň napáchali podstatné škody.“

Pan Phillips nyní vyvíjí technologie, které mohou pomoci eliminovat látky znečišťující prostředí a zredukovat nutnost potřeby fosilních paliv; tedy ty energetické systémy nové generace, které využívají přírodní energie planety Země.

Technologie / věda Fred Threlfell: Královské kanadské vojenské letectvo:

Pan Threlfell byl komunikační instruktor na vojenské letecké základně v Torontu v roce 1953, kde byl svědkem experimentu, který zahrnoval úspěšný pokus o dematerializaci a opětovnou materializaci objektu. Díky svým špičkovým bezpečnostním prověrkám byl též schopen navštěvovat knihovnu na základně a vidět originální filmy z kamer připevněných k dělům na letadlech během druhé světové války. Když sledoval tyto filmy, mnohokrát si

všiml, že v záběru je UFO - v různých pozicích, různých tvarů ... ale bezpochyby UFO. Sám několikrát viděl manévry UFO na obloze.

30. Netvor nekontrolované moci

Existuje relativně malá skupina lidí, kteří fakticky provádějí ty tajné UFO programy. Co se týče plné informovanosti a operační autority - výkonné moci - nemá to nic společného s prezidentem Spojených států nebo s kongresem.

Jeden z šéfů E-Systems mi přímo řekl, že tato firma se velmi angažuje v celé této oblasti. Pak dodal: „Ale ví to jen velmi málo lidí, kteří s touto korporací pracují.“

Peníze, které takovéto korporace dostávají, jsou předávány skrze krycí operace a pocházejí z agentur a fondů. Nakonec tyto prostředky skončí v těchto super tajných projektech.

Existuje i vzájemně provázaná mocenská struktura korporačních, institucionálních, finančních a náboženských entit. Ty nefungují podle ničeho, co by připomínalo zákonné právo či ústavu Spojených států nebo nějaké jiné země.

V rámci tohoto stínového světa existují ničemné elementy, které se odpojily od hlavních tajných operací. V této i jiných zemích i v rámci jistých tajných skupin existují jisté velmi mocné ničemné elementy. Mají stínové spojení s tou hlavní skupinou - ale jednají nezávisle a někdy dokonce proti programu té hlavní skupiny. Takže je to velmi komplikované a propletené jako vrstvy cibule. Když už si myslíte, že jste se dostali k samotnému středu, zjistíte, že musíte odloupnout ještě dalších dvacet vrstev. Já jsem se těmito vrstvami prokousával dobrých patnáct let, takže mám dobrou představu o tom, kdo tito lidé jsou a jak jsou strukturovaní a jaký je jejich program.

V té centrální skupině jsou lidé, kteří mají spojení na vládu, ale kteří vůbec netuší, co se děje uvnitř FEMA (Federal Emergency Management Agency) nebo toho mormonského korpo ručního impéria a jejich bizarních stínových plánů spojených s eschatologickým řešením problémů lidstva.

Uprostřed devadesátých let jsem byl pozván do jednoho „salonu“ v San Francisku v Pacific Heights. Jedna velká dáma, která se přátelila s Gordonem Gettym, Willy Brownem a Stevenem Bechtele (Bechtel corporation) chtěla, abych její kruh přátel informoval o všech těchto záležitostech. (Mimochodem, Bechtel Corporation je velký stínový zhotovitel vládních zakázek a George Schultz je s nimi spojený. Ti všichni jsou součástí toho tajného vládního aparátu... Existuje velmi mocná buňka, ke které patří bývalý ministr zahraničních věcí, bývalý prezident Spojených států a bývalý ministr obrany, který je nyní ponejvíce zapojen do globálních finančních podniků.)

Mezi přítomnými byl i předseda AT+T a bývalý šéf SRI (Stanfordova výzkumného institutu). Byl jsem tam, abych jim prezentoval, co všechno víme, a abych s nimi mluvil o našich plánech do budoucna. Hned vedle mě seděl ten bývalý šéf SRI. V jednom okamžiku se ke mně naklonil a pošeptal mi: „Víte, nikdy jsem o ničem z toho nevěděl, ale tušil jsem, že něco takového muselo probíhat na SRI. Co víte o ...?“ Vysvětlil mi, že stejně jako ředitel CIA, se kterým jsem mluvil, byl administrátorem, ale vlastně „nemusel“ mnoho věcí vědět, takže mu všechny tajné projekty byly zamlčeny!

Řekl mi: „Byl jsem v podstatě úředník, chlapík přes prachy, který se snažil, aby finanční zdroje pro tyto obří projekty nevyschly. Ale pokud DARPA (Defence Advanced Research Project Administration) měla rozjetý projekt, já jsem o tom nevěděl žádné podrobnosti! Tu a tam jsem možná zaslechl nějaký útržek, ale ty projekty byly velmi úzce kontrolované a nikoho nezajímalo, že jsem předsedou SRI. A jediný způsob, jak se na to místo dostat, bylo pochopit, že je lepší se na moc věcí nevyptávat! Nyní se však chci ptát vás!“

Senátor Inouye během projednávání záležitostí týkajících se (ránu prohlásil, že existuje stínová skupina, která má své vlastní vojenské letectvo, své vlastní vojenské námořnictvo,

své vlastní finanční zdroje a vymyká se zákonu. To platí dvojnásob v oblasti pokročilých tajných technologií, UFO a ET záležitostí a k tomu se pojících zbrojních systémů.

Jeden z nejnebezpečnějších trendů, který se vyvinul od šedesátých let do dneška, je to, že tato stínová vláda je čím dál silněji díky tomu, že je schopna sebefinancování. Vysvětlím vám to. Dick D'Amato ze Senátní předvolací komise měl pravdu, kdy/ řekl, že existuje až 100 miliard dolarů na černém, ilegálním účtu. Ale tyto velké peníze jsou v soukromém světě korporací a financí. Vezměme si jako příklad Bell Labs v Murray Hill. Pracuji se svědkem, který celou svou kariéru strávil v Bell Labs. Byl součástí buňky, která měla super tajné černé zakázky na vojenské operace, které se týkaly mimozemských komunikačních zařízení a při strojů. Tyto korporace zkoumaly uvedené technologie a přišly na to, jak vlastně fungují a jakým způsobem se pravděpodobně dají použít. Objevily přístroj A či zařízení B, z kterých se stalo něco, co si posléze nechaly patentovat, a vzápětí se z těch věcí stalo mnoha miliardové průmyslové odvětví. Mám na mysli optická vlákna, integrované obvody, lasery a podobně.

Tato rakovina tajných vládních fondů metastázovala do mnoha korporačních, finančních a technologických aktivit a nyní má ten soukromý korporační svět technologie, které snadno přetruhnou všechny CIA, DIA a podobné třípísmeno vé vládní agentury.

Další korporační svědek, se kterým pracuji, potvrdil, že kdy/ pracoval v Ball Labs, viděl osmadvacet nebo devětadvacet zařízeních na volnou energii, která tato firma získala a která ukryla nebo dala „do šuplíku“. Tento, svědek, který je nyní v důchodu pracoval na těchto technologiích.

General Motors a další velké korporace též sedí na technologiích, které mohou zachránit Zemi, ale lidem je neposkytnou.

Takže tyto vzájemně provázané, mnohonárodnostní korporace a finanční zájmy provádějí multimiliardové operace, kterým předčí veškerou moc Pentagonu nebo Spojených států nebo jakéhokoliv státu na Zemi. Je to network nekontrolovaných, zkorumpovaných korporací a tajné moci, která je jen zčásti v rukou vlády. Takže bohužel, i když se objeví mocná osoba v tom, co lidé nazývají „vládou“, která si přeje zveřejnění pravdy, cítí se být zahlušena těmi druhými „speciálními zájmy“.

V únoru 2004 jsem mluvil se členem kongresu, který byl v senátní komisi pro energii. Když se pořádal mítink s viceprezidentem Cheneyem, řekl: „Cheney, který byl hlavní postavou toho mítinku, myslí přesně jako ropný magnát - na všechno se dívá jako vlastník ropných ložisek. Tak to je.“ Máme tu co do činění s přenesením korporačních zájmů do vlády - do všech vlád světa - do určitých vládních programů.

Jeden muž, se kterým jsem pracoval mnoho let, je tajným korporačním agentem, který je zapleten do těchto typů operací. Když jsem ho požádal, aby vystoupil veřejně, odpověděl: „Na Zemi neexistuje taková agentura či vláda, která by mě mohla ochránit před hněvem té skupiny, protože tato skupina je mimo všechny vlády a je mnohem mocnější.“

Když je tu něco tak rozsáhlého a komplexního, pak tu mám i lidi, kteří sledují jak společné zájmy, tak své soukromé zájmy. Čím soukromější - separovanější - tyto zájmy jsou, tím je pravděpodobnější, že se jedná o zájmy té odštěpené skupiny. Ty nejnásilnější ničivé operace jsou ty, které jsou spojené s ideologií - jako v protikladu k penězům - a mají kořeny v jistém ideologickém a eschatologickém světovém názoru.

Týká se to těch lidí, kteří vidí svět z perspektivy zničení a cítí, že jediný způsob, jak zajistit Kristův návrat, spočívá ve zničení světa a smrti miliard lidí. Skupina operující s tímto systémem, je velmi mocná. Tito lidé se však skutečně dívají do zpětného zrcátka. Očekávají něco, co již minulo. Nevědí nic o tom, v jakém cyklu se nyní nacházíme, a neberou v potaz to, v jakém století žijeme.

Jsou zcela mimo časovou přímku lidské rasy, ale nevědí o tom. Vedou svět k jisté destrukci, aby naplnili svou interpretaci proroctví, které se již uskutečnilo. Hrome, vždyť to

může být sebenaplňující se proroctví o soudném dnu - takové, které oni vytvářejí skrze ignoranci, předsudky a nenávisť. Takže v poslední instanci je problémem ignorance a řešením je osvícení, poznání a skutečná spiritualita.

Ten problém se jeví velmi složitý, ale lze jej napravit velmi jednoduše. Tam, kde je tma, je třeba přivést světlo. Takže je potřeba vnést do této záležitosti světlo a takové perspektivy, které lidem umožní pochopit, že k naplnění jejich snu nepotřebují usilovat o globální nadvládu nebo globální destrukci.

Připomínám lidem fakt, že nikdo menší než Reaganův ministr vnitra James Watt po jednom mítinku (který se odehrál během Reaganovy vlády) řekl: „Všichni ti ekologové a environmentalisté se již nemusí nemusejí o životní prostředí zajímat, protože se blíží konec světa a návrat Ježíše Krista ... svět bude zničen tak jako tak! Bůh po nás dobrých křesťanech chce, abychom šli vpřed, a dokud je ještě čas, využili všechno, co se dá.“ Trochu zde parafrázuji, ale toto v podstatě řekl muž, který měl na starosti politiku celého amerického ministerstva vnitra!

Lidé musejí pochopit, že tento typ předsudků a zpátečnické víry skutečně ovládá politiku a rozhodování. Je to tragédie. Nyní se o tom nemluví. Wattova poznámka byla větou, která mu uklouzla během řeči. Nechtěl, aby to někdo slyšel a nahrál na záznam. Já se však setkal s mnoha lidmi, kteří mají podobný vliv, a vím, že skutečně lnou k takovému přesvědčení. V této době je vláda Spojených států plně infiltrována a ovládána lidmi, kteří věří v takovýto konec světa.

Přemýšlejte o tom: Pokud jste o něčem takovém skutečně přesvědčeni, pak se vůbec nestaráte ani o globální oteplování, ani o dluh ve výši osmi bilionů, protože pokud dojde na soudný den a bude konec světa a všeho života na Zemi, pak se dobří křesťané vznesou do nebe za Ježíšem. Na ničem tedy nezáleží.

Normálním lidem to asi zní bizarně. Ale tato eschatologická perspektiva je v pozadí mnoha rozhodnutí, která jsou činěna v tom tajném světě, zvláště od té doby, co byly struktury této skupiny do značné míry ovládnuty skrytými mormony, přívrženci Vatikánu a dalšími extrémními náboženskými zájmy. S takovými zájmy jsem se přímo setkal.

Samozřejmě, že v této skupině pracuje i mnoho dalších, kteří mají běžné a konvenční zájmy - moc, peníze, kontrolu a lačnost. Jsou tu i další, kteří se snaží o status quo: Nerozhoupávejte loď, i kdybychom už byli kousek od Niagarských vodopádů! V těchto programech se setkává několik různých programů, ale ty nejmocnější jsou zároveň těmi nejbizarnějšími: mají kořeny ve zpátečnickém, kultu podobném náboženství a předsudcích.

George Santayaba měl pravdu, když prohlásil: „Fanatismus se skládá z toho, že naše úsilí znásobíme poté, co zapomeneme svůj cíl.“

Z pohledu fanatiků očekávajících konec to dává smysl, když se každý rok přidá dalšího čtvrt bilionu dolaru k dluhu osm bilionů, který přechází na naše děti. Dává to smysl, že celá desetiletí jsou zadržovány technologie, které mohou spasit Zemi, přestože sněhová čepice na obou pólech taje! Svět skončí tak jako tak! Proč tedy nenechat vymřít další tisíce druhů rostlin a živočichů?! Nikdo, kdo zná řešení, by nešel po této cestě, pokud nebyl ve své mysli jednoznačně fixován na toto eschatologické paradigma.

Jakmile jsem odhalil tento tajný plán o globální destrukci, všechno zapadlo na své místo. Začal jsem se setkávat s lidmi, kteří patří k satanistickým kultům a kteří jsou napojeni na ty odštěpené ničemné skupiny. Jsou oddáni destrukci a milují mučení, utrpení a sadismus. A ukázalo se, že tito lidé jsou druhou stranou masky těch, kteří se modlí za konec světa. Je to velmi podivná skupina spojenců. Myslí si, že se jedná doslova o konec světa, zatímco ve skutečnosti je to konec jednoho cyklu a začátek druhého!

Tato osobitá špatná interpretace Písma a proroctví má ohromné důsledky.

Vidím to tak, že řešení je v předložení jiné perspektivy: ano, můžeme mluvit o konci jednoho cyklu - je to konec jednoho světa, starého světa. Ale to neznamená, že musíme dřepět na zadku, dokud nebude svět zcela zničen.

Možná nebudeme přímo schopni změnit ty lidi. Ale můžeme přijít s vysvětlením, které dává smysl, a doufat, že někteří z nich uvidí řešení dřív, než bude pozdě.

Nedává smysl to, že máme optická vlákna a integrované obvody a laptopy, které jsou schopny provádět více operací než počítače, které byly dřív velké jako půl budovy - stále ještě pálíme uhlí, abychom - i v těch nejvyspělejších zemích - uspokojili z více než padesáti procent poptávku po elektrické energii! To nedává smysl! Je to pochopitelné pouze tehdy, když víme, co je v srdcích a myslích těch lidí, kteří nám ukradli naši lidskou budoucnost.

Tyto projekty se vymkly kontrole Eisenhowerovi a dalším, jakmile byla povolena uzda chtivosti korporací. Do těchto programů a korporací se pak vecpali lidé s velmi tajnými náboženskými zájmy a nyní diktují rozkazy. Bylo mi řečeno, že tito šéfové si sami hledají a určují své spolupracovníky a nástupce. Z toho důvodu se toto mocné pravé křídlo mormonských zájmů pevně usídlilo na důležitých postech v CIA, FBI, v armádě a na mnoha univerzitách, laboratořích a korporacích.

Většina lidí si ani neuvědomuje, že nyní žijeme v nedeklarované teokracii. Lidem vlastně nikdo neřekl, že stále ještě žijí v teokracii. Došlo k tomu velmi tiše - velmi skrytě. Nacisté to se svým kultem 'Ihule nedokázali udělat veřejně. Proto se tito lidé rozhodli pro skrytý postup. Je to pokračování druhé světové války.

Vím, že něco takového lidé nechtějí slyšet. Je to znepokojující a v rozporu s mýtem, kterému jsme byli učeni.

Mezi lidmi, kteří byli vtaženi do této religiozity a světonázoru, jsou ti, kteří se moc nezajímají o tento systém víry či existenci Krista. Spíše zastávají satanistický pohled, se kterým se pojí potěšení z ničení a utrpení druhých. Tito lidé jsou uprostřed toho hejna věřících, ale ti nemají ani tušení, kdo vlastně celou skupinu vede.

Chystáme se uzavřít jednu kapitolu lidské historie a otevřít novou. V této přechodné době vždy dochází k mnoha zmatkům.

Během posledních sto padesáti let došlo na Zemi k mnoha úžasným věcem. Objevily se úžasné nové myšlenky, nové instituce, nové způsoby života, potenciál pro nové technologie - mnoho věcí s velkým příslibem do budoucna. Na jedné straně tu máme mršinu starého umírajícího světa. Poslední předsmrtné záškuby. Na druhé straně tu máme právě narozený nový svět, který bude růst a pokračovat tisíce let. Nejedná se o konec světa; je to konec toho starého světa a současně probíhá i zakořenění toho světa nového. Jsme již na prahu rané fáze zlaté éry lidstva - zlatého věku, který potrvá 500 000 let.

Právě toto je vzrušující a nádherné, toto máme spolu sdílet, i když si musíme být vědomi i těch druhých, velmi bláznivých a hloupých dramát, která právě probíhají. Musíme se zaměřit na dobro a pozitivní sílu toho, co přichází. Zároveň si však musíme být vědomi i těch druhých věcí, které se dějí kolem nás, protože musíme znát plánek bitevního pole.

Vesmírný koráb Země musí být během této periody dobře navigován a musí být dobře stabilizován, aby na něm vznikla ta civilizace, pro kterou je předurčen. Po našem boku stojí mimozemské civilizace, které jsou ochotny nám asistovat, a v jistém okamžiku dojde k velmi prudkým změnám.

Transformace neproběhne sama od sebe. Řídit a umožnit ji musíme my lidé. Nebudeme však sami. Osud lidské rasy a planety Země nebyl nikdy ponechán napospas. Není pochyb o tom, jaká bude naše budoucnost a jaký bude náš osud. Jedinou otázkou je, jak se vypořádáme se současnou situací a jak pevné kořeny zapustí náš svět na cestě míru a spravedlnosti.

Toto je planeta svobodné vůle. Aby mohlo k této transformaci dojít, musíme použít naši svobodnou vůli. Právě této lekci se musíme naučit. Jakmile se shlukneme v jeden šik a použijeme naši svobodnou vůli, dojde ke změně. Dojde k tomu, co se má stát.

Náš vzdělávací systém a naše společnost nás trénují v tom, abychom se jednoduše přizpůsobili. Ale víme čemu? Pokud se přizpůsobujeme systému, který je zcela nezdravý a šílený, je to problém. A svět, který se kolem plíží, je velmi nezdravý. Musíme ho rozpoznat, uvidět, co je to zač, odpoutat se od něho a ozřejmit dobrou budoucnost, která je na dosah ruky, jako zralé ovoce, které se chystá spadnout ze stromu rovnou do našich dlaní.

Země i lidstvo jsou připraveny rozkvést. A nejedná se o rozpuštění jara Země. Je to rozpuštění jara celého kosmu.

31. Odrážení církve od státu - mýtus

Vždy jsem rád zkoumal vědomí a jeho manifestace. Když jsme jednou byli v Blanca Peak v Coloradu, prováděli jsme naši práci v terénu z auta, protože venku zuřila bouře a létaly hromy blesky. Jak jsme seděli uvnitř, provedl jsem techniku, pomocí které jsem vstoupil do neohrazené Mysli a začal do okolní krajiny vkládat ohromnou energii tak, že jsem si vizualizoval dva proti sobě rychle rotující disky. Náhle naše auto poskočilo - byl to okamžik antigravitační levitace. Další auta vedla nás udělala totéž. „Pane bože, co se to děje?“ ptali se moji společníci. Usmál jsem se a odpověděl: „Hrajeme si tak, že zkoumáme, čeho je vědomí vlastně schopno.“

Můžeme toho dokázat daleko víc. Ovšem Země vyžaduje praktické činy: abychom získali energii, převážně stále ještě pálíme uhlí jako před sto lety. Sto let nám ty síly ignorance a lakoty loupily naši budoucnost. Je tedy třeba, abychom pro Zemi udělali něco právě teď.

Vzpomínám si na tento příběh o Buddhovi. Buddha jednoho dne narazil na muže, který třicet let svého života věnoval tomu, že se učil chodit po vodě. Ten muž byl velmi hrdý na své úspěchy a řekl: „Podívej, Buddho, pozoruj mě!“ A pak se pomocí levitace dostal na druhou stranu řeky. Buddha přešel řeku přes most, který byl o podání, a řekl: „Hmm, místo, abys použil most, jsi promrhal třicet let život na toto zbytečné představení...“

Nechci říct, že tyto schopnosti nejsou zázračné; jsou zázračné. Ale člověk může strávit mnoho času tím, že se pokouší rozvíjet podobné síly, zatímco hrozí konečné zničení Země a naší civilizace. Takže když před námi stojí ten největší úkol, celá řada důležitých věcí musí jít stranou.

Tyto schopnosti vědomí mohou být rozvinuty ihned poté, co člověk porozumí podstatě mysli a podstatě hmoty a faktu, že neexistuje věc, která by nebyla zcela a dokonale integrována s vědomím. Nic není odděleno od mysli. Veškerá hmota a energie je prostě vědomí modulované, rozfázované a rezonující rozdílným způsobem.

Tento fakt byl dokázán pomocí několika testů, které byly provedeny dr. Bobem Jahnem v Princetonu a dalšími. To vše je mimoprostorové: neexistuje žádná bariéra času a prostoru. Jakmile tomu porozumíme, pak je možné dosáhnout skoro všeho za předpokladu, že jsme dost soustředění a trénovaní.

Při jednom výletu jsem zavítal do Itálie, Anglie a Francie. Paola Harrisová mi ve Vatikánu domluvila schůzku s monsignorem Balduccim. Byl to jeden z papežových důležitých teologů. Zašli jsme do jeho apartmánu, odkud byl výhled na katedrálu svatého Petra. Byl to velmi aristokratický, důstojný a milý muž. Skutečně kouzelná osoba plná skutečné spirituality.

Zeptal jsem se ho: „Myslíte si, že tito mimozemšťané jsou nepřátelští nebo že pro nás představují nějakou hrozbu?“ Odpověděl: „Ach, vůbec ne. A navíc, v celém vesmíru není nikdo tak mrzký jako lidé.“

Později řekl: „Víte, Bůh nemůže být tak pošetilý, aby všechny svoje naděje, co se inteligentních bytostí týče, vložil jen do této planety.“

Když jsme vyšli na balkon a prohlíželi si katedrálu, doznal se: „Víte, kdybych neměl svolení papeže, nemohl bych o těchto věcech říct ani slovo...“ - což znamená, že mu papež dal instrukce, aby promluvil o existenci mimozemských civilizací.

Na rovinu mi řekl, že má požehnání papeže o tom mluvit a potvrdit, že UFO je realitou a že mimozemšťané jsou dobré bytosti. Přesto víme, že uvnitř Vatikánu jsou buňky, jako třeba skupina Opus Dei, které se na to dívají velmi černé a všem ostatním lidem ve Vatikánu znemožňují přístup k těmto informacím. Je to jako ve Spojených státech, připomíná to zamotané bludiště s mnoha oddělenými částmi. Je zde plno tajnůstkaření a sektářství.

Ve Vatikánu byli papežové a jejich vysocí úředníci v konvenčních náboženských strukturách, kteří nevěděli, co děje se uvnitř těch černých buněk, které existují v rámci vatikánské byrokracie. Tentýž motiv se opakuje znovu a znovu...

Tento motiv se opakuje, ať už zabrousíme mezi náboženskou, politickou či vědeckou komunitu. K témuž dochází i na půdě armády, vlády, tajných služeb. Připomeňme si, o co jde. Pokud rozumíte motivu nějaké ničemné, oddělené, tajné operace uvnitř nějaké instituce, znásobte a zvětšete tento obraz či proces jako fraktál, který se šíří po celém světě.

Když jsem byl v Římě, sešel jsem se i s jedním maltézským rytířem (toto bratrstvo skutečně existuje) a reprezentantem jezuitské tajné služby a vatikánské tajné služby. Tyto skupiny jsou intimně zapleteny do globálních finančních a technologických záležitostí této věci. Jsou to klíčoví lidé celé hierarchie.

Požádali mě, abych jim předložil materiál, který jsem poskytl i dalším vůdcům „bílého světa“, což je normální konvenční svět vlád, parlamentů, senátů, prezidentů atd. Samozřejmě jsem jim ten materiál poskytl.

Také jsem jim však řekl: „Jak víte, existují tradice, které jsou staré mnoho století. Tyto tradice jsou tajné a mají plno tajné moci. Nastal čas, aby jejich činnost transformovala svůj způsob fungování, aby se stala něčím čestným a otevřeným, něčím, co přinese prospěch celému lidstvu.“ Naslouchali mi velmi uctivě a mohu říci, že byli velmi zaujati a více než trochu otřeseni.

Maltézští rytíři a vatikánská tajná služba a jezuitská tajná služba hrají klíčovou roli při utajování celé té věci s mimozemšťany.

Když prezident Carter chtěl informace o UFO, zašel za tehdejším šéfem CIA - Georgem Bushem starším. Ten mu však přímo řekl: „Pane, to nemůžete dostat. Zajděte za kongresovou výzkumnou službou a zkuste to tam.“ Takže tu máme úřadujícího šéfa CIA George Bushe staršího, znalého těch věcí, který odpírá přísun informací prezidentovi Spojených států! Skutečně je to pravda. Máme na to svědky.

Takže Carter požádal lidi z kongresové výzkumné služby, aby mu vyhledali potřebný materiál. Ti ihned požádali právníka jménem Daniel Sheehan - který byl v Křesťanském institutu a byl ve Washingtonu reprezentantem jezuitů, zdali by ty informace mohl poskytnout Vatikán. Takže Sheehan jménem prezidenta Cartera kontaktoval Vatikán.

Z Vatikánu došlo zpráva: „Bohužel, tento materiál vám nemůžeme poskytnout.“ Neřekli: „Takový materiál nemáme.“ Ozámili doslova: „Vám ani prezidentovi tato akta neposkytneme.“ Tajná vatikánská knihovna má mnoho dokumentů s rozsáhlými informacemi o všech těchto záležitostech. Připomínám, že už v roce 1994 mi jeden tajný vládní zasněvec řekl, že ohledně některých věcí je lepší mluvit s jistou skupinou jezuitských kněží než s ředitelem CIA nebo prezidentem Spojených států. Měl stoprocentní pravdu.

Máme svědka z řad vojenského námořnictva, který byl na misi někde v Atlantiku, kde probíhalo pátrání po něčem, čemu říkali magnetické anomálie. V těch kruzích je výraz „magnetické anomálie“ eufemismem pro podmořské mimozemské koráby. Pro pátrání po těchto podmořských UFO používali speciálně vybavené atomové ponorky.

Když se chystali vyrazit na tuto misi, přijela do přístavu limuzína a vystoupil jeden chlápek v obleku (nejmenovaný agent tajných služeb) a kněz v řádovém obleku. Byli to poslední lidé, kteří nastoupili na palubu ponorky, a byli to právě oni, kdo vydávali všechny rozkazy.

Ponorka doplávala do oblasti, kde se setkali s obrovskými podmořskými mimozemskými koráby. Několikrát je sledovali a zjistili, že se tyto koráby pohybují rychlostí 400 až 500 uzlů. (uzel je přibližně 0,51 m/s). Tato UFO křižovala vodu rychlostí tryskáče a nezanechávala za sebou znatelnou stopu. Pak se zničehonic přiblížila dvě UFO, každé doplulo na jednu stranu ponorky, a vypnula celý jaderný pohonný systém. Ta jaderná ponorka se nemohla hnout ani dopředu, ani dozadu, ani do stran. Prostě se jen vznášela ve vodě.

Po celou tu dobu měli zapnutá velmi složitá zařízení pro sběr dat. Když se ponorka vrátila do přístavu, všechna data byla dána na hromadu a předána tomu knězi, který nebyl Američan. Byl z Vatikánu. Ten muž si vzal všechna data a odešel. Byla to speciální operace atomové ponorky US vojenského námořnictva pro Vatikán, kterou řídil muž z Vatikánu.

Dokud jsem nenarazil na tohoto svědka, nemohl jsem přijít na to, proč má být katolický kněz tím, kdo velí takové operaci.

Nyní již víme proč. Mýtus oddělení církve od státu je právě toto - pouhý mýtus. Dokonce i lidé, kteří vědí o existenci stínové vlády, nemohou uvěřit, do jaké hloubky a rozsahu pronikly do této organizace jisté tajné, ničemné náboženské zájmy. Tímto způsobem se udržuje kontrola.

Pravda zakrývá sama sebe. Jinými slovy, pokud vyprávíte verzi pravdy, která je uchopitelná, všichni ji mohou akceptovat. Ale když vlastně řeknete holou pravdu ... celou pravdu ... a strhnete celý závoj, pravda se skryje, protože se zdá být neuvěřitelná. Ale ty nejpodivnější věci jsou vskutku pravdivé...

Je v tom jistá ironie, je obtížné říci celou pravdu, protože skutečná pravda o těchto věcech je příliš vzdálena prototypu konvenční moudrosti a víry. S tím jsem zápasil celých dvanáct let. Poté, co jsem se dostal na tuto úroveň utajovaných poznatků, napadlo mě: „K čertu, komu vůbec můžu něco takového vyjevit?“

Moudrost vyžaduje, abyste se podělili o pravdu takovým způsobem, který je pro naslouchajícího uchopitelný. K čemu je dobré učit integrály předškolní dítě, které sotva začalo chápat, že jedna a jedna jsou dvě?

Zároveň mě velmi deptalo i to, že mám všechny ty poznatky a nepředávám je dál. Takže nyní odhaluji pravdu, i kdyby mě to mělo zdiskreditovat... Dostáváme se na na konec algoritmu. Víme, že když došlo k 11. září - poté, co měl projekt Disclosure desítky tisíc lidí požadujících veřejné slyšení, a když i vážení členové kongresu zvažovali tuto možnost - tak se celý tajný program posunul rychle kupředu.

A co je další položkou na tomto algoritmu poté, co už přišel na řadu globální terorismus? Fingovaná hrozba z vesmíru.

Konečnou kartou, kterou vyloží na stůl ta tajná meta vláda, bude fingovaná hrozba z vesmíru spojená s mimozemskou inteligencí. Takže se ke konci algoritmu blížíme mílovými kroky. Doba nám už nedovoluje ten luxus, abychom mlčky přecházeli pravdu - dokonce ani zakázanou pravdu.

32. Za scénou

Po newyorských událostech z 11. září si mnoho běžných lidí začalo klást otázku, co se skutečně děje za scénou. Mnoha lidem je jasné, že došlo k jistým nekalým manipulacím. Nemohu si dovolit ten luxus a smést všechny tyto informace ze stolu a přemýšlet o tom jako o konspirační teorii. Víím, že je to pravda. Jediná otázka, kterou jsem si kladl, zněla: kdy si poskládám jednotlivé prvky do souvislostí a pokusím se to lidem vysvětlit tak, aby jim to dávalo smysl? A kdy se rozezná poplašný signál: „Probud'te se a nenechte se klamat! Lidé se nesmějí nechat vmanipulovat do obav z mimozemšťanů a začít tak s otevřenou podporou hvězdných válek proti mimozemským civilizacím. Ty skryté zvláštní zájmy chtějí sjednotit svět a ovládat jej skrze strach, nechtějí sjednocení světa ve jménu míru a naděje. Je to v

protikladu s tím, kde bychom měli v tomto okamžiku naší evoluce být. Takové snahy jsou tudíž v protikladu s tím, co podporuje život a dobrou budoucnost lidstva.

Mnoho lidí dokáže pochopit fakt, že existují tajné projekty. Již méně lidí chápe, že existují ultra tajné, černé projekty. Každý v naší vládě to ví. A jen hrstka lidí dokáže přijmout to, že některé z nich se vztahují k projektům, které se odtrhly a jsou ničemné a ilegální - a že se soustředí kolem jedné korporace a vojensko-průmyslového komplexu, který pracuje s pokročilými energetickými systémy a UFO.

Pak je tu ještě méně lidí, kteří vědí, že některé tyto ničemné skupiny mají plně funkční přístroje, které vypadají jako UFO; že vytvořily umělé formy života, které vypadají jako mimozemšťané; že fingují kontaktní události, které nazývají „únosy“; že se angažují v mrzačení dobytka kvůli faktoru strachu, který vnáší mezi lid a UFO subkulturu, do pop médií, mezi nadšence science-fiction a jiné. Ti ničemové vědí, jak zasít strach do povědomí lidí. A jen několik z toho mála lidí ví, že za nitkami za scénou tahá transnacionální fašisticky orientovaná skupina, nikoliv nepodobná Thule, které stálo za příchodem Hitlera. To, co nedokázali udělat otevřeně během Třetí říše, to dělají nyní tajně. A skrze operaci Paperclip ji přenesli do Spojených států a zakořenili v letecko-kosmonautickém průmyslu a v CIA.

Takže globální socialisticko-fašistická snaha, která se otevře ně neuchytila během druhé světové války, stále pokračuje. Nyní však na podzemní úrovni. Za chvíli ji uvidíme, jak se odhalí ve velkém, coby pokus o konsolidaci moci ve světě kolem takové filosofie a takových, již hotových struktur. Když tito lidé mluví o demokracii, mají na mysli pseudo-demokracii centrálně kontrolované společnosti, kterou skrytě ovládají neidentifikované a tajné mocenské struktury.

Pokud vám to nepřipadá znepokojivé, zamyslete se nad tím. Jediný protilék, který znám, je poznání a pravda, které budou odhaleny mnoha lidem tak, aby nemohlo dojít k jejich oklamání. Protože ti, kdo vedou ty skryté programy, počítají s kolektivní neinformovaností. Spoléhají se na matici chybné výchovy a vzdělávání a na dezinformace, které z každého dělají pouhé konzumní přežvýkavce jejich světonázoru, systému víry a přesvědčení a materialismu. Falešný systém přesvědčení a víry smíchaný s různými materiálními vábníčkami vytváří jed, který pak masu lidí dobrovolně konzumují.

Sdílením od srdce k srdci můžeme lidem říci pravdu a vysvětlit jinou vizi dobré budoucnosti, která čeká na Zemi a její děti. Žijeme v době velkých extrémů: zářivého jasu a černočerné tmy. Žijeme v době transformativní změny.

Většina lidí, kteří jsou v Pentagonu, Bílém domě a CIA neví o těch ultra tajných programech vůbec nic. Jsou to kolečka ve stroji, pouhé oběti neznalosti. Většina z nich jsou dobří lidé, polapeni v práci jistého stroje, o jehož výsledné činnosti toho vědí jen velmi málo. Naši prací je podělit se o tyto poznatky s každým, včetně lidí z vlády a armády. Posledních dvanáct let jsme předávali informace do těchto kruhů a mnoho lidí si uvědomilo, že byli klamáni a podváděni. Tito lidé podporují projekt Disclosure.

Těsně před 11. zářím jsem měl přednášku v Oregonu. Poté, co jsem domluvil, za mnou přišel muž, který strávil celou svoji kariéru v armádě. Byl zde společně se svým přítelem. Oba se chovali velmi opatrně. Když skoro všichni odešli, jeden z dobrovolníků projektu Disclosure Jordán Pease oznámil, že si ti muži se mnou chtějí promluvit. Jeden z nich, budu mu říkat R. J., pracoval v armádě již od svých raných let. V šedesátých letech byl zatažen do práce na těch tajných projektech. Jeden z těch projektů se točil kolem jeho schopnosti sestavit takové špionážní přístroje na oběžné dráze, které byly tak rozvinuté, že z vesmíru mohly odposlouchávat všechno, co lidé říkají, a vidět všechno, co dělají. A to bylo v šedesátých letech!

Technologie, které jsou tam, zdaleka překonávají všechno, o čem kdy probleskly zprávy v novinách. To je důvod, proč se smějí, když říkají: „Ach, my toho Usámu bin Ladina

nemůžeme najít.“ No tak jo ... ještě mi řekněte nějakou pohádku. Prosím... Jak hloupí si myslíte, že jsme? O tom však později.

R. J. mi dále řekl, že byl kvůli svým schopnostem vtahován hlouběji a hlouběji do těch tajných projektů a nakonec skončil u projektů točících se kolem UFO. Řekl mi: „Víte, obávám se, že nevíte, co jsou ty věci, které pokládáte za výrobky mimozemšťanů.“ Já na to: „Ach, vy máte na mysli ta lidmi vyrobená UFO a programované formy života?“ Odvrátil se od stolu a zvolal: „Jak o tom víte?“

„No, máme asi tucet svědků, kteří pracovali na těch pseudo-mimozemšťanech.“ Pak jsem dodal: „Pokud bych však o tom mluvil příliš, lidé by si mysleli, že jsem se úplně zbláznil.“ Ten muž přikývl: „Povyprávím vám, na čem jsem pracoval já.“ Pak se rozvyprávěl o projektu, na kterém se podílel jak ve Spojených státech, tak v Austrálii.

„Skutečně jsme měli mimozemský materiál, na kterém jsme pracovali, a vyvinuli jsme velmi pokročilé technologie, které vlastně byly jistým typem antigravitačního letadla. Viděl jsem transdimenzní schopnosti, věci, které měly schopnost pohybovat se v čase tam a zpět - všechny druhy věcí,“ vysvětloval.

(Máme dalšího svědka, který byl u firem Boeing a McDonnell Douglas. Tento muž ví o projektu Red Light a operaci Looking Glass, které pojednávaly o těchto schopnostech.)

Pak R. J. řekl: „Víte, většina lidí se neuvědomuje, že jsem pracoval na dokončení těch projektů, které mají hodně společného s tím, co veřejnost nazývá ‚únosy‘. Fingovali jsme mnoho těchto událostí, o kterých lidé přemýšlejí jako o kontaktech s mimozemšťany. To místo, kde jsem pracoval já, se nacházelo pod zemí. Bylo tam uskladněno mnoho kontejnerů s těmito věcmi. Byla tam i ta stvoření, která jsme pěstovali v živném médiu - byla na různých stupních vývoje. A tato stvoření vypadají tak, jak si lidé představují mimozemšťany.“

R. J. mi dále vyprávěl o tom, že existuje několik generací těchto umělých forem života. Pokoušeli se zdokonalit ty uměle vyrobené mimozemšťany a dělali podobné experimenty jako nacisté ve čtyřicátých letech. Všichni ti pseudomimozemšťané byli pečlivě skladováni jako v nějakém archivu. Řekl, že ti nejmodernější byli skutečně dost dobří a věrohodní.

„Samozřejmě, měli jsme tato stvoření, která byla jako automaty ovládané lidmi, v těch létajících strojích, o kterých si lidé myslí, že to jsou mimozemské koráby.“ R. J. netušil, že já již vím o těch fingovaných akcích ... o tom, že k nim dochází a že jsou velmi propracované. Myslel si, že jsem byl oklamán jako většina UFO výzkumníků.

„Ne“, řekl jsem mu, „Vím o tom již velmi dlouho.“

„Tak proč o tom nemluvíte?“ zeptal se.

„Protože se zatím snažím lidi přesvědčit, aby si zvykli na takt, že tu skutečně existují věci jako UFO,“ odpověděl jsem.

„Chápu vaši pozici,“ přikývl. „Jsem velmi rád, že o tom víte. Ale víte i toto: většina z těch věcí je umístěna v zařízeních, která jsou rozseta po celém světě. V amazonské džungli, v Austrálii a v dalších neobydlených končinách. Nakonec jsem byl vybrán pro další úroveň tajných projektů. A předtím, než jsem se přesunul na jedno místo v Austrálii, mě poslali na další stupeň svého edukačního programu.“

„Nevíte, co se ve skutečnosti děje,“ řekl.

Vysvětlil, že byl svědkem satanistického iniciačního rituálu. Přítomní spolu sdíleli krev a došlo tam i na mučení a obětování. Ten muž se měl přizpůsobit kultuře uctívání Satana a satanistických obětí a lásce ke krvežíznivému vraždění nevinných. Sdělil mi, že jakmile se dostal na tuto úroveň, musel se slavnostně zaslíbit Luciferovi. Což ten muž udělal.

Nebyla to první osoba, která mi vyprávěla o těchto programech. Ten muž byl převezen do Pine Gap v Austrálii. Řekl, že samotná cesta byla tím nejneobyklejším zážitkem. K tomu zařízení letěli v noci helikoptérou. Jak se přiblížili k jednomu kopci, otevřelo se před nimi něco, co vypadalo jako kus normální krajiny. Když se k tomu blížili, bylo to jak hologram. Strana kopce se odsunula a oni vlétli do nitra země. Klesali níž, do míst, kde stálo

několik lidmi vyrobených UFO. Byly tam i velké trojúhelníkové létající stroje. Ten muž řekl: „Podobné zařízení máme po celém světě.“

Během našeho hovoru se několikrát odmlčel a pronesl větu: „Vím, že si budete myslet, že jsem si to vymyslel, vím, že tomu prostě nelze uvěřit.“ Na konci vyprávění jsem mu řekl: „Chci, abyste věděl, že takových svědků, jako jste vy, máme několik. Vy o nich nevíte, protože pracovali na podobných oddělených projektech, ale řekli mi v podstatě tentýž příběh, který se lišil pouze dobou a místem. Takže vůbec nepochybuji o tom, že se takové věci dějí.“

Zhluboka se nadechl a s úlevou si oddechl.

Jedno z nejsofistikovanějších zařízení tohoto typu se nachází v Anglii. Mnoho těchto takzvaných „ještěrovitých“ stvoření, o kterých se lidé domnívají, že to jsou mimozemšťané, jsou právě zde vyráběné programované formy života a biologičtí roboti.

Zcela upřímně, většina lidí by takto podrobné detaily raději neslyšela. Je však pro ně důležité, aby si uvědomili, s kým vlastně máme tu čest. Jeden muž, se kterým pracuji, je z multimilionářské rodiny, která má skvělé konexe. Ten muž je zapleten do diplomatických operací a do operací tajných služeb. Prošel školením v jistém meditačním institutu. Dostal se až na čtrnáctou úroveň výcviku. Říkal, že pokud si neudělají váš profil a nezjistí, že jste „rozený Čingischán“ v tom smyslu, že jste agresivně násilnický a destruktivní, nenechají vás postoupit za tuto úroveň. Poněvadž on nebyl klasifikován jako extrémně násilnický a nenávislný, přestali se jím zabývat.

Říkal, že ti lidé hodně mluvili o dr. Greerovi a projektu Disclosure a že jsou skutečně rádi, že jsem zveřejnil informace o tom, že UFO a mimozemšťané opravdu existují. Nicméně byli nanejvýš vzteklí a kypěli nenávistí, že jsem odhalil i ten program s fingovanými únosy, falešnými UFO atd. Tito lidé jsou oddáni ideji konečné bitvy meziplanetární války, která je hlavním programem a nejtajnějším jádrem jejich snahy. Byli rozlícení, že jsem se nepřidal k jejich programu a že jsem odhalil jejich plán o fingovaném mimozemském útoku na Zemi - a že jsem o tom informoval lidi z Pentagonu i jinde. Ten muž řekl, že si ti lidé přejí moji smrt. Nechtějí, aby někdo podstatný říkal, že přítomnost skutečných mimozemšťanů je nejenom blahodárná, ale přímo extrémně prospěšná a osvícená.

„Uvědomujete si, jak moc vás nenávidí?“ zeptal se. „Ano,“ odpověděl jsem. „Ale to ani jejich hrozby mi nikdy nezabrání v tom, abych mluvil pravdu.“

Jak projekt Disclosure nabíral na obrátkách, byl jsem varován, že pokud se překročí bod, který jsou schopni kontrolovat skrze hlavní střední proud velkých médií, dojde k událostem, které naši snahu umlčí. Bylo mi to řečeno zcela po lopatě.

11. září jsem byl v Seattlu, právě jsem se vrátil z Univerzity Simona Fraziera ve Vancouveru, kde jsem měl den předtím přednášku. Když jsem se 11. září probudil a zapnul televizi, myslel jsem si, že se dívám na film. Poté, co mi došlo, že to není žádná show, ale realita, jsem zavolaal domů Emily, mé ženě, abych se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Pak jsem hned volal dceři do Washingtonu a chtěl jsem, aby odjela z města.

Do Washingtonu jsem se nemohl dovolat, protože telefonní síť byla přetížená. Takže můj další telefonát směřoval k našemu vojenskému poradci. První slova, která mu vyšla z úst, zněla: „Konvenční agentury a bezpečnostní služby, o kterých si lidé myslí, že jsou zodpovědné za bezpečnost Spojených států, nemají to nejmodernější vybavení a adekvátní personál. Lidé, kteří mohou monitorovat tyto události v reálném čase, patří k tomu ničemnému černému elementu a ty dva světy nikdy spolupracovat nebudou.“

Byl jsem pět set kilometrů od domova. Byly to velmi obtížné a vyčerpávající okamžiky, protože jsem během těch zmatků nemohl být se svou rodinou. Na ten večer jsem měl naplánovanou přednášku pro lékařskou společnost té oblasti. Zavolaal jsem jednomu z organizátorů a zeptal se: „Co budeme dělat? Zrušíme to? Je to národní krize.“ On odpověděl: „Lidé nám volají a říkají, že stále chtějí slyšet to, co se jim chystáte říci.“

Vůbec jsem na tu přednášku neměl náladu, ale pustil jsem se do toho. Lidí bylo v místnosti tolik, že museli stát - byla to akce lékařské společnosti s největší návštěvou v celé historii.

Prezentoval jsem, co děláme, a vložil jsem do toho kostru či plán toho zmanipulovaného programu o přesunu od velkých konfliktů ke globálnímu terorismu a nakonec k hrozbě z vesmíru. Řekl jsem, že existují elementy - nikoliv v konvenční armádě, konvenčních tajných službách, konvenčních mocenských strukturách - které manipulují okolnostmi a vyvářejí vhodné podmínky. Dospěli jsme až do tohoto bodu historie, což není žádným překvapením pro ty z nás, kteří znají tu tajnou skupinu a vědí, jak ti lidé přemýšlejí a jaký mají program.

Bylo to skoro poprvé, co jsem o takových věcech mluvil na podobných shromážděních - ti všichni v sále byli moji kolegové lékaři. Nebyla to New Age konference o UFO! Řekl jsem: „Musíte pochopit, že to všechno je o moci - masivní geopolitické moci.“ Lidé řídící tyto programy mají komplexy „pánů vesmíru“, mesiášské komplexy. Je to hormonální megalomanie. A upřímně řečeno, je to nasměrování mysli, kterým musí každý z nás projít, aby dokázal pochopit motivy jejich chování.

Zeptal jsem se: „A je skutečně tak těžké si to spočítat? Poněvadž jsem žil tři roky v Izraeli a dvakrát jsem byl skoro zabit bombami teroristů, není to pro mě žádným překvapením. Deset let, od první války v Perském zálivu, už Spojené státy operují na Středním východě, navzdory zvyšujícímu se odporu Usámy bin Ladina a dalších fanatiků. Ten muž byl naším spojencem v Afghánistánu v boji proti Sovětskému svazu. Ale místní lidé se bouří, že jsme vstoupili na posvátnou půdu v Saúdské Arábii.“ Zeptal jsem se: „A proč jsme tam? Máme rádi tu krajinu? Nebo tu kulturu? Nebo bychom rádi navštívili Mekku? Nebo máme rádi padesátistupňová vedra? Jsme tam kvůli jediné věci: ropě. Jsme tam stále kvůli ropě, stále ještě potřebujeme ropu, protože ty další technologie jsou drženy v tajnosti. Nikdy nebudu hájit teroristy; nicméně musí me pochopit, proč jsme se zničehonic stali tak velkým terčem. Vůbec to není ‚zničehonic‘! Přicházelo to již dlouho. A jsou lidé, kteří po čertech dobře vědí, že se k tomu schylovalo už dlouho. Pracuji s lidmi, kteří již dlouho mluví o tom, že senám to vymstí. Zcela upřímně, hodí se na to jedno čínské přísloví: ‚Pokud nezměníme směr, pak pravděpodobně skončíme tam, kam jdeme.‘ Nikdo se však nezajímá o to, kam jdeme. Je nejvyšší čas, abychom se probudili a podívali se, kam máme namířeno.“

Dodal jsem: „Jak víte, nyní se chystáme provést některé taktické věci, které by podchytily celý ten problém, protože konvenční vojenské složky a tajné služby jsou celé nažhavené a pokusí se na to odpovědět pádnou akcí. Nikdo se však nedívá na příčiny, které za tím vězí.“

Po 11. září byla zavřena všechna letiště. Já jsem však měl naplánované turné až k severozápadu pacifického pobřeží. A tak jsme se rozhodli pokračovat v tomto Disclosure turné navzdory událostem z 11. září.

Poslední akce, kterou jsem měl, proběhla ve vesnické oblasti státu Washington se skupinou lidí, kterou podporovala herečka Linda Evansová. Společně jsme poobědvali a dlouho diskutovali o celé této problematice. Linda Evansová velmi podporuje naši práci.

Ten den, na který jsem si naplánoval let domů, byl vlastně prvním dnem, kdy byl obnoven normální letecký provoz. Nemusel jsem si měnit ani jednu letenku. Nezmeškal jsem jediný let. Bylo to, jako by se nás celý ten chaos vzniklý po 11. září vůbec netýkal. Za tím vším je hlubší poselství: navzdory tomu, že došlo ke globálním zmatkům, byli jsme schopni šířit pravdu, setkávat se s tisíci lidmi a neuhnout ze svého kurzu ani uprostřed bouřlivých okamžiků.

Pokud děláme správnou věc a mluvíme pravdu, pak se zhroutnou i ty největší překážky a naše cesta zůstane volná. Musíme jít po mystické cestě praktickými nohama.

Michael Moore řekl, že věří pouze v ta spiknutí, která jsou pravdivá. Je to téměř pavlovská reakce, která byla naprogramována do „hlavního proudu“ médií a inteligentních lidí. Když uslyšíte slovo „spiknutí“, okamžitě se vám s tím spojí slovo „cvok“.

Pokud někdo řekne slovo „UFO“, naskočí vám slovo „únos“ a „cvok“. Takže existují jisté automatické reakce, které byly naprogramované do naší kultury pomocí převážně velkých médií. Pečlivá analýza toho, jak ty ničemné národní bezpečnostní složky a jejich psychologická válka fungují, nám odhalí, že do nás naprogramovaly tyto odpovědi a reakce, které nám vytanou na mysli vždy, když tato témata přijdou na přetřes. Tato strategie byla pečlivě kultivována celá desetiletí.

Máme zodpovědnost za to, že děláme naši práci věrohodným způsobem, který dává smysl: ovšem při naší práci narážíme na jeden závažný problém: čím blíže jsme tomu, co lze zvát skrytá pravda, tím je to méně uvěřitelné, a tím riskujeme ztrátu důvěryhodnosti. Je to Hlava XXII.

Mnohokrát jsem byl tázán na to, kdy jsem byl během těch patnácti let nejvíce znechucený. Zdaleka nejvíce to bylo proto, že existují lidé, se kterými jsem strávil dost času a kteří tyto informace uznali jako pravdivé, a kteří zastávali ohromně mocné pozice, z nichž by mohli udělat mnoho dobrého - ať už to byl senátor, prezident, úředník OSN, armádní generál či význačný vědec - a v zásadě když se dostali do bodu, kdy po vyhodnocení těch informací měla následovat nějaká produktivní a konstruktivní akce, stáhli ocas mezi nohy a řekli: „To já udělat nemohu.“

Henri Kissinger jednou řekl: „Tato věc je tou nejvíce horkou bramborou ve vesmíru. Už se tím dále zabývat nebudu.“ Takže on o tom věděl, ale mnoho lidí jako on to chce jen předat dál. Ale na komu dál to ještě chcete předat, když se z toho vyvlékl i prezident Spojených států?

Existují programy v rámci programu programů. Otázka zní: „Jak máme vyjevit dost informací k dostatečnému počtu jak těch, co jsou u moci, tak veřejnosti, aby byla celá věc ozřejmena a do všech temných zákoutí vneseno světlo? Naší prací je též přijít s nějakou alternativou.“

Po 11. září jsem ihned udělal rozhodnutí, že musíme rychle identifikovat a dostat na veřejnost ty nové, spásné technologie a zároveň pokračovat v projektu Disclosure. Musíme udělat něco, co vytvoří dost podpory a finančních prostředků, které by byly kompenzační silou k té mašinérii, která trvá již padesát let. Nastal pro nás čas, abychom od vojenských svědků a dokumentů přešli k současným technologiím. Když došlo kil. září, poznali jsme, že se schyluje k posledním partiím hry.

Na podzim roku 2001 jsme zformovali SEAS (Space Energy Access Systems). Skupina lidí dala dohromady pár set tisíc dolarů, abychom mohli prozkoumat, co je dostupné v tom netajném světě. Vyhledali jsme některé technologie ve stadiu prototypů, ale žádný z nich ještě zdaleka není připraven na to, aby byl nabízen veřejnosti jako energetický systém na volnou energii. Ty přístroje, které jsou ve svém vývoji mnohem dál - my jsme některé z nich viděli - jsou v držení vědců, kteří je kvůli hrozbám či vymytí mozku drží v tajnosti.

Například dr. Loder a jeden inženýr z našeho týmu navštívili jednoho z vědců, který byl ve svém úsilí zabrzděn fyzikem, který ho indoktrinoval eschatologickým pohledem na věc. Tento špion, který se maskoval za vědce, řekl tomu vynálezci: „Nedávejte žádnou z vašich technologií z rukou, dokud naše společnost nezkolabuje. A pak, až bude všechno v troskách, povstanete jako Fénix, vytáhnete svoje technologie a stanete se vědeckým spasitelem lidstva.“

Takže tomuto muži byl v podstatě vymyt mozek eschatologickou doktrínou, a proto zadržuje své technologie a očekává kataklyzmatičtější události. Samozřejmě, je to sebenaplňující se proroctví. Pokud nebudeme mít něco, co zabrání vyplenění ropných zásob a zničení

biosféry, skutečně dojde k těm děsivým událostem. Takže je to pohyb v kruhu. Jakmile však někdo projde takovým vymytím mozku, nemůžeme už dělat vůbec nic.

Také jsme identifikovali antigravitační systém v raném stadiu vývoje. Pokud bude dost finančních prostředků, lze ten přístroj dotáhnout do konce a získat systém na volnou energii a antigravitační pohon. Náš svět zoufale potřebuje tyto technologie, které jsou s to zachránit Zemi.

33. Nový svět - pokud můžete, vezměte si jej

Nyní je naprosto zásadní, abychom přešli od lidí s top-secret prověrkami, od dokumentů a svědectví ke skutečným přístrojům, protože to je záležitost vědy zabývající se hmotou. Musíme přesvědčit některé vědce, kteří mají vědomosti o těchto technologiích na novou energii, že brána je otevřena. A pokud se nedáme do pohybu, abychom jí prošli, tak na co ještě čekáme? K tomu však nemůžeme nikoho nutit. Je to dobrovolný svazek. Tak jediné, co můžeme udělat, je vysvětlit: „Toto jsou bezpečnostní systémy, které máme připraveny. A toto je důvod, proč nyní nastal čas dovést ty úžasné nové vědy do stadia praktického využití.“

Již nyní máme něco, co nazývám „strategickou bezpečnostní zárukou“, která je protiváhou k těm bezpečnostním taktickým silám lidí za scénou.

Uvnitř té tajné skupiny máme několik velmi mocných lidí, kteří podporují to, co děláme, a kteří budou reagovat na všechny hrozby vůči nám.

Máme také miliony lidí, kteří už vědí, na čem ta tajná skupina pracuje. Připomínám toho právníka z Národní bezpečnosti, který mi v roce 1990, když jsem zvažoval založení CSETI, poradil: „Nejdi krokem, utíkej a dostaň ty informace před zraky mnoha lidí.“

To je důvod, proč jsem souhlasil, že se objevím v pořadu „Larry King Live“, a proč jsem souhlasil s účastí ve spoustě takových show, jako je „48 hodin“. Poněvadž ať už je publicita dobrá nebo špatná, miliony lidí sledujících televizi mi svým způsobem poskytují ohromné bezpečí.

Při takovém vystoupení na vás svítí milion-wattové reflektory a každý ví, na čem děláte. A zde je jedna dobrá zpráva: „Tajné síly prosperují pouze v temnotě utajení.“

Když vstoupí do ringu, kde se na náš boj upírají mohutné reflektory, pak mnoho lidí v reálném čase vidí, jak ohavné je jejich počínání.

Vše, co děláme, vše, co zjistíme, všechny naše evidence a důkazy jsou duplikovány a vkládány do rukou klíčovým řídicím silám, které - pokud se nám něco stane - předají tyto informace veřejnosti - rádiím, televizí, na internet atd.

A proto když nás zabijí, nebude to vadit, protože pokud toto děláme s plány na nové technologie, pak se neztratí, ale naopak budou masivně odtajněny a šířeny.

To toto je intuitivní obranná strategie, kterou mnoho vědců dost dobře nechápe. Před tou skupinou neudržíte nic v tajnosti. Mají elektronické přístroje napojené na vědomí. Zapomeňte na špionážní družice. To je technologie z šedesátých let. Oni nyní dokáží monitorovat vše v reálném čase. Neexistuje způsob, jak bychom před nimi mohli něco udržet v tajnosti. Takže neplýtváme časem a námahou, abychom nad tím spekulovali. Je bláhové si myslet, že dokážete udělat něco, co by ty mocné tajné přístroje nezaznamenaly.

Co je pak v našich silách? Naší šancí je dělat jistý typ aikida. Vezmeme si jejich energii, obrátíme ji proti protivníkovi a jednáme s naprostou otevřeností a transparentností. Takže místo tajností, skrývání a podloudností děláme vše otevřeně a ihned, jakmile to jde, to předkládáme široké veřejnosti.

To je též důvod, proč ihned poté, co jsme se - dr. Loder, jeden člen výboru SEAS a já - vrátili z jednoho místa na širém moři, kde jsme v roce 2003 našli neobvyklé energetické zařízení, vystoupili před veřejnost a promlouvali k milionům naslouchajících posluchačů.

Čím více lidí o tom ví, tím hůře se těm ničemným elementům jedná, protože na celou věc se již upírá mnoho silných reflektorů. Jsou to upíři typu Drákuly. Nechtějí vstoupit do slunečního svitu. Když na ně dopadne sluneční paprsek, rozutečou se jako švábi. Rozsviňte světlo a švábi se vrátí zpět do svých děr.

Nechtějí, aby byli přichyceni při tajné, vražedné, záškodnické akci proti skupině s vysokým morálním profilem. Mluvili jsme s jistými lidmi z hlavního proudu médií, kteří nám řekli: „Bylo by pro nás velmi obtížné vynést ty informace ven jako pouhý příběh o UFO, ale pokud vás někdo bude chtít zastrašit a vy to bude moci dokázat, nebo pokud se vám něco stane, uděláme z toho velký příběh, protože v tom případě to bude skandál. A pak se budou miliony lidí ptát, co se vám to - k čertu! - stalo.“

Také máme kazety, které byly duplikovány a vloženy do rukou lidem, kteří jsou připraveni je ihned zveřejnit. Na těchto kazetách jsou lokalizována mnohá klíčová zařízení a budovy a uvedeno mnoho jmen členů té tajné skupiny.

Nicméně mnoho těchto vědců žije ve strachu a s traumaty typu „posttraumatický stresový syndrom z technologií na nové energie“.

Tito vědci byli pomocí metod psychologické války přesvědčeni, aby byli velmi paranoidní a ponechali své dílo v naprostém utajení. Tento postup je však pro ně nebezpečný, je proti nim. V té tajné hře nikdy nezvítězí. My to však naším odtajněním můžeme dokázat!

Bezpečí je v rychlosti a otevřenosti - navzdory tomu, co si lidé myslí.

Pokud se někdo uchýlí k tajnůstkářství, nemá šanci. Vaši nejhorší nepřátelé se vše dozvědí v reálném čase; a lidé, kteří by vám mohli pomoci, masy lidí, které se zajímají o životní prostředí a ropu, se o vás nedozví. Tuto chybu lidé dělají již celé jedno století.

Lidé si přejí řešení krize životního prostředí, řešení ropné krize i řešení chudoby na této planetě. Existuje ohromná podpora pro všechny technologie, které pomáhají tyto problémy řešit.

Jakmile má něco masovou podporu, pak lidé vyrabují a spálí Washington dřív, než bude patentovému úřadu dovoleno, aby uzurpoval patent na tyto technologie!

Když mi Ted Koppel řekl, že mě zve do pořadu „Noční linka“, pokud se nám konečně podaří identifikovat skutečné zařízení na volnou energii, odpověděl jsem mu: „Přijdu do vaší show, a pokud mě necháte, před miliony lidí roztrhám na kusy jakýkoliv příkaz k utajení.“

Podíval se na mě - byli jsme tam jen sami dva tváří v tvář - a řekl: „Já vás nechám.“ Žádná suma peněz ani žádné hrozby nás nezastaví před konáním toho, co považujeme za správné.

Pokud nebudeme mít technologie, které nás zbaví fosilních paliv a jaderné elektřiny, nemůžeme pomýšlet ani na dobrou budoucnost lidstva. Proto je nutné, abychom dělali vše, co je potřeba, abychom zajistili tyto technologie pro mírové použití a zabránili jejich přeměně ve zbraně.

To je dokonale splnitelný cíl.

Tajné a neúprosné potlačení těchto technologií je přímo spojeno s mocí. Pokud děláte něco, co má dopad na tu část ekonomiky, ve které je uloženo pět či šest bilionů dolarů a která je jádrem fungující světové ekonomiky, pak je to velký problém.

Mnoho lidí neví, že jednou z klíčových oblastí zájmu Národní bezpečnostní rady Spojených států je národní ekonomická bezpečnost. Jeden ze svědků, se kterým pracuji, dřív pracoval pod jedním admirálem, který velel Výzkumnému ústavu vojenského námořnictva. Tento admirál na jednom mítinku zcela otevřeně řekl: „Mým hlavním úkolem je udržovat status quo ve světě energetických zdrojů a energetické rozvodné sítě.“

Představte si toto: vyjdeme na světlo s těmito technologiemi a miliarda lidí v Latinské Americe nebo subsaharské Africe nebo jedna miliarda lidí v Indii nebo půl či jedna miliarda lidí v Asii bude schopna mít toto zařízení v každé vesnici a budou si sami vyrábět veškerou

energii, kterou potřebují pro čištění vody, elektrifikaci, chlazení, transport a výrobu světla. A to všechno bez znečištění a bez nákladů na energii samotnou. Výroba takového zařízení nebude o nic nákladnější než výroba generátoru.

To by přineslo ohromný vzestup té masy lidské populace, která nyní žije v mysl drásající chudobě.

Zapomínáme, že pouze dvacet procent světové populace žije v něčem, co nějak připomíná moderní vymoženosti a moderní technologii. Těch zbylých osmdesát procent je stěží půlkrok venku z džungle, pokud vůbec.

Takže za těchto okolností máme vzrůstající světovou krizi, vzrůstající hněv namířený proti Západu, vzrůstající pravděpodobnost války a terorismu. Ale pokud se objeví tyto technologie, právě tato vlna bude tím přílivem, který pozvedne všechny lodě. To je skutečně dobrá zpráva - pokud právě nejste vlastníkem ropných ložisek v hodnotě několika bilionů dolarů.

Co stane, když miliardy lidí v Indii, subsaharské Africe, Latinské Americe a Asii dosáhnou takové úrovně ekonomické aktivity, která předčí Ameriku a Asii?

Náhle dostaneme největší geopolitickou změnu v historii světa, kde „velký bílý otec“ přestane být na plantáži tím jediným, kdo činí rozhodnutí. A pravda, které se děsí srdce fašistů, kteří jsou v těch vládnoucích skupinách, je, že jakmile bude svět mít k dispozici volnou energii, budou se muset dělit o moc s lidmi z jiných kontinentů, jiných ras a jiných kultur. Geopolitická síla nepochází z velikosti populace států - pochází z ekonomického vlivu.

Pokud by samotná zalidněnost rozhodovala o světové moci, pak by těmi nejmocnějšími státy byly Indie a Čína. Což nyní neplatí. Síla a moc pocházejí z technologických a ekonomických dovedností, ze kterých vyplývá síla vojenská - rozhodující je pouze toto.

Sovětský svaz padl, protože jeho ekonomické dovednosti zbankrotovaly. Nyní jsou Spojené státy jedinou světovou super- velmocí.

A přesto by lidstvo mohlo vyrábět výrobky a energii bez znečišťování životního prostředí (totéž platí o transportu osob i zboží), stoprocentně recyklovat odpady, a přitom nemít žádné náklady na energii samotnou. Odpadla by potřeba stavět energetické rozvodné sítě v hodnotě mnoha bilionů dolarů, které postrádá jak Indie, tak většina světa, jenž nemá prostředky na jeho vybudování.

Tyto nové technologie na volnou energii by přinesly vzrůst světové ekonomiky ze současných třicet bilionů dolarů ročně na sto či dvě stě bilionů.

Nicméně hlavní nárůst by se odehrál mimo Ameriku a Evropu, které mají společně šest set milionů obyvatel. Celý svět má desetkrát více - šest miliard.

To by přineslo největší přesun geopolitické moci v historii lidské rasy. A došlo by k tomu velmi rychle - během nějakých deseti či dvaceti, nanejvýš padesáti let.

To je jeden z klíčových důvodů pro udržování utajenosti. Takové utajení je hluboce zakořeněné v otázce moci a bohužel má poněkud ošklivý rasistický podtext.

Staré přísloví „chceš-li mír, pracuj na spravedlnosti“ je tu zcela na místě. Je velmi obtížné mít na světě spravedlnost, když většinu světových zdrojů využívá jen malé množství lidí, zatímco zbytek živoří v otřesné chudobě.

Aby došlo ke změně této dynamiky, musejí se objevit nové technologie. Jakmile k tomu dojde, svět rozkvete pro blaho všech jeho obyvatel.

Naskýtá se tu velká otázka: Jsme ochotni vytvořit takový svět, který je spravedlivý a štedrý ke všem svým obyvatelům, a jsme skutečně ochotni se podělit o moc nad světem? Jsme ochotni všem lidem přisunout židli ke stolu geopolitické moci?

Až dosud zněla odpověď na tuto otázku týkající se dobré budoucnosti záporně. Nyní nastal čas říci ano.

V těch oblastech, kde se dlouho zdržoval pokrok, bude vzrůst velmi rychlý a omračující. Bude to podobné jako v oblastech, kde nedošlo k rozvoji pevných telefonních linek a kde se přešlo rovnou k mobilním a satelitním telefonům.

Mnohem zásadnější a hlubší bude, že tyto oblasti světa přeskočí sto padesát let průmyslové revoluce, která je spojena továrními komíny, a přejdou rovnou k malým místním zařízením na výrobu energie, která nebudou potřebovat rozvod elektřiny pomocí drátů ani palivo či nákladnou infrastrukturu.

Takže dojde k rychlé industrializaci, ovšem bez znečištění. S tím bude spojena velká ekonomická aktivita, technologický pokrok a geopolitická moc.

Taková změna v naší výrobě energie způsobí decentralizaci moci, doslova i přeneseně. Budou decentralizovány jak zdroje energie, tak politická moc. Každá vesnice začne být soběstačná, a tudíž dojde k omezení centralizované vlády. Jakmile těmto technologiím porozumíme, pochopíme, že budou moci vyrábět veškerou energii, kterou bude jakákoliv oblast potřebovat a zajistí i transport a výrobní potřeby. A více pokročilé způsoby užití těchto vynálezů umožní i materializaci jakéhokoliv objektu, který je v dané oblasti potřeba.

Takže to bude obrovská revoluce v materiálním jmění lidstva.

Takže pomalu opouštíme dobu, kdy lidé mlátí jeden druhého po hlavě kvůli kusu půdy nebo kusu zlata - to je zcela nové paradigma.

Ale toto nové paradigma spláchne potřebu ústředních, uzavřených tajných společností, centralizovaného bankovníctví a přílišné centrální vlády.

Budeme sjednocení a integrování jako civilizace planety Země. S tím však půjde ruku v ruce nárůst moci lokálních samospráv.

Na jedné straně budeme čím dál víc integrování jako jedna globální vesnice, a to díky možnosti bezprostřední globální komunikace a cestování po celém světě. Cestování z jednoho kontinentu na druhý bude díky novým antigravitačním pohonům extrémně rychlé. Na druhé straně i malé celky budou poměrně soběstačné a budou moci rozhodovat o svých záležitostech.

Tento dvojí paradoxní proces posílení samosprávnosti malých oblastí a zvyšující se integrovanost světového společenství bude probíhat současně. Díky tomu dojde k vytvoření zcela nového světa.

Připomíná mi to jednu píseň skupiny RKM: „Je to konec světa tak, jak jej známe, ale je mi fajn.“

Platí zde obrácená úměra: jak nádherná je pro masy lidstva tato vize celosvětové transformace, tak děsivý je ten případ nejhoršího scénáře té úzké elity lidí, kteří se chtějí zuby nehty držet vlády nad světem. Protože když decentralizujeme výrobu elektrické energie a ekonomickou aktivitu, decentralizujeme také tu kleptokracii nejhrubšího zrna, která v dnešní době řídí naši planetu.

Vzpomenu tu příběh, který vyprávěl plukovník Corso našemu společnému příteli. Jedná se o událost, kterou prožil v roce 1956 na Hollomanově letecké vojenské základně.

V té době kolem základny často létaly mimozemské koráby. Docházelo k jejich častým sledováním na radaru. Samozřejmě se jednalo o velmi citlivou oblast poblíž místa zvaného Trinity, kde došlo k výbuchu naší první jaderné zbraně.

V ten den, kdy vojenský radar zachytil UFO, bylo něco po poledni. Mimozemský koráb sestoupil na zem a přistál kousek od Hollomanova ranče.

Plukovník Corso skočil do džípu a sám uháněl k tomu místu. Když dorazil na místo, uviděl jednoduší stříbrný koráb vejčitého tvaru. Koráb se tiše vznášel kousek nad zemí. Za chvíli se plně zmaterializoval, zatřpytil se na slunci a pak zmizel... Vše, co mohl plukovník vidět, byl jen přelud - obláček teplého vzduchu nad písčným povrchem. Koráb se dematerializoval do podoby energetického pole ve tvaru korábu a pak se opět objevil ve své plně materializované formě.

Zničehonic stál před korábem jeden mimozemšťan s jistou komunikační pomůckou, pomocí které se dalo hovořit telepaticky.

Plukovník Corso se zeptal: „S kým mám tu čest? Je to přítel nebo nepřítel?“

Mimozemšťan odvětil: „Ani jedno, ani druhé.“ A za chvíli pokračoval: „Byli bychom rádi, kdybyste přestali používat některé vaše radarové systémy, které ruší přístroje našeho korábu...“ (Připomínám, že k havárii UFO u Roswellu došlo proto, že tam byl vysokoenergetický radarový systém, který byl nastaven na určitou frekvenci, která přerušila navigační systém a pohon mimozemské kosmické lodě.)

Plukovník Corso, který byl poněkud neomalený představitel armády, řekl: „No ... a co z toho budu mít já?“

Mimozemšťan se k němu obrátil a pravil: „Nový svět, pokud si jej dokážete vzít!“

Nyní, o padesát později se učíme, jak si jej vzít. Začínáme si zvykat na to, že je nám nabízen nový svět. Musíme se naučit přijímat nový svět, který již má zpoždění několik desetiletí ... začít s tím, co bude dlouhou érou udržitelné osvětlené civilizace.

Právě to od nás očekávají mimozemské civilizace, a my jsme tou generací, která to musí dokázat.

34. Vyřešení naší vlastní dysfunkčnosti

Jednou mi jeden ropný magnát řekl, že používat ropu jako palivo je totéž, jako pálit Picassovy obrazy, abychom získali teplo. Ropa je příliš jedinečná, než abychom ji používali jako palivo. Když pohlédneme na potřeby civilizace, která tu má být stovky tisíc let, pak bychom měli ropu schraňovat jako něco velmi cenného, z čeho se dají vyrábět plasty, lubrikanty a syntetické látky. Pokud budeme využívat přírodní zdroje Země rozumně a adekvátně, vystačí nám - jako pokročilé civilizaci - tisíce a možná i miliony let. Pokud však budeme vším bláznivě plýtvat jako dnes, pak naše civilizace nebude pro Zemi udržitelnou.

To dává rozum každému, kdo myslí logicky. Pokud je však naše rozhodování založeno na poblázněném strachu a hamižnosti nebo na eschatologické víře v konec světa, pak je nám zcela jedno, co bude za tisíc let. Pak se nestaráme dokonce ani o to, co přijde za dvacet let.

Zadržování nových technologií způsobí doslova to, že vypálíme všechny zdroje, které měly zůstat jako rezerva pro mnohem uvážlivější použití v dlouhodobém horizontu synů našich prapraprapravníků. Můj otec byl Čerokij a Čerokijové věřili, že vše, co děláme, by mělo být děláno s ohledem na mnoho generací, které se ještě nenarodily. A v tomto okamžiku historie jsme na počátku cyklu, který potrvá půl milionu let.

Takže všechno, co nyní děláme, by mělo brát ohled na dvacet tisíc generací, které se ještě nenarodily. Jeden muž, se kterým jsem pracoval v devadesátých letech, byl v Reaganově Národní bezpečnostní radě. Řekl mi, že dlouhodobý plán této rady je dělán na pouhých šest měsíců dopředu! Je to naprosto reakcionářské - jde to z jedné krize do druhé.

Lze namítnout, že tyto technologie zaměřené na novou energii a pohonný systém lze zneužít pro výrobu zbraní. To je pravda. Ale pravdou také je, že vše lze zneužít jako zbraň. Jako doktor z pohotovosti jsem viděl lidi, kteří byli zabití láhvemi od piva! Znamená to tedy, že bychom se těch nových technologií měli zřít a nechat svět, aby byl zničen a vyvražděn kvůli našemu bláznovství?

Nebylo by lepší vytvořit mezinárodní spolupráci a kolektivní zabezpečení, abychom zajistili, garantovali a vynutili si bezpečné a mírové použití takových technologií? Kdyby vládl takový systém, pak by kdokoliv - jedinec, skupina či národ - kdo by chtěl takové technologie použít k válce, násilí či ubližování, byl okamžitě zastaven. Nemůžeme začít tyto technologie šířit a pak předstírat, že se neobjeví další Hitler nebo Saddám Husajn nebo Pol Pot.

To znamená, že dnes už opravdu máme prostředky, jak takové věci monitorovat, a prostředky, pomocí kterých si lze vynutit stabilní mír. Technologie, které dnes existují v tom

tajném světě, by v rukou lidí bažících po míru umožnily monitorování a znemožnění jakéhokoliv škodlivého použití těch nových energetických systémů ... bezprostředně, ihned, v reálném čase.

Musíme být realističtí, každý není schopen okamžitě se přenést do samádhi a osvícení a stát se nenásilným a mírumilovným. Jsme lidé.

Ale ve světě je dost dobrých lidí a dost dobrých vůdců, kteří zajistí vedení, které potřebujeme. Pokud se na scéně vyskytne nějaká zlá a potenciálně nebezpečná osoba, musí dojít k takovéto politice: každý civilizovaný stát na zeměkouli musí povstat a zastavit ji dřív, než se z toho stane problém.

Pokud bychom prováděli takovouto politiku, nikdy by nedošlo ani k první, ani ke druhé světové válce. Dnes existují prostředky pro komunikaci i monitoring, otázka však zní: Je zde dost vůle a záměru k vynucení míru?

Jako příklad si vezmeme Saddáma Husajna a jeho chemické zbraně. Kdo ho zásobil chemikáliemi a technologií? Němci, Američani a Francouzi. Trochu mu pomohli i Rusové. Rumsfeld se při transferu těchto technologií Saddámovi osobně angažoval.

A jak si takové figury obstarávají peníze na své válečné programy? Pomocí ropy.

Nemá to nic společného s tím, zda jsme schopni to provést či ne. Čím dříve to lidé pochopí, tím lépe. Stav současného světa je manipulován těmi, kteří mají prospěch z válek a konfliktů.

Je jasné, že jsme se nepoučili z první světové války a nepoučili jsme se ani po druhé světové válce. Tak proto jsme nyní tam, kde jsme.

Nabízí se otázka: K čemu všemu přesně musí dojít, aby se politici dokázali poučit?

Už jsme dosáhli vrcholu produkce ropy a začne to tu vypadat jako ve filmu „Šílený Max“, kde se bojuje o poslední barel benzínu. Nastal čas, abychom udělali správnou věc a posunuli naši civilizaci na další stupeň vývoje.

Jsme ochotni žít podle pravidel zákona jako civilizovaný svět, nebo se z nás stanou zbabělci a budeme odvracet pohled, až ničemné a ilegální operace a „Vražda s. r. o.“ převálcují zájmy nás lidí?

Jakmile jednou účinně odkryjeme existenci těchto technologií, veřejnost řekne: „To chceme!“ Žádný normální chlápek nechce kupovat litr benzínu za sto korun, aby mohl nastartovat svoji káru. Existují síly, které vynesou tyto zájmy do samého čela zájmu, to je nevyhnutelné. Nevyhnutelně se dostaneme na druhou stranu toho všeho a svět se k této vizi upne.

Otázkou však je: Ke kolika zmatkům a hloupostem bude muset dojít, než se dostaneme na druhou stranu? Toto je ta jediná otázka. Lidské bytosti jako skupina jsou určeny k přežití, a když dojde k nejhoršímu, dokážeme přežít.

Vítám fakt, že vypuštění těchto technologií bude po nás vyžadovat, abychom chtěli nechtě vytvořili udržitelnou mírovou civilizaci jen proto, abychom přežili. Nyní se nacházíme v bodě, kdy každý ví, že nebudeme moci dlouho odkládat řešení velkých strukturálních a environmentálních problémů. Takže jakmile svítne nějaké východisko, zaměří se na to pozornost lidí a nakonec budeme muset udělat to, co jsme měli udělat už před pár desítkami let.

Bez míru nemůže na Zemi dojít k dalšímu pokroku. Pravda je prostá: dosáhli jsme takového bodu ve vývoji lidské rasy, kdy jediná možná budoucnost bude mírová.

Mnoho lidí začne namítat: „Ach, my nikdy nebudeme mírumilovní, vždy se budeme pokoušet zničit jeden druhého.“ Pravdou je, že většina lidí nechce žít v násilí a konfliktech. Většina z těch šesti miliard jsou skutečně velmi milí mírumilovní lidé.

Bohužel jsme nebyli ochotni izolovat těch pár vzteklých psů, kteří si neustále libují v napadání druhých.

V rámci těch super tajných programů existují lidé, kteří fantazírují o tom, že tyto technologie použijí při dobývání kosmu, v jakýchsi hvězdných válkách. Ale technologie, které

překračují průsečík světla, nemohou být využity jako zbrojní systémy, aniž by se ze všech nestaly mrtvoly. To je stejně jisté, jako že nikdo nepřezijí jaderný výbuch.

Některé tyto tajné projekty jsou založeny na špatném pochopení činnosti mimozemšťanů. Například když jsme se pokoušeli odpálit jadernou zbraň na Měsíci, abychom Sovětskému svazu ukázali, jak mocná je Amerika, objevil se mimozemský koráb, raketu s jadernou náloží zastavil a zničil ji. Někdo by to mohl brát jako důkaz, že ti mimozemšťané jsou k nám nepřátelští. Zatímco oni se jen snažili chránit svá zařízení na Měsíci a také posvátnost kosmického prostoru jako míruplného místa bez zbraní hromadného ničení. Ovšem v myslí lidí, kteří chtěli vidět jaderný výbuch na Měsíci, mohla tato frustrace vést k přesvědčení, že ta akce mimozemšťanů je vlastně důkazem jejich nepřátelství!

Došlo k mnoha takovýmto událostem, které si lidé špatně vykládají jako důkaz nepřátelství mimozemšťanů, zatímco ve skutečnosti je to důkaz o jejich osvícenosti. Mimozemské civilizace se pouze pokoušejí zastavit nezralou militantní civilizaci ze Země, která se snaží opustit svou biosféru a proniknout do kosmu.

Záleží to na naší perspektivě, můžeme na to pohlížet tak nebo onak. Jsem si zcela jist, že mimozemské civilizace jsou mírumilovné. Pokud však chcete celý příběh překroutit a říci jej - dejme tomu - prezidentu Reaganovi nebo někomu jinému, kdo lne ke hvězdným válkám, můžete to podat takto: „Podívejte, čelíme vážné hrozbě. Potřebujeme nainstalovat zbraně do kosmu a zasadit jim pořádný úder!“

Když vám dávám tyto příklady, nemluvím teoreticky. K těm událostem skutečně došlo a vedly k ospravedlnění útoků na mimozemské koráby a rozmístění zbraní ve vesmíru.

V projektu Disclosure máme svědky událostí, kdy mimozemšťané zcela a náhle vyřadili šestnáct až osmnáct interkontinentálních raket z provozu. (Viz svědectví Boba Salaše v kapitole 29.)

Když jsem se jich ptal: „Co si myslíte, že tím mimozemšťané chtěli říci?“ Odpovídali: „Myslíme si, že se nám pokoušeli sdělit: prosím, nevyhod'te tuto nádhernou planetu do vzduchu.“

Mohli bychom vzít tytéž události, dojít k jinému závěru a říci: „Oni zasahují do naší národní bezpečnosti a omezují její akceschopnost.“ Dělají nás zranitelnými vůči Sovětskému svazu.

Tatáž akce se dá interpretovat dvěma různými způsoby, záleží pouze na tom, zda je naše mysl nastavena paranoidně a zda máme své zájmy na navýšení rozpočtu pro vojenský průmysl.

Akce mimozemšťanů nám ukázaly již mnohokrát, že pokud se zapleteme do činnosti, která může ohrozit trvání života na Zemi, zasáhnou a zastaví to - a mohou to udělat velmi rychle.

Bylo to demonstrováno mnohokrát - při zahájení raketového útoku na vojenské letecké základně Vendenburg (kdy došlo k zastavení a zničení zbraní), při incidentu s balistickou raketou, která nesla na Měsíc jadernou hlavici, při vyřazení těch šestnácti interkontinentálních balistických raket z činnosti. Jsem si jist, že se nám mimozemské civilizace pokoušejí říci: „Nepokračujte dál po stezce, která vám zaručí vzájemné vyhlazení. Pokud ano, můžeme to zastavit.“

Mnoho lidí neví, že k podobným událostem, přesně v témže čase, došlo i v Sovětském svazu. Akce mimozemšťanů se pokoušely všem stranám konfliktu na Zemi říci: „Vytvořte mír, nekráčejte dál cestou masového ničení - pokud bude pokračovat, stejně vás zastavíme.“

Nepokoušeli se poskytnout Sovětům převahu nad námi, poněvadž v témže čase prováděli tytéž věci i jim! Mimozemské civilizace nás zcela určitě nenechají, abychom vyslali ty zbraně do vesmíru. A pokud se o to pokusíme, vrátí nám to zpět jako falešný krejcar.

Když se tajná stínová vláda pokoušela dostat do vesmíru s replikami UFO a dalšími super pokročilými koráby, došlo k jejich sestřelení.

Jeden svědek z kontrarozvědky DIA mi řekl, že měli mnoho sofistikovaných satelitních systémů, které mířily do vesmíru, nikoliv na Sovětský svaz. Používali je ke stopování a zaměření mimozemských korábů ve vesmíru. Řekl, že mimozemšťané tyto přístroje rutinně vypínali kvůli vlastní sebeobraně. Nicméně taková činnost rozzuří chlápků, co si myslí, že jsou „pány vesmíru“, a nejsou zvyklí na to, že jim někdo maří jejich plány.

Takže pokud chceme tyto příběhy překroutit tak, aby ladily uším lidí, kteří inklinují k paranoie a militarismu, lze to dokázat poměrně snadno. A k tomu docházelo během posledních padesáti let.

Prezident nebo jiní vysocí úředníci jsou vůči takovýmto „zaručeným varováním“ tajných služeb zranitelní. Celá záležitost tak dostane xenofobní podtext. A kdo jiný se dostane k takto vysokým úředníkům, aby jim vše vylíčil z jiné perspektivy? To je jedno z vážných rizik uzavřených tajných systémů.

Nicméně mimozemšťané chtějí, abychom si vyřešili naše vlastní dysfunkce; k jejich otevřené a důrazné intervenci dojde pouze v případě globální termonukleární války, masivního geofyzikálního kolapsu nebo tehdy, když lidé podniknou takové akce, které ohrozí mírový řád ve vesmíru.

Není to prvoplánová cesta, poněvadž když se jedna kultura vklíní do druhé a snaží se jí něco uměle vštípit, téměř vždy to skončí nezdarem.

Myšlenka, že mimozemské civilizace přijdou na Zemi a zavedou zde nějaký nový řád, je fantazie. To jsou lekce, které se musíme naučit jako lidé, kteří právě vrávoravým krokem opouštějí dětství a míří ke zralému věku dospělosti.

Mimozemské civilizace pozorují náš vývoj mnoho, mnoho let - možná tisíce a snad i miliony. Nedopustí, aby jedna zvrhlá generace zničila biosféru, která se vyvíjela miliardy let, ani svět, který tu má být ještě tisíce či miliony let a má se stát místem pro rozvoj inteligentního života a osvětlení.

Vždy existovaly dva kosmické programy. Je tu jeden konvenční kosmický program, ve kterém pracoval můj strýc. Byl jedním z hlavních projekčních inženýrů lunárního modulu, který požíval pomocné raketové trysky atd.

Existuje i paralelní vesmírný program, který používá mnohem pokročilejší technologie, včetně prvních antigravitačních korábů schopných pohybovat se rychleji než světlo.

Ale Země je v jakési kosmické karanténě. Je známo, že dosud nejsme sociálně a spirituálně vyvinutí na to, abychom mohli do vesmíru s takto pokročilými technologiemi - takže nyní máme přistříhnutá křídla. Klíčovou podmínkou k tomu, abychom byli ve vesmíru vítáni, je mír.

Existují celé světy, které nemají dokonce ani koncept války, a jsou přitom vysoce vyvinuté a jsou minimálně na téže technologické úrovni jako my. Takže by bylo enormně riskantní, kdyby byly takové civilizace, jako je ta naše, vpouštěny do vesmíru. Jsme stále příliš násilničtí a primitivní.

Naše schopnost užívat všechny ty technologie, které byly tajně vyvinuty, byla omezena tak, že na nás mimozemšťané uvalili jistý typ karantény. Jejich zodpovědností je chránit vesmír před živočišnými druhy, jejichž technologie mnohonásobně předběhly jejich sociální a spirituální rozvoj. To je projev vesmírné spravedlnosti. Bylo by nanejvýš šílené a pošetilé uvolnit militantním lidem cestu do vesmíru!

Neil Armstrong byl přeslechnut, když po svém přistání na Měsíci oznámil, že v kráteru je mnoho mimozemských korábů, které nás sledují, a že jsme v zásadě byli vykážani z Měsíce.

Přemýšlejme o tom. Během kulminace studené války měl kosmický program skutečně vojenský charakter: byl to závod se Sověty o to, kdo první stane na Měsíci. Existovaly plány na rozmístění zbraní na Měsíci. Mimozemští lidé nechtějí, abychom rozkouskovali jiné světy na teritoria „bud naše, nebo jejich“, a tak exportovali lidské konflikty do vesmíru. To nám nedovolí.

Pokud někdo chce, může i toto překroutit a říci: „Hleďme! Další hrozba!“ Skutečnost je zatím taková, že se svým konáním snaží uchránit vesmír před konflikty a válčnictvím.

Ale pokud se vypravíme do vesmíru jako sjednocená a mírová civilizace, vesmír pro nás bude otevřenou knihou.

Na Měsíci jsou uměle postavené stavby z doby před rokem 1969, kdy tu přistáli lidé. Ve vesmíru jsou mimozemská zařízení, která jsou v podstatě trvalými základnami. Pod povrchem Marsu jsou rozsáhlé stavby mimozemšťanů.

Tyto prastaré mimozemské stavby na Měsíci a Marsu, stejně jako dávné důkazy o návštěvách mimozemšťanů na Zemi, vedou některé lidi k domněnce, že lidé za svoji evoluci částečně vděčí i genetické výpomoci ze strany mimozemšťanů. Domnívám se, že je to pravděpodobné a logické. Je jisté, že v časové linii našeho evolučního vývoje chybí jisté spojovací články, a je pravděpodobné, že při šíření našeho druhu živočišného druhu asistovaly pokročilé civilizace.

Když něco takového říkám, jsem velmi opatrný, abych neřekl něco na způsob, že jsme byli vytvořeni mimozemšťany. Věřím, že existuje nekonečný Bůh, který stvořil nás všechny.

To ale neznamená, že - jako doktor - nemohu asistovat nebo napravit problém. Neexistují vzájemně se vylučující dynamiky krom těch, co zastávají vědečtí a náboženští fundamentalisté. Někdo se možná zeptá: „Pokud je tomu tak, znamená to, že Bůh existuje?“

Samozřejmě. Může zde být božský Stvořitel, který též hýbe relativním světem a funguje skrze něj i skrze jiné kanály a jiné prostředky. Těmito kanály a prostředky jsme my. A také lidé z jiných planet.

Mám své kontakty v JPL (Jet Propulsion Labs). Tito lidé mi řekli, že vědí, že stavby na Měsíci a Marsu jsou velmi staré a že tyto informace nebyly z náboženských a teologických důvodů zveřejněny. Ortodoxnost konvenčních náboženských dogmat by takové odhalení nepřežila.

Existence nekonečného Stvořitele a pravděpodobnost toho, že lidské evoluci v rámci božského plánu asistovaly vyvinutější bytosti, nejsou vzájemně se vylučující koncepty. Vlastně mi to připadá jako něco, co se může doplňovat, a rozhodně to není v rozporu s fundamentální realitou existence nejvyšší inteligentní Bytosti.

Pokud my dokážeme uchopit, byť jen mlhavě, Boží záměr či Boží plán, proč by to nemohli dokázat i jiní - včetně mimozemšťanů. A proč by pak nemohli jednat v rámci tohoto poznání?

Existuje univerzální forma inteligentních živočišných druhů. Zdá se, že univerzální konstantou je mimoprostorové morfogenetické šíření vzpřímené bytosti s hlavou, dvěma nohama a dvěma rukama.

V rámci Sheldrakeových morfogenetických polí existuje koncept, že jakmile se vyvine koncept, který funguje, má tendenci se replikovat, a to nejenom skrze známé a prostorové prostředky, ale - v témže čase a na vzdálených místech - i skrze mimoprostorová spojení.

Je to jako fenomén „sté opice“, kdy na ostrově máme populaci opic, které se naučí nějakou dovednost, a náhle se na nějakém vzdáleném místě bez přímého spojení objeví další opice, které dělají tutéž věc.

Takže to, k čemu dochází, je mimoprostorový přenos evolučního vzorce a poznání. Pokud chápeme sílu mysli a fakt, že mysl je vždy všudypřítomná a že je tím konečným a nejvyšším mimoprostorovým integrátorem, pak je jasné, že naše myšlenky a naše modlitby a vize mohou mít mimoprostorový efekt na celou Zemi a na celý vesmír.

Jedním z ústředních cílů CSETI expedic, který platí pro celou skupinu, je být ve stavu jednoty vědomí a zřít a spoluvytvářet vesmír, který je v míru.

Tento stav jednoty vědomí má též hmotné efekty. Zajisté jste slyšeli vyprávět o léčení na dálku. Jak k tomu dochází? Máte dva lidi, mezi kterými leží velká vzdálenost, přesto dojde

k vyléčení. Dojde k tomu proto, že vše je mimoprostorové. My to nerozpoznáme, ale ve skutečnosti i hmota je vědomím, věcí myslí, postupně odstupňovaným na různých rezonančních frekvencích.

A tak jsou prostor, hmota a čas hluboce a neustále napojeny na vědomí. Ale vědomí je jedno. Je nedělitelné. Rozděluje je pouze v naší rozumové myslí, ale to je umělá konstrukce; ve skutečnosti je vědomí dokonale integrováno a všudypřítomno; a z toho důvodu může dojít k léčení na dálku. Z téhož důvodu může existovat i telepatie. To je důvod, proč se můžeme probourat hranicemi času a prostoru a vidět místa vzdálená v čase či prostoru či něco měnit na dálku. Samotná podstata myslí je vždy mimoprostorová. Je vždy ve stavu vlastní plnosti, všude, vždy a všudypřítomně.

To je též důvod, proč se i fyzikální systém, inženýrský systém či genetický systém, který se vyvine na jednom místě a je velmi úspěšný, začne mimoprostorově šířit v dalších částech vesmíru. To je mimoprostorové modální šíření skrze dokonalou integrující vlastnost vědomí.

35. Řízená meditace: struktura vesmíru

Skrze dokonale integrující a spojující efekt čisté myslí či vědomí můžeme prožít všechno, od manifestací toho Neohraničeného po místa vzdálená v prostoru a čase.

Pomoci nám v tom může řízená meditace, kdy jeden ze skupiny čte text, případně je možné si vyhledat a obstarat CD na <http://www.cseti.org>.

Zavřete oči. Uvolněte se. Umožněte si naslouchat a rozumět, ale i vidět a prožívat to, co budeme spolu sdílet při rozkrývání řádu a struktury kosmu - od toho nekonečného až po to hmotné, manifestované stvoření.

Jak zde sedíme v tichu, na tomto nádherném místě Země, začneme se soustředit na naše nitro a na pocit bdělosti.

Několikrát vdechněme čistý životodárný vzduch a vnímejme, jak se nám při každém nadechnutí nosem rozšiřuje bránice. Při každém vydechnutí ústy ze sebe vytlačíme všechny vzduch.

Při nádechu vidíme, jak se celá mysl a tělo plní životem a světlem a energií kolem nás. Při výdechu pozorujeme, jak jsme stále uvolněnější a jak tělo a mysl opouštějí veškerý stres a negativita, které jsou odnášeny větrem pryč a pročištěny nekonečnou moudrostí Matky Země.

S každým dechem se dostáváme na novou a vyšší rovinu energie a probuzení. A s každým výdechem přichází hlubší stav úplného ticha a uvolnění a oproštění od všech omezení a negativity, které jsou odváty do nekonečného prostoru a zde pročištěny silou Země.

Pocit'ujme, jak dýcháme s Matkou Zemí, která nám dává tento vzduch a která si ho při výdechu opět odnímá. Vdechujme do vědomí život a světlo této nekonečně moudré matky a vypouštějme do Země všechny naše starosti a obavy, všechnu naši bolest a utrpení. ... Nyní vnímáme, že jsme ve stavu dokonale vyrovnané myslí a míru.

Nyní velmi jemně a bez námahy v myslí pozorujeme, jak náš dech přichází a odchází ... jak jsme v dokonalém stavu klidu a míru. Jak pozorujeme svůj dech, jemně vidíme probuzenou mysl, která sleduje dech. Vidíme ji jako stálou a vždy přítomnou.

Co sleduje dech? Vidíme, že je to bdělost uvnitř nás, která je stálá a neměnná. Tato bdělost pozoruje všechny věci. Naprosto mírumilovně. Jak pozorujeme, jak se náš dech zvedá a klesá, jak vchází a vychází během tohoto krásného klidného stavu, vidíme též, že mysl, která vše klidně sleduje, je nekonečným oceánem bdělosti.

Nyní se ponoříme do tohoto rozlehlého oceánu a pronikneme velmi hluboko do klidného a mírumilovného vědomí myslí, která pozoruje všechny věci. Hledíme, že tento dech našeho života, zvuky kolem nás, myšlenky, které v myslí povstávají a mlknou a přicházejí a odchá-

zejí - vše, co slyšíme a vidíme a vnímáme a cítíme a víme, je ponořeno v tom rozlehlém oceánu bdělosti.

Do této bdělé mysli pronikáme dál - velmi jemně a ještě hlouběji. A vidíme, že dokonce i naše individualita, které říkáme „já“, je jen oknem - velmi jasným a čistým oknem - skrze které září nekonečné světlo bdělosti. A nyní se ponoříme ještě hlouběji do tohoto oceánu vědomí a vidíme, že se jedná o nekonečné jediné všudypřítomné pole probuzení, které nám umožňuje pozorovat náš dech, slyšet zvuky, vidět obrazy, sledovat myšlenky a dokonce uchopovat své vlastní já.

Když opustíme toto malé já, zcela se ponoříme do svobody jako do nekonečného oceánu této nádherné a bezbřehé vědomé mysli a vidíme a vnímáme, že jsme probuzení a že toto probuzení je jediné a vždy nerozdělitelné a stále září ve všech bytostech, a že my všichni, kteří zde společně sedíme a každá bytost na Zemi a každá bytost ve vesmíru je probuzená tím stejným neporušeným nerozdělitelným světlem vědomí - Myslí - v její neohrazené a nekonečně skutečné podstatě.

Pak se vzneseme na perutích této nekonečné Mysli, jako by to bylo nekonečno nezbada-telného oceánu a vidíme, že my všichni jsme jedním. A že toto tiché, absolutní, nekonečné a věčně probuzené Bytí dlí ve všech věcech, září v každém atomu, rozhýbává každý foton, ozařuje každou duši, svítí v každé hvězdě.

A v tomto okamžiku vidíme, že věčnost stvoření a vše, co existuje, je tím samým probu-zením, zářícím, pohybujícím se, kolotajícím v jedinečných tvarech a formách. Je však jedno jediné. Je nerozdělitelné. Je věčné.

Z nitra tohoto pole absolutního probuzení vidíme, že ono samo je mimo prostor a neko-nečné a poněvadž není svázáno s žádným bodem v čase, je věčné a neohrazené.

A přestože je ve své plnosti přítomno - aniž by došlo k jeho rozdělení - v každém bodě prostoru a v každém okamžiku času, a v tom vidíme stav božské dokonalosti a perfektní harmonii. Poněvadž jsme takto usebráni ve svém skutečném středu a v hlubokém probuzení, které je nekonečné, začínáme nyní zkoumat strukturu kosmu. Vidíme, že toto všudypřítomné probuzení a nekonečné projevy stvoření jsou dokonale jedním jedním, a přesto - ve sféře toho relativního - existují rozdíly.

Nyní, když jsme zakotveni v této nekonečné kosmické Mysli, pohledme na nejjemnější úroveň její manifestace, kterou je toto nekonečné Bytí, tato věčná Mysl, která skrze konání své vlastní vůle bere na sebe formu Stvořitele. Boží aspekt, pohybující se v říši nekonečna, této nekonečné Mysli a Bytí existuje jako prvotní zdroj, který manifestuje a udržuje celý vesmír a veškeré stvoření.

A první emanací z této nekonečné a absolutní Mysli je zvuk, myšlenka, zvuková vibrace, která v sobě nese semeno zvuku a ideu všeho, co bylo, všeho, co je, a všeho, co bude.

A z této prvotní myšlenky vyvěrající z nekonečné a božské Jednoty vědomého bytí božské Mysli se začíná manifestovat vesmír. Začíná docházet k rozdílům a rozlišování. A vidíme, jak z této prvotní myšlenky vyvěrající z úsvitu věčnosti povstávají myšlenkové zárodky všech věcí, všech míst, všech idejí, všech struktur, všech forem, všech zvuků - všechno to, co může být a vůbec kdy bude a co vůbec kdy bylo v celé věčnosti stvoření.

A jak vnímáme tuto prvotní myšlenku a prvotní zvuk, které jsou jedním, začíná docházet k jejich rozlišení na nekonečný počet jsoucen. V rámci jednoho vidíme vzniknout hvězdu. V rámci druhého vidíme jablko. A v dalším vidíme svou vlastní individualitu a své já, v dalším vidíme svého přítele, v dalším vidíme trávu, v dalším vlka, v dalším vidíme Zemi a v dalším jiné světy...

A tak v nekonečné posloupné řadě povstávají zárodečné myšlenkové formy (z nichž každá má svoji vlastní prvotní myšlenku a zvuk, vycházející z té největší myšlenky, z konání vůle Stvořitele) z ticha věčného Bytí.

A jak vnímáme to čím dál více manifestované, vidíme uvnitř všeho velké Bytí, největší Světlo. A z této prvotní myšlenky a z toho nejelementárnějšího zvuku vychází forma dokonalého světla. Ta dokonalá forma, kterou má v sobě vše stvořené... A z naší vize se vynořuje a rozprostírá nekonečné kosmické stvoření zaplavené světlem.

A v tomto největším Světle pak vidíme formu všeho, co vůbec může být. A v tomto světě světla - oceánu nekonečného světla - vidíme, že každá forma je manifestovaná a koresponduje se zvukem a myšlenkovou vibrací nějaké věci - například jablka. Tato myšlenková vibrace vychází z prvotní myšlenky a tónu a tvoří astrální světelnou formu jablka nebo jakékoliv jiné věci - ať už je to vlk, strom, hvězda nebo svět. Ale vše toto je zde, jak v dokonalé jednotě s probuzenou myslí Stvořitele, který to vytvořil, tak ve své vlastní plnosti dokonalého výtvaru - napřed myšlenky, pak formy a pak světla.

A tak vidíme, jak se toto nekonečné Světlo šíří a začíná procházet proměnami a rozlišením. V naší mysli vidíme, jak se rozkrývá rozlehlý nebeský svět. Před námi se rozprostírají nekonečné božské světy, expandují do všech stran, šíří se nekonečným časem a prostorem.

A jak začíná docházet k čím dál větším rozdílům, vidíme, že v tomto světě světla existuje dokonalý zvuk a dokonalá idea každé věci. A v každém zvuku je prvotní zvuk. A jak se noříme hlouběji a hlouběji, vidíme, jak se sám Stvořitel manifestuje v celém stvoření. Ze všeho tryská ta neporušená probuzená Mysl, které jsme si v tomto bodě, v tomto čase a v tomto prostoru vědomi.

Když to jasně vidíme ve svém nitru, přejdeme k další vizi. Hledíme, jak je hmotné stvoření podporováno jemnou krystalickou formou světa astrálního světla. Hmotné stvoření vyzařuje z plánu formy ukrytého v astrálním světě světla. Odsud se vynořují základní linie forem energie, která podpírá každý atom, každý elektron, všechny tvořivé síly a hmotný kosmos.

A nyní vidíme, jak se vynořuje, manifestuje a projevuje forma tohoto ohromného nebeského stvoření - rozlišené a dokonalé světy Světa a posléze hmotná skutečnost projeveného vesmíru.

A tak vidíme naši vlastní hvězdu - Slunce, jak se vynořuje z formy dokonalého astrálního slunce, která se vynořuje z toho největšího Světla a která má ve svém nitru dokonalou ideu formy slunce, jež se vynořuje z prvotního zvuku a prvotní myšlenky, jež vycházejí ze svrchované vůle nekonečného Stvořitele.

A tak před sebou vidíme defilé mnoha věcí, které se před námi rozprostírají - stéblo trávy, zvíře, nuže individuality, naše těla, daleké světy s lidmi, kteří mají totéž vědomí jako my - to všechno se vynořuje z dokonalé šablony astrálních světů světla, které se zjevují z toho největšího Světla; a z té nejjemnější roviny nebeského světla, které vychází z té největší myšlenky; a z prvotní myšlenky, která je uvnitř té první emanace zvuku, který přichází z úsvitu věčnosti.

jak se noříme ještě hlouběji, ocitáme se na okraji nekonečna, bezčasovosti a věčnosti.

A tak hledíme na dokonalý soulad mezi nekonečnou Myslí a naší vlastní existencí v okamžicích, kdy jsme probuzeni a plně vědomi.

A toto probuzení, skrze které jsme si vědomi, nemůže být nikdy odděleno od toho jediného probuzeného Bytí, které dlí ve všech věcech. Nikdy nejsme stranou, nikdy nejsme od ničeho odděleni.

A jak se díváme do všech stran kolem nás, vidíme dokonalý božský řád a to velké Bytí, které čas od času vyšle na Zemi i do jiných světů avatáry neboli manifestace Božskosti, kteří ožijí celé světy a přinesou nový rozpuk do všeho, co bylo stvořeno.

Jsmo naplněni radostí, když vidíme, že nyní nastal nový čas rozpuku a nadchází éra tisíce let neporušeného míru a osvětlení. Takový úsvit je přichystán jak pro Zemi, tak pro každý svět v celém vesmíru.

Jak hledíme na dokonalost stvoření, na Stvořitele a nekonečnou Mysl, jsme si vědomi pravdy, že každá stvořená věc je bránou k Nekonečnu a že bezbřehé a nekonečné Bytí je skutečně všudypřítomné, vševědoucí a trvalé v každém bodě v času a prostoru a na každé úrovni stvoření. Vskutku uvnitř nás i uvnitř všech věcí je schován dokonalý mnohovrstvý hologram všeho, co je.

A poněvadž uvnitř nás je skryt celý vesmír, naše vlastní individuality, které jsou součástí stvoření, vycházejí ze samotného Stvořitele - takže náš nejvyšší stav realizace je jako nic, klid sám.

A probuzená Mysl, skrze kterou jsme v této chvíli vědomi, je věčným Bytím, nekonečným Já, kosmickou Myslí, ze které emanují všechny věci, všechen čas, veškerý prostor.

Nyní ustalme naši mysl v bodu první emanace, kde se probuzení začíná měnit v relativní existenci, kde to absolutní přechází v relativní existenci vesmíru a stvoření. Vidíme, že ta největší myšlenka je zárodečnou ideou veškerého poznání. Na této úrovni může být poznáno vše. Existuje veškeré poznání, všechny vědy, všechna umění, všechna fakta, všechny pravdy. To vše je ukryto v realitě člověka a je to fontánou, ze které vyvěrá všechno poznání, všechna věda a všechna pravda. Můžeme se naučit, jak se dostat na tento bod, na toto místo ne-místo uvnitř nás, a uvidět pravdu a rozkrýt vědy a znát fakta a vnímat realitu.

Na perutích této nekonečné probuzené Mysli uvnitř nás si uvědomíme, že jsme harmonicky a nerozlučně integrováni s každým bodem prostoru a času. Skrze jemné, lehoučké použití svobodné vůle, kterou nám dal Stvořitel, je možné vše - pokud je to v souladu s božskou vůlí - a přispět tak k blahu veškerého života. Tím, že se pokorně obrátíme na toto neohraničené Bytí, se můžeme probudit k vnímání míst vzdálených v času a prostoru a vnímat, co se na tom místě a v tom čase děje.

Z toho důvodu se může stát, že jedné noci usneme a vidíme, co se stane příští den nebo příští rok nebo za sto let. Ukryt v nás je všechen čas a všechen prostor. Podstata mysli v nás je všudypřítomná - je přítomna v každém bodě stvoření - v každém bodě času i prostoru.

Tak vidíme, že úplnost vesmíru je nám otevřena, protože ta největší Mysl, to jediné probuzené Bytí dlí v nás. A tento nekonečný oceán probuzení, který nemůže být nikdy rozdělen, je to, skrze co jsme bdělí. Skrze to jsme neustále vědomi. A pokud se ztišíme a uklidníme, můžeme vnímat tu tichou Mysl a můžeme meditovat o pravdě a můžeme vidět jakékoliv místo v prostoru a můžeme položit jakoukoliv otázku a dostat odpověď.

A proto my - a všechny vyspělé inteligentní bytosti - máme schopnost sjednotit se s neohraničenou Myslí a použít naši svobodnou vůli k rozpoznání vůle Boží a vložit se do služeb Božího plánu.

A to je vrchol a završení našeho bytí. Zatímco dlíme na Zemi, jsme vyzýváni, abychom reagovali na potřeby tohoto času a místa, přestože vidíme, že jsme pevně zakotveni v našem věčném domově a nekonečném prostoru.

A z tohoto hlubokého a stále vědomého Bytí vzlétneme na perutích nekonečného Probuzení na oblohu klenoucí se námi. V Duchu jsme jedním jediným a tento Duch je nedělitelný. A v té nekonečné Mysli vidíme samotnou Zemi, vidíme tu krásnou modrou planetu vynořovat se z nekonečna prostoru. Sama Země je probuzenou bytostí. Vidíme tu probuzenou bytost a cítíme se s ní být spojeni jako její děti, v dokonalé jednotě s probuzením, skrze niž má Země svou vlastní existenci. Hledíme do prostoru kolem Země, vidíme naši sluneční soustavu, vidíme další planety - sestry a bratry Země, vidíme Slunce jako jejich Otce. Vidíme, jak je prostor okolo naplněn nekonečným světlem a energií ... není prázdný, ale plný ... není to mrtvý vesmír, je to probuzená mysl.

Vidíme, že celým vesmírem proniká vědomí. A na křídlech tohoto probuzení, téhož probuzení, které je zaseto v nás, letíme skrze nekonečno prostoru a vidíme myriády světů a vidíme celou spirálovou galaxii Mléčné dráhy. Pronikáme ještě dál do mezigalaktického

prostoru a vidíme miliardy galaxií, nekonečné světy rozprostírající se mimo nás i v nás. Vidíme plnost toho neohraničeného prostoru, který je rozlehlým oceánem mysli v nás.

Jsme vždy spojeni s tímto kosmickým Bytím a skrze tuto kosmickou Mysl jsme vždy probuzeni. Podle své vůle můžeme putovat celým vesmírem a hledět na každý ze světů a vidět všechny hvězdné systémy.

Když jsme v tomto stavu kosmického vědomí, vidíme za nekonečně vědomý hmotný vesmír, a vidíme nekonečno astrálních světů světla v něm, a vidíme ještě hlouběji - vidíme dokonalou ideovou formu a zvuk, které podpírají formy světla a nekonečno hmotného vesmíru. A jsme zajedno se Stvořitelem a jsme zajedno se stvořením.

Vidíme, že Stvořitel a stvoření jsou jedním jediným. A ve svém nitru jsme s nimi v jednotě. Když jsme ve stavu tohoto sjednocení a když takto hledíme na Zemi, můžeme požádat nebeské sféry, andělské bytosti, manifestace Boha a každou vědomou a inteligentní bytost ve vesmíru, aby se k nám připojily. Můžeme je pozvat sem k nám. Když se díváme na Zemi v tomto čase, vidíme, že vplouvá do času osvětlení. A jak se tak soustředíme na Zemi, můžeme požádat nekonečného Boha, aby proměnil každou temnou myšlenku v osvětlení. Aby do každého sobeckého srdce vyslal nekonečnou lásku Božství. Aby nenávisť, ať už je kdekoliv, nahradil laskavostí a láskou. Aby chtivost a sobectví nahradil altruismem a štědrostí.

Vidíme, jak ty síly na Zemi, které chodí sem a tam plné nevědomosti spojené s nenávisť a lačností, jsou osvětleny světlem poznání a lásky a míru.

V srdci reality Země a jejích lidí vidíme nádherný zlatý úsvit, vidíme, jak se Země mění v růžovou zahradu míru. Vidíme, jak Země kráčí kupředu a stává se jedním z diadémů stvoření, jedním z opravdových útočišť míru a poznání v kosmu.

Všechny národy se v tomto stavu klidu a míru obracejí k Zemi a jsou naplněny radostí, protože nastal čas naplnění příslibu lidstva. My jsme zde, abychom byli svědky této události a abychom uvedli tuto realitu v život.

Vidíme sami sebe, jak jsme spojeni s nebeskými, astrálními i mimozemskými bytostmi. V tomto cvičení naší vůle se k nám připojují všechny dobré bytosti ze Země. Když manifestujeme tento čas osvětlení a nepřerušené období tisíciletého míru, jsme pevně spojeni s božským Bytím.

Tiše dál sedíme a vidíme, že jsme spojeni s andělskou sférou, s nebeskými bytostmi, s astrálními světy, ve kterých dlí naši předkové, s bytostmi z jiných světů. Vidíme, že se k nám připojují mimozemští lidé. Svými vědomými myšlenkami a modlitbami se k nám připojují i pozemšťané. My všichni v sobě udržujeme tuto myšlenku a vidíme Zemi koupající se ve zlatém světle, Zemi, která je přiváděna do tohoto času míru, kdy budou umlčeny všechny války a kdy nastane konec veškerého utrpení.

Nespravedlnost ustoupí spravedlnosti, chudoba hojnosti, ničení bude vystřídáno časem nádherných a dokonalých staveb a nastane čas dokonalého a osvětleného společenského řádu.

Jak to vše vidíme v našem nitru, začínáme si být jisti tím, že k tomu dojde. Vidíme, že jsme spojeni jak se světy nekonečna a posvátna, tak se světy hmoty a mimozemských bytostí. Nadešel čas zániku starých špatných způsobů. Starý řád je smeten rozkvětem řádu nového, jehož hlavními znaky jsou jednota, mír a neporušené osvětlení, které zavládnou během následujících tisíců generací dětí Země.

36. Neohraničená mysl

Víme, že každá stabilní sluneční soustava má planety. A v každém z těchto solárních systémů existují životní formy, bytosti schopné poznat božskou Mysl. Díváme se do vesmíru kolem nás a vidíme to probuzené osvícené Bytí, Mysl, skrze kterou jsme vědomí. Mysl, která je všudypřítomná a ve které se nacházejí tyto bytosti - a to je základ meziplanetárního míru. Požadavkem pro světový mír a prvním bodem osvícení každé bytosti je to, aby každý rozpoznal, že v něm existuje kosmická mysl, která nám dává světlo vědomí, aby každý rozpoznal, že ve všech je jeden a týž Duch.

V Duchu jsme vždy jedním jediným, a Velký Duch je vždy jeden a je neviditelný.

Vítáme zde ty bytosti, ať už je jejich forma jakákoliv - ať už jsou materializovaným korábem, či poselstvím či tónem, či světlem nebo éterickou lodí, která se blyští na poli kousek od nás. Ale to, co je vidět, je vždy méně důležité než to, co víme ve svém nitru. Víme, že jsme bdělí a že ty bytosti, které jsou podobně osvícené a vědomé, na nás hledí okem své mysli dokonce i tehdy, když my je vnímáme prostým zrakem. A toto posvátné oko jednoty sdílí všechny inteligentní formy života.

Jako velvyslanci Země pokorně vítáme ty bytosti a oznamujeme jim, že se mohou objevit v jakékoliv formě, v jakékoliv podobě či jakýmkoliv způsobem, který je v dané době bezpečný. Chápeme, že Země je v této době nebezpečná a bezpečnost je velmi důležitá. Víme, že skrze vnitřní zrak, který máme všichni, oni mohou snadno vidět nás a myje. Je to proto, že my všichni jsme vědomí a probuzení. A toto probuzení je všudypřítomné.

Postupem času nebude žádný rozdíl mezi duchovně osvícenými jedinci a lidmi, které si zvolíme na vůdcovské a politické posty. Tomu, kdo nebude osvícený, nebude umožněno zastávat vůdčí úlohu. Bude to něco jako doba filosofů - králů.

Mějme na paměti, že existují i mimozemšťané pod zemí a pod vodní hladinou. Tyto bytosti jsou neustále ve své éterické formě, nicméně pokud to bude nutné, jsou připraveny reagovat. A tak často uvidíme koráb či éterický aspekt korábu, který se vynořuje z hlubin Země, a nikoliv z hlubin vesmíru.

Jednou, když jsme byli na expedici v Coloradu, jsme cítili, jak se hýbe země přímo pod našima nohama. Pak jsme uviděli, že všude v prostoru kolem nás je koráb. Okolní teplota stoupla zhruba o deset stupňů. Nacházeli jsme se v éterickém korábu, který byl průhledný, takže jsme mohli vidět jeho tvar, jeho rozměry a bytosti, které se v něm pohybovaly.

Poněvadž elektronika těchto technologií umožňuje přeměnu hmoty skrze průsečík světla do éterické, takřka astrální formy, znamená to, že mohou procházet přímo skrze pevnou hmotu, přímo skrze hory, jako by tam nebylo nic víc než vzduch.

Dokonce i tajné pozemské programy mají technologie, které to dokážou. Dokážou být ve stavu, kdy je nelze vůbec detekovat, ale přesto jsou přítomny. Faktem tedy je, že většina lidí nebude vůbec tušit, že jsou zde. Čím více vcházejí do trojrozměrné časoprostorové dimenze, tím více je takový vesmírný koráb zranitelný vůči běžným lidským technologiím - tím snazším terčem se stává.

Koráby mají velmi silné pohonné systémy a elektronické přístroje. Pokud se plně zhmotní, necháme je, aby se k nám přiblížily. Neutíkáme směrem k nim. Není to bezpečné a není to moudré.

Pokud jsou lidé v malé skupince a dělají tento protokol, často si lehnou, usnou a dostanou se do snového stavu. V tomto stavu se lidé snadněji zbaví svých vnitřních bloků a jsou schopni lépe vidět mimozemské bytosti. Připomínám, že ty jsou často v éterické nebo astrální formě a velmi snadno mohou vstupovat do interakcí s naším astrálním tělem, které je během stavu lucidního snu aktivováno.

Mimozemšťané přijdou blíže, když jsme v tomto stavu, nebo když jsme bdělí a soustředění ve stavu kosmického vědomí. Proč? Protože je pro ně bezpečnější, když nejsme spojeni jen s naším malým já, s našimi strachy a našimi egy.

Krišna řekl na bitevním poli Ardžunovi: „Kousek Tohoto eliminuje všechny strach.“ A toto To je bezbřehá Mysl. V tomto stavu není důvod k obavám. A proto je jim s námi líp, když se s nimi můžeme kontaktovat jako probuzené bytosti. Je to překrásný zážitek.

A oni s námi mohou rozmlouvat, protože jsme spojeni skrze univerzální aspekt nás samých - ten jediný náš aspekt, který je univerzální. Totéž však platí o jádru naší bytosti. Takže jsme schopni se s nimi kontaktovat skrze to vnímavé a vnímající, co už je připraveno. Tím hlavním rozhodujícím faktorem pro kontakt je stav vědomí, ve kterém se nacházíme.

Nejdůležitější na kontaktním protokolu je to, abychom si dali na čas s usazením a tichým pohroužením do vycentrovaného vědomí. Zde jsou následující fáze: Za prvé, tiše se usadíme a provádějme nějakou meditační techniku (která v našem případě funguje), která nám umožní být v kontaktu s pouhým bdělým vědomím. Za druhé, když jsme si vědomi tohoto stavu probuzení, projdeme procesem expanze, cítíme a vnímáme, že tento stav není svázán s naším individuálním místem a okamžikem, že je to skutečně univerzální vědomí. Za třetí, na křídlech univerzální bdělosti se „probudíme“ do prostoru - vesmíru, nebo si umožníme „na dálku“ vidět vesmír. Můžeme doslova volně prohledávat prostor nebo se nechat přitáhnout k mimozemskému korábu. Musíme pečlivě dbát na to, abychom si to pouze nepředstavovali. Musíme to skutečně nechat rozvinout a vstoupit do své vize, kde to všechno opravdu vnímáme. Jakmile uvidíme nějakého mimozemšťana nebo mimozemský koráb, znovu se spojíme s naší vnitřní bdělostí a pohlédneme do probuzení zářícího z jejich očí. A v tomto stavu souladu je pozveme tam, kde právě jsme. Zveme je, aby přišli jakýmkoliv způsobem, který je pro ně bezpečný a vhodný.

Pokročilejší verzí je kontaktovat meziplanetární centrum či radu, počkat, dostat svolení a říci: „Prosím, dovolte jim přijít nebo je přiveďte sem (nebo být s nimi).“

Za páté, pak je navigujeme přesně na to místo, kde se nacházíme. Musíme se jim ukázat. Je to, jako bychom z vesmíru zaměřovali objektiv pomocí funkce „zoom“. Vizuálně jim ukážeme naši přesnou polohu, protože jsme spojeni s jejich myslí nebo navigačním systémem nebo obojím. (Jejich technologie jsou napojeny na vědomí.) Pamatujme si, že tímto způsobem cestují vesmírem. Tímto způsobem funguje jejich navigační systém a tak letí svým korábem. To vše se děje skrze spojení mysli; jejich mysl, tělo a koráb jsou dokonale integrovány. Samotná vesmírná loď je biologický stroj, který je bdělý a má v sobě zabudovanou vědomou inteligenci.

Můžeme se v malé skupince posadit a hodinu či dvě pracovat na tomto protokolu. Je to velmi účinné, když to společně provádí skupinka lidí.

Když se na jedné z našich expedic objevil éterický mimozemšťan, nabídli jsme mu krystal. Jak jsem natáhl ruku a podával mu ten nádherný krystal, všichni jsme se dívali na mou ruku a ta před našimi zraky změnila tvar; protáhla se měla pouze tři prsty - vypadala přesně jako ruka toho mimozemšťana!

Všichni jsme to viděli. Bylo to, jako by se jeho a moje ruka staly jednou. Všichni jsme viděli, že se moje ruka zcela změnila.

Způsob, jakým se tyto mimozemšťané mohou objevit, je skutečně překvapující. A protože se to zdá bizarní, může nás to šokovat. Bylo by velmi obtížné natočit fantastický film, který by obsahoval tolik podivností a zvláštností, které jsme na svých expedicích viděli a prožili.

Vždy, když se scházíme pod hvězdnou oblohou, si společně připomínáme ten krásný čas a vidíme, že jsme neustále spojeni v tom stavu souladu a jednoty. Připomínáme si, že budeme pracovat společně, aby již nyní nastala ta doba, kterou jsme viděli.

37. Kapka a oceán jedno jsou

Existuje nádherné rčení: „Poznání je jedno, ale hloupost je násobí.“

Přímé vnímání mysli je velmi prosté, ale existuje tolik detailů ohledně toho, jak to všechno vyjádřit, že se zaplétáme do hádek. Sedíme v tomto bodě prostoru, a přesto je v témže okamžiku v tom bodu skryto to, co přesahuje čas a prostor. Tato činnost vyvěrá z nekonečna a sama relativita je nekonečná a samo stvoření je neomezené. Sám vesmír nemá konec v čase ani v prostoru o nic více než sama bezbřehá Mysl. Stvoření je nekonečný vnější oděv vnitřní bezbřehé Mysli a to všechno dohromady je velkým Bytím.

Dokážete to vidět?

Je velmi snadné tiše si sednou a zakoušet mysl v její jemné, neomezené podstatě a vidět realitu kolem nás. Musíme vyjít z bodu, kdy jsme bdělí a lehce soustředění, a vstoupit do prostého bytí, kdy v našem nitru pouze vidíme a odrážíme probuzení.

Vědomí ztotožňujeme se svým egem, protože září uvnitř nás - vědomí je však zároveň něčím, co zdaleka přesahuje naše ego. Pohleďme do očí těch, kteří jsou kolem nás. I když jsou rozdílní, vědomí je totéž - ta bdělá látka mysli v nich je tatáž. V Duchu jsme všichni jedním jediným.

To, skrze co jsou druzí vědomí, je totéž probuzení, skrze které jsme vědomými i my. Individuality jsou rozdílné, intelekty jsou rozdílné, těla jsou rozdílná, ale samo probuzení, samo vědomí je totéž. Nikdy jsme nebyli odděleni.

Pokud rozpoznáme a prožijeme tuto jednotu a shodu, můžeme cítit soulad s kýmkoliv druhým, ať už je to zvíře, strom, hvězda nebo mimozemšťan nebo ti lidé ze stínové vlády, Bílého domu ... odkudkoliv.

Žádné místo není od nás oddělené. Žádná bytost není cizinec a žádné místo není cizí. Celý vesmír je naším domovem. A to není pouze intelektuální rozumování. Je možné to zakusit a prožít.

A všechny ty světy, kterými cestujeme, všechny ty vnitřní stavy ... to vše je bezpochyby dosažitelné pro jednoho každého z nás. Naše individuality jsou okna, skrze která nekonečno vyjadřuje samo sebe. V jednom okamžiku se naučíme podle své vůle tuto kapku vzít a nechat ji, aby se vrátila zpět do oceánu, a pak, podle vůle, znovu tu kapku vytvořit a být opět jedincem a individualitou.

Právě toto se učíme dělat v průběhu naší cesty po spirále. „Buď ničím a pak dokážeš kráčet po vodě.“

Tak se kapka naší individuality sjednotí s oceánem, a pak my jsme oceánem. Zároveň si však můžeme uvědomit, že jsme stále individuální kapkou - ve stavu jednoty vědomí.

Nevnímáme to jen v nás samých, ale vidíme, že všechny věci, všechny bytosti i země pod našima nohama, to vše je probuzeným, nekonečným Bytím. Uvědomujeme si, že všechno je posvátné - věčnost stvoření je posvátná. Každá bytost je posvátná, protože duch, to probuzené Bytí je skutečnou podstatou všeho, co je. A to je vždy dokonale celistvé a jednotné, i když si to hraje a tváří se, jako by to bylo rozdílné.

Výzvou je vidět jednotu a soulad v rozdílnosti a také se z té rozdílnosti radovat.

Byli jsme na mnoha místech v různých koutech světa, kde právě bylo strašné počasí, a posadili jsme se a prováděli tyto meditace a modlitby a během pár minut se celá obloha vyjasnila - nad tímto stavem vědomí se vytváří otvor. Došlo k tomu snad stokrát - téměř nevysvětlitelně, nehledě na to, jak špatné či bouřlivé bylo počasí.

Otázka zní: Existuje souhra mezi jednotou a rozdílností?

Koexistují spolu. Vzájemně se nevyklučují. Jinými slovy to relativní a podléhající změně, čas a prostor a hmota a nekonečné ticho a absolutno jsou tím samým. Neexistuje separace, a proto tu není žádná dualita.

To, co je relativní, podléhá diferenciaci. Máme individuální těla, existuje to mužské a to ženské, existují různé energie, existují různé prvky a elementy. Zároveň tu však je dokonalá

božská jednota a probuzení, které s tím koexistují, zaplavují to všechno a pronikají tím vším.

Existuje rovnováha ve schopnosti vidět rozdíly a dualitu věcí a zároveň ve všem vnímat jednotu, která proniká veškerou dualitou.

Není to otázka typu „bud' a nebo“.

Všechno se tvoří a vyvěrá z neohrazené, absolutní, nerozlišené, čiré Mysli. Tu však vnímáme jako „já“ nebo jako „ty“. Naším úkolem je vyvinout se až do bodu, kdy nevidíme tuto dualitu „bud' a nebo“, ale vše jako jedno jediné, i když vidíme rozdíly.

Dokonce i experimenty prováděné s mechanickými systémy nebo přístroji, jako například ty, které realizoval dr. Robert Jahn z Princetonu, ukazují, že mysl je spojena s hmotou.

Jak je to možné? Je to proto, že i sám hmotný předmět je myslí, je vědomím - odstupňovaným a rezonujícím v podobě té dané věci.

Vyžaduje to praxi, ale toto vnímání Jednoty začíná tak, že jdeme tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět, dokud nevidíme, že není žádné tam a zpět. To vše je jedním. Kapka a oceán jedno jsou, přestože kapku lze rozlišit.

Někdy je užitečné jen tiše sedět a dívat se kolem a být s druhými lidmi a pak si uvědomit fakt, že já jsem bdělý a že oni jsou bdělí.

Nyní abstrahujme od všech rozdílů a zůstaňme u samotné bdělosti. Jdeme do tohoto stavu bdělosti v nás samých a pak se osvobodíme od svého já a od své individuality a napojme se na bdělé vědomí druhých. Staňme se jedním.

V tomto smyslu jsme všichni jednou bytostí. V Duchu jsme skutečně jedním jediným, a proto se k tomu můžeme vztáhnout a najít ve svém nitru skutečný soucit.

Když rozšíříme tuto myšlenku, tento fakt, že všichni lidé na Zemi, každá cítící bytost ve vesmíru, ať už andělská, astrální nebo zesnulý člověk, nebo mimozemšťané, jejichž tělo a hmotná existence dlí na jiné planetě - všechny tyto bdělé bytosti jsou schopny být si vědomé svého vědomí, a tudíž mohou vstoupit do stavu jednoty - záměrné jednoty a souladu, který je transcendentní a dokonalý.

Tento stav zdaleka přesahuje klid politického míru, který je někdy zván „menší mír“.

Já nyní popisuji ten největší mír - dokonalý mír, který je vnitřní a duchovní, protože v tomto stavu vskutku vnímáme, že v Duchu jsme jedním jediným. Z toho důvodu přestane existovat každá příčina konfliktu, protože místo toho, aby byli lidé zaměřeni na odlišnosti, soustředí se na jednotu - a to nikoliv jen z intelektuální či filosofické perspektivy, ale skrze skutečný prožitek osvětlení, a to je osvětlený stav bytí.

Ach bože, jak je to nádherné!

Vše, co potřebujeme, nám již bylo dáno. To vše je uvnitř nás. Vše, oč se snažím, je rozprostřít před vámi pochopení, pak už můžete vše dokázat sami.

Občas je tu jednota, občas relativita. Sedíme tu. Máme rozdílná těla. Je tu prostor a čas a hvězdy a vzdálenost. To koexistuje. Vůbec to nejsou to vzájemně se vylučující koncepty. Vlastně jsou dokonale integrovány.

Je velmi důležité chápat nuance mezi absolutním a relativním, protože taková je pouť, po které kráčí naše duše. Správné a pohotové chápání a prožívání nám umožňují manifestovat tento stav nekonečného vědomí v našich skutcích a životě.

Bez základního prožitku a pochopení toho tichého nekonečného vědomí a toho, že se absolutní Neohrazenost manifestuje v tom relativním, nemůžeme dosáhnout plnosti našeho bytí.

Cokoliv, co má formu a tvar, má i v sobě i astrální světlo. A je tu i čistá ideová forma a vědomí, které je kauzální - ta úroveň kosmologie, která je v ideové zárodečné formě. Nekonečné vědomí manifestuje tuto zárodečnou ideu. Je to ideová forma a myšlenková vibrace, dejme tomu jablka - bez formy a tvaru jablka. Dokážete si představit jablko bez své formy - pouhou myšlenkovou esenci?

Souhlasím, je to poněkud abstraktní. Ale z této myšlenkové vibrace této ideje vyzařuje světlo a forma a tvar a barva jablka. Tato astrální šablona či matrice se stává čím dál víc rozlišenou a zhmotnělou a proměňuje se do jemných subelektromagnetických energií - energie point-zero, magnetických sil a dalších energií, které vytvářejí a formují atomy a molekuly atd. jablka.

Tento proces, tato Boží architektura existuje v každé věci - ať už je to galaxie nebo hvězda nebo člověk. A tak vědomá mysl vytváří myšlenkově-kauzální rovinu věcí, pak manifestuje to astrální a pak manifestuje ten hmotný objekt.

Samotnou esencí je však čiré vědomí. Skrze tichou mimoprostorovou mysl jsme spojeni s jakýmkoliv objektem a dematerializujeme jej a rematerializujeme nebo přenášíme skrze body v prostoru a času. Tímto způsobem je nějaký adept jógy schopen vzít nějaký předmět a dematerializovat jej nebo jej opět zhmotnit, jako by měl nějaký teleportační přístroj. Skrze vědomí se můžeme napojit na jakýkoliv předmět, a pokud chápeme, jak se vědomí a věci myslí stávají hmotou, dokážeme na ten předmět působit. Neexistuje žádná separace, kromě té v našich vlastních rozumových konstrukcích. Stavíme si své vlastní klece a pouze my sami je můžeme otevřít.

A proto se musíme odnaučit našim navyklým intelektualizacím a tiše prožít ten „sjednocující stav“ - stav jednoty. A když jej posílíme jemným zapřáhnutím vůle a aktivní víry, pak je možné téměř vše - „stane se to“. Chápete, co říkám? Stane se to. Toto je a toto bude... Bez jakýchkoliv pochyb.

Naše životy jsou tvořeny tímto způsobem. Kvůli tomu platí, Je jsme stále spojeni se svým tělem. Přemýšlejme o tom. Stavíme tlum. Pojali jsme ideu domu, která vyzařuje z naší vědomé myslí, ii pak jej vidíme a pak jej narýsujeme a pak jej postavíme.

To je tvůrčí proces a Stvořitel - božské Bytí - vytvořil tímto způsobem celý vesmír. A v nás je ukryta tatáž schopnost.

Z toho důvodu se často říká: „Ten, kdo poznal své pravé já, vpravdě poznal Boha.“

Naskýtá se otázka: „Existuje - v rámci astrální sféry - různé odstupňování?“

A odpověď zní jednoznačně ano. Stejně jako existuje odstupňování v rámci hmoty.

Můžeme být ve stokách New Yorku nebo můžeme být v nádherné zahradě. Volba je na nás.

V rámci světů světla jsou vyšší a nižší světy, existují různá stanoviště a různé úrovně. A když někdo zemře a odejde i tohoto světa a je ve svém astrálním těle, pak „vyhledává sobě podobné a těší se ze společnosti svého druhu“.

To znamená, že ti na stejné úrovni vědomí a s podobnými sklony jsou přitahováni k těm s podobnou myslí. A možná pak nebudou nadšeni jejich společností. Chápete, co tím myslím?

Když lidé mluví o pekle, je to stav myslí na druhé straně. Díky našemu vlastnímu stavu myslí se ocitáme s lidmi, kteří jsou nám podobní. Tyto světy jsou tvořeny skrze myšlenkové formy, a pokud ty bytosti nebo ti lidé pomýšlejí na hrozné věci, vytvářejí kolem sebe děsivé manifestace.

Můžeme si sednout a vizualizovat si růžovou zahradu nebo mučírnu. Chápete? Taková je realita.

Existují jemnější a jemnější úrovně astrálu, které vytvářejí „jemnou nebeskou sféru“ a skutečně vysoké andělské říše. Toto zjemnění myslí, myšlenek a energie pokračuje, dokud se nedostaneme na úroveň avatára - stanoviště Boha - stupeň Stvořitele.

Existuje nekonečno stupňů takového zjemnění - nemá lu konce. A to je pouze astrál. Za tím existuje takzvaná idea/příčina - esence toho, čím vlastně relativní existence je. Na určití rovině se můžeme vyvinou až do sfér, kde není třeba ani žádné formy astrálního těla, a ocitneme se v bodu myšlenky/vědomí Je to velmi expanzivní, nádherné a božské.

Například když jsem měl svůj zážitek blízký smrti, mé tělo nemělo tvar. Byl jsem v rovinně čirého vědomého světla, které si podrželo svoji individualitu a bdělost - bylo to kauzální. Odešel jsem přímo do toho kauzálního a pak jsem odešel do nekonečné Mysli.

Emoční struktura astrálních světů je plná až po okraj a světlo a barvy jsou nádherné - nebeské.

Nicméně existence, která je za tímto kauzálním stavem, má ještě jemnější frekvenci. Je v ní více esence, je jemně diferencovaná a přímo spojená s čirostí mysli a ducha.

Otázkou je, jak do této kosmologie zapadají reinkarnace.

To je často kladená otázka. „Pravda vás může osvobodit, ale napřed vás pořádně naštv.“ Takže nyní asi každého pořádně naštvu.

Faktem je, že masově podávané učení o reinkarnacích není o nic víc pravdivé než masově hlásané učení jiných ortodoxních náboženství. Pravda o inkarnacích je, že je to pravda a zároveň je to absolutní lež. Připomeňme, co jsme právě zažili. Každá individualita je jedinečným stvořením. A jakmile je jednou stvořena, existuje navždy jako jedinečná věc. Tato individualita je zde a bude pokračovat navěky.

A přesto ta probuzená mysl v každém z nás je touž myslí, jaká je ve všem, jaká je v nás všech. Každý jedinec, tím, že se spojí s tímto mimoprostrovým aspektem vědomí, může zakusit individuální život jakéhokoliv jedince, který žije nyní na Zemi nebo který žil na Zemi nebo který bude žít na Zemi nebo který existuje či existoval kdekoliv ve vesmíru.

Termín reinkarnace je tedy nesprávný. Ve skutečnosti je to uvědomění jednoty mezi individualitou a nekonečnem. Ten aspekt nás všech, který je nekonečným Já, zažíváme my všichni. Takže vědomí jakéhokoliv jedince může být napojeno na loto rozšířené neprostorové vědomí a může být zakoušeno jako život někoho druhého. Protože ve skutečnosti jsme my všichni vždy jedním Bytím.

Už jsem potkal alespoň pět lidí, kteří na všechno svaté přísahali, že byli Kleopatrou! V jistém smyslu byli: protože vědomí v jejich nitru je univerzální. A tímto způsobem mohou zakusit život jisté archetypální osoby - nebo někoho, kdo měl v historii či společnosti důležitý vliv jako symbol či ikona (Kleopatra) - i jiné spřízněné duše, a to v celé plnosti.

Může člověk zemřít a být rozptýlen do nicoty a pak se reinkarnovat v roce 2030 v New Yorku jako Joe Cohen? Ne. Co si lidé myslí o reinkarnacích, je zcela mylné, a přesto je v tom hluboká pravda, kterou nelze sdělit, protože je ve své úplnosti mnohem abstraktnější a mimoprostorovější. Je to věc mnohem vyššího řádu, než jsme s to pochopit.

Je možné, že lidé svou individuální duší rezonují s bytostmi podobné povahy nebo harmonizující rezonanční frekvence. Není to tak, že by člověk ukončil život v tomto těle, v nějaké matici vědomí se rozplynul v nicotu a pak se stal dalším člověkem či bytostí. Vůbec to tak není. Je to mnohem hlubší. Hlubokou pravdou je, že jsme všemi bytostmi všech věků. A pokud se rozhodneme, můžeme zažít individuální bytí a život v minulosti, v přítomnosti nebo v budoucnosti - v jeho dokonalé plnosti.

Víte, kdo jste? Víte, že uvnitř vás je schovaný celý vesmír, a proto je probuzená Mysl uvnitř vás stále přítomna a transcenduje čas i prostor? A vy s ní můžete rezonovat a zakoušet ji v celé její plnosti. A s plným soucitem můžete prožít všechny duševní zážitky jakékoliv bytosti.

Uvnitř nás je nekonečné věčné vědomé bytí. Takže pokud chápeme podstatu mysli a vědomí uvnitř nás, je velmi pochopitelné, že můžeme jít v noci spát a v tomto uvolněném stavu pronikneme všemi bariérami času a prostoru a vidíme, co se stane příští týden, nebo vidíme, co se stalo před tisíci lety, nebo dokonce plně prožijeme život někoho, kdo žil před milionem let...

Vcházíme do věku zralosti lidské rasy, a proto je potřeba, abychom tyto věci chápali hlouběji. Tím pádem neupadneme do pověr či bláznovství, které nám tvrdí, že člověk musí provádět jisté rituály, aby se nevrátil zpět na zemi jako mravenec.

Samozřejmě, pokud chceme prožít, jaké je to být dubem, mravencem nebo psem, je to možné. Nemusíme čekat na další život. Když jsem plaval s delfíny, tak fakt, že mě přijali mezi sebe, způsobil, že jsem se cítil být jedním z nich. Prožívali mě doslova jako delfína. Stal jsem se delfínem.

Když opustíme tělo a přejdeme na další úroveň, budeme mít všechny naše vzpomínky. Budeme si pamatovat každého, s kým jsme pobývali na Zemi. Jako individuality se budeme vyvíjet skrze všechny světy stvoření a skrze všechny stavy vědomí. V jednom bodě, pokud si to budeme přát, budeme kapkou vracející se do oceánu.

Pamatujte, z nekonečného oceánu Boha jsme se vynořili a do tohoto nekonečného oceánu se všichni vrátíme. Takový je účel a putování naší duše.

Prožitek individuálního bytí je učením se, jak shledávat požehnání v tom, že se staneme ničím a že se opět staneme nekonečnem ... a přesto si být schopni vychutnávat tuto existenci a plnost stvoření.

38. Nebeské vnímání

Skrze intervence božských bytosti, skrze modlitby lidí na Zemi a skrze jejich vlastní úsilí může duše kráčet vpřed z jedné úrovně na další: je to nekonečný pohyb kupředu.

Během toho může člověk projít mořem bolu a utrpení, protože se musí zbavit všech připoutání. Utrpení a připoutání jsou synonyma. Takže pevné připoutání k víře, názoru či zármutku je utrpením.

Někdo moudře popsal peklo jako stav bytí ve výčitkách, protože jsme si uvědomili, co jsme napáchali, a také to, co jsme udělat měli a neudělali. Skutečná lítost nemá moc společného s tím, co jsme udělali (pokud jsme zrovna nezabýjeli lidi sekerou nebo něco podobného), ale pojí se s tím, co jsme neudělali - nevynaložili jsme určité úsilí, nebyli dost soucitní, byli jsme sobečtí ve chvílích, kdy bylo potřeba se rozdělit - odtud pochází lítost.

Jsem podivně zaujatí tím, co jsme udělali, a děláme si ohledně toho starosti, zatímco ve skutečnosti bychom se měli více soustředit na to, co pozitivního a prospěšného světu jsme opomněli udělat. Hříchy takového zanedbání jsou téměř vždy větší než hříchy vykonané. Takže nepromarněme příležitost dělat dobro, být laskaví, umět se dělit, být schopen oběti a využít příležitost vytvořit lepší svět či milovat lidi či umocnit svou dobrotu.

Každá individuální stvořená bytost má jistý optimální stupeň prospěšnosti a optimální roli, kterou má hrát. Tato role je v souladu s vlastním jedinečným já.

To, co jsem právě popsal, se nazývá dharma - naše správné konání a správná cesta. U jedné osoby to může být něco velmi skromného, zatímco u druhé osoby něco skutečně ohromného.

To závisí na hloubce, do které cvičíme svoji vůli odhalovat náš plný potenciál a využívat jej.

Stav kosmického vědomí, o kterém tu mluvím, existoval vždy a bude existovat navěky, je vždy nekonečný. A vesmír existoval vždy a bude existovat navěky, je nekonečný. Takže myšlenka, že vesmír je omezen nebo že má začátek a konec, je vlastně nesprávná.

Projeveným důsledkem věčnosti sféry Absolutna, probuzené kosmické Mysli je nekonečné, věčné tvoření. Takže dokonce i prostor či vesmír, tak jak jej chápeme materiálně, nemá žádný konec. Je nekonečný. Protože i pokud se dostaneme na konec toho, co je podle naší definice vesmír, za jeho hranicí se rozprostírá další prostor. Vesmír je nekonečný.

Když jsem byl malý hoch, stále jsem nad těmito věcmi hloubal. Kudy jsem chodil, tudy jsem o těchto věcech přemýšlel. Díval jsem se na hvězdy a cítil to, viděl to, vnímal to. Dokonce když jsem viděl kosmické vejce, nebeskou formu stvoření v její skryté podobě, bylo nekonečné a věčné. Je to paradox...

Pokud se díváme na noční oblohu nebeským zrakem, uvidíme ohromné množství světla! Všechno je paradoxní a také dokonalé...

S astrálním/nebeským vnímáním vidíme přímo, že i hloubky „prázdného, temného vesmíru“ jsou osvětleny světlem, které září uvnitř. Vidíte to?

Můžeme vidět samostatné planety a hvězdy, jak se otáčejí v nekonečném oceánu nebeského světla. Takže je to světlo ve světle, světelné světy zářící z nitra ... stejně jako světlo hvězdy vlastně vychází z nitra.

Otázka zní: Skutečně existují všechny možné reality současně či paralelně, ale existuje mezi nimi nějaké spojení či komu nikace?

Odpověď zní: Zcela to závisí na stavu vědomí toho, kdo vnímá.

Jiným slovy, odpověď je kladná - z perspektivy vysoce integrovaného holografického vnímání vesmíru, kdy každá věc je skrytě obsažená ve všech dalších. Je to přesně jako hologram: můžeme vzít jednu část vesmíru a zjistíme, že je v ní přítomna věčnost vesmíru. Vůbec nic není odděleno: božská Jednota proniká všemi věcmi.

Takže všechny možné reality vesmíru probíhají simultánně a jsou spojeny skrze mimoprostorovou mysl-věc, vědomý, inteligentní, integrující aspekt všech věcí. Vědomá inteligence je nejvyšším sjednocovatelem všech různých sfér. Na rovině intelektuálního pochopení můžeme mluvit o různých dimenzích či paralelních vesmírech, ale ve skutečnosti jsou všechny věci ukryty v sobě navzájem. Když se díváme „okem jednoty“ vidíme dokonalou integraci skrze mimoprostorovou mysl.

Na jiné úrovni vnímání bychom mohli říci, že neexistuje žádné spojení. Například bychom mohli říci, že neexistuje žádné spojení mezi námi, kteří právě teď sedíme ve Virginii, a někým, kdo je v Indii. Poněvadž se ho nedotýkáme a on nás neslyší, mohli bychom říci, že předcházející tvrzení je správné.

Na další rovině bychom mohli říci: „No ... všichni se nacházíme v biosféře Země. A jsme spojeni, poněvadž se dotýkáme Země a dýcháme tentýž vzduch.“

To všechno jsou intelektuální konstrukce - protiklad k tomu, jak vše skutečně funguje. Způsob fungování je takový, že jemnější rezonanční pole nakonec nechávají vzniknout těm hrubším, přestože přechod mezi nimi je zcela hladký. Existuje mimoprostorové spojení a rezonance, ke kterým dochází skrze vědomou inteligenci.

Když je něco teleportováno a přenáší se to prostorem z bodu A do bodu B, je to uskutečňováno pomocí existence dokonalé integrace mezi jakýmkoliv dvěma body prostoru - nebo nekonečným počtem bodů ve vesmíru. Díky této mimoprostorové integraci energie, hmoty, času, prostoru a dimenzí skrze mysl-věc, má každý bod v prostoru a čase přístup k jakémukoliv jinému bodu v prostoru a čase. A čím jemnější aspekt kosmu - astrální, myšlenkový, příčinný atd., tím více vzrůstá aspekt mimoprostorovosti.

Takže existuje „relativní mimoprostorovost“.

Lidé, když slyší termín mimoprostorovost, myslí si, že se něco v prostoru buď nachází, nebo nenachází, že něco je buď fixní a lineární, nebo mimo prostor. Ve skutečnosti i v mimoprostorovosti existuje relativita. Architektura kosmu je jedinečně nádherná; jakmile dojde k realizaci několika principů, je zároveň složitá a komplexní i prostá a jednoduchá.

Dostat se z bodu A do bodu B pomocí „dematerializace“ a následné „rematerializace“ na jiném místě obnáší prvek relativní mimoprostorovosti. Hmotný objekt je změněn, takže jeho spin a frekvence jsou vlastně přeneseny do něčeho podobného, co mystici nazývají éterickými či astrálními poli energie, která jsou stoupající měrou mimoprostorová.

Nejdokonaleji mimoprostorová je čirá nerozlišená Mysl. Nejméně mimoprostorová je stálá materiální časoprostorová hmota vesmíru, ale vše je integrováno a tvoří jednotu, a tudíž pokud pohneme hmotným objektem a elektronicky změním jeho stav, může se nacházet ve formě, která je stoupající měrou mimoprostorová. A proto může dojít k jeho teleportaci z jednoho místa v prostoru na druhé.

Je možné to dělat na úrovni příčiny, kdy daný bod je tvořený myšlenkou/zvukem/vibrací. V tomto případě dojde k teleportaci rychleji než na úrovni éterické.

Takže existuje relativní rychlost a relativní mimoprostorovost. Záleží na tom, na jak jemnou rovinu daný objekt dostaneme a zda jej vložíme do éterického, astrálního či příčinného stavu, které jsou všechny skrytě vlastní každému objektu.

Mimozemský koráb či lidmi vyrobená raketa, které se pohybují rychleji než světlo, nevíští tak, jako když se my řítíme po dálnici rychlostí 150 kilometrů v hodině. Pohybují se v kvantových skocích z rezonančního pole v tom, co nazýváme „stabilní, časoprostorovou hmotnou materiální formy“ do frekvence a rezonance, která je za tím. Jedním rezonančním skokem se přenese z jednoho do druhého.

V tomto bodě se kosmická loď může pohybovat mimo lineární vektory prostoru a téměř okamžitě se přenést z jednoho bodu v prostoru do druhého - tedy mnohem rychleji, než je rychlost světla. Stále se však nejedná o nekonečnou rychlost.

Takže cesta ze Země na místo vzdálené mnoho tisíc světelných let může vlastně trvat pár dnů. Protože jsme v takové formě, která je relativně mimoprostorová - ale nikoliv dokonale mimoprostorová, jako je čiré vědomí.

Civilizace, která dokáže redukovat koráb a vše ostatní v něm na frekvenční formu, která je čistě příčinnou nebo velmi zjemnělou astrální formou, by byla schopna tutéž pouť vykonat v mnohem kratším časovém intervalu.

Čistá myšlenková forma spojená s myslí se může přenést z jednoho místa ve vesmíru na druhé vskutku okamžitě - bez ohledu na to, kolik světelných let jsou od sebe tyto body vzdáleny. Tato forma je velmi těsně spjata s dokonalou mimoprostorovostí nekonečného vědomí.

Takže i v mimoprostorovosti existuje relativita.

To vše můžeme zažít i bez pomoci technologií, v lucidním snu. V lucidním snu se pohybujeme, létáme mimoprostorově v našem duchu nebo astrálním těle, které je tak skutečné (nebo dokonce ještě skutečnější) než tělo fyzické. Z toho důvodu můžeme snadno vyklouznout z lineárních souřadnic času a prostoru a ocitnout se někde jinde na Zemi, zatímco my spíme v posteli. V tomto stavu můžeme vidět, co se děje v reálném čase někde jinde na Zemi nebo ve vesmíru. Můžeme též vyklouznout z časových souřadnic do budoucnosti a vidět něco, k čemu dojde až zítra nebo za rok. To jsou takzvané věštecké (prekognitivní) lucidní sny.

Takže zření budoucnosti či zření něčeho, co se stalo v minulosti, nebo zření na dálku toho, co se právě teď někde děje, je možné díky tomu, že vědomí je všudypřítomné, a my se můžeme naučit zakoušet jemnější a jemnější roviny vědomí, zatímco stále dlíme ve svém těle a v individuálním vědomí.

Na podobném způsobu je postaveno i paradigma pojednávající o komunikaci pomocí technologie, které jsou schopny pokročilé mimozemské civilizace disponující s komunikačními přístroji, jež interferují či kooperují s myšlenkami a mohou okamžitě překlenout vzdálenost z bodu A do bodu B, mezi kterými je vzdálenost mnoha tisíc světelných let. Taková technologická zařízení využívají přímo samotnou čistou myšlenku, nechávají stranou normální elektromagnetickou sféru a operují přímo ve sféře subelektromagnetické či sféře ještě jemnějších energií.

Když se velká kosmická loď pohybuje vesmírem, existuje tu něco, čemu říkám „koeficient drhnutí“ korábu, jak koráb přilne ke „spodku“ hmotného lineárního časoprostoru vesmíru. Pokud přeskočí na spodní stranu lineárního časoprostoru, v mezeře mezi jemnějšími astrálními a hmotnými frekvencemi vzniká jisté tření, které zabraňuje okamžitému transportu.

Koráb musí udržovat jistou hladinu pojivosti či spojení s hmotným vesmírem, aby se z něho mohl opět vynořit. Z toho důvodu není rychlost korábu nekonečná. Když se jedná o krátké vzdálenosti, je takový přenos skrze časoprostor zdánlivě okamžitý. Ovšem při rozlehlých vesmírných vzdálenostech hrají čas a prostor svoji roli.

Existují však i velmi pokročilé mimozemské technologie, které nic z toho nevyžadují - jsou to skutečně nebeské lodě. Mohou být a pobývat ve velmi jemných nebeských formách a pak se vynořit skrze různé úrovně astrální energie a posléze se plně zhmotnit. Ne všechny mimozemské civilizace jsou na stejné úrovni integrace této kosmologie do svých funkčních technologií.

Víte, že se místům kolem Oblasti 51 (Area 51) říká „Krajina snů“?

Důvod je ten, že když se zde započalo s experimenty s pohybem rychlejším než světlo, ti, kteří skutečně byli v korábu a strávili v tomto stavu delší čas, měli pocit, že jsou v lucidním snu. Je to, jako bychom byli bdělí, ale naše vnímání má snový charakter a energetické formy jsou velmi podobné plazmě éterického skupenství ... a čas je jiný a prostor je jiný...

39. Gradace energie

Jeden muž, který řadu let pracoval v Lockheed Skunk Works, mi popsal zkušenost vztahující se k astrálnímu spojení s mimozemšťany. Tento muž je jedním z našich svědků. Objevil se, protože po mně chtěl, abych mu vysvětlil něco, co mu nedávalo smysl a co mu vrtalo hlavou po mnoho let.

V šedesátých letech se naučil praktikovat to, co je běžně nazýváno „astrální projekcí“ - opuštění fyzického těla a cestování v astrálním těle. Tuto zkušenost má skoro každý, kdo měl někdy létací sny. Tento muž se naučil to dělat vědomě ve stavu uvolněné meditace.

Jednu noc, když zkoušel tuto techniku, mu jeho učitel řekl: „Nyní již jsi na to připraven, jsi schopen to dokázat.“ Ten muž si tedy lehl a vzápětí opustil své fyzické tělo. Pronikl stropem domu rovnou do vesmíru a vrazil do boku mimozemského korábu, který se nacházel vysoko v atmosféře Země.

Řekl, že vlastně ten koráb rozkymácel a jeho posádka si ho všimla. Byl pro ni viditelný. Podívali se na něj a telepaticky mu sdělili: „K čertu, proč nedáváš pozor na cestu?!“ Muž byl v rozpacích nad tímto nebeským faux pas, takže se vzápětí vrátil zpět do svého těla.

Přiznal se, že vůbec nerozumí tomu, že přestože nebyl ve svém fyzickém těle, ale ve svém jemném astrálním těle, došlo k tomuto střetu s korábem. Koráb měl tentýž typ hustoty jako jeho astrální tělo a mohl s ním vstoupit do interakce. Viděla ho celá posádka a on viděl je, ale nejednalo se pouze o další duše létající kolem. Byla to celá kosmická loď!

Odpověděl jsem: „Možná se vám má odpověď nebude zamlouvat, ale poněvadž jste inženýr z kosmického průmyslu, myslím, že tomu porozumíte.“

Mimozemské koráby, zvláště ty, které jsou kolem Země, kde se je pokoušíme zasáhnout a zničit svými zbraněmi, tráví většinu času v dematerializované formě, kdy rezonují rychleji, než je rychlost světla. To znamená, že nejsou zhmotněné - nejsou z pevného materiálu. Jsou to však fyzické hmotné vesmírné lodě z jiné planety s bytostmi z masa a kostí na palubě. Pokud ve snovém stavu narazíte na takový koráb, jeho posádka vás uvidí, poněvadž je v takové energetické formě, ve které velmi snadno vidí tuto úroveň energetické frekvence. A vy uvidíte je a můžete v jejich lodí vstoupit do interakce.

To neznamená, že by to byli andělé, nebo že by to nebyli mimozemšťané. Znamená to, že jsou to mimozemšťané a že jsou interdimenzní - pokud chcete použít termín „dimenze“, i když to není zrovna přesné vyjádření. Ve skutečnosti hovoříme o celém spektru energie a reality, která je kontinuem, ačkoliv v tomto kontinuu existují jisté fáze, kterým někteří říkají „jiná dimenze“. Stejně jako se některé tekuté chemikálie separují v různých hladinách, existují vrstvy na různých frekvencích.

Existují různá odstupňování, která existují v rámci spektra, které je kontinuální a souvislé stejně jako elektromagnetické spektrum, od ultrafialové po infračervenou.

Ten muž měl mimotělní zážitek a byl při tom plně vědomý a bdělý. Není to žádná fantazie. A když došlo k jeho nekontrolovanému letu a jeho střetu s mimozemským korábem,

tato lod měla stejnou hustotu jako jeho astrální tělo. Přesto byla mimozemská, jen nebyla zcela zhmotněná.

Lidské bytosti dívající se očima „z masa a kostí“ by nikdy neviděly ani toho muže, ani tu kosmickou loď, ani mimozemšťany - pokud nejsou trénovaní na vnímání jemné energie, kterou vědci nazývají „neutrinovým světlem“, které vyzařuje z astrální sféry.

Existují technologické senzory vyvinuté vědci, které dokáží tento typ světla snímat. NRO ukradlo tuto technologii původním vynálezčům, nainstalovalo ji do vesmíru, takže nyní lidé dokáží detekovat mimozemské koráby, které nejsou materializované, a snadněji je zacílit a zničit. To je na celou další diskusi.

Když je něco dematerializované, byť i na krátkou dobu, rezonanční frekvence tohoto objektu se změní v éterickou kvaziplazmovou formu energie, která se velmi podobá astrální energii.

I v astrální říši existují různé stupně či škály. Od hrubého astrálu, který je v interakci s materiální formou atomů a elektromagnetické energie, až po nejjemnější astrál, kterému se říká „výšiny nebeské“. Se všemi úrovněmi astrálu lze vstoupit do interakce pomocí technologie za předpokladu, že je naše věda dost přesná a jemná.

Vstup do jemnějších aspektů astrálu je velmi přísně hlídán, protože abychom fungovali na této úrovni, je třeba velkého osvětlení. Tyto sféry jsou stráženy vyvinutými mimozemšťany a nebeskými bytostmi a silami, které zdaleka přesahují vše, co je na Zemi.

Existují mimozemské civilizace, které před námi mají technologický náskok v rozmezí statisíců až po několik milionů let. Nacházejí se na takovém stupni duchovního vývoje, že celá civilizace je v kosmickém stavu vědomí, božského vědomí a jednoty vědomí nebo ještě dále. Jejich technologie jsou souměřitelné s jejich úrovní vědomí, což jim umožňuje chápat a zasahovat do hmotného vesmíru a do jemnějších astrálních a kauzálních úrovní kosmu.

Mohou se objevit a manifestovat jako vysoce osvětlení učitelé, kteří se dokáží materializovat, dematerializovat, měnit tvar, formu a šířit kolem sebe přítomnost vznešeného osvětlení.

Ne všechny mimozemské civilizace jsou na takovém stupni vývoje, aby byly schopny cestování v mezihvězdném prostoru. Některé jsou jen o kousek dál než my. Jsou mírumilovné a již ustanovily globální mír, jinak by jim nebylo umožněno opustit svou planetu. Byly by stále ještě v karanténě.

Ve vesmíru existuje řád, který by jim nikdy nedovolil opustit planetu. Právě toto pravidlo nám brání v cestě k jiným slunečním soustavám. Jakmile dojde k ustanovení míruplné existence, začneme mít čím dál větší svobodu pohybu. Technologie a materiální vědy jsou čím dál více spojené a zakořeněné v porozumění vědě o vědomí.

Extrémně rozvinuté mimozemské civilizace manifestují všechny své kosmické lodě a materiální potřeby skrze vibrační aspekt zvuku a jeho spojení s myšlenkou - zvuku vibrace myšlenky. Jinými slovy, s tím komponentem myšlenky, který je zvukovou vibrací. Tak fungují ty skutečně nebeské lodě - vynořují se ze své úrovně skrze nejjemnější hladiny astrální energie. Její komponenty jsou v okamžiku, kdy se loď objevuje na hmotné úrovni, neobyčejně čisté a mají v sobě plnost nebeského světla, kterým září z hlubin svého nitra.

Právě z toho důvodu měly některé ty lodě, ke kterým jsem byl blízko a které jsem viděl plně materializované, světlo, které není z tohoto světa. Je tak čiré a nebeské, a přesto plně materializované a „pevné“.

Lidé, kteří zkoumali velmi pokročilé mimozemské koráby, mi řekli, že tyto stroje jsou neobyčejně sofistikované - dokonce i ty hrubé jsou bez jakýchkoliv spárů a spojů. Není na nich žádný spoj. Jak jsou vyráběny?

Nejsou udělány z hroudy železné rudy či kusu slitiny a pak nahrubo přetaveny do tvaru korábu. Jsou vlastně udělány pomocí něčeho, čemu říkám „infraultrazvuk“. Takový objekt je udělán tak, že se poskládá a vmanévruje do astrální matrice, a tak se postaví šablona či

„kadlub“ korábu na jemné úrovni - a pak se vynoří jako tvar, dokonale vytvarovaný do materiálu z hmotných molekul.

Jak se za pomoci toho in'raultrazvukového způsobu výroby vynořuje, „éterická“ a „astrální“ úroveň energie napojí vesmírnou loď inteligencí. Lodě mohou být tak technologicky strukturované na subatomární úrovni, že jsou spojeny s organizující inteligencí a životem. Jsou to vlastně inteligentní biologické stroje. Jsou tak sofistikované, že dosahují roviny sebeintegrace a inteligence.

Lidé, se kterými jsem dělal rozhovory, kteří byli skutečně přítomni tomu, když došlo k sestřelení mimozemských korábů, popisují, že se koráb choval, jako by byl zraněn a pokoušel se vyléčit si zranění. Je to, jako by měl oběhový systém a imunitní systém a byl vědomý. A to nyní mluvíme jen o korábu!

Jeden z korábů, které havarovaly v Novém Mexiku, měl v sobě tržnou ránu a pokoušel se sám vyléčit. Náš svědek říkal, že to bylo, jako bychom se řízli a rána zahojila tak, že se uzavřela - ovšem došlo k tomu během jediného okamžiku. Vyléčení a stažení rány proběhlo přímo před očima našeho svědka.

Dostáváme se tedy na rovinu ultranotechnologie. Na této úrovni se astrální a éterické energie vynořují do této sféry a organizují atomy a molekuly. Takový koráb má jistý druh umělé inteligence a životní síly, které jsou s ním spojeny. Je to něco jako biologický stroj. Není to jako pragovka našeho pradědečka.

Otázka zní: Proč vůbec potřebují technologii a vesmírné lodě? Nepotřebují je o nic víc než my. Na astrální rovině můžeme putovat, kam chceme. Ale pokud chtějí vstoupit do interakce s materiálním vesmírem na hmotné úrovni, potřebují nějaký hmotný aspekt. Proto se rozhodli si jej podržet a použít jej.

Je to věc volby. Bez vesmírné lodě se mohou objevit kdekoliv. Totéž mohou i lidé. Lidé už v tomto okamžiku mají teleportační potenciál - bohužel jej využívají lidé, kteří by jej mít neměli - dostat se z jednoho místa planety na druhé bez letadla, lodě či auta a dokonce bez reprodukce mimozemského korábu. Lze toho dosáhnout pomocí technologií, které byly vyvinuty v tajných projektech.

V průběhu celé historie lidstva můžeme najít zprávy o lidech, kteří pomoci konání své vlastní vůle dokázali provést bilokaci svého těla, materializovat se a navštívit přítele, který pobýval někde daleko od nich. Podobná vyprávění známe dokonce i z 20. století - a jedná se o důvěryhodné zprávy.

Pokud jsou toho schopni pozemšťané, proč ne mimozemšťané?

Nicméně technologické prostředky a vesmírné lodě jsou nezbytné, pokud máme existovat v nepříznivém či obtížném prostředí - řekněme pod vodou, v hlubinách vesmíru atd. Takže i velmi vyspělí mimozemšťané musejí mít koráby.

Vzpomínáte si na ten příběh, kdy k nám vikýřem přišel mimozemšťan? Tehdy když jsme byli v Anglii v roce 1997 a kdy Shari Adamiaková odhalila, že její rakovina metastázuje, a já jsem na tom byl podobně? Přiletěl z oblohy. Byl jako hvězda a vyšel z bodu světla - vesmírné lodi. Tento mimozemšťan přišel v takřka astrální formě, ale byl fyzicky viditelný pro zraky všech lidí. Nejednalo se o nebeské vnímání. Bylo to hmotné světlo - a to prošlo skrze okno vikýře, skrze krb a pak - vhummm! - manifestovalo se to jako trpytivá světelná mimozemská bytost.

Tito mimozemšťané jsou z hmotných světů podobných Zemi a jsou biologickými lidmi žijícími na své planetě. Postupně vyvinuli své vědomí tak, že jejich materiální vědy jsou s to zkoumat a užívat další jemnější úrovně kosmologie, včetně vědomí, astrální sféry a kauzálně myšlenkové vibrační sféry. Disponují materiálními vědami pro tvorbu objektu pomocí využití poznatků o kauzálně myšlenkových vibracích, zvukových vibracích a dalších nebeských věd. Pokud však chtějí být zde ve své hmotné podobě, budou zde v hmotném korábu a svém hmotném těle. Použijí koráb, přestože jsou ve stavu vědomí, kdy jsou schopni sem

doputovat ve spirituálním stavu (v tomto stavu mohou dnes do vesmíru putovat dokonce i lidé).

Lidé mají skutečně schopnost být ve spirituálním stavu a vidět vzdálená místa, ale přesto je pěkné sednout do auta a ve svém hmotném těle navštívit své přátele.

Musíme však mít na mysli, že mnoho mimozemských korábů má na palubě posádku, která je spíše robotickými humanoidy - biologickými stroji - než skutečnými mimozemskými bytostmi. A to z důvodů bezpečnosti.

Takže existuje relativní mimoprostorovost a technologie spojené s těmito relativními stavy a jednotlivými stupni jsou rozdílné, přestože existují v kontinuu reality. Rozdíl je podobný jako mezi starou tatrovkou a nejmodernějším BMW. Jsou zde stejné prvky, ale i rozdíly - je zde několik skutečně pozoruhodných odlišností.

Prozkoumávání vesmíru je vskutku nekonečné - a to se nevztahuje jen na trojrozměrný materiální vesmír. Jak se civilizace vyvíjejí, rozkrývají astrální a pak ještě jemnější úrovně a pak přejdou do úrovně příčinné či kauzální, která má té/ hrubší a jemnější roviny. Počet rovin stupňování je vpravdě nekonečný - každý má své vlastní využití, technologie, vědy a podobně.

Mou zkušeností je, že existují velmi organizované meziplanetární a mezidruhové skupiny, které řídí a plánují vše, co má co do činění s interakcemi mimozemských civilizací s vynořujícím se světem, jako je ten náš. Je to hluboce uspořádáno; není to vesmírná anarchie!

Dokonce na našem stupni vývoje máme přinejmenším jakousi obdobu mezinárodní kooperace a organizace pro mezi národní leteckou dopravu a věci podobného ražení.

Existuje vysoce funkční meziplanetární diplomatická rada, která kontroluje a koordinuje interakci se Zemí a je funkční a činná již velmi dlouho, zajisté déle, než kam sahají psané záznamy o lidské historii.

Někteří lidé jako jednotliví jedinci dosáhli té nejvyšší možné evoluční úrovně - tak vysoké jako kdokoliv ve vesmíru.

Nicméně v kolektivním měřítku ještě je třeba vykonat dlouhou cestu. Potenciál lidstva je stejný jako potenciál každého druhu ve vesmíru. Máme schopnost se vyvinout ve velmi vysoce vědomé osvícené jedince s průvodní společenskou strukturou, která je tatáž jako u jakékoliv civilizace, která kdy ve vesmíru existovala nebo bude existovat. Fakt, že ještě nejsme v tomto bodě, znamená, že naše pouť není ukončena.

To je důvod, proč si myslím, že život na Zemi - a zvláště lidstvo - je velmi povzbuzován a velmi milován a veden do stavu zralosti a pozorován a chráněn. Panuje velké očekávání, že brzy dospějeme a přestaneme mlátit jeden druhého po hlavě jako tlupa šílených pralídí a začneme žít civilizovaným způsobem.

A nyní vskutku nastává čas uskutečnění. Dojde k ustanovení trvalého a pevného míru. Slovem trvalý myslím stovky tisíců let v rámci jedné neporušené periody míru a vzrůstajícího osvícení.

Tato éra je univerzálním kosmickým cyklem. Tento univerzální cyklus bude mít důsledky jak pro Zemi, tak pro jiné planety. Vlastně mohou existovat i planety na podobném či dokonce nižším stupni technologického vývoje, než je ten náš.

Je však třeba si uvědomit toto: cyklus, ve kterém jsme, je cyklem univerzálního míru na zemi i v nebesích - na Zemi i v celém kosmu. Žijeme v době největšího potenciálu - a největších výzev...

Lidé by neměli mít vztek sami na sebe - co se týče našich schopností. Nejsme horší ani lepší než jakýkoliv jiný inteligentní druh ve vesmíru. Jsme si naprosto rovni, protože v nás, stejně jako v nich, je ukryt celý vesmír. Vesmírný koncept „člověk“ má v každé inteligentní bytosti tentýž potenciál pro dokonalé osvícení a realizaci existence Nekonečna a všech zázračných věd a jejich aplikací.

Jsem si jist, že mimozemské bytosti, které jsou zde, mají velmi specifický účel a funkce. Jedním z nich je uskutečňovat interakce s lidmi, kteří jsou vůči nim mírumilovní a ochotní k otevřené komunikaci. To je důvod, proč se CE-5 setkalo s takovým úspěchem. Každé úsilí o mírový kontakt s mimozemšťany je velmi ctěno a respektováno. Protože když se to tak vezme, ze šesti miliard lidí na Zemi jich o existenci mimozemšťanů ví jen hrstka a ještě méně z nich je skutečně ochotno udělat cokoli aktivního a pozitivního, aby s nimi navázalo kontakt. Nadešel čas, aby s nimi lidstvo vytvořilo mírové spojení.

40. Meziplanetární komunita

Pokud nechápeme podstatu reality, nemůžeme opravdu porozumět podstatě budoucnosti. Když mluvíme o budoucnosti, můžeme hovořit pouze o tom, co pravděpodobně bude. Mohou se měnit detaily, může se měnit časová osa sledu událostí - ovšem hlavní téma je dobře známo. A to je velmi důležité.

Pokud chápeme plán nového světa, který již byl vytvořen v nebeské sféře, můžeme vidět vzorce a obrysy příštích několika tisíciletí na Zemi. V žaludu je ukryt celý dub. A pokud dokážeme vidět, co je v žaludu, můžeme vidět všechny fáze růstu dubu, můžeme vidět, jak dozrává a žije v dalších stoletích.

Nicméně to vše je jen „pravděpodobná budoucnost“, neboť do většího existujícího Plánu zasahuje i konání svobodné vůle lidí žijících na Zemi. Vše, co my všichni kolektivně děláme, má vliv na časový sled a specifický vyzraz této éry. Již sto let přesahujeme do doby, kdy už jsme měli mít univerzální mír, eliminaci chudoby, zařízení na volnou energii, anti-gravitační cestování a mírumilovné poutě do vesmíru a mezi hvězdami. Nic takového nemáme kvůli chybnému použití svobodné vůle a ignoranci.

Lidé, kteří o sobě tvrdí, že mají věštecké schopnosti a neochvějně říkají „stane se X, Y a Z“, se téměř vždy mýlí. Jsou to buď šarlatáni, nebo podléhají vlastním iluzím; je tu příliš mnoho proměnných. Uskutečnění vyššího božského plánu v nižších sférách je ovlivňováno konáním lidí. Ti mohou prostřednictvím konání své svobodné vůle celému procesu buď napomáhat, nebo překážet.

Existuje specifický plán, který již byl vytyčen - mapa či kostra budoucnosti. Nyní bych rád popsal plán té nádherné stavby, která se již začala stavět.

Možná, že v této době bylo položeno jen pár základních kamenů. Ale pokud chápeme, co božský architekt zanesl do svého plánu, můžeme si vytvořit dost přesný obrázek o tom, jak bude celek vypadat.

To největší téma se týká vzrůstající úrovně jednoty a integrace na všech rovinách existence. Otevřela se éra přinejmenším 500 000 let míru a realizace lidstva. My jsme svědky prvního světla rozbřesku. Uvidíme dokonalý soulad mezi duchovní sférou a vědou.

Plné objasnění těchto nádherných věd a jejich aplikace bude požehnáním pro celou planetu a zajistí éru trvalé hojnosti a míru. Tyto vědy použité pro mírové účely vytvoří civilizaci, která bude svědkem konce materiální chudoby. S koncem chudoby bude vybudován základ pro spravedlivý a trvalý mír. Pouze pak budeme odpovídajícími členy mezihvězdné komunity lidí.

Současný stav věcí bude změněn, to je nutnost. Nebude to však snadné. Snadné by to bylo před sto či sto padesáti lety. My jsme však tehdy tou branou neprošli. Díky naší zvrácenosti a rebelii a našemu odmítnutí dělat to, co je správné, jsme dospěli do nového milénia, aniž bychom ustanovili pevný mír a aniž bychom z našich mečů udělali radlice.

Z toho důvodu bude přechod buď obtížný, nebo přímo vskutku katastrofický. To tvrdím velmi otevřeně. Nemám o tom žádné iluze a ani vy byste je mít neměli.

Nicméně žádná námaha v tomto ohledu nepřijde vniveč, přestože mohou být okamžiky, kdy jsme demoraiizováni; přestože občas nevidíme nic jiného než beznaděj a malomyslnost.

Je nutné neignorovat rizika současné éry, je třeba zaměřit svůj zrak na vzdálený horizont - tu civilizaci, která nevyhnutelně přijde. Na nás je, abychom ji pomohli vybudovat. Musíme stále kráčet vpřed a dělat to, co je správné, a říkat to, co je pravdivé. Je třeba říci pravdu, přestože se najdou lidé, kteří ji nechtějí slyšet.

Když jsem byl dospívající chlapec, měl jsem takovýto lucidní sen: Vznášel jsem nahoře na obloze, jako bych byl v UFO. Byl jsem na místě, které jsem nikdy předtím nenavštívil - na západním pobřeží Ameriky. Vznášel jsem se nad losangeleskou kotlinou, viděl jsem budovy v centru tohoto města. Budovy, které jsem viděl, tam tehdy nestály, ovšem nyní tam již stojí všechny. Největší budovou bylo Bonaventure Center - tehdy tam ještě nestálo, nyní již ano.

Vypadalo to, že je denní světlo, a na zemi docházelo k obrovským změnám. Náhle se z Tichého oceánu přihnala tsunami. Pokud si představíme, že Bonaventure Center měří jeden metr, pak byla ta tsunami vysoká dva či tři metry. Valila se tedy vlna dvakrát či třikrát vyšší než nejvyšší budova v Los Angeles.

Tsunami dorazila a zcela spláchla celou losangeleskou kotlinu. Přesto, když jsem to pozoroval, jsem cítil podivný klid. Neměl jsem strach, pouze jsem se na to díval jako na film, který se může stát skutečností, pokud nezměníme směr. Ten sen jsem měl někdy v roce 1970. Tehdy se ještě moc nemluvalo o globálním oteplování a faktu, že zničehonic může nastat ekologická katastrofa.

V tom snu jsem viděl, že dochází k obrovským geofyzikálním a enviromentálním změnám. Ty vedly k událostem, které byly náhlé a katastrofické. Jak sen pokračoval, viděl jsem, že celé nebe bylo zaplaveno tisícičkami mimozemských korábů. Podílely se na něčem jako záchranné práce.

Nyní žijeme v době, kdy velmi vzrůstá možnost, že náhle dojde k vážným ekologickým událostem. V rámci tajných projektů existují skalární systémy zbraní, které mohou spustit ohromné zemětřesení a podobnou zemskou činnost.

Je jasné, že tyto programy zcela uvážlivě a se zlomyslnou rozvahou zdržují pro Zemi spásné energetické systémy, které mohou zabránit tání ledu v polárních oblastech a dalším katastrofickým změnám na povrchu naší planety.

Ať už je to kvůli nějakým mimořádným a tajným technologiím nebo v důsledku naší sociální a technologické hlouposti, v současné době před náhlými klimatickými a environmentálními změnami varuje i hlavní vědecký proud a Pentagon.

Neříkám to, abych způsobil paniku, o těchto věcech mluvím na veřejnosti poprvé. Nyní se však nacházíme v bodě, kdy je nutné vědět, že toto je jedna z možných variant budoucnosti. A bohužel se tato varianta stává čím dál více pravděpodobnou.

Následně jsem měl stále se vracející sen, ve kterém mi byla ukázána mapa světa s barevně vyznačenými oblastmi - od modré přes žlutou k oranžové až po červenou. Modrá oblast byla s menšími geofyzikálními změnami, žlutá a oranžová znamenaly větší škody a červená byla přímo katastrofická. Červené oblasti byly ty, kde došlo k masové destrukci či přímo ke zmizení celé pevniny.

Rudý byl celý australský kontinent, stejně jako mnoho oblastí Asie. Převážně modrá byla horní oblast středozápadu Spojených států, velké planiny Spojených států a odsud dále do Kanady. Nejvíce oranžových a rudých míst se nacházelo ve všech pobřežních oblastech, zvláště v pacifickém kruhu ohně, v místě s velkou vulkanickou činností.

V částech Evropy, zvláště v linii táhnoucí se skrze Pyreneje k Alpám, jsem viděl, jak vybuchují plynovody a s nimi celé vesnice. Docházelo zde k praskání zemské kůry a s tím spojeným změnám na povrchu Země.

Zmizely celé masy pevnin, zatímco jiné se vynořily z oceánů. Nedošlo k tomu však v průběhu tisíce let, ale skoro přes noc.

V jiném lucidním snu jsem viděl, že se Země točí a vyklání mimo svou osu tak, že Slunce zdánlivě zůstávalo na jednom místě ... a jakmile nastala noc, hvězdy se pohybovaly velmi podivným způsobem. Došlo k ohromným klimatickým změnám. Celá centrální část Spojených států byla bičována jedním tornádem za druhým.

Většina velkých měst byla buď zničena, nebo uvržena do totálního chaosu.

Pro případ velkých změn má vláda systém (vyvinutý již v začátku jaderné éry), který se nazývá „plán kontinuity vlády“ čili COG. Například zde ve Virginii existují podzemní budovy, kde existuje kontinuálně fungující paralelní vláda.

Mám jednoho velmi blízkého přítele, který pracuje na jednom z těchto postů. Takže když by vláda Spojených států byla smetena nějakou katastrofickou událostí - ať už jaderným výbuchem nebo ekologickou katastrofou, tento muž by zaujal svou pozici v kabinetu vlády, která operuje v těchto zařízeních. Vlastně těchto míst existuje několik. Jedno starší je v Mt. Weather ve Virginii a pak je jedno skutečně moderní, které je poblíž našeho domova.

Celá věc je založena na myšlence, že by zde zbyli lidé, kterým by se dalo vládnout. Nicméně bylo by to velmi obtížné, poněvadž všude by vládl hromadný chaos.

V jiném lucidním snu jsem viděl, jak z vesmíru přilétá asteroid. Měl uvolněnou cestu, poněvadž jsme přinutili mimozemské lidi, aby se zůstávali skryti za „průsečíkem světla“.

Jeden asteroid již udeřil, druhý se blížil. Věděli jsme, že ten druhý je mnohem větší. Komunikace mezi lidmi probíhala pomocí krátkých rádiových vln, protože celá Severní Amerika a Evropa zůstaly bez elektřiny.

Ten první asteroid byl tak silný, že každá část infrastruktury - čímž myslím každý most a vozovka - na západ od Mississippi se zborily. CONUS - kontinentální velení Spojených států zmobilizovalo armádu a vyslalo ji na západ, kde se pokoušela zbudovat náhradní mosty a začít s operacemi na pomoc lidem.

Nicméně ten druhý asteroid, který se blížil, byl řádově mnohem větší než ten první. A my jsme jen seděli a čekali, až dopadne. Zdálo se, že některé oblasti atmosféry doslova hoří ohněm, všechno vespod bylo spáleno na popel.

Tuto katastrofu přežily skupiny lidí, kteří žili v krátkodobém období temna. Nedokážu říci, zda se jednalo o měsíce či roky. Nicméně jsem měl pocit, že to bylo něco mezi pár měsíci po několik let.

Pak jsem byl opět ve vesmíru a díval jsem se na Zemi a viděl jsem, jak se objevuje světlo. Bylo to jak elektrické, tak spirituální světlo, vyzařovalo z míst, kde je Norsko, Skandinávie. Bylo velmi konkrétní. Časová kostra této události zahrnuje konec minulého a začátek tohoto století. Nic bližšího.

Také si pamatuji, že někdy na počátku sedmdesátých let jsem viděl novinové titulky psané obřím písmem. Popisovaly události, které se staly - na některé skutečně došlo, třeba na 11. září, nicméně další čekají na své uskutečnění. Bylo to skoro jako filmový týdeník. Zní to legračně, ale bylo to v živých barvách, velmi realistické ... a ty titulky se objevovaly jeden za druhým, jak šel čas. Jednalo se období mnoha let.

Čas není stálý či fixní. Čas i prostor jsou relativní. A to, zda k těmto věcem dojde nebo ne, záleží na tom, co děláme my.

Existuje pár věcí, kterým jsme se dokázali vyhnout, zatímco jiným nikoliv. Vše je ve hře.

Musíme porozumět podstatě vzájemné hry mezi tím, co dělají jednotliví lidé, co dělají mocné velké instituce, co vytváří kolektivní akce lidské rasy a jaký je božský plán. Existují jisté nevyhnutelné události, které se stanou proto, že nám nebude dovoleno zničit Matku Zemi v průběhu jedné nezodpovědné, slepé generace. Země byla stvořena proto, aby byla miliony let domovem pro evoluci inteligentního života.

Země nás miluje a je velmi trpělivá, nicméně i její trpělivost má své meze. Pokud se nezměníme, Země ze sebe rychle sundá své břemeno.

Jak sundá? Pokud bude třeba, setřese nás jako pes blechy. Doslova setřese. To vše záleží na tom, zda jsme ochotni vědomě a ochotně použít naši svobodnou vůli k tomu, abychom sami zvedli to břemeno a změnili způsob svého konání.

Takže žádná z těch věcí není absolutně nevyhnutelná. Možná jsou pravděpodobné. A stávají se čím dál víc pravděpodobnými, protože odmítáme dělat věci, které vyžaduje zdravý rozum a moudrost.

Bohužel, současné status quo vzrůstajícího válčení a konfliktů, tajné operace a neúprosnost ve vynucování utajení jistých věcí jsou v přímém protikladu se směrem, kterým bychom měli kráčet, a proto nevěští nic dobrého ohledně snadného řešení současné zamotané situace.

Věci, které lidé dělají, mohou pomoci nebo uškodit, pak jsou tu i věci, při kterých mohou ohromně pomoci mimozemšťané. Zajisté tu nejsou proto, aby škodili. Pokud by chtěli škodit, už dávno by bylo po všem. Každý jedinec hraje svou roli v tom, jak toto všechno dopadne. A proto je to tak složité a komplexní.

Černobyl mohl vlastně dopadnout daleko hůř. V nedávné době se mezi lidmi objevily fotografie mimozemského korábu nad Černobylem, který podle všeho pomáhal výbuch stabilizovat a zabránil ještě horším důsledkům.

Všechny tyto věci říkám s jistými rozpaky, protože někteří lidé to vezmou tak, že budou říkat: „Doktor Greer oznámil, že k tomu jistojistě dojde.“

To já ale neříkám. Já říkám, že to je možné až pravděpodobné - některé ty události jsou skutečně velmi pravděpodobné. Nicméně kolektivně, jako lidé, můžeme výsledek ovlivnit, pokud se k tomu rozhodneme. Nikdy není příliš pozdě.

Otázka zní: Došlo k tomu již dříve?

Ano. Po této cestě jsme již kráčeli. Známe legendu o Atlantidě, známe příběhy o Lemurii a Mu v Tichém oceánu. Je pravda, že tu byly celé kontinenty či civilizace na téže úrovni jako my, nebo dokonce ještě dále, které po sobě prakticky nezanechaly stopy. Ty stopy, které zde zbyly, byly zahlazeny, protože plivou do tváře ortodoxní vědě, ortodoxní archeologii, ortodoxní antropologii a ortodoxnímu náboženství.

Pamatujte, fanatismus znamená znásobit své úsilí poté, co zapomeneme svůj cíl. Mnoho lidí zapomělo, že cílem je pravda, ať už vědecká nebo náboženská. Tudíž si mnoho informací nenajde svou cestu na veřejnost, protože ti u vesla jsou hnáni chťičem po moci, falešnou vírou a nesprávnými názory, touhou ovládat a korupcí.

Rozdíl je v tom, že během posledního cyklu, který trval něco přes 400 tisíc let, civilizace zmizely, a než se lidstvo znovu shromáždilo, uplynula dlouhá časová období. Již nastal úsvit nového cyklu, nehledě na to, jaká temnota může nyní vládnout. Už nadešel nový den. A příštího půl milionu let bude poznamenáno faktem, že poté, co my uskutečníme přechod, nedojde ke ztrátě kontinuity civilizace. Zdůrazňuji: jakmile uskutečníme tento přechod.

Pak zde bude nepřetržitá vyvíjející se civilizace stovky tisíc let. Nedojde k vzestupu a pádu různých civilizací, které se stanou poněkud osvícenými a pak upadnou zpět do ignorance a válek a další doby kamenné.

Od doby, co je Země na své oběžné dráze, nedošlo ještě v její historii k ničemu obdobnému. Proto je to tak neuvěřitelně krásné.

Nebudme proto zaskočení tím chaosem a šílenstvím všude kolem nás. Říkám tyto věci proto, abych naznačil, že nás pravděpodobně čekají poněkud děsivé věci, které jsou patrně nevyhnutelné - jejich časový děj se může uskutečnit kdykoliv od současnosti po jednu či dvě nastávající dekády.

Pokud budeme moudří, můžeme se tomu nejhoršímu vyhnout.

Při jednom ze svých zážitků jsem byl na palubě mimozemské lodi a díval jsem se dolů na Mexiko. Díval jsem na ohromný vulkán Popocatepetl, který je čtvrtou největší sopkou na světě a jednou z nejnebezpečnějších.

Když jsem tam byl poprvé, říkal jsem lidem: „Ta sopka bude čím dál aktivnější.“ A skutečně, nedlouho poté došlo k častějším erupcím a lidé se mě ptali: „Jak to víš?“

Vysvětlil jsem lidem, že všechny ty mimozemské koráby létají dovnitř a ven a pokoušejí se ten vulkán stabilizovat a prozkoumat, protože tvoří velmi nestabilní část pacifického ohnivého kruhu. Během těch převratných událostí na Zemi jsem viděl stovky a tisíce světelných oválných objektů zářících z nitra, které vylétaly zpod země ve všech částech Mexika a zvláště kolem tohoto vulkánu. Vylétaly vzhůru jako bubliny stoupající ze dna oceánu a mířící na povrch. Viděl jsem, jak jich v řadách stoupají tisíce, míří přímo k obloze a zde se rozptylují. Bylo to krásné.

Viděl jsem, že populace Země byla velmi zredukována. Zbyl pouze zlomek z dnešního stavu - jak malé procento, to nevím. Ale ti, kteří přežili, se naučili výjimečné lekci.

Skutečně se poučili. Otázkou je, jak tvrdá ta lekce musí být, aby si z ní lidé na této planetě vzali ponaučení.

Až doposud nezabrala ani první světová válka, ani druhá světová válka, ani Hirošima, ani 11. září, ani hrozba ekologické katastrofy. Nic nezměnilo zvrácenost našeho kolektivního chování.

Bez ohledu na to, co se děje, až dojde k těmto změnám (ať už budou méně či více ničivé), ti, kteří zbudou, budou ponaučeni z tvrdých lekcí a zcela jistě budou vytrestáni a budou přísahat, že se vzdají všech prostředků k válkám a použijí všechny ty zázračné technologie nových věd výhradně a navždy jen k mírovým účelům. Tu lekci si tak vštípí do mysli, že již nebude třeba učit se ji znovu. Tak hluboce zakoření do duše všech obyvatel Země.

Mohli jsme se tu lekci naučit, aniž bychom museli projít tak traumatickými změnami. To by však lidé nesměli být tak tvrdohlaví a nepoddajní vůči osvíceným změnám. S takovou ke změně dojde až tehdy, když k ní budeme přinuceni.

Ve své zaslepenosti jsme až tak odhodláni nevzít si nic k srdci a vzdorovat všem změnám, že Indiáni říkají, že nastane „čas velké očisty“, že žijeme v „době změn“.

Ty události, které popisují, nebudou jen lidmi vytvořený zmatek a katastrofa, ale i přírodní kataklyzmatičtější události, které zkouškou ohněm očistí mysl a srdce lidí, takže budou přísahat, že již nikdy nebudou dělat ty ničivé věci, které nyní dělají. Naučíme se, jak nezábít jeden druhého kvůli rozdílu v náboženství, rozdílu v rase či rozdílech v názorech či čemkoliv jiném - kvůli všem těm bláznivým nesmyslům, které byly zhoubou lidské civilizace po dobu mnoha tisíc let. Ukončíme tento způsob myšlení a nastane trvalá změna.

Pak, jako vstal Fénix z popela, rychle na této planetě vybudujeme pokročilou civilizaci, která bude navěky mírumilovná. Budeme mít schopnost využít všechny ty zázračné technologie, které již na této planetě existují. Vše, čeho je potřeba, již bylo lidské rase poskytnuto a je zde. Vše, čeho je potřeba pro příštího půl milionu let, již je skutečně tu. To je opravdu dobrá zpráva.

41. Fázový přechod

V tomto bodě se hodí analogie převzatá z kvantové fyziky - koncept nazývaný fázový přechod.

Když vezmeme nádobu s héliem a zchladíme ji na absolutní nulu, hélium začne vřít a velmi divoce reagovat. Chaos a neuspořádanost vzrůstají přesto, že se některé molekuly začnou koherentně uspořádat. V bodě, kdy se pouze jedno procento - nikoliv devětadevadesát procent, ale jediné procento - molekul v nádobě stane koherentně uspořádané, celé to pole, všechny molekuly dosáhnou stavu koherence, kterému se vlastně říká superfluidita.

Hélium pak na sebe nabírá jednu z magických vlastností; chová se velmi odlišně a celé pole molekul je koherentní. Ovšem těsně před tím okamžikem výjimečné koherence existuje bod, kdy je vše v tom největším chaosu a divoké neuspořádanosti.

A my žijeme právě v momentu fázového přechodu v historii lidské rasy. Vše se stává zdánlivě více chaotické a je v nepořádku. Nicméně musíme vidět ty ostrovy koherence, které se vyvíjejí. Musíme se stát těmi ostrovy koherence a vizí. A když bude takových lidí dost, uskuteční se fázový přechod a dojde k rychlé transformaci pole lidské společnosti.

Jak tedy bude naše šťastná budoucnost vypadat? Naštěstí nám Architekt zanechal krásný plán, který je skrytý v nitru každého z nás, a pokud se rozhodneme na něj upřít zrak, můžeme jej vidět.

Musíme se naučit být zřeci, poněvadž do jaké míry dokážeme zřít a chápat, do takové míry se staneme vehikulem pro manifestaci a realizaci té vize.

Lidé stále zůstanou lidmi, ale excesy násilí a válek ustanou. Velké války a obrovské těžkosti a problémy se stanou věcí minulosti. Zpočátku tu zavládne perioda křehkého míru - někteří vztekli psi budou muset být pevně připoutáni k řetězu. Politickému míru bude předcházet široké rozšíření stavů vyššího vědomí a osvícení mezi většinou obyvatelstva. V poslední instanci je jedinou cestou, jak zajistit takové chování, které by neškodilo druhým, osvícení. Z toho důvodu kráčí mír a osvícení ruku v ruce.

V prvních desetiletích po fázi přechodu bude civilizace na Zemi reformována, přestavěna a transformována kolem mírových, nenásilných snah a cílů. Ponižující děsivá chudoba a choroby nejsou tím správným prostředím, ve kterém by značné množství lidí mohlo růst a stávat se osvícenými.

Jakmile dojde k obnově civilizace pomocí nových technologií, což potrvá zhruba sto let, zavládne zde na Zemi trvalý mír a vzrůstající blahobyt. Když tyto technologie budou využívány k mírovým účelům, každý národ a všichni lidé na Zemi budou přísahat, že už v zárodku rozdrtí všechny snahy o jejich přeměnu na zbraně. Uvidíme takový rozkvět lidstva, jaký nemá obdobu.

Každá vesnice a každá komunita budou mít prostředky k produkci čisté energie, která bude neomezená. Pomocí ní se bude vyrábět, čistit voda, transportovat, pěstovat organické přírodní jídlo atd.

Představte si: Můžeme být kdekoliv na světě a mít vše, co potřebujeme, a to s minimálními náklady. Bez nákladů na energii budeme moci mít veškeré světlo a požadovanou teplotu v jakémkoliv klimatu a pěstovat jakýkoliv potřebný druh poživatin v počítačem řízených, zautomatizovaných podmínkách. Tyto technologie existují již dnes. Pro všechny zde bude hojnost jídla nejvyšší kvality, a to bez petrochemie, umělých hnojiv a pesticidů. Když se podíváme na dnešní produkci jídla, vidíme, že jak samotná výroba, tak transport jsou spojeny s ohromným petrochemickým procesem. Takže klíčem je volná energie.

Země, která je ze dvou třetin pokryta vodou, má spoustu této životodárné tekutiny. Pouze je třeba ji zbavit soli. To však nejde provést, pokud nemáme energetický systém, který to dokáže. Pokud bude hojnost volné energie, nebude to žádný problém.

Bude hojnost výroby, čisté a velmi laciné. Největší procento z celkových nákladů na výrobu čehokoliv připadá na energii, která se vkládá do získávání surového materiálu, jeho

transportu, zpracování, balení a rozvoz k zákazníkům. Je to hlavně o energii. Co se stane, když se položka za energii bude blížit k nule? Nastane zcela nový svět hojnosti bez znečišťování životního prostředí. Nastane doba udržitelné civilizace existující v harmonii s přírodou.

Díky těmto pokročilým technologiím se pracovní týden smrskne na nějakých 15-25 hodin, většinou podle vlastní volby. Zbytek času lidé stráví tvůrčí činnostmi, rekreací, učením a dalšími pozitivními činnostmi.

Ekonomie transformačního efektu těchto technologií bude taková, že nebude potřeba strávit v práci 40-60 hodin týdně. Kdyby v tom někdo chtěl pokračovat, bylo by to vlastně společensky škodlivé. Lidé pak budou schopni objevit vlastní dharmu, volání své duše, aby tak mohli přispět tím, co souzní s jejich vrozenými dovednostmi a talentem od Boha, a nikoliv tím, co se blíží potřebě diktované nutností přežít.

Z těchto důvodů bude umožněn vznik civilizace, ve které budou lidé moci usilovat o vyšší stavy vědomí a osvětlení.

Éra velkých metropolí a městských konglomerací skončí. Země bude planetou vesnic. Proč?

Pokud se lidé dostanou z Arizony do Paříže během tří či čtyř minut, nebude potřeba se mačkat v těch přelidněných rozlezlých městech. Někteří lidé budou raději žít ve větších komunitách, ale zcela zanikne ekonomická potřeba velkých metropolí. Transport bude velmi rychlý a efektivní. Bude se odehrávat nad zemí pomocí UFO technologií.

Takové cestování nad zemí pomocí antigravitačních systémů nám umožní zalidnit i ty nejdlehlější končiny zeměkoule, aniž by to mělo velký dopad na okolní prostředí.

V jednom lucidním snu jsem viděl, že v nynější zeměpisné šířce Chicaga budou subtropy s palmami. Tam, kde je dnes Arktida a Kanada, bude velmi příjemné a pro život vhodné klima.

Celkové klima Země bude mnohem teplejší. Nezapomínejme však, že bude muset dojít k velkým globálním geofyzikálním změnám.

Technologie na volnou energii umožní stoprocentní recyklaci všeho, včetně vody. Voda bude moci být sváděna do nádrží a recyklována, nikoliv znehodnocena a vylita do řek, moří či do země. Nyní mluvím o technologiích, které existují, nikoliv o něčem, co musí být vynalezeno.

Vzpomínám si, že Archibald McLeish říkal již v sedmdesátých letech, že máme všechny technologie, které mohou srazit na nulu veškeré znečištění vznikající při výrobě. Nicméně množství energie potřebné k takovéto eliminaci znečištění by bylo záhy ztrátové díky tomu, že na výrobu elektřiny používáme fosilní paliva.

Nyní mluvím o prvních dekádách první stovky či prvních stovkách let. Když se podívám ještě dál, vědy, o kterých jsem mluvil v souvislosti s kosmologií, umožní zhmotnění každé věci, každé komodity z vesmírné látky kolem nás.

Taková technologie již existuje. Takže jaký materiál by to musel být, aby nebyl k sehnání? Žádný. A to je to velké poselství. Nebude existovat žádný materiál, který nebude k máni. Za těchto okolností budou lidské podmínky vzkvétat. Od stavu potřeby a strachu ke klidu a snahám o vyšší duchovní cíle.

Také naše příbytky projdou velkou změnou. Když uvážíme, že budeme mít antigravitační možnosti, budeme stavět takovým způsobem, jakým byly budovány pyramidy. Budeme moci budovat stavby z jakýchkoliv materiálů, které jsou k Zemi nejšetnější. Díky těmto technologiím nebude potřeba použít mnoho dnes běžných chemikálií. Díky tomu, že topení a chlazení budou takřka zadarmo, nebudeme potřebovat stavební prvky, které jsou chemicky toxické a jsou pospojovány způsobem, který škodí zdraví.

Bydlení bude mnohem méně nákladné a stavební prostředky se díky novým technologiím radikálně změní. Velmi odlišná bude i architektura nových budov. První věc, kterou chci

udělat ihned, jakmile získáme funkční zařízení na volnou energii, je postavit ukázkový dům v poušti v arizonských horách poblíž Crestone. V zimě je zde minus třicet stupňů Celsia a během žhavého léta teplota stoupá až k třiceti nad nulou.

Když se podíváme na lidi dávných dob, vidíme, že žili společně ve vesnicích, kdy jeden dům byl blízko druhého. Okolní plochy si ponechali na zemědělství, rekreaci nebo prostě v původním stavu divoké přírody. Lidé, poněvadž jsou společenšší tvorové, budou žít v takovýchto vesnicích i v budoucnu, a to způsobem, který bude zcela soběstačný díky moderním technologiím.

Nyní žijeme způsobem, který připomíná rakovinnou metastázu: městské konglomerace s ošklivě rozlehlými vilovými čtvrtěmi a uměle dostavovanými předměstími. Vzato z psychologického hlediska, lidé jsou mnohem šťastnější, když žijí v intenzivnějším vesnickém osídlení, kde mají sousedy a přátele a mohou chodit či jezdit na kole nakupovat a navštěvovat přátele.

V současné době srovnáváme se zemí všechnu přírodní krásu, překrýváme ji asfaltem a děláme z ní nákupní střediska, vilové čtvrtě a předměstí. V současné době musíme stavět domy tak, abychom do nich mohli nainstalovat všechny elektrické dráty. Nicméně budoucí výstavba bude taková, že vše, co bude potřebovat energii, bude mít v sobě zabudovaný zdroj volné energie. Odpadne potřeba rozvádět do domů a po domě elektrické dráty. Vše bude bezdrátové.

Tím pádem se náklady na stavbu a její složitost značně zredukuje. Konstrukce bude jednodušší, čistší a z přírodních materiálů, a tudíž levnější a krásnější.

Takový způsobem přestavíme Zemi, pomohou nám nové technologie a tyto poznatky. Na takových základech vznikne civilizace míru a hojnosti, ve které budou lidé svobodní a volní, aby mohli usilovat o osvětenější činnosti. Ekonomický řád bude zcela změněn. Totéž bude platit o průmyslové struktuře a výrobě. Až proběhnou všechny tyto změny, bude existovat jediná centrální měna. Přestože budou existovat státní hranice, jejich důležitost bude čím dál více zanedbatelná.

Co se týče medicíny, většina problémů, se kterými dnes zápolíme, je spojena se životním stylem. To, jak jíme, žijeme a cvičíme, ovlivňuje přinejmenším devadesát procent našeho zdraví. Genetika je důležitá, nicméně i když přihlédneme k tomuto parametru, rozhodující je to, jak žijeme.

Poněvadž máme fyzické tělo, vždy bude docházet k nějakým potížím. Mohou vyplynout z genetiky, z nehody či ze špatné stravy. Pokročilé elektromagnetické technologie mohou být předělány do sofistikovaných léčících a diagnostických přístrojů.

V utajených projektech již existují technologie, které lidem umožní kompletní regeneraci končetiny nebo zranění páteře. To existuje již nyní! Pokud by se dostaly na veřejnost, došlo by též k odhalení tajemství systémů na volnou energii, protože obě tyto technologie fungují na stejném fyzikálním principu. Nicméně v budoucnosti, kdy bude tato nová fyzika známa, budeme mít i novou medicínu.

Choroby, které nyní pokládáme za nevléčitelné - od rakoviny po AIDS či další infekční nemoci, dokonce i vážná poranění - budou léčitelná.

Nyní žijeme ve velmi zkorumpovaném světě, kde rozhodnutí, zda něco zveřejnit či ne, je součástí velkého systému mediálního byznysu. Má to jen velmi málo společného se zdravím - nebo pravdou. Je to o tom, zda bude mít stamilionová investice farmaceutické firmy adekvátní zisk či ne. Je to o penězích a zneužívání moci.

Vědecký způsob léčby bude mnohem více vyvinutý, než je teď, protože do něho přidáme poznatky o těch nových elektromagnetických systémech a vědách, kterou jsou nyní drženy v tajnosti.

Nyní vydáváme ve Spojených státech ohromné množství peněz na zdravotní systém, který je velmi neúčinný vůči mnoha nemocem a potížím, kterými lidé trpí. To se změní. V budoucnosti bude medicína současně jak více technologická, tak více holistická.

Z přirozeného genetického potenciálu lidí lze vyčíst, že délka lidského života je někde kolem 120 let. V budoucnu se budou lidé dožívat tohoto věku a těšit se dobrému zdraví i v 110, 115 či 120 letech.

Je čas se narodit, je čas žít a jet čas odejít a opustit tělo.

Není nutné žít navěky ve fyzickém těle. Život na Zemi je jedinečný - ale totéž platí o astrálních světech. Jakmile porozumíme kráse života po životě, budeme méně úzkostní ohledně odchodu z tohoto světa.

Myslím, že medicína se změní i v tomto ohledu. Ohromné množství peněz z našeho zdravotního pojištění je vydáváno na posledních šedesát dnů života, kdy často dochází k nehumánním věcem, které se snaží zabránit nevyhnutelnému. V budoucnosti bude kladen důraz na dobrý život a dobrou smrt - doma, v klidu, obklopen svými blízkými, a nikoliv přístroji.

Abychom poznali, kdy odejít a přesunout se jinam, je třeba jisté duchovní grácie a moudrosti. Věřím, že tato duchovní moudrost bude souběžná s lékařskými vědami. Tak optimalizujeme přirozenou délku života lidí, kteří se budou těšit vysoké kvalitě života i v pozdním věku.

V současnosti oddělujeme vědu a spiritualitu, zatímco skutečně dobrý lékař by měl být jak šikovný, tak velmi duchovně založený. Budeme mít lidi, kteří budou experty v lékařských vědách a zároveň budou duchovně probuzení a schopni lidem pomoci při jejich odchodu z tohoto světa v okamžicích, kdy je to nevyhnutelné.

Přechod z této materiální úrovně do světů světla a vědomí se bude velmi podobat tomu, co měla Shari. Je to nádherné. Každý člověk, který kráčí na druhou stranu, by měl mít duchovní asistenci, aby mohl vystoupat na tu nejvyšší možnou úroveň - podle svého vlastního stavu vědomí a životní stezky.

Čím více vzroste skutečná spiritualita, tím více se změní zoufalé lpění na posledních vteřinách života za cenu obrovského utrpení v mnohem klidnější přechod. Čím více jsme materialističtí a méně duchovní, tím více jsme neuroticky neschopni radovat se jak ze života, tak z jeho konce.

V budoucnu nám obecná hojnost umožní optimalizovat nejen medicínu a léčení, ale i vzdělávání každého dítěte. Naučíme se, jak skutečně vzdělávat, a to začne už v raném věku. Jisté meditační a spirituální techniky otevírají ohromný potenciál a lze je učit už ve věku od čtyř do šesti let.

Během času dojde k ohromnému nárůstu inteligenčního kvocientu, který nyní vůbec není na optimální úrovni. Chudoba a špatná výživa v rozvojovém světě zabraňují mentálnímu i tělesnému růstu takto postižených dětí. Když dojde k vymýcení chudoby - což bez těch nových technologií není možné - rozkvetne i mysl těchto dětí.

V rozvinutém a rozvíjejícím se světě je mnoho chemikálií a toxických látek - těžkých kovů, olovnatých nátěrů, zamoření vzduchu atd. To bude též eliminováno.

Žijeme v době, kdy je patrně nejhorší situace, jaká kdy byla, co se týče integrity rodiny. Rozvodovost se pohybuje někde kolem padesáti procent. Většina dětí v některých minoritních skupinách vůbec nemá doma otce.

Podle mě je to vskutku spirituální problém. Myslím, že lidé začnou na rodinu pohlížet jinak: jako na trvalý závazek. (Někdo může říci, že v tomto ohledu mluvím velmi konzervativně. Není to však záležitost typu konzervativní versus liberální. Dívám se na to z duchovní perspektivy.)

Když se lidé rozhodnou přivést děti na svět, měl by to být trvalý závazek. Každé dítě by mělo být plánované a chtěné. Proto bychom měli mít všeobecně dostupné prostředky ke

kontrole početí a páry by měly mít děti až tehdy, když jsou na to připravené z hlediska spirituální, materiální a sociální zodpovědnosti za péči o další lidskou duši. Myslím, že to se stane čím dál více obecně platnou hodnotou. Také si myslím, že bude čím dál běžnější, že budeme čím dál tolerantnější a přívětivější v případech, kdy takovéto fungování nebude možné, takže budeme čím dál více ochotni pomáhat lidem a jejich dětem v případě, když dojde k něčemu skutečně špatnému - když osiří nebo zůstanou opuštěni.

I když si nemyslím, že by rozvod byl zakázán, domnívám se, že bude velmi vzácný. Sobectví, které v těchto případech vstupuje do hry, se bude zmenšovat, protože sobectví je obvykle hnací silou těchto problémů. Lidé se zaměří na blaho, lásku a výchovu dětí.

Lidé se naučí najít si své partnery, se kterými utvoří zralý svazek, a pak přistoupí ke skutečnému závazku - manželství a dětem. Děti by měly mít rodiče a širší rodinu, kteří je podporují a zahrnují je láskou a potřebnou disciplínou. Na každé dítě musí být pohlíženo jako na posvátný závazek, který je třeba chránit, vyživovat a vést směrem k osvětlení.

Nyní nemáme kulturu, která by to ctěla - a už vůbec nemáme sociální a ekonomický řád, který by to umožňoval, stačí pohledět na šílenou chudobu a rozpad rodin.

Jakmile se jednou spojíme a přivedeme děti na svět, ať už to víme nebo ne (nebo ať se nám to líbí nebo ne), vytvoříme věčné pouto. Dokonce když odejdeme na onen svět, budeme se svou rodinou a budeme mít své děti nablízku, i vnuky a pravnuky. Existuje nepřerušovaná linie a ty individuální duše (jsou součástí stvoření) pokračují dál a dál, skrze všechny stavy evoluce a osvětlení. Lidé budou čím dál více chápat, jak výjimečnou událostí je přivedení duše na tento svět; vytvoření vědomého života.

Jakmile tomu lidé porozumějí, pochopí též posvátný závazek, který z toho plyne, a budou trpělivě snášet obtíže života.

Jsem velkým obhájcem těch, kteří se veřejně hlásí k lesbičkám i gayům, i těch, kteří je tolerují, protože jsem si zcela jist, že je to přirozená varianta lidské existence, která je přítomná v okamžiku jejich zrodu. Ten typ masové úzkoprsosti, který se váže k pohlaví a sexualitě, patří do minulosti. Je to dávno pryč, pokud nepatříte k té nesmrtelné menšině, která věří, že katastrofu z 11. září mají na svědomí gayové, lesbičky a feministky! Morální otázky dnešní doby nemají s touto problematikou nic společného. Je to odvádění pozornosti od skutečných morálních otázek, které by nás měly zajímat.

42. Univerzální spiritualita

Dokonce i když zapomeneme na otázku globálního oteplování, životního prostředí a geopolitických důsledků vedení válek o ropu, utrpení, které se děje ve světě kvůli uměle udržované chudobě pramenící ze zadržování moderních technologií, již způsobilo smrt stovkám milionů lidí. Ta tajná politika přinutila žít miliardy lidí v zoufalství a ignoranci, bez vzdělání či základních prostředků pro důstojný život.

To samotné utrpení by ospravedlnilo změnu v současném pořádku a odhalení všech těch technologií a zázračných nových věd. Zatímco většina lidí ze Západu má strach z toho, jaké děsivé kataklyzma nás čeká kvůli ekologickým, ekonomickým a geopolitickým krachům, které přinese cesta, po níž kráčí tato civilizace, většina světové populace již žije v pekle chudoby a beznaděje. Pro ně ta katastrofa již nastala.

Popřemýšlejme o tomto: Než jsme začali s Eisenhowerovým dálničním systémem, tak jsme tento dálniční systém nepotřebovali. V budoucnosti bude všechn transport probíhat nad zemí pomocí antigravitačního magnetického systému a stovky miliard dolarů, které se utratí na udržování a výstavbu povrchových silnic, budou moci být vloženy do vzdělání, zdraví a dalších užitečných věcí.

Navíc ohromné množství úrodné půdy a prvotních nemovitostí, které nyní leží pod tím vším betonem a asfaltem, bude moci sloužit zemědělství či rekreaci.

Finance, kterými nyní plýtváme na energii, pohonné systémy, transport a povrchové cesty, budou použity pro skutečný pokrok lidské civilizace. Každý rok utratíme více než bilion dolarů za vojensko-průmyslové operace. Je to ohromná částka světové ekonomické aktivity. Většina těchto peněz se uvolní na jiné účely.

Takže to není v tom, že by nebyly zdroje či finance na vytvoření skvělé planety. Prostě jsou jen vydávány na špatné účely a prohýřeny.

Jakmile se tato dynamika změní, bude možné vše, nač jen pomyslíme! Všechny ty technologie již jsou zde. Máme znalosti, jak je udělat. A na naší planetě je i dost moudrých lidí, kteří to dokáží. Tak proč k tomu ještě nedošlo?

Struktury a instituce kolem dnešního náboženství projdou velkou proměnou a z větší části prostě zaniknou. Připomínám, že duchovenstvo - rabíni, kněží, reverendi, mullové atd. - se vyvinulo hlavně proto, že jen hrstka lidí byla gramotných.

Nicméně v době všeobecného vzdělání nebudou žádní negramotní. Už dnes většina lidí umí číst a psát. Proto již není třeba mít centralizované duchovenstvo. Tato potřeba již skončila - nepotřebujeme je dobrých sto padesát let.

V blízké budoucnosti dorostou všichni lidé do stavu, kdy sami převezmou zodpovědnost za hledání pravdy, čtení, studium, meditace a modlitby v rámci svého vlastního spirituálního vývoje. Budou tu duchovní učitelé, ale nikoliv lidé, které pozvedáme do stavu „reverendů“ či „rabínů“ či „imámů“, a tudíž i „dalajlámů“.

Tyto náboženské struktury v minulosti čas od času sloužily dobrým účelům, nicméně si je přivlastnili jedinci toužící po moci a ovládnutí mas lidí. Tato dynamika nemá nic společného s cílem jakéhokoliv náboženství na Zemi - s žádným náboženstvím a s žádným zakladatelem náboženství na Zemi.

Pokud se chce někdo prezentovat jako křesťan, žid, buddhista či jakkoliv jinak, je to v pořádku. Ale duchovenstvo musí být nahrazeno laiky, sdílením idejí. Komunity se budou vyvíjet tak, že jejich ústředním nosníkem bude hledání spirituální pravdy a prožívání spirituální reality a pátrání v univerzálních naukách osvícených duchovních učitelů - všech duchovních učitelů. Tito učitelé se budou shromažďovat v radách a shromážděních, které nebudou mít žádnou postavu ústředního vůdce dané komunity, budou se střídát v předsednictví a fungovat jako skupina.

Je jasné, že lidé s větší kapacitou či zkušenostmi mohou učit či sdílet své poznatky s druhými. Tak to bylo vždy. Vždy jsme měli učitele. Nicméně idea, že budeme mít placené profesionální duchovenstvo, již patří minulosti. Je to pryč, protože toho bylo zneužíváno a protože lidé nyní mají sami schopnost číst a hledat pravdu. Lidé, za které tyto věci dělají kněží, jsou spirituálně infantilizováni, protože rezignují na svou vlastní duchovní zodpovědnost, která jde v ruku v ruce se vším konáním. Lidé si musejí osvojit duchovní zodpovědnost za svůj vlastní vývoj.

To však neznamená, že zde nebudou duchovní komunity či duchovní organizace či náboženství. Budou však velmi změněny, protože pokud skutečně usilují o osvícení a spiritualitu, pak budou hledět na to, jak duchovně posílit každého z nás.

Tato oblast lidského života se zaměří na prožívání duchovního vývoje a na skutečné porozumění tomu božskému a posvátnému.

Věci, které jsou dnes vydávány za velké „náboženské otázky“, budou změněny a přeměrovány na skutečný cíl všech velkých proroků, avatárů a duchovních učitelů, kteří sem přišli, aby nám předali poznání o existenci posvátného Bytí a naši schopnost modlit se a medítovat tak, abychom to posvátné realizovali v našem životě.

Korupce náboženství je spjata jak s masami lidí vzdávajících se vlastní spirituální síly, tak s duchovenstvem náchylným ke zneužíváním moci.

Nezáleží na tom, kolik dobrých lidí je mezi kněžími, vždy se najde někdo, kdo se uchýlí k demagogii. Takoví pak ovlivňují lidi se slabší myslí a dostávají je pod svoji kontrolu a pak

už je jen kousek k inkvizici nebo vyhlášení svaté války. Takovýto druh fanatismu a myšlení musí být odhalen ve své pravé podobě a zastaven, stejně jako hlásání těch ideologií, založených například na národnostních otázkách, které vedou k masivnímu válečnictví a ničení. To vše musí jednou provždy skončit.

Transformované pravdu hledající náboženské skupiny budou mít hluboký a stálý respekt vůči druhým. V průběhu času lidé odhalí, že pravda je jen jedna - a že náboženské rozdíly jsou nepodstatné nebo založené na lži, špatné interpretaci či překroucení původních duchovních učení.

Nakonec vyvineme univerzální spiritualitu. Lidé, pokud dosáhnou probuzení, prostě nebudou více schopni zaplétat se do sektářských pŮtek. Ve stavu probuzení si uvědomí, že ve skutečnosti tu není žádný rozdíl - v každé lucerně je to stejné světlo bez ohledu na to, jak lampa vypadá zvnějšku. Buddha, Krišna, Ježíš či Mohammed, všichni jsou manifestací téhož Božství. Lidé začnou hledat světlo a přestanou se separovat a nenávidět kvůli vzhledu lucerny.

Mé pochopení toho, co se stane v okamžiku (který lidé nazývají smrt) oddělení duchovního těla a duše od fyzického těla, je takové, že pokračuje nepřerušovaná kontinuita vědomí. Sám jsem to zažil a vím to i od ostatních lidí, kteří prošli zážitkem blízkým smrti. Je tu kontinuita naší individuality - máme všechny naše vzpomínky, všechno naše poznání. Náhle jsme však osvobozeni. Jako pták z klece. Naším domovem se stává širý kosmos astrálních říší, světy světla a to, co je za tím. Vystoupáme na úroveň shodnou se stupněm naší evoluce a vědomí dosaženého během pozemského žití. A jsme otevřeně vítáni našimi milovanými a přáteli, se kterými jsme se stýkali na Zemi.

V této duchovní formě pokračujeme v růstu a evoluci skrze všechny úrovně kosmologie, v astrálních světech procházíme jednou realizací za druhou. Dalo by se říci, že tyto nádherné světy poznání a světla jsou nebem. Na této cestě pokračujeme navždy, pokud se ve stavu osvětlení nerozhodneme sloučit se s oceánem. Přesto budeme vždy existovat; čas je iluze. Kapka naší individuální existence se může sloučit s oceánem neohrazené božské Mysli, ale přesto můžeme též pokračovat jako jedinci a dál konat své dílo v této sféře.

Jedinec, kterým je každý z nás a který je jedinečným výtvozem, nebude zničen. Probuzené Bytí v každé věci je jedinečné, a vždy bylo a vždy bude. Nicméně i naše duše existuje navěky. Všichni jsme součástí toho, co Bůh stvořil. Naše individuální vědomí bude pokračovat do té doby, dokud se kapka nesloučí s oceánem - a my se rozhodneme zůstat tam nebo nezůstat.

Dochází tu k nádherné kontinuitě. Naše děti, naši milovaní, naši předci, naši rodiče - všechny je uvidíme. Poznáme je. A oni nás přivítají.

Jedna z klíčových věcí, které si je třeba pamatovat v okamžiku odchodu ze světa, zní: „Zapomeň na všechno, co jsi znal. Nech to být a vstup do toho největšího Světla.“

Nemáme tušení, jak vysokého stupně můžeme v tom momentě dosáhnout, ale mohu vám říci toto: Nejlepší možný výsledek je zaručen tehdy, když budeme odpoutaní od všeho, co víme, od všeho, co jsme udělali, od všech našich představ o tom, kým jsme ... a umožníme si zcela a úplně se ponořit do toho největšího, posvátného Světla.

To, co lidi zadržuje při jejich přesunu z této planety na další, jsou jejich připoutání, ať už materialistická či taková, která se pojí k jejich názorům a egu. Takže stav odpoutání a čistoty a ochota bezpodmínečně odevzdat své já do rukou božského Světla nás zavede na ten nejvyšší možný stav existence.

Jaký je rozdíl v tom, když tohoto stavu dosáhneme po smrti, nebo když během života vstupujeme do meditativních stavů božského vědomí či jednoty vědomí?

To záleží na úrovni vědomí, které zde dosahujeme. Je možné zde na Zemi zakoušet a být ve stavu tak vysokém a jedinečném, který někdo jiný dosáhne až po miliardách let evoluce poté, co opustil své pozemské tělo.

Pro většinu lidí znamená osvobození od těla obrovskou radost, svobodu a příchod nových schopností. Z nitra své mysli můžeme manifestovat cokoli - stačí si jen představit hrad a objeví se hrad, který je v této sféře naprosto skutečný. Nejsou zde žádná omezení.

Samozřejmě, i na této planetě existovali lidé, kteří si něco vizualizovali a ono se to skutečně manifestovalo. I když je to neobvyklé, stávalo se to. Nicméně v astrální a kauzální sféře myšlenek je to velmi snadné.

Tato věc však má i svůj rub. Díky faktu, že máme fyzické tělo, se kterým se pojí utrpení, jsme nuceni rychleji postupovat ke stavům duchovní svobody a osvícení. Život na Zemi vytváří příležitosti pro rychlejší evoluci. Z toho důvodu je pozemský život jedinečný. Schopnost dosáhnout osvícení, vstoupit do velmi vysokých stavů vědomí a růst v rámci své duše je na Zemi mnohem koncentrovanější než v jiných fázích existence.

To je mystérium hmotného vesmíru. To je účel existence hmotného vesmíru i fyzického těla. A to je důvod, proč se s ním pojí utrpení. Život vytváří ohromnou příležitost rychle postoupit na mnohem vyšší úroveň.

Slovo „rychle“ se vztahuje k času a čas je relativní. Nicméně když vstoupíme do astrálního světa, čas je naprosto jiný.

Když se ocitneme na druhé straně a když jsme v tom stavu, je to nádherné a plné míru ... to hledání nekonečného domova a potřeba najít útěchu je takřka tak velká jako ve fyzickém těle. Zde na Zemi trpíme takřka každý den. Život ve fyzickém těle v jistém smyslu otvírá bránu na superdálnici duchovního vývoje - pokud se pro to rozhodneme!

Mystérium utrpení a oběti se velmi těsně váže k duchovnímu vývoji a schopnosti vstoupit do velkých výšek osvícení již během pozemského života. Nicméně někteří lidé mohou prožít celý život, aniž by se chopili této příležitosti. Stále nás však čekají lekce, kterým je třeba se učit.

Země je jedna velká škola a očekává se od nás, že se něčemu naučíme. Tyto lekce mají různé úrovně. Do učení však vstoupíme jen tehdy, když sami chceme. To znamená, že přímo z bytí ve fyzickém těle, pokud máme dost poznání a duchovních zkušeností, můžeme postoupit na výjimečně vysoké astrální a jemnější nebeské astrální úrovně existence nebo dokonce až za ně, přímo do kauzálních sfér čirého poznání, nebo dokonce přímo do neohrán i čeného Bytí.

Většina lidí si zvolí být v těch fázích, které následují bezprostředně za stavem, v němž se právě nacházejí - z hmotného světa do astrálního a éterického - a to proto, že je jim známější: existuje zde forma či tvar. Je to poněkud pohodlnější. Je to krásné. Je v tom ohromná svoboda. Nakonec však všichni vstoupíme do poznání, které je za touto úrovní.

Nicméně pokud rozumíme kosmologii a máme s tím jisté zkušenosti, je možné v okamžiku smrti prožít celou škálu evoluce. To je důvodem, proč je velmi důležité, abychom se chopili příležitosti a seznamovali se s jemnějšími úrovněmi duchovního vývoje. Pak, když opustíme své tělo, je velmi usnadněna naše schopnost pokračovat dál skrze božské světy.

Někdo může položit otázku: „Kdo či co je tedy duch nebo přelud?“

Duch je někdo, kdo opustil své tělo, ale stále ještě má silná pouta k této úrovni. Velmi lne k nějakému místu nebo k nějaké osobě na Zemi.

Jednou, když jsem ještě pracoval na pohotovosti, jsme měli strašlivý traumatický případ s intoxikovanou osobou, která zemřela násilnou smrtí. Pozdě v noci, když bylo oddělení prázdné, jsem seděl v místnosti společně se sestrami. Náhle se v nemocničním pokoji, kde ta osoba zemřela, samy od sebe zapnuly přístroje EKG. Pak se otevřela skříň a ven vylétly různé zdravotní pomůcky a nástroje! Byl to klasický poltergeist.

Ta rozhněvaná zmatená osoba byla zjevně rozrušena a měla záchvat zuřivosti. Tak jsem se obrátil na Boží přítomnost, uzřel tu duši a spojil ji s Bohem; požádal jsem ji, aby odešla, a vyslal jsem ji s jistým doprovodem na druhou stranu. Pak skutečně odešla.

Lidé se mohou ptát: „Jakého stavu dosáhne taková duše?“

To nelze předpovědět. Evoluce někoho, kdo přechází z jednoho života do druhého, je usnadněna intervencí těch, kteří dlí ve více osvíceném stavu na druhé straně, ale i těch, kdo jsou dosud na Zemi. Z toho důvodu jsou velmi důležité modlitby za duchovní postup a osvícení právě zesnulých. Říká se, že existují hlavní způsoby, jak se po smrti vyvinout do těch lepších stavů. Za prvé pomáhají modlitby pozůstalých na Zemi. Za druhé je to intervence osvícených bytostí z druhé strany a za třetí je to konání dobrých skutků jménem těch, kteří zesnuli.

V budoucnu, jak mi napověděla má vize, to bude běžný poznatek, a když někdo zemře, shromáždí se kolem něho lidé zcela oddaní Bohu a spojí ho s vyššími stavy, které mu umožní dosáhnout nejvyšší možné úrovně nebeského světa a osvícení.

Peklo, o kterém lidé mluví, jsou nižší aspekty astrální říše, nižší ve významu hrubší. Lidé s podobnými sklony, chováním a společnými energiemi jsou spojováni dohromady. Samozřejmě, pokud zanechají všeho, co dělali, žádají o odpuštění a obrátí se k čirému, posvátnému Bytí, mohou postoupit dál.

Vše lze transcendovat v jediném okamžiku, pokud se jakákoliv duše skutečně podrobí tomu posvátnému a zanechá všeho, co dělala, požádá o zproštění viny a odpuštění a uchýlí se k tomu největšímu Světlu.

Koneckonců, nikdo nemůže soudit pozici někoho druhého. Vždyť platí: „Nesudte a nebudete souzeni.“

Měli bychom na každou duši pohlížet tak, že je schopna dalšího učení a osvícení.

V okamžiku smrti, během posledního dechu se může ten, kdo žil poněkud obtížný a občas destruktivní život, zbavit všeho, co udělal a viděl, a uchýlit se k tomu největšímu Světlu a vystoupat do velmi vysokého stavu. Z toho důvodu bychom neměli soudit.

Někdy lidé považují sami sebe (nebo jsou považováni druhými) za velmi spořádané a spirituální a v okamžiku smrti jsou

naplněni takovou pýchou a lnutím k egu, že vytvoří hustý závoj mezi sebou a tím největším Světlem. Takže v okamžiku smrti je nutná pokora, jisté milosrdenství a spirituální pomoc druhých.

43. Vstupující vědomí

Pleteme si mapu s místem. Mohu vám dát mapu nějakého místa, nebude to však místo samotné. Ukryto je v nás všechno. Jistě, díváme se ven z našeho fyzického těla, ale ve skutečnosti je to podstata myslí, vědomí v nás, skrze které jsme bdělí, všudypřítomné a překračuje prostor a čas i všechny stupně kosmologie. To znamená, že při astrální projekci neplatí, že „putujeme někam“, protože již jsme všude. Již jsme všudypřítomní - taková je podstata myslí. Nicméně naše individualita hrající sebe samu to může vnímat jako bránu či putování.

Při jistém velmi silném prožitku se může tělo změnit do takové míry, že se odhmotní. Může se změnit a zmizet a vstoupit na éterickou či astrální rovinu existence - a potom se znovu objevit. Viděli jsme, jak celé mimozemské koráby změnilly astrální formu energie. Vzpomínám si, jak se na Blanca Peak, když jsem vstoupil do osvětleného prostoru, se celé mé tělo poněkud „naředilo“ a já jsem měl pocit, že mohu létat vzduchem. Přítomní lidé viděli, že při pohledu z určitého úhlu jsem zcela zmizel a stal jsem se pro ně průhledným.

Fyzické tělo a fyzický svět mají velmi těsné intimní spojení s vědomím uvnitř nás. Holografický kvantový vesmír skrze integrující funkci vědomé inteligence spojuje každý bod v času a prostoru a každou úroveň a dimenzi a stupeň kosmologie se všemi dalšími body.

Vnímání vzdálenosti a separace je - na jedné úrovni vnímání - přesné. Na jiné se ztrácí v mimoprostorovosti. Tak můžeme vstoupit do toho, čemu lidé říkají jiné „sféry“. Je to umožněno tím, že vědomí do nás vstupuje mnohem mimo- prostovějším způsobem. Někdy toho lidé dosáhnou pomocí manter, zpěvu, meditací atd. Taková cvičení umožní myslí, aby byla

nepohnutá a transcendovala omezení fixovaného vnímání hmotného trojrozměrného světa a uviděla to, co je zatím.

Někteří lidé jsou schopni vidět bytosti z říše duchů nebo auru lidí. Nebo se podívají na rostlinu a vycítí, jaké jsou její léčivé schopnosti.

To všechno jsou dary uschované v našem nitru. Záleží pouze na tom, do jaké míry je rozvíjíme.

V jedné kapce lze rozpoznat celý oceán. Takže v každém z nás - kapce - je plnost oceánu.

Stvoření nemá konce. V okamžiku, kdy se dva lidé spojí a jedinečná realita genetiky dvou jedinců vytvoří nového člověka - pak je v této nové genetice je zakódovaný potenciál pro tuto novou bytost, pro tuto novou duši.

Stvoření vždy tvoří uvnitř sebe sama. Neohraničené bytí vždy tvoří vědomý inteligentní život.

Není tu žádný nedostatek místa! Vesmír je nekonečný. Takže nejsou žádná omezení ohledně počtu bytostí a duší, které mohou existovat. Každá z nich má v sobě úplnost vědomí myslí a každá nakonec dosáhne stavu Božství a stane se kapkou vracející se do oceánu.

V prvotní duši a prvotním největším světle je přítomno vše, co vůbec může být stvořeno. Takže potenciál pro vše, co může být vytvořeno, co bylo vytvořeno a bude vytvořeno, je na této úrovni kosmologie vždy přítomný.

Když dojde ke stvoření nové osoby, je vytvořena z posvátné matrice, která zde byla vždy.

Existuje pro nás dosažitelný stav vědomí, kdy se v božském Bytí můžeme ocitnout v přítomnosti všech, kteří zde byli, všech, kteří zde jsou, a všech, kteří vůbec kdy budou.

Tento stav jsem zažil sedm dnů předtím, než Shari zemřela. Slyšel jsem biliony bilionů nádherných hlasů zpívat: „V Duchu jsme jedním jediným.“ Byla zde přítomna každá bytost, ve své dokonalé kauzální ideové formě emanovala ze svého Stvořitele.

Bylo to ohromující a skvostné. Byl to jeden z nejkrásnějších zážitků mého života.

Takže z Boha jsme vyšli a k Bohu se vracíme... Každý život přinesený na tento svět - nebo do jiných světů - je navždy součástí stvoření.

Neohraničená Mysl vyzařující skrze konání svou vlastní vůli manifestuje čistou kauzální myšlenku ve své zvukové formě, ze které pak emanuje celý vesmír.

Zvuk je elementárnější než forma či světlo, předchází jim. Z toho důvodu jsou hučení, zaříkávání, mantry, modlitby, myšlenky - opakované myšlenky - tak mocným vehikulem pro transcendenci.

Každá stvořená věc má svůj tón, nese v sobě svou vlastní zvukovou vibraci, která pak dává tvar astrální formě dané věci, a tato astrální forma slouží jako šablona pro onu samotnou hmotnou věc.

Vidíte to? Pokud to dokážete zažít na nějaké úrovni vědomí, pak - když použijete zvukový komponent myšlenky - můžete pohybovat věcmi, materializovat předměty a ovlivňovat hmotný svět.

V budoucnu se naučíme vyrábět tak, že budeme skládat elementy z těchto hlubších a jemnějších úrovní. Při zapracování úrovně zvuku a myšlenek můžeme poskládat astrální formu a vtisknout ji do plně materializovaného trojrozměrného světa.

Sanskrt je dávný jazyk, který stojí u kořenů všech indoev-ropských jazyků. V této tradici, ve védách, se mluví o jménu a podobě (formě). Dávní mudrci měli na mysli zvukové vibrace objektů, které dávají věcem jejich podobu. Lidé trénovaní v jistých technikách mohou fakticky vstoupit do určitého stavu vědomí a skrze zvuk a myšlenkové vibrace zhmotnit v naší realitě nějakou věc - jablko, prstýnek, cokoliv.

V kosmologii existuje rovina, kde sídlí zárodečná forma veškerého poznání. Poznání můžeme získávat přímo z této úrovně vědomí; to záleží na naší schopnosti a zájmu.

Jeden velmi blízký přítel z vojenských kruhů mi řekl, že již dávno - snad v šedesátých či sedmdesátých letech - byla vyvinuta technologie, která umožňuje vytáhnout či extrahovat

inteligenci, události či rozhovory z něčeho, čemu se říká „bílý zvuk“. Když se použil pokročilý elektronický systém vyvinutý na vojenské základně White Oaks v Marylandu, pak bylo možné vytáhnout vše, co se kdy na daném místě řeklo a odehrálo. Technologie, které byly vyvinuty v tom ultra tajném světě, jsou vskutku ohromující.

Každý bod v prostoru a čase je vstupním bodem do dalšího bodu v prostoru a čase. V jakémkoliv daném bodě v prostoru je zakódováno všechno, co se zde stalo. Vše zde zanechává jakousi esenci, jakýsi znak, který lze vidět. Ve struktuře vědomé inteligence jsou skutečné ákášické záznamy. Jsou všude a lze do nich vstoupit kdekoliv.

Na západě Spojených států jsem zažil toto: Viděl jsem a slyšel dávné domorodce, kteří zde kdysi žili. Slyšel jsem jejich zpěvy, bubnování a zvuk podobný tamburíně. Je to jako film, který se zde stále promítá, pouze se musíme vyladit na tu správnou frekvenci.

Všechno, co řekneme a uděláme v průběhu celého života, je zde navždy a trvale zakódováno - jako krystal kamene, ovšem na úrovni vědomí a ducha.

44. Nebeská kvalita

V rámci velkého cyklu, který se právě otevřel, existují stovky menších cyklů. Zhruba po dalším tisíci let dojde k dalšímu umocnění toho velkého cyklu, které bude výsledkem zjevení dalšího avatára. A pak za dalších tisíc let a tak dál.

Tyto manifestace Boží vůle znásobí a posílí schopnost lidstva plně si uvědomit náš osud a vytvořit zlatý věk Země. Tento čas míru bude mnohem hlubší než pouhý politický nebo materiální mír. Bude to doba skutečného osvícení a rozvoje Božího vědomí u stále většího počtu lidí. I když se pozemský život pojí s tělem, dosáhneme plnost realizace toho božského v nás.

Hlavním tématem několika příštích století bude ustanovení božské civilizace - civilizace, která je na Zemi ve stavu duchovního osvícení. Zatímco v současné době je v každé společnosti nanejvýš pár osvícených jedinců, na konci tohoto cyklu bude v tomto stavu každý muž, žena, dítě a dokonce i každé dítě, které přijde na tento svět.

Děti, které se budou rodit, budou fakticky ve vysokém stavu vědomí. Nyní však mluvím o budoucnosti vzdálené mnoho tisíc let.

Nebude dlouho trvat a lidstvo dosáhne míru „spoutaných psů“ - politického míru. Vzápětí bude následovat hojnost a konec chudoby a přebudování pozemské civilizace v civilizaci trvale udržitelnou. Nicméně hlavním tématem příštího půl milionu let bude proces lidské existence ve stavu osvícení. Osvícení bude běžnou zkušeností a hlavní aspirací všech lidí.

Každý se ptá: „Až bude uskutečněno toto, jaké další cíle budou před námi?“

je zde toho tolik. Pro lidské bádání budou otevřeny všechny ty zázračné světy - všechny ty nebeské říše. A to dokonce přesto, že budeme dál žít na Zemi.

Modrá planeta se stane jedním z hlavních klenotů na koruně vesmíru. Takový je osud Země a osud lidstva. Představte si na okamžik, že nakonec budeme mít technologie napojené na vědomí a vědomí napojené na technologie. Na vědy, na které se nyní díváme jako na materiální, bude nahlíženo jako na vědy, které jsou plně integrované s poznáním vědomí. Sem spadá léčení, doprava, produkce energie, výroba, biologie, zemědělství - všechny tyto oblasti budou mít složku zahrnující vědu o vědomí.

Vědy o vědomí vnesou nový potenciál do materiálních technologií a věd. Takže uvidíme, že veškeré snažení je bránou pro využití vědomostí o vědomí. Výsledkem budou ohromné objevy a mnohá potěšení.

Raný stav míru na Zemi bude probíhat souběžně s prvními otevřenými kontakty s mimozemskými civilizacemi. Obecně se rozšíří poznatek, že ve vesmíru nejsme sami a že jsme ani nikdy sami nebyli. Všichni se dozví o skutečné historii lidstva, včetně o těch cyklech a miléniích, kdy na Zemi byly nyní již zmizelé vyspělé civilizace.

První fáze vztahu s mimozemskými civilizacemi budou založeny na míru, nikoliv na konfliktech ve vesmíru. Oficiálně si budeme vyměňovat velvyslance s lidmi z celého vesmíru.

Ty vědy, které mají mimozemský původ, které pojednávají o biologických strojích, umělé inteligenci, mimoprostrovosti hmoty a myslí, vesmírné komunikaci využívající vědomí napojené na technologie - to vše začne být akceptováno a prozkoumáváno stále větším počtem vědců a politických vůdců.

Masy lidí si uvědomí, že mimozemští i pozemští lidé sdílejí tutěž jednotu ducha a čiré Mysli a že vědy vycházející z poznatků o vědomí začínají být volně přístupné celému lidstvu. Začneme pronikat do kosmu a probádávat nové světy společně s dalšími mimozemskými civilizacemi - zpočátku s těmi, se kterými navážeme vztah relativně snadno. Organicky se vyvineme v lidi schopné cestovat vesmírem; nebude to však naráz.

Je zde práh, který musíme překročit - univerzální mír.

Čeká nás spousta milníků a fází vztahu, které jsou zcela závislé na úrovni evoluce vědomí na Zemi. Čím více bude probíhat naše evoluce vědomí a vstup do stavu osvícení, tím více budeme vstupovat do interakcí s dalšími civilizacemi.

Na každé planetě vždy existují lidé, kteří jsou pionýry vedoucími zbytek lidstva do těchto stavů vědomí. Nakonec se celá populace posune tímto směrem. Lidstvo jako celý živočišný druh vstoupí do vyšších stavů vědomí a pak bude moci spolupracovat s jinými světy, jejichž obyvatelé jsou ve stavu kosmického vědomí.

Bude docházet k meziplanetární kulturní a technologické výměně. Na Zemi se vyvine výjimečná a nádherná kultura, která se stane kosmickou kulturou. Zatímco hlavním znakem prvního tisíciletí této nové civilizace bude mír a obecná hojnost, znakem následujících milénií bude prosperující vesmírná kultura. Nakonec se vyvineme tak, že se budeme dělit o výtobytky naší moudrosti s jinými světy. Obyvatelé těchto světů se dozví, jakými cestami jsme si museli projít předtím, podobně jako ty starší mimozemské civilizace, které nás dnes navštěvují. A stejně jako jsme v přítomnosti navštěvováni civilizacemi, které vybudovaly mírumilovné světy, budeme my posly a ochránci těch civilizací, které budou v kritických bodech svého vývoje.

Dokonce i hmotné předměty vyrobené naší společností budou mít takovou kvalitu, že v nich bude zabudován prvek vlastního vědomí. Pohled na ně se bude rovnat pohledu na krásný západ slunce nebo skvostné umělecké dílo. Vše bude v sobě obsahovat nebeskou kvalitu, dokonce i hmotné předměty. Tak vysoký bude stupeň řemesla a designu.

Vyvineme technologie, které budou mít svůj vlastní život a vědomí. Inteligentní, vědomá kvalita bude existovat takřka ve všem, co uděláme - přestože se bude jednat o něco, na co dnes pohlížíme jako na „neživé“.

Uvidíme, že ve skutečnosti není nic „neživé“. Neexistuje nic, co by nebylo živé, co by v sobě nemělo životní sílu a vědomou inteligenci. Vše má život, všechno je živé a všechno je vědomé - každá skála, každý minerál, každý atom, každý foton.

To si vskutku uvědomíme, nikoliv pouze intelektuálně zdůvodníme, a bude to mít hluboké důsledky pro materiální vědy.

Města se vyvinou v nebesky vyhlížející struktury s vlastním světlem. Vše bude v sobě obsahovat zvláštní živou energii a vědomí. V budoucnosti vzdálené několik tisíc let bude mít Země nádhernou biosféru s lidskou civilizací, která se bude projevovat božskými, nebeskými kvalitami v každém aspektu života.

Lidské tělo bude odrážet dosažený stupeň duchovního rozvoje. Dosáhneme takového stavu dokonalosti, že nás během života nepotká žádná nemoc či choroba. Nemoci budou vskutku velmi vzácné. A když nadejde čas odchodu z tohoto světa do dalších sfér, lidé si zvolí okamžik a vědomé opustí tělo.

Na konci toho pětisetletého cyklu se každý aspekt života na Zemi stane božským. Mimozemští lidé, andělské a nebeské bytosti, pozemšťané - všichni se budou vzájemně vnímat a vstupovat do interakcí.

Svět, ve kterém žijeme dnes, je obestřen velmi hustým závojem, který zabraňuje lidem, aby vnímali jiné světy. To bude změněno. Bude existovat svět nebeského vnímání a poznání.

V budoucnu nebudeme muset ulpívat na nevědomosti, abychom se cítili bezpečně. Nebudeme se ztrácet ve svém ignorantství. Nebudeme dále hledat pohodlí ve slepotě, budeme mít volnost vnímání, ze které se budeme radovat. Nejenom že přivítáme mimozemské bytosti a budeme putovat po hvězdách, budeme též vnímat nebeské bytosti a otevřeně s nimi komunikovat.

Přijde taková éra, kdy každá bytost na Zemi dosáhne stavu nebeského vnímání a vědomí. Přijde okamžik, kdy se všichni lidé na Zemi rozhodnou vytvořit jeden svět. Vytvoříme takové vesmírné lodě z takové formy a nebeské látky, že samotná loď i její posádka budou ve stavu božského vědomí.

V tomto stavu budeme cestovat vesmírem jako jedna civilizace, budeme učit obyvatele jiných planet jako lidé, kteří se vyvinuli do stavu božského vědomí.

Něco z toho, co vidíme dnes, nám ukazuje, jaká bude naše budoucnost. Ti, kdo viděli extrémně vyvinuté mimozemské civilizace, které, přestože dlí v hmotě, v sobě realizovaly božské vědomí, již koutkem oka zahlédli budoucnost lidstva.

Jakmile se jako lidé přesuneme ze Země do vesmíru a zcela realizujeme tento stav božského vědomí, staneme se dynamickou silou příkladu toho, kam mohou ostatní civilizace dospět. Tak jako dnes jsou civilizace, které nám ukazují naši budoucnost.

Tak bude tento nádherný cyklus pokračovat bez přerušení.

Vidíte tu dobu? Takový je osud lidské rasy. Je božská. Je nebeská. Staneme se „mimozemšťany“ ve stavu kosmického vědomí.

45. Generace doby proměny

Půl milionu let vlastně není tak dlouhá doba. Zdá se to jak strašlivě dlouhá porce času. Ovšem jakmile lidé pochopí, že život je věčný, začnou vnímat čas odlišně. Když hledíme skrze čas a zamýšlíme se nad současnou situací, dojmavě sladce vidíme, jak jsme primitivní. Nicméně ve svém nitru vidíme potenciál pro budoucnost, kdy Země bude obydlena osvícenými bytostmi - našimi potomky.

V té době již budeme všichni na onom světě. My však budeme tím hybatelem, který pozvedne jak tento svět, tak všechny generace po nás. Jsme navždy spojeni se Zemí a jejími dětmi. Budeme pokračovat v rozsévání a vyživování této vize a poznatků mezi lidmi na Zemi, dokud Země nedosáhne vrcholu svého vývoje ve svém zlatém věku.

Nikdy neztrácejme odvahu v tomto přechodném času zmatků. Soustředme svůj pohled na vzdálený horizont, který vlastně není zas až tak daleko... Již je zde, pučí v našem nitru...

Neměli bychom podléhat obavám, pokud nastávající dny či roky či desetiletí přinesou obtíže a temnotu a chaos, neboť ta vize, kterou vidíme, je předem uskutečněná. Bez ohledu na to, kdo se nám co snaží namluvit, božský plán a osud Země a lidstva budou naplněny. Ta realita již existuje. Na okamžik zapomeňme na čas. Zapomeňme na celé moře času. Pohleďme na to, jak na hluboké úrovni stvoření existuje tento plán budoucnosti lidstva - univerzální mír, hojnost, vymýcení ignorance, skoncování s chorobami a rozkvět osvícení v každém člověku na planetě. Sama Země se stane nádhernou vesmírnou lodí vznášející se vesmírem. V rovině lineárního času je to všechno ještě před námi, ale ve skutečnosti již je to tu. Můžeme to vidět i cítit.

V jistém smyslu jsme děti polovičního světla. Světlo je zde - ale zatím jen jeho polovina, zbytek je ukryt v současné temnotě. Ale „Bůh miluje ty, kteří pracují společně“. S lidmi,

kteří sdílejí tuto vizi a nějakým způsobem pracují na jejím naplnění, se můžeme spojit a trávit společný čas.

Musíme si být vědomi přítomných zmatků, ale nesmíme se zaměřovat pouze na to. Prodlévat v tom negativním je snadné. Kolem nás je však i mnoho nádherného. Děje se toho i spousta pozitivního. Můžeme se vytrénovat tak, abychom prodlévali v tom dobrém a krásném. Přitáhnout to k sobě a vnášet to do světa. Není to snadné, protože žijeme ve světě, který je čím dál hrubší a destruktivnější. To nás však nabádá k tomu, abychom se ještě pevněji přimkli k pravdě a hlubší vizi.

Musíme mít kuráž, abychom si zvolili osvícení a vzali do svých rukou odpovědnost za naši evoluci a pokrok lidstva.

Žijeme v té nejzajímavější době. Jsme poslední generace, která plně zažívá jak starý svět, tak novou éru. Jsme příliš blízko, než abychom to mohli vidět, ale máme krásnou pozici, která je klíčová. Takovou neměla žádná generace před námi a nebude mít žádná generace po nás. Jsme generace doby proměny. Je to jak zdrcující, tak nádherné. Měli bychom být plni radosti a údivu nad tím výjimečným časem, ve kterém žijeme, a bezprecedentními příležitostmi, které máme.

Úsilí vynaložené na řešení těžkostí této doby, na vybudování univerzálního míru bude velebeno a připomínáme další tisíce let. Pokud se chopíme příležitosti a vykonáme takovou službu lidstvu jako žádná jiná generace - a z toho důvodu jsme zde.

46. Skupinová meditace: kontaktování mimozemských bytostí a meditace a modlitba za zemi

Uvolněně a tiše se posadíme. Soustředíme se na své nitro. Zavřeme oči a z hloubi svého nitra, toho posvátného a pradávného místa, provedeme několik očištných dechů. S každým výdechem jsme čím dál uvolněnější a cítíme, jak naše vědomí expanduje. Cítíme, jak z nás odchází všechno negativní, napětí a obavy. Vnímáme, že se noříme do čím dál hlubšího klidu a míru. Vdechujeme světlo a život. Naše mysl expanduje zároveň s tím, jak se plní naše plíce. Když vydechujeme, uvolňujeme všechny věci, všechna připoutání a stáváme se dokonale vycentrovaní a klidní.

Sedíme v tichosti a pozorujeme náš dech, který vchází a odchází. Vnímáme, jak jsme vycentrovaní v rozlehlém oceánu tichého vědomí.

Jemně a bez úsilí pozorujeme naši pozornost, která pozoruje náš dech. Sledujeme naši bdělost a tato bdělost je zcela tichá.

Nyní si všímáme, jak tato probuzená mysl, klidná a stálá, pozoruje všechny zvuky, myšlenky, pocity, veškeré vnímání. Přesto přese všechno je sama mysl klidná a tichá.

Ponoříme se hlouběji do tohoto rozlehlého moře klidného vědomí. Noříme se ještě hlouběji a vidíme, jak všechno vnímání ustupuje, čím dál víc se vzdaluje a tichne. A my jsme ponořeni čím dál hlouběji do toho oceánu vědomí uvnitř nás samých.

Vidíme, že je snadné být prostě bdělý a vnímat samotnou pozornost, aniž bychom zaháněli další vjemy nebo se snažili poznat, co tato pozornost je. Bez jakéhokoliv úsilí jsme prostě bdělí a jsme si vědomi mysli, která je vědomím a klidem v našem nitru.

Nyní se v tomto moři klidného vědomí usadíme ještě hlouběji. Zde je veškeré vnímání podobné vzdáleným vlnám na hladině moře. Vnímáme, jak se tato rozlehlá bdělá mysl rozprostírá do všech stran. Vidíme, že tato bdělá pozornost je všudypřítomná. Není spoutána ani prostorem, ani časem. Je též nekonečná a věčná. To je skutečná podstata bdělé pozornosti, skrze kterou vnímáme náš vlastní dech, naše vlastní já, zvuky, tvary i myšlenky. Cítíme radost a klid z poznání, že toto bdělé bytí, tato Mysl je v nás vždy přítomná.

Nyní, když se osvobozujeme od všech pout vnímání a dokonce i od vlastního já, vidíme univerzálnost neohraničené podstaty této bdělé pozornosti. Každá osoba sedící tu s námi je pozorná a bdělá, a i když jsme neopakovatelně jedineční, světlo vědomí, které v nás je, je

jediné. Jsme jediným bytím v mnoha tělech, jedním světlem ozařujícím každou duši a vědomou mysl.

Vidíme tutéž nekonečnou bdělou pozornost, jak proniká zemí pod našima nohama i oblohou nad našimi hlavami. Je všudypřítomná, je probuzená na všech místech vesmíru. Vznášíme se na perutích této rozlehlé neomezené bdělé pozornosti, expandujeme vzhůru oblohou a vidíme, že celá země svítí světlem vědomí, podobně jako vesmír i planety naší sluneční soustavy. To vše se koupe a víří v oceánu bdělé mysli. Tato prostá bdělá mysl uvnitř nás je toutéž bdělou myslí, která proniká všemi věcmi - je všudypřítomná, vševědoucí a věčná.

Jak pronikáme hlouběji do nekonečných dálav vesmíru, vidíme celou naši sluneční soustavu, nádhernou modrou Zemi na své oběžné dráze pod námi. Vidíme, že Země sama je vědomou bytostí s individuální existencí. Je probuzená tímž světlem, díky kterému jsme i my vědomými bytostmi.

Slunce i všechny planety jsou jedinečnými bytostmi s charakteristickým vědomím. Přesto bdělá pozornost, která je v nich, je i v každém atomu, v každém fotonu, proniká všemi zákoutími vesmíru i vědomou myslí lidí.

Expandujeme ještě dále. Dostáváme se za náš solární systém. Prolétáme celou Mléčnou dráhou. Pronikáme skrze vzdálenosti stovek tisíců světelných let a dostáváme se až k vnějším okrajům Mléčné dráhy, do mezigalaktického prostoru. Hledíme na krásnou spirálu galaxie naší Mléčné dráhy. Vidíme, že je živá a probuzená. Je to čiré vědomí, které se vrství a září jako jednotlivé hvězdy, planety a nekonečné množství vnímajících bytostí. Hledíme za oblast galaxie Mléčné dráhy, vidíme mezigalaktický prostor. Vidíme, jak se do všech stran rozprostírá nekonečný neohrazený vesmír složený z miliard galaxií. V každé z nich jsou miliony slunečních soustav a planet kypících inteligentním životem.

Bez jakéhokoliv úsilí se noříme do rozsáhlého kosmického vědomí a nalézáme nekonečný mír a nekonečné bezbřehé vědomí pronikající celým stvořením. Hledíme na tu kosmickou mysl, všudypřítomné vědomí, které je vždy nedělitelné a vždy probuzené, které je zde a nyní a neustále.

V tomto stavu probuzení vnímáme, jak je celý vesmír, který sám nemá konce, plný mimozemských forem s vlastním bdělým vědomím tak jako my. Skrze ně jsme v kontaktu, skrze ně jsme jedním jediným. Víme, že existuje jedno probuzené Bytí, které září a pobývá ve všem živém. Skrze ně se můžeme spojit s bytostmi z jiných světů. Hledíme skrze vesmír, skrze galaxie, hledíme na Mléčnou dráhu, na naši sluneční soustavu, na Zemi. Dovolíme sami sobě uzít mimozemské lidi v jejich nádherné nebeské kosmické lodi.

Jak je spatříme, požádáme je, abychom se na ně směli dívat. Pozveme je, aby se k nám připojili zde na Zemi, kde se setkáme jako lidé oslavující dobu univerzálního míru a založení osvícené civilizace na Zemi. Jak se díváme na každou z těchto bytostí, vidíme, že jsou spojeny s mezi-planetární radou - vysoce spirituálně vyvinutými bytostmi s povahou velvyslanců. Pozveme je, aby se k nám připojily. Ukážeme jim naši galaxii. Pak přiblížíme pohled ještě blíže a ukážeme jim naši sluneční soustavu, pak jim ukážeme naši nádhernou planetu Zemi - třetí planetu naší hvězdy - Slunce.

Jak se napojíme na jejich mysl a jejich navigační systém, ukážeme jim naši přesnou polohu. Pak přiblížíme pohled ještě blíže a ukážeme jim tento prostor s naším kruhem shromážděných lidí a pozveme je mezi nás - na toto místo a do tohoto okamžiku. Pozveme je v duchu univerzálního míru a s vědomím, že jsme jedním jediným skrze univerzální vědomé Bytí uvnitř nás a kosmickou Mysl, kterou sdílejí všechny bytosti.

Nyní cítíme, že ty bytosti o nás vědí, a duchovním zrakem my vidíme je. Vidíme je a žádáme, aby se k nám nyní připojily v meditaci a modlitbě za Zemi a příchod doby, kdy se naplní její osud jakožto místa plného míru a osvícení.

V tomto okamžiku se všichni meditující uchopí za ruce. Jak se tímto způsobem spojíme, vidíme, že zde jsou mimozemské bytosti, velcí proroci a osvícení jedinci - ti všichni se k

nám připojují. Začneme - od člověka k člověku - v kruhu proti směru hodinových ručiček posílat zlaté světlo. Posíláme je skrze naše bdělé vědomí. Je to nádherné astrální světlo plné síly jednoty, míru a lásky. A jak toto světlo putuje zleva doprava, vytváří nádherný kruh a stává se svítícím prstencem.

Skrze naši mysl do něho vkládáme ohromnou energii a vysíláme je vzhůru jako světelný sloup, který se tyčí z tohoto místa až do vesmíru jako maják, který v sobě nese lásku Země, jednotu, kterou sdílíme, a čas míru, který budujeme.

Tento maják svolává všechny bytosti, aby se k nám v míru připojily. Vidíme, jak se toto světlo spojuje s každým světem, každou hvězdou, každým srdcem a každým životem. Toto nádherné zlaté světlo se šíří a proniká celým vesmírem.

Vidíme, jak toto světlo proniká i do půdy a skrze zemi pod našima nohama. A toto světlo míru a jednoty a lásky zaplavuje Zemi. Osvícené je každé srdce, probuzena je každá mysl. Každý tem-ný kout je tímto jasem prozářen.

V tomto stavu osvětlení žádáme velké Bytí, aby dalo Zemi mír, aby přeměnilo každé sobecké srdce v tryskající fontánu lásky a štědrosti. A vidíme, že tam, kde jsou nenávist a nevraživost, dochází k uzavírání míru a přátelství. Tam, kde je odloučení a smutek, vzniká radost, sjednocení a láska.

Jak pokračujeme v tomto konání, vidíme, jak se k nám přidává vesmír a všechny osvětlené bytosti - hmotné, nebeské i božské. Všichni posílají tuto vizi dál a Země vstupuje do svého období míru. Chaos na zeměkouli končí.

Vidíme, jak se před námi vynořují tisíce generací lidí, kteří spolu žijí na Zemi v míru a mají nádherné nové technologie a vědy, které nám umožní žít v harmonii se Zemí. S příchodem hojnosti vymýtíme všechny choroby a chudobu a veškeré bezpráví a veškerou nouzi.

Vidíme, jak se na základech tohoto míru a prosperity srdce všech lidí obracejí ve snaze o osvětlení. Za těchto podmínek jsme zváni do rozlehlých prostorů vesmíru, stáváme vesmírnými lidmi a jsme vítáni do rodiny meziplanetárního společenství.

Jak zříme skrze tyto věky, žádáme velké Bytí, aby nás v tomto okamžiku nasměrovalo k osvětlení. A vzápětí vidíme dobu, kdy každý muž, každá žena a každé dítě dlíci na Zemi vstupují do kosmického Vědomí, do stavu božské Mysli. Posvátné vědy a osvětlení vítězí.

Žádáme Velkého ducha, abychom mohli být prostředníky, posly a nástroji potřeb-nými k vybudování tohoto míru a cesty osvětlení.

Vidíme, že jsme spojeni s bytostmi nebeskými, mimozemskými a božskými. Vidíme, že nejsme sami. Vidíme, že jsme ani nikdy nebyli osamoceni. A žádáme to velké Bytí, abychom všichni přiložili ruku k dílu při budování univerzálního míru a vesmírné civilizace.

To zde zanecháme jako náš drahocenný dar našim dětem a dětem jejich dětí. Jsme si jisti, že se tato krásná vize uskuteční, neboť Stvořitel nám již dal poznání, vědy a moudrost potřebné k vytvoření takového světa, vytvoření takovéto reality. Náš život zasvětime budování posvátné civilizace.

Konec

